NEW YORK TIMES BESTSELLER

JEFFERY DEAVER

„Un magician al cuvintelor."
ASSOCIATED PRESS

CAMERA UCIGAȘILOR

SERIA LINCOLN RHYME

Jeffery Deaver

CAMERA UCIGAȘĂ

Un roman cu Lincoln Rhyme

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER, JEFFERY
Camera ucigaşă / Jeffery Deaver ; trad.: Graal Soft SRL.
- Bucureşti : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-049-1

I. Graal Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
The Kill Room
Copyright © Gunner Publication, LLC, 2013
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2015
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-776-049-1

Pentru Judy, Fred și Dax

„Dezaprob ceea ce spui, dar îți voi apăra
până la moarte dreptul de a o spune."

EVELYN BEATRICE HALL,
Prietenii lui Voltaire, 1906

Cuprins

I. Copacul-otrăvitor 11
II. Lista 21
III. Cameleonii 191
IV. Felia 341
V. Glonțul de un milion de dolari 399
VI. Fumul 533
VII. Mesaje 623
VIII. Când te miști 655

I

MARȚI, 9 MAI

COPACUL-OTRĂVITOR

CAPITOLUL 1

Fasciculul de lumină îl îngrijora.

O palidă licărire albă sau galbenă în depărtare.

De pe apă? De pe fâşia de pământ aflată dincolo de paşnicul golf turcoaz?

Dar aici, aici nu putea fi nicio primejdie. Aici, se afla într-o staţiune frumoasă şi izolată. Aici, se afla departe de privirile urâte ale presei şi de privirile cercetătoare ale duşmanilor.

Roberto Moreno se uită pe fereastră. Se apropia de 30 de ani, dar ochii nu-i erau buni, aşa că îşi împinse mai sus pe nas ramele ochelarilor şi studie priveliştea – grădina de dincolo de geamul apartamentului, îngusta plajă albă şi marea albastră-verzuie care se unduia. Un loc frumos, izolat... şi ferit. Nicio ambarcaţiune nu se legăna pe apă. Şi, chiar dacă un inamic înarmat cu o puşcă ar fi aflat că el era aici şi şi-ar fi croit drum printre construcţiile industriale de pe limba de uscat, aflată la circa 2 kilometri peste apă, distanţa şi poluarea care începeţoşau vederea ar fi făcut imposibilă o tragere precisă.

„Uită de fasciculele de lumină, uită de licăriri."

„Eşti în siguranţă. Fireşte că eşti."

Însă Moreno rămase totuşi îngrijorat. Asemenea lui Martin Luther King, asemenea lui Gandhi, el era permanent în primejdie. Acesta era modul lui de viaţă. Nu se temea de moarte. Dar se temea să nu moară înainte de a-şi duce treaba la bun sfârşit. Iar el era încă tânăr şi mai avea multe de făcut. De pildă, evenimentul a cărui organizare tocmai o terminase cu aproximativ o oră în urmă – unul important, care sigur avea să atragă atenţia multor oameni – era doar unul din duzina planificată pentru anul următor.

Iar dincolo de asta, se aştepta la un viitor plin de lucruri măreţe.

Îmbrăcat într-un modest costum cafeniu, cu o cămaşă albă şi o cravată de un albastru regal – o, atât de caraibean! –, bărbatul îndesat umplu două cești din cafetiera abia adusă de room service şi se întoarse la canapea. Îi dădu una jurnalistului care pregătea reportofonul.

– *Señor* de la Rua, doriţi nişte lapte? Zahăr?

– Nu, mulţumesc.

Discutau în spaniolă, limbă pe care Moreno o vorbea fluent. Detesta engleza şi se folosea de ea doar atunci când era absolut necesar. Nu reuşise niciodată să scape pe deplin de accentul dur de New Jersey, care se simţea atunci când vorbea limba sa nativă – pronunţa „hehr" în loc de „her", „mirrah" în loc de „mirror", „gun" în loc de „gone"[1]. Tonul propriei voci îi amintea instantaneu de primele zile în Statele Unite – pe când tatăl său lucra ore îndelungate şi îşi ducea viaţa cu sobrietate, în timp ce mama lui petrecea ore întregi nefăcând nimic. Peisaje sumbre, bătăuşi de la un liceu din apropiere. Până când apăruse salvarea: familia se mutase într-un loc mult mai

[1] her, mirror, gone (în lb. engleză în text) – ea, a ei, oglindă, plecat (n.red.)

cumsecade decât South Hills, un loc unde până şi limba era mai blândă şi mai elegantă.

Reporterul spuse:

– Ziceţi-mi Eduardo. Vă rog.

– Iar eu sunt Roberto.

Numele său era de fapt „Robert", dar acesta avea un iz neplăcut pentru avocaţii de pe Wall Street şi politicienii din Washington, ca şi pentru generalii de pe câmpurile de luptă care presărau pământurile străine cu trupurile localnicilor de parcă ar fi fost nişte seminţe ieftine.

Aşa că devenise „Roberto".

– Locuieşti în Argentina, îi spuse Moreno jurnalistului, care era un bărbat slab, cu început de chelie, îmbrăcat cu o cămaşă albastră fără cravată şi cu un costum negru ponosit. Buenos Aires?

– Corect.

– Ştii de unde vine numele oraşului?

De la Rua zise că nu, nu era nativ.

– Înseamnă „aer bun", firește, rosti Moreno.

Citea foarte mult – câteva cărţi pe săptămână, din care o mare parte erau literatură latino-americană şi istorie.

– Dar aerul la care s-a făcut referire era cel din Sardinia, Italia, nu cel din Argentina. S-a numit astfel după o aşezare de pe culmea unui deal din Cagliari. Aceasta se afla deasupra... mirosurilor neplăcute ale vechiului oraş, să zicem, astfel că a fost numită „Buen Ayre". Exploratorul spaniol care a descoperit ceea ce avea să devină Buenos Aires a numit locul după acea aşezare. Desigur, este vorba despre *prima* încercare de înfiinţare a oraşului. Spaniolii au fost

alungați de nativi, cărora nu le convenea să fie exploatați de europeni.

De la Rua spuse:

– Până și anecdotele tale au un parfum categoric anticolonial.

Moreno râse. Dar amuzamentul dispăru, iar el aruncă din nou o privire rapidă pe fereastră.

Acel licăr blestemat. Totuși, nu zări decât copacii și plantele din grădină și acea înceţoşată fâșie de pământ aflată la 2 kilometri. Hotelul se afla pe coasta sud-estică în general pustie a New Providence, insula din Bahamas unde se afla Nassau. Terenul era împrejmuit cu gard și bine păzit, iar grădina îi aparținea exclusiv acelui apartament, fiind protejată de câte un gard înalt la nord și la sud, la vest aflându-se plaja.

Nimeni nu era acolo. Nimeni nu putea fi.

Poate o pasăre. Legănarea unei frunze.

Simon verificase zona cu puțin timp în urmă. Moreno se uită la el – Simon era un brazilian mare, tăcut, smead, purtând un costum frumos. Garda lui de corp era îmbrăcată mai bine decât el, dar nu strident. La peste 30 de ani, Simon părea potrivit de primejdios, așa cum era de așteptat și de dorit în profesia lui, dar nu era un bătăuș. Fusese ofițer în armată înainte de a se retrage și devenise expert în securitate.

De asemenea, era foarte bun în meseria lui. Capul lui Simon se răsuci – sesizase privirea șefului său și se apropie imediat de fereastră, uitându-se afară.

– A fost doar o licărire de lumină, explică Moreno.

Bodyguardul sugeră închiderea jaluzelelor.

– Nu cred.

Moreno decisese că Eduardo de la Rua, care venise pe cheltuiala lui cu avionul, la clasa economic, din oraşul aerului bun, merita să se bucure de priveliştea aceea frumoasă. Nu avea să aibă parte de prea mult lux ca jurnalist care muncea din greu, cunoscut mai ales pentru dezvăluirea adevărului, şi nu pentru realizarea de articole care să-i gâdile pe oficialii corporatişti şi pe politicieni. De asemenea, Moreno se hotărâse să-l scoată la masă, urmând să ia prânzul în restaurantul de calitate al hotelului South Cove Inn.

Simon se uită încă o dată afară, apoi se întoarse la scaunul lui şi luă o revistă.

De la Rua porni reportofonul.

– Pot începe?

– Te rog.

Moreno îşi îndreptă întreaga atenţie spre jurnalist.

– Domnule Moreno, Mişcarea dumneavoastră Locală de Preluare a Puterii tocmai şi-a deschis un birou în Argentina, primul din ţară. Îmi puteţi spune cum v-a venit ideea? Şi ce anume face grupul dumneavoastră?

Moreno mai recitase acest text de zeci de ori. Varia în funcţie de jurnalist sau de public, dar esenţa era simplă: încurajarea populaţiei indigene de a respinge intervenţia guvernului Statelor Unite şi influenţa corporatistă, descurcându-se pe cont propriu prin microîmprumuturi, microagricultură şi microafaceri.

Îi spuse reporterului:

– Ne opunem dezvoltării corporatiste americane. Şi sprijinului guvernului, ca şi programelor sociale al căror scop este, la urma urmelor, să ne facă dependenţi de valorile lor. Acum nu suntem consideraţi fiinţe umane,

ci o sursă de muncă ieftină şi o piaţă pentru produsele americane. Înţelegi în ce constă cercul vicios? Oamenii noştri sunt exploataţi în fabrici deţinute de americani, iar apoi sunt ademeniţi să cumpere produsele respectivelor companii.

Jurnalistul zise:

– Am scris mult despre investiţiile în afaceri din Argentina şi alte ţări sud-americane. Şi cunosc mişcarea dumneavoastră, care face şi ea astfel de investiţii. S-ar putea spune că vă opuneţi capitalismului, şi totuşi îl apreciaţi.

Moreno îşi trecu mâna prin părul său negru, destul de lung, cu şuviţe prematur încărunţite.

– Nu, mă opun *abuzului* capitalismului – cu precădere abuzului exercitat de capitalismul american. Eu folosesc afacerile ca pe o armă. Numai proştii se bazează exclusiv pe ideologie pentru a reuşi schimbarea. Ideile sunt cârma. Banii sunt elicea.

Reporterul zâmbi.

– O să folosesc asta ca şapou al articolului. Mai departe acum: unii oameni spun – am citit asta – că sunteţi un revoluţionar.

– Ha, sunt o persoană care vorbeşte mult şi care îi deranjează pe mulţi, asta sunt! Zâmbetul păli. Dar, ascultă ce-ţi spun: în vreme ce lumea se concentrează asupra Orientului Mijlociu, toţi scapă din vedere naşterea unei forţe mult mai puternice: America Latină. Asta reprezint eu. Noua ordine. Nu mai putem fi ignoraţi.

Roberto Moreno se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

Copacul-otrăvitor[1] străjuia grădina, având circa 12 metri înălţime. Moreno stătea adeseori în acest apartament şi îi plăcea foarte mult copacul. Îi stârnea un sentiment de camaraderie. Copacii-otrăvitori sunt formidabili, plini de resurse şi extraordinar de frumoşi. De asemenea, după cum sugerează şi numele, sunt toxici. Polenul sau fumul provenit din arderea lemnului şi a frunzelor poate intra în plămâni, provocând o agonie chinuitoare. Şi totuşi, copacul hrăneşte frumosul fluture coada-rândunicii din Bahamas şi porumbeii cu coroană albă, care apreciază fructele sale.

„Sunt precum acest copac, se gândi Moreno. Poate că ar fi o imagine bună pentru articol. O să menţionez *şi* asta..."

Zări din nou licărul.

În doar o fracţiune de secundă, o mişcare uşoară tulbură frunzele rare, iar geamul înalt din faţa lui explodă. Sticla se transformă într-un milion de cristale de zăpadă spulberate, iar focul îi izbucni în piept.

Moreno se pomeni zăcând pe canapea, care se aflase la aproximativ un metru în spatele lui.

„Dar... dar ce s-a întâmplat? Ce a fost asta? Leşin, leşin... Nu pot respira."

Privi fix copacul, care acum se vedea mai clar, fără sticla ferestrei care să filtreze imaginea. Crengile se unduiau în briza dulce ce bătea dinspre apă. Frunzele se ridicau şi coborau. Respirau pentru el. Fiindcă el n-o

[1] *Metopium toxiferum*, un copac otrăvitor din sudul Floridei şi Indiile de Vest, cu frunze penate, flori galbene-verzui şi fructe de culoare galbenă-portocalie, care cauzează o erupţie la atingere (n.tr.)

putea face – nu cu acest foc care îi ardea în piept. Nu cu această durere.

Ţipete, strigăte de ajutor în jurul lui.

Sânge, sânge pretutindeni.

Soare apunând, cerul devenind tot mai negru şi mai negru. Dar nu era dimineaţă? Moreno văzu imaginea soţiei, a fiului şi a fiicei sale, adolescenţi. Gândurile i se dizolvară până când nu mai fu conştient decât de un lucru: copacul.

Otravă şi forţă, otravă şi forţă.

Copacul-otrăvitor...

Otravă...

II

LUNI, 15 MAI

LISTA

CAPITOLUL 2

– Vine încoace sau nu? întrebă Lincoln Rhyme fără a încerca să-şi înfrâneze iritarea.

– S-a întâmplat ceva la spital, se auzi vocea lui Thom din hol sau din bucătărie sau de oriunde o fi fost. O să întârzie. O să sune când se eliberează.

– „Ceva." Ei bine, *asta-i* tipic. Ceva la spital.

– Asta mi-a zis.

– Este doctor. Ar trebui să fie precis. Şi ar trebui să vină la timp.

– Este doctor, replică Thom, ceea ce înseamnă că are urgenţe de rezolvat.

– Da, dar n-a zis că e o urgenţă. A spus că e „ceva". Operaţia este programată pentru 26 mai. Nu vreau să se amâne. Şi aşa este prea târziu. Nu înţeleg de ce n-a putut s-o facă mai devreme.

Rhyme îşi apropie scaunul cu rotile Storm Arrow de culoare roşie de monitorul unui computer. Se opri lângă scaunul de ratan pe care stătea Amelia Sachs, îmbrăcată în jeanşi negri şi cu un tricou negru fără mâneci. Un pandantiv de aur cu un diamant şi o perlă atârna de un lănţişor subţire prins în jurul gâtului. Ziua abia începuse, iar lumina soarelui de primăvară ardea prin ferestrele

care dădeau spre est, strălucind ispititor în părul ei roşu, strâns într-un coc prins cu grijă în clame de cositor. Rhyme îşi îndreptă din nou atenţia spre ecran, citind raportul de la o scenă a crimei legată de un caz la care tocmai lucrase, ajutându-i pe cei de la NYPD să-l închidă.

– E aproape gata, rosti ea.

Se aflau în salonul vilei sale din Central Park West, din Manhattan. Ceea ce probabil că fusese cândva, pe vremea lui Boss Tweed[1], o liniştită cameră pentru primirea musafirilor şi a peţitorilor, era acum un laborator criminalistic. Era plin cu echipamente de analizare a probelor, cu instrumente, computere şi cabluri – pretutindeni erau cabluri, ceea ce făcea ca deplasarea scaunului cu rotile al lui Rhyme să presupună multe zgâlţâieli, pe care acesta le simţea doar de la umeri în sus.

– Doctorul întârzie, murmură Rhyme, adresându-i-se lui Sachs.

Lucru inutil, de vreme ce ea se aflase la doar trei metri distanţă de el atunci când vorbise cu Thom. Dar el încă era iritat şi se simţea mai bine exprimându-şi din nou dezaprobarea. Întinse cu grijă braţul drept către touchpad şi acţionă mouse-ul pentru a citi ultimele paragrafe ale raportului.

– Bine.

– Să-l trimit?

El dădu din cap şi apăsă o tastă. Documentul criptat conţinând 65 de pagini fu trimis în eter, de unde avea

[1] William Magear Tweed (3 aprilie 1823 – 12 aprilie 1878), politician american cunoscut mai ales pentru faptul că a fost „boss" la Tammany Hall, maşinăria politică a partidului democrat, care a jucat un rol major în politica oraşului şi a statului New York în secolul al XIX-lea (n.tr.)

să ajungă la 10 kilometri distanță, la Departamentul Criminalistic din Queens al NYPD – iar ei aveau să devină coloana vertebrală în cazul „Statul vs Williams".

– Gata.

Gata... doar că mai trebuiau să depună mărturie în procesul acestui lord al drogurilor, care trimisese copii de 12 și de 13 ani pe străzile din East New York și Harlem ca să ucidă pentru el. Rhyme și Sachs izbutiseră să găsească frânturi de urme și impresiuni care duseseră de la pantofii unuia dintre copii la dușumeaua unui magazin din Manhattan, de la covorașul dintr-un Lexus sedan la un restaurant din Brooklyn, iar în cele din urmă la Tyev Williams însuși.

Șeful de bandă nu fusese de față la uciderea martorului, nu atinsese arma, nici nu exista vreo înregistrare a lui comandând crima, iar tânărul trăgător era prea îngrozit pentru a depune mărturie împotriva lui. Dar acele obstacole în calea urmăririi penale nu contaseră, fiindcă Rhyme și Sachs torseseră un fuior de probe al cărui fir se întindea de la scena crimei direct la căsoaia lui Williams.

Avea să stea în închisoare tot restul vieții sale.

Sachs își puse mâna pe brațul stâng al lui Rhyme, care era legat de scaun, imobilizat. După tendoanele abia vizibile sub pielea ei albă, el își dădu seama că ea strânsese. Femeia înaltă se ridică și își întinse trupul. Începuseră să lucreze de dimineață devreme, pentru a termina raportul. Ea se trezise la ora 5. El, puțin mai târziu.

Rhyme observă că ea tresări în timp ce se îndrepta spre masa pe care se afla cana ei cu cafea. Artrita de la șold și genunchi o chinuise rău în ultima vreme. Leziunea la măduva spinării pe care o suferise Rhyme și

care îl făcuse tetraplegic putea fi descrisă ca devastatoare. Cu toate astea, nu-l duruse nici măcar o singură clipă.

„Corpurile noastre, indiferent cine suntem, se şubrezesc până la urmă", reflectă el. Chiar şi cei care, în clipa aceea, erau mai mult sau mai puţin mulţumiţi, se simţeau îngrijoraţi de norii de la orizont. Îi era milă de atleţi, de oamenii frumoşi, de tinerii care deja anticipau îngroziţi declinul.

Şi totuşi, în mod ironic, pentru Lincoln Rhyme contrariul era valabil. De la al nouălea cerc al iadului, unde ajunsese, se întremase datorită noilor tehnici de operaţie a măduvei spinării şi datorită atitudinii lui hotărâte în privinţa exerciţiilor şi a procedurilor experimentale riscante.

Ceea ce îi aminti din nou că se simţea iritat de întârzierea de azi a doctorului, care trebuia să-i facă o evaluare înainte de operaţia programată.

Se auzi apoi soneria pe două tonuri de la uşă.

– Deschid eu, strigă Thom.

Firește, vila fusese modificată pentru nevoile unei persoane cu dizabilităţi, iar Rhyme s-ar fi putut folosi de un computer pentru a vedea şi a se conversa cu persoana de la uşă, ca şi pentru a-i deschide. Sau nu. Nu-i plăceau oamenii care veneau neanunţaţi şi obişnuia să-i trimită la plimbare – uneori, nepoliticos – dacă Thom nu acţiona rapid.

– Cine este? Verifică întâi.

Nu putea fi doctorul Barrington, fiindcă el avea să sune de îndată ce isprăvea cu acel „ceva" care îl făcuse să întârzie. Rhyme nu avea chef de alţi vizitatori.

Dar se părea că nu mai conta dacă asistentul lui verificase sau nu, fiindcă Lon Sellitto apăru în salon.

– Linc, eşti acasă.

După cum era de aşteptat.

Detectivul cel îndesat se duse direct la tava pe care se aflau prăjituri şi cafea.

– Vrei să-ţi torn o cafea proaspătă? întrebă Thom.

Zveltul asistent purta o cămaşă albă apretată, o cravată albastră cu model floral şi pantaloni negri. Astăzi, butonii îi erau din ebonită sau onix.

– Nu, mulţumesc, Thom. Bună, Amelia.

– Bună, Lon. Ce mai face Rachel?

– Bine. S-a apucat de Pilates. Ce cuvânt ciudat! Sunt nişte exerciţii sau ceva de genul ăsta...

Sellitto purta un costum maro tipic şifonat şi o cămaşă bleu tipic şifonată. Mai purta uneori şi o cămaşă roşie cu dungi care era atipic de netedă, ca o scândură rindeluită. Rhyme dedusese că era un cadou recent. Oare de la prietena lui, Rachel? Erau în luna mai – aşa că nu existaseră recent sărbători. Poate că era un dar pentru ziua de naştere. Rhyme nu ştia când era ziua de naştere a lui Sellitto. De fapt, nu ştia datele de naştere ale majorităţii oamenilor.

Sellitto sorbi din cafea şi termină un corn danez din două îmbucături. Era mereu la dietă.

Rhyme şi detectivul lucraseră împreună cu ani în urmă, ca parteneri, iar Lon Sellitto era cel căruia Rhyme îi datora în mare parte revenirea la muncă după accident, nu cu cocoloşeli şi menajamente, ci silindu-l să renunţe la zăcut şi să înceapă din nou să elucideze crime. (În cazul lui Rhyme, exprimarea mai corectă ar fi fost să *zacă* pe scaun şi să revină la muncă.) Dar, în ciuda relaţiei lor, Sachs nu venea niciodată doar ca să piardă

vremea. Sellitto – un detectiv de primă clasă – lucra la Departamentul de Cazuri Majore din clădirea cea mare – One Police Plaza – şi era de obicei detectivul principal care se ocupa de cazurile pentru care Rhyme era angajat pe post de consultant. Prezenţa lui prevestea ceva.

– Deci? îl întrebă Rhyme privindu-l în ochi. Ai ceva bun pentru mine, Lon? O crimă captivantă? Ciudată?

Sellitto sorbi şi muşcă din alt corn.

– Tot ce ştiu este că am primit un telefon de sus şi am fost întrebat dacă eşti liber. Am spus că tocmai închei cazul Williams. Apoi, mi s-a zis să vin urgent aici, ca să ne întâlnim cu cineva. Că „ei" sunt deja pe drum.

– „Cineva"? „Ei"? întrebă Rhyme pe un ton acid. Asta-i la fel de precis ca acel „ceva" care-l reţine pe doctorul meu. Pare infecţios. Ca gripa.

– Hei, Linc, asta-i tot ce ştiu.

Rhyme se uită pieziş la Sachs.

– Bag seamă că nimeni nu m-a sunat *pe mine* în legătură cu asta. Pe tine te-a sunat cineva, Sachs?

– Nici vorbă.

Sellitto rosti:

– Asta-i din cauza celuilalt lucru.

– Care celălalt lucru?

– Indiferent despre ce-o fi vorba, e secret. Şi secret trebuie să rămână.

Rhyme decise că asta era – cel puţin – oarecum ciudat.

CAPITOLUL 3

Rhyme își ridică privirea spre cei doi vizitatori, extrem de diferiți unul de altul, care intrau în salonul lui.

Unul avea în jur de 55 de ani și o ținută de militar, purtând un costum de-a gata – umerașele fiind gratuite –, de un bleumarin aproape negru. Avea gușă, era proaspăt bărbierit, avea chipul bronzat, iar părul îi era tuns scurt, în stilul pușcașilor marini. „Probabil că este ofițer superior", se gândi Rhyme.

Celălalt vizitator era o femeie în jur de 30 de ani. Era plinuță, dar nu corpolentă – nu încă. Părul ei blond și lipsit de strălucire era demodat coafat, țeapăn din pricina excesului de fixativ, iar Rhyme observă că paloarea tenului era cauzată de machiajul în nuanța pielii. Nu văzu urme de acnee sau de vărsat de vânt, așa încât presupuse că aspectul ca de clătită era vreo chestiune de modă. Nu avea farduri pe pleoape și nici linii trase cu dermatograful sub ochii negri precum interiorul țevii unui pistol, lucru cu atât mai contrastant având în vedere fața lăptoasă pe care se aflau. Buzele subțiri și uscate erau și ele lipsite de culoare. Rhyme se gândi că nu era o gură care zâmbea prea des.

Avea să-şi găsească ceva la care să se uite, îşi spuse el – un obiect din echipament, fereastra sau Rhyme însuşi – şi îi va arunca o privire precum jetul unui aparat de sablat până când îl va reduce la esenţă, înţelegând ce hram poartă sau respingându-l ca irelevant. Costumul ei era cenuşiu-închis şi nu foarte scump, iar cei trei nasturi de plastic erau perfect încheiaţi. Discurile negre păreau uşor inegale şi el se întrebă dacă nu cumva ea îşi găsise un costum care i se potrivea perfect, dar care avea accesorii milităreşti pe care le înlocuise. Pantofii negri cu toc jos erau uzaţi inegal şi reparaţi recent cu o cremă lichidă.

„Am priceput", gândi Rhyme. Îşi închipui că ştie deja unde lucrează femeia. Ceea ce-l făcu şi mai curios.

Sellitto îl prezentă pe bărbat:

– Linc, el este Bill Myers.

Vizitatorul dădu din cap.

– Căpitane, sunt onorat să te cunosc, zise el.

I se adresase folosind ultimul grad pe care Rhyme îl avusese în NYPD, înainte de a se pensiona din cauza dizabilităţii căpătate cu câţiva ani în urmă. Acest lucru confirmă slujba lui Myers; Rhyme avusese dreptate, era ofiţer superior. Chiar „foarte" superior.

Rhyme puse în funcţiune scaunul cu motor electric, se apropie de el şi îi întinse mâna. Ofiţerul remarcă mişcarea sa smucită, ezită, apoi îi strânse mâna. Şi Rhyme observă ceva: Sachs se crispă puţin. Nu-i plăcea când el îşi folosea braţul şi degetele în felul acesta inutil, din pricina amabilităţilor sociale. Însă Lincoln Rhyme nu se putea abţine. Ultimul deceniu reprezentase un efort de

a corecta ceea ce îi făcuse soarta. Era mândru de cele câteva victorii şi le exploata.

În plus, care era rostul unei jucării dacă nu te jucai niciodată cu ea?

Myers o prezentă pe cealaltă misterioasă „cineva". Numele ei era Nance Laurel.

– Lincoln, rosti el.

O altă strângere de mână, părând mai fermă decât a lui Myers, cu toate că, desigur, Rhyme nu avea de unde să ştie. Mişcarea nu era însoţită de senzaţie.

Privirea pătrunzătoare a lui Laurel trecu peste părul castaniu şi des al lui Rhyme, peste nasul cărnos, peste ochii lui negri şi inteligenţi. Nu spuse decât:

– Salut!

– Deci, rosti el, eşti PA.

Procuror adjunct.

Ea nu avu nicio reacţie fizică faţă de deducţia lui, care era parţial o bănuială. După o ezitare, zise:

– Da, sunt.

Vocea îi era rece, având un sunet sibilant.

Apoi, Sellitto îi prezentă pe Myers şi pe Laurel lui Sachs. Ofiţerul superior o salută pe poliţistă ca şi cum ar fi cunoscut şi reputaţia ei. Rhyme observă că Sachs tresări puţin în vreme ce se apropia pentru a le strânge mâinile. Îşi corectă mersul pe când se întorcea spre scaun. Rhyme crezu că doar el o observase băgându-şi discret în gură două pastile de advil, pe care le înghiţise fără apă. Oricât de puternică ar fi fost durerea, niciodată nu lua ceva mai tare.

Se dovedi că şi Myers avea grad de căpitan şi conducea o secţie a departamentului de care Rhyme nu mai auzise,

aparent una nouă. Divizia de servicii speciale. Atitudinea plină de încredere în sine şi ochii pătrunzători îi sugerară lui Rhyme că el şi divizia sa erau foarte puternici în NYPD. Era chiar posibil ca el să aibă un ochi aţintit spre un viitor în conducerea oraşului.

Pe Rhyme nu-l interesaseră niciodată jocurile politice din instituţii precum NYPD, cu atât mai puţin ceea ce se afla dincolo de acestea, Albany ori Washington. Tot ce-l interesa în clipa aceea era prezenţa bărbatului. Apariţia unui poliţist de rang înalt, care conducea o divizie misterioasă, însoţit de o procuroare adjunctă alertă ca un terier sugera o misiune care avea să-i alunge îngrozitoarea plictiseală, cel mai cumplit duşman al său de la accident încoace.

Simţi freamătul anticipării, simţi inima bătându-i, dar nu în pieptul insensibil, ci în tâmple.

Bill Myers îi cedă cuvântul lui Nance Laurel.

– O s-o las pe ea să vă expună situaţia, spuse el.

Rhyme se uită pieziş la Sellitto, încercând să-i prindă privirea, dar bărbatul i-o evită. „Să expună." Lui Rhyme îi displăceau astfel de termeni pompoşi, preţioşi, cu care birocraţii şi jurnaliştii îşi presărau dialogurile. „Factor de schimbare" era o altă expresie recentă. La fel şi „kabuki"[1]. Erau ca nişte şuviţe roşii în părul unei femei de vârstă mijlocie sau ca nişte tatuaje pe obraji.

Urmă o altă pauză, apoi Laurel spuse:

– Căpitane...

– Lincoln. M-am retras din serviciu.

Încă o pauză.

[1] Gen de teatru tradiţional japonez, în care dialogurile alternează cu părţi psalmodiate sau cântate şi cu balet (n.tr.)

– Lincoln, da. Lucrez la un caz şi, date fiind anumite aspecte neobişnuite, mi s-a sugerat că s-ar putea să fii interesat să te ocupi de anchetă. Tu şi detectivul Sachs. Am înţeles că lucraţi adesea împreună.

– Aşa este.

Se întrebă dacă PA Laurel se relaxa vreodată. Se îndoia de asta.

– Să vă explic, continuă ea. Marţea trecută, pe 9 mai, un cetăţean american a fost ucis într-un hotel de lux din Bahamas. Poliţia locală investighează crima, dar eu am motive să cred că individul care a tras este american şi că s-a întors în ţară. Probabil că se află în zona New Yorkului.

Făcea câte o pauză aproape înainte de fiecare propoziţie. Oare căuta cuvinte alese? Sau evalua pagubele în caz că îi scăpa vreunul nepotrivit?

– Ei bine, nu îi voi acuza de crimă pe făptaşi. Este dificil să prezinţi în instanţa statului un caz de crimă care s-a petrecut în altă ţară. Se *poate* face asta, dar ar dura prea mult. Urmă o ezitare mai consistentă, apoi adăugă: Şi este important să ne mişcăm repede.

„De ce? se întrebă Rhyme. Curios..."

Laurel continuă:

– Caut alte acuzaţii pentru infracţiuni diferite, comise în New York.

– O conspiraţie, dădu glas Rhyme deducţiei instantanee. Bine, bine. Îmi place asta. Pe baza faptului că asasinatul a fost plănuit aici.

– Exact, confirmă Laurel. Crima a fost comandată de un locuitor al New Yorkului. Acesta este motivul pentru care am jurisdicţie.

La fel ca toți polițiștii – sau foștii polițiști –, Rhyme cunoștea legea la fel de bine precum majoritatea avocaților. Își aminti articolul din Codul penal al New Yorkului, care era cât se poate de relevant: „Cineva este vinovat de conspirație atunci când – cu o intenție care duce la comiterea unei crime – el sau ea e de acord ca una sau mai multe persoane să se implice în sau să cauzeze efectiv comiterea crimei". Rhyme adăugă:

– Și poți transfera cazul aici chiar dacă asasinatul a avut loc în afara statului, întrucât punerea la cale a unei crime este o infracțiune în New York.

– Corect, confirmă Laurel.

Era posibil ca ea să fi fost mulțumită de analiza făcută de el. Lui Rhyme îi era greu să-și dea seama.

Sachs spuse:

– Ai zis că a comandat crima. Asta a fost, o lovitură la comandă?

Mulți dintre cei mai răi capi ai crimei organizate nu erau niciodată arestați și condamnați pentru extorcările, crimele și răpirile de care erau vinovați – nu se putea face legătura între ei și un loc al faptei –, dar adesea erau trimiși la închisoare pentru conspirație în vederea săvârșirii acelor fapte.

Totuși, Laurel spuse:

– Nu. E altceva.

Mintea lui Rhyme se tură și mai tare.

– Dacă îi identificăm și punem mâna pe conspiratori, cei din Bahamas or să vrea să-i extrădăm. Sau cel puțin pe individul care a tras.

Vreme de o secundă, Laurel îl privi în tăcere. Pauzele ei începeau să devină neplăcute. În cele din urmă, zise:

– O să mă opun extrădării. Şi estimez că şansele mele de reuşită ar fi de peste 90 de procente.

Pentru o femeie de peste 30 de ani, Laurel părea tânără. Avea ceva din inocenţa unei şcolăriţe. Rhyme decise că „inocenţă" nu era un cuvânt potrivit. Mai degrabă „hotărâre".

„Încăpăţânare" era un alt clişeu care se potrivea.

Sellitto îi întrebă pe Laurel şi pe Myers:

– Aveţi suspecţi?

– Da. Nu cunosc identitatea lunetistului, dar ştiu cine sunt cei doi oameni care au comandat crima.

Rhyme zâmbi. Simţi curiozitatea stârnindu-se şi mai tare în el, împreună cu senzaţia pe care probabil că o are un lup atunci când simte o unică moleculă din mirosul prăzii. Îşi dădea seama că Nance Laurel simţea acelaşi lucru, chiar dacă nerăbdarea nu era la fel de vizibilă prin faţada spoită cu L'Oréal. Se gândi că ştia încotro mergeau lucrurile.

Iar destinaţia era mai mult decât interesantă.

Laurel rosti:

– Crima a avut o ţintă anume. Sau, dacă vreţi, a fost un asasinat comandat de un oficial al guvernului Statelor Unite – şeful SNSO, Serviciul Naţional de Spionaj şi Operaţiuni, care are sediul aici, în Manhattan.

Cam asta dedusese şi Rhyme. Totuşi, el se gândise la CIA sau la Pentagon.

– Isuse! şopti Sellitto. Vreţi să arestaţi un oficial federal?

Se uită la Myers, care nu avu absolut nicio reacţie, apoi din nou la Laurel.

– Puteţi face asta? întrebă el.

Pauza ei dură cât să respiri de două ori.

– Ce vrei să spui, detective?

Era perplexă.

Sellitto probabil că dorise să spună exact ceea ce spusese.

– Adică nu e imun la urmărirea penală?

– Avocații de la SNSO vor încerca să-i obțină imunitatea, dar este o zonă cu care sunt familiarizată. Am scris un articol în revista facultății despre imunitatea oficialilor guvernamentali. Mi-am evaluat șansele de succes la aproximativ 90 la sută în instanțele judecătorești de stat și la 80 la sută la curtea de apel. După ce ajungem la curtea supremă, am scăpat.

– Ce spune legea în privința imunității? întrebă Sachs.

– Este problema clauzei supremației, explică Laurel. Există un articol constituțional care spune în esență că, în cazul unui conflict, legea federală este mai presus decât cea statală. Statul New York nu poate pune sub acuzare un angajat federal pentru o infracțiune, dacă acesta a comis-o în scopul aplicării autorității sale. În situația *noastră,* cred că șeful SNSO a renunțat la scrupule, acționând dincolo de limitele pentru care era autorizat.

Laurel se uită la Myers, care zise:

– Am pivotat în jurul problemei, dar există argumente temeinice care ne fac să credem că individul manipulează în scop propriu informațiile care au constituit baza asasinatului.

„Pivotat... argumente temeinice..."

– Și care *este* acel scop propriu? întrebă Rhyme.

– Nu suntem siguri, continuă căpitanul. Tipul pare obsedat de protejarea țării, eliminând pe oricine constituie o

ameninţare – ba chiar şi pe aceia care poate că nu sunt o ameninţare, dar pe care el nu îi consideră patrioţi. Omul din Nassau care a fost ucis din ordinul său nu era terorist. Era doar...

– Spunea ce gândea, rosti Laurel.

Sachs interveni:

– Am o întrebare: procurorul districtual este de acord cu asta?

De data aceasta, era posibil ca ezitarea lui Laurel să fi ascuns iritarea faţă de referirea la şeful ei şi la permisiunea acestuia de a instrumenta cazul. Greu de zis. Răspunse pe un ton egal:

– Informaţiile despre asasinat au ajuns la biroul nostru din Manhattan, în jurisdicţia căruia se află SNSO. Procurorul districtual şi cu mine am discutat despre asta. Am dorit acest caz datorită experienţei pe care o am în probleme de imunitate şi pentru că acest gen de infracţiune mă deranjează foarte mult – eu, personal, cred că orice astfel de uciderii ţintite sunt neconstituţionale din cauza inechităţii proceselor. Procurorul districtual m-a întrebat dacă ştiu că este un teren minat. I-am zis că da. El s-a dus la procurorul general din Albany, care a spus că mă pot ocupa în continuare de caz. Aşa că, da, am binecuvântarea lui.

Se uită cu fermitate la Sachs, care, la rândul său, o privi cu ochi la fel de neclintiţi.

Rhyme se gândi că ambii bărbaţi, procurorul districtului Manhattan şi procurorul general al statului, se aflau în partidul care se opunea celui aflat la guvernare în Washington. Era oare corect să ia acest lucru în

considerare? Se gândi că, în fond, cinismul nu mai e cinic dacă este susţinut de fapte.

– Bun venit în cuibul de viespi, rosti Sellitto, făcându-i să surâdă pe toţi, cu excepţia lui Laurel.

Myers i se adresă lui Rhyme:

– Acesta este motivul pentru care te-am propus pe tine, căpitane, atunci când Nance a venit la noi. Tu şi detectivii Sellitto şi Sachs sunteţi ceva mai independenţi decât ofiţerii obişnuiţi. Nu sunteţi atât de încorsetaţi de reguli precum ceilalţi anchetatori.

Lincoln Rhyme era acum consultant pentru NYPD, FBI şi oricare alte organizaţii dispuse să plătească onorariile substanţiale pe care el le solicita pentru serviciile criminalistice, atunci când un caz era cu adevărat provocator. Întrebă:

– Şi cine este acest conspirator principal, acest şef al SNSO?

– Numele lui e Shreve Metzger.

– Aveţi vreo bănuială în legătură cu lunetistul? întrebă Sachs.

– E posibil ca el – sau ea – să fie militar, ceea ce ar fi o problemă. Dacă avem noroc, este civil.

– Noroc? rosti Sachs.

Rhyme presupuse că Laurel intenţionase să spună că, altminteri, sistemul militar de justiţie avea să complice lucrurile. Însă ea dezvoltă ideea:

– Pentru un soldat, juriul are mai multă înţelegere decât pentru un mercenar sau pentru un civil plătit.

Sellitto spuse:

– Ai vorbit de doi conspiratori în afară de lunetist. Cine mai este alături de Metzger?

– O, continuă Laurel pe un ton vag dispreţuitor, e preşedintele.

– Al cui preşedinte? întrebă Sellitto.

Indiferent dacă ezitarea meditativă fu necesară sau nu, Laurel făcu oricum o pauză.

– Al Statelor Unite, desigur. Sunt sigură că fiecare asasinat autorizat are nevoie de aprobarea preşedintelui. Dar eu nu pe el îl urmăresc.

– Isuse, sper că nu, spuse Lon Sellitto cu un hohot de râs ce semăna cu un strănut înăbuşit. Asta-i mai mult decât un câmp minat politic, e o blestemată de armă nucleară.

Laurel se încruntă de parcă ar fi trebuit să traducă din islandeză comentariul făcut de el.

– Nu despre politică e vorba, detective. Dacă preşedintele a acţionat în afara scopului autorităţii sale comandând un asasinat, procedura penală ar fi punerea lui sub acuzare. Dar, evident, asta nu este în jurisdicţia mea.

CAPITOLUL 4

El fu distras pentru o clipă de mirosul de peşte la grătar, cu limetă şi cu pătlagină, după părerea lui. Şi mai era ceva, un condiment. Dar nu reuşi să-şi dea seama ce anume.

Adulmecă aerul din nou. Ce *putea* fi?

Solid, cu o tunsoare militărească, îşi reluă mersul relaxat pe trotuarul plin de spărturi şi pe pământ, acolo unde dalele de beton lipseau cu totul. Îşi flutură sacoul negru al costumului pentru a se răcori şi reflectă cât de fericit era că nu-şi pusese cravată. Se opri din nou lângă o parcelă inundată de buruieni. Strada plină de magazine joase şi de case pastelate care aveau nevoie de o vopsea pastelată proaspătă era pustie acum, în dimineaţa târzie. Nu se zăreau oameni, ci doar doi câini corciţi, care lâncezeau la umbră.

Apoi, apăru ea.

Ieşea de la Deep Fun Dive Shop şi se îndrepta spre West Bay.

Bronzată şi blondă ca soarele, tânăra femeie avea părul încâlcit, cu o singură şuviţă împletită şi prinsă cu mărgele coborându-i de la tâmplă pe piept. Silueta ei avea forma unei clepsidre, dar o clepsidră zveltă. Purta nişte

bikini galbeni cu roşu şi un şal portocaliu transparent în jurul taliei, aţâţător. Acesta îi cădea până la glezne. Era mlădioasă şi plină de energie, iar zâmbetul ei părea să fie jucăuş.

Aşa cum era acum.

– Ia te uită peste cine dau, rosti ea oprindu-se lângă el.

Era o zonă liniştită, la oarecare distanţă de centrul oraşului Nassau[1]. O zonă comercială adormită. Câinii îi priveau letargici, cu urechile aplecate în faţă ca paginile îndoite ale unei cărţi.

– Salut!

Jacob Swann îşi scoase ochelarii de soare Maui Jims şi îşi şterse faţa, apoi şi-i puse la loc. Îşi dori să se fi dat cu loţiune antisolară. Această excursie în Bahamas nu fusese plănuită.

– Hmm... Poate că nu-mi merge telefonul, rosti Annette pe un ton sarcastic.

– Probabil, acceptă Swann cu o strâmbătură. Ştiu, am zis că te voi suna. Sunt vinovat.

Dar, în cel mai rău caz, era o infracţiune minoră – Annette era o femeie pentru a cărei companie ar fi plătit, aşa încât remarca ei reţinută nu era atât de tăioasă precum ar fi fost în alte împrejurări.

Pe de altă parte însă, în noaptea aceea de săptămâna trecută *fusese* mai mult decât o escortă plătită. Îl taxase pentru numai două ore, dar stătuse cu el toată noaptea. Desigur, nu fusese ceva ca-n *Frumuşica,* dar amândurora le făcuse plăcere.

Orele tranzacţiei lor zburaseră rapid, cu briza domoală şi umedă intrând şi ieşind pe fereastră şi sunetul oceanului

[1] Capitala Insulelor Bahamas (n.tr.)

întrerupând ritmic tăcerea. O rugase să mai stea, iar Annette fusese de acord. Camera lui de motel avea o chicinetă, iar Jacob Swann preparase o cină târzie. După ce sosise în Nassau, cumpărase niște carne de capră, ceapă, lapte de cocos, ulei de orez, sos iute și mirodenii locale. Desprinsese expert carnea de pe os, o tăiase în bucățele mici și o marinase în lapte bătut. La ora 11 p.m., tocana, care fiersese șase ore la foc mic, era gata. Mâncaseră și băuseră o cantitate substanțială de vin roșu Rhône.

Apoi, se întorseseră în pat.

– Cum merge treaba? întrebă el acum, dând din cap spre magazin pentru a lămuri la care treabă se referea, cu toate că slujba ei cu jumătate de normă la Deep Fun[1] era tot o modalitate de a atrage clienții, care o plăteau mult mai mult decât dădeau pentru închirierea unui tub cu oxigen.

(Ironia numelui magazinului nu îi scăpase niciunuia dintre ei.)

Annette ridică din umerii ei superbi.

– Nu prea rău. Starea economiei ne afectează și pe noi. Dar oamenii bogați tot mai vor să înoate printre corali și pești.

Parcela năpădită de buruieni era decorată cu anvelope tocite, cu blocuri de beton și câteva carcase de aparate electronice ciobite și ruginite, având măruntaiele de mult furate. Ziua devenea tot mai fierbinte cu fiecare secundă. Pretutindeni – în lumina orbitoare și în praf – erau conserve goale, tufișuri care aveau nevoie să fie tunse și iarbă crescută în exces. Mirosurile erau de pește la grătar, limetă, pătlagină și fum de gunoaie arse.

[1] Distracție profundă (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

Şi acea mirodenie. Ce anume *era?*

– Nu-mi amintesc să-ţi fi spus unde lucrez, rosti ea, dând din cap spre magazin.

– Ba da, mi-ai zis.

Jacob îşi masă capul. Pe craniul rotund, avea deja stropi de sudoare. Îşi ridică din nou sacoul. Curentul de aer era plăcut.

– Nu ţi-e cald? îl întrebă ea.

– Am avut o întâlnire la micul dejun. A trebuit să arăt oficial. Mă întorc la treabă. Nu ştiu ce program ai...

– Diseară? sugeră Annette.

Încurajându-l.

– Ah, mai am o întâlnire.

Chipul lui Jacob Swann nu era expresiv. Pur şi simplu se uită în ochii ei când spuse asta. Nicio clipire de regret, nicio urmă de flirt băieţesc.

– Speram că acum, adăugă apoi.

Îşi imagină că în ochii lui se citea foamea – aşa se simţea.

– Ce vin a fost acela?

– Cel pe care l-am servit la cină? Châteauneuf-du-Pape. Nu-mi amintesc ce podgorie.

– A fost colosal.

Nu era un cuvânt pe care Jacob Swann să îl folosească prea des – ei bine, nu-l folosea niciodată –, dar decise că da, aşa era. La fel şi ea. Şnururile cu care îi erau legaţi bikinii se legănară, gata să fie deznodate. Şlapii dădeau la iveală unghiile albastre şi inelele de aur pe care le purta pe degetele mari. Se asortau cu cerceii din urechi. Şi purta, de asemenea, un complicat ansamblu de brăţări din aur.

Şi Annette îl măsura din priviri, amintindu-şi probabil trupul lui gol, musculos, talia subţire, pieptul şi braţele puternice, vălurite de muşchi. Lucrase din greu pentru toate astea.

Ea spuse:

– Aveam planuri, dar...

Propoziţia se termină cu un nou zâmbet.

În vreme ce se îndreptau spre maşina lui, ea îl luă de braţ. El o conduse spre scaunul pasagerului. După ce intră şi el, ea îi spuse pe unde s-o ia ca să ajungă la apartamentul ei. El porni motorul, dar – înainte de a băga în viteză – se opri.

– Oh, am uitat. Poate că nu te-am sunat, dar ţi-am luat un cadou.

– Nu! se entuziasmă ea încântată. Ce?

El scoase o cutie din rucsacul pe care îl folosea pe post de servietă şi care se afla pe bancheta din spate.

– Îţi plac bijuteriile, nu?

– Cărei fete nu-i plac? întrebă Annette.

În timp ce ea deschidea cutia, el rosti:

– Nu este în loc de banii pe care îi iei, să ştii. E în plus.

– O, te rog, spuse ea cu un zâmbet dispreţuitor.

Apoi, se concentră asupra deschiderii cutiuţei înguste. Swann privi strada. Tot goală era. Aprecie unghiurile, îşi retrase mâna stângă – cu palma deschisă, cu degetul mare şi degetul arătător foarte distanţate şi rigide – şi o lovi cu putere în gât, într-un fel foarte special.

Ea icni, cu ochii lărgindu-i-se, lăsându-se pe spate şi apucându-se de gâtul îndurerat.

Lovitura era dificilă. Trebuia să loveşti suficient de încet ca să nu zdrobeşti complet traheea – avea nevoie

ca ea să poată vorbi –, dar destul de tare pentru a-i fi imposibil să ţipe.

Ochii ei se holbară la el. Poate că încerca să-i rostească numele – ei bine, numele fictiv pe care i-l zisese săptămâna trecută. Swann avea trei paşapoarte americane şi două canadiene, plus carduri bancare pe trei nume. Chiar nu-şi putea aminti când folosise ultima oară numele „Jacob Swann" cu o persoană pe care n-o cunoscuse bine.

O privi calm, apoi se răsuci pentru a scoate banda adezivă din rucsac.

Îşi puse mănuşi de latex de culoarea pielii şi rupse o fâşie de bandă din rolă. Apoi se opri. *Asta* era. Condimentul pe care persoana care gătea în apropiere îl adăugase peştelui...

Coriandru.

Cum de nu-şi dăduse seama?

CAPITOLUL 5

– Victima a fost Robert Moreno, le spuse Laurel. În vârstă de 38 de ani.

– Moreno... mi se pare cunoscut, rosti Sachs.

– A fost subiect de ştiri, detective, îi aminti căpitanul Bill Myers. De prima pagină.

Sellitto întrebă:

– Staţi aşa, americanul antiamerican? Parcă aşa l-au numit unele ziare.

– Corect, rosti căpitanul. Apoi, concluzionă cu amărăciune: Un imbecil.

Renunţase la cuvintele preţioase.

Rhyme observă că lui Laurel nu părea să-i fi plăcut comentariul lui. De asemenea, părea nerăbdătoare, ca şi cum n-ar fi avut timp pentru persiflări care o abăteau de la ce avea de făcut. Îşi aminti că ea dorea să se acţioneze repede, iar motivul îi era acum clar: probabil că, odată ce SNSO avea să afle de ancheta lor, urma să ia măsuri pentru a o împiedica – legal sau, poate, altminteri.

Ei bine, şi Rhyme era nerăbdător. Voia să aibă parte de lucruri interesante.

Laurel scoase fotografia unui bărbat frumos, în cămaşă albă, care stătea în faţa unui microfon de la un

post de radio. Chipul îi era rotund, iar părul i se rărea. Laurel le spuse:

– Este o poză recentă, făcută în studioul postului său de radio din Caracas. Avea paşaport american, dar era expatriat şi locuia în Venezuela. În 9 mai, pe când se afla în Bahamas cu afaceri, un lunetist l-a împuşcat în timp ce era în camera lui de hotel. Tot atunci au fost ucise încă două persoane – garda de corp a lui Moreno şi un reporter care îi lua un interviu. Reporterul era portorican şi locuia în Argentina.

Rhyme interveni:

– Nu s-a prea făcut vâlvă în presă. Dacă guvernul ar fi fost prins cu degetul pe trăgaci, ca să spunem aşa, s-ar fi făcut mult mai mult caz. Cine se *presupune* că ar fi răspunzător pentru asta?

– Cartelurile de droguri, îi zise Laurel. Moreno crease o organizaţie numită Mişcarea Locală de Preluare a Puterii, pentru a lucra cu indigeni şi cu oamenii săraci din America Latină. Critica aspru traficul de droguri. Ceea ce a zburlit nişte pene în Bogotá şi în câteva ţări din America Centrală. Dar n-am reuşit să găsesc fapte care să confirme că vreun cartel anume dorea moartea lui. Sunt convinsă că Metzger şi SNSO au răspândit acele poveşti despre carteluri pentru a îndepărta atenţia de la ei. În plus, e ceva ce n-am menţionat încă. Ştiu sigur că un lunetist al SNSO l-a ucis. Am dovada.

– Dovada? întrebă Sellitto.

Limbajul corporal al lui Laurel – nicidecum trăsăturile faciale – demonstra faptul că era încântată să le expună detaliile.

– Avem un informator în cadrul SNSO sau care are legături cu aceştia. Cei de-acolo au lăsat să se afle ordinul prin care se autoriza uciderea lui Moreno.

– Cam ca WikiLeaks[1]? întrebă Sellitto. Apoi clătină din cap şi adăugă: Dar nu, nu se poate să fie aşa.

– Corect, rosti Rhyme. În cazul acesta, povestea ar fi fost peste tot la ştiri. Biroul procurorului districtual a primit-o direct. Şi discret.

Myers zise:

– Aşa este. Ordinul de comitere a asasinatului a ajuns la informator prin capilaritate.

Rhyme îl ignoră pe căpitan şi limbajul lui bizar. I se adresă lui Laurel:

– Vorbeşte-ne despre Moreno.

Ea îi răspunse din memorie. Originară din New Jersey, familia lui părăsise ţara pe când băiatul avea 12 ani şi se mutase în America Centrală, pentru că tatăl lui primise o slujbă acolo; acesta era geolog la o companie petrolieră americană. La început, Moreno fusese înscris la şcolile americane de acolo, dar, după sinuciderea mamei lui, urmase şcolile locale, unde se descurcase bine.

– Mama lui s-a sinucis? întrebă Sachs.

– Se pare că n-a suportat prea bine mutarea... iar slujba îl ţinea pe soţul ei pe drumuri, acesta fiind obligat să călătorească tot timpul la sondele de exploatare şi de explorare din zonă. Nu stătea foarte mult timp acasă.

Laurel continuă portretul victimei: încă de la o vârstă fragedă, ajunsese să deteste exploatarea băştinaşilor din

[1] Organizaţie internaţională fără scop lucrativ, care publică documente ce nu sunt destinate publicului, provenite din scurgeri de informaţii, în general din surse anonime (n.tr.)

Americile Centrală şi de Sud de către guvernul american şi corporaţiile cu interese în zonă. După absolvirea facultăţii, în Mexico City, devenise prezentator la radio şi activist, scriind şi lansând atacuri la radio împotriva Americii de Nord şi a ceea ce el numea „imperialismul secolului XXI".

– S-a stabilit în Caracas şi a format Mişcarea Locală de Preluare a Puterii, ca o alternativă pentru muncitori, astfel încât aceştia să-şi creeze surse proprii de venit şi să nu fie nevoiţi să caute slujbe la companii americane şi europene sau ajutoare din partea Statelor Unite. Există şase filiale în Americile de Sud şi Centrală şi în Caraibe.

Rhyme era confuz.

– Nu pare deloc biografia unui terorist.

– Exact, spuse Laurel. Dar trebuie să vă spun că Moreno vorbea favorabil despre unele grupări teroriste: al-Qaeda, al-Shabaab, Mişcarea Islamică a Turkestanului de Est din Xinjiang, China. Plus că a format alianţe cu câteva grupări extremiste din America Latină: ELN din Columbia – Armata de Eliberare Naţională – şi FARC, precum şi Forţele Unite de Autoapărare. Avea o puternică simpatie pentru Sendero Luminoso[1] din Peru.

– Cărarea Luminoasă? întrebă Sachs.

– Da.

– Duşmanul duşmanului meu este prietenul meu, reflectă Rhyme. Chiar dacă aruncă în aer copii. Şi totuşi, zise el, un asasinat autorizat? Pentru asta?

Laurel explică:

– Recent, blogurile şi emisiunile radio ale lui Moreno au devenit tot mai virulente la adresa Statelor Unite. S-a

[1] Cărarea Luminoasă, numele Partidului Comunist din Peru (n.tr.)

autointitulat „Mesagerul adevărului", iar unele dintre mesajele lui erau cu adevărat violente. Ura cu adevărat această țară. Ei bine, au existat zvonuri cum că oamenii au fost inspirați de el să împuște turiști americani sau să pună bombe la ambasadele Statelor Unite ori la sediile firmelor americane din străinătate. Dar eu n-am reușit să găsesc nici măcar un singur caz când el să fi rostit vreun cuvânt prin care să fi ordonat sau să fi sugerat un anumit atac. A inspira nu-i același lucru cu a pune la cale.

Deși o cunoștea de doar câteva minute, Rhyme bănui că domnișoara Nance Laurel căutase cu foarte mare atenție astfel de cuvinte.

– Dar SNSO susține că au existat informații cum că Moreno plănuia un atac: amplasarea unor bombe la sediul unei firme petroliere din Miami. Au interceptat o conversație telefonică în spaniolă, iar amprenta vocală s-a confirmat a-i aparține lui Moreno.

Răscoli prin servieta ponosită și își consultă notițele.

– Acesta este Moreno, care spune: „Mă interesează American Petroleum Drilling and Refining[1] din Florida. Miercuri". Cealaltă persoană, necunoscută: „În 10? În 10 mai?" Moreno: „Da, la prânz, când angajații pleacă la masă". Cealaltă persoană: „Cum o să... le băgați acolo?" Moreno: „În camioane". Apoi a urmat o distorsionare a înregistrării și Moreno din nou: „Și ăsta-i doar începutul. Am plănuit mai multe asemenea mesaje".

Puse transcrierea înapoi în servietă.

– Ei bine, această companie, APDR, are două sedii în Florida sau pe lângă: sediul central din sud-est se află în Miami, iar în largul coastei are o platformă petrolieră.

[1] Petrol American – Foraj și Rafinare (n.tr.)

Nu putea fi vorba de platformă, întrucât Moreno a pomenit de camioane. Aşa încât SNSO a fost sigur că sediul central, de pe Brickell Avenue, urma să fie ţinta. În acelaşi timp, analiştii au descoperit că mai multe firme care aveau legături cu Moreno îi furnizaseră în ultima lună motorină, îngrăşăminte şi nitrometan în Bahamas.

Trei ingrediente populare pentru confecţionarea de dispozitive explozive improvizate. Astfel de substanţe distruseseră clădirea federală din Oklahoma City. Şi tot cu camionul fuseseră aduse.

Laurel continuă:

– Este clar că Metzger a fost de părere că, dacă Moreno ar fi fost ucis înainte de aducerea bombei în Statele Unite, oamenii lui nu aveau să mai pună planul în aplicare. Aşa că a fost împuşcat cu o zi înainte de incidentul din Miami. În 9 mai.

Până acum părea, indiferent dacă erai sau nu de acord cu asasinatele la comandă, că soluţia lui Metzger salvase numeroase vieţi.

Rhyme tocmai era pe cale să spună asta, când Laurel i-o luă înainte. Zise:

– Totuşi, nu despre un *atac* vorbea Moreno. Ci despre un protest paşnic. În 10 mai la prânz, o jumătate de duzină de camioane au apărut în faţa sediului APDR. Nu aduceau bombe, ci oameni care să participe la o demonstraţie. Iar ingredientele bombei? Erau pentru filiala Mişcării Locale de Preluare a Puterii din Bahamas. Motorina era pentru o companie de transporturi. Îngrăşămintele erau pentru cei care se ocupau de agricultură, iar nitrometanul pentru fumigaţia solului. Totul era legitim. Acestea au fost singurele materiale la care s-a făcut referire în ordinul

prin care se aproba uciderea lui Moreno, dar în același transport mai erau tone de semințe, orez, piese de camion, apă îmbuteliată și alte obiecte inofensive. În mod convenabil, SNSO a uitat să pomenească de ele.

– N-a fost o eroare de transmitere a informațiilor? sugeră Rhyme.

Pauza care urmă fu mai lungă decât majoritatea celorlalte, dar în cele din urmă Laurel rosti:

– Nu. Cred că a fost o *manipulare* a informațiilor. Lui Metzger nu-i plăcea Moreno, nu-i plăceau discursurile lui sforăitoare. Există o înregistrare în care îl numește trădător josnic. Cred că nu le-a împărtășit superiorilor săi toate informațiile descoperite. Așa că ștabii de la Washington au aprobat misiunea crezând că era vorba de o bombă, în vreme ce Metzger știa cum stăteau lucrurile de fapt.

Sellitto zise:

– Așa că SNSO a ucis un om nevinovat.

– Da, spuse Laurel cu o ușoară însuflețire în voce. Dar asta-i bine.

– Poftim? rosti Sachs, cu sprâncenele încruntându-i-se.

O pauză cât o bătaie de inimă. În mod clar, Laurel nu înțelese aparenta consternare a lui Sachs, similară cu reacția detectivului la comentariul de mai devreme al acesteia, cum că ar avea „noroc" dacă lunetistul ar fi fost civil, și nu militar.

Rhyme explică:

– Sachs, este din nou vorba de jurați. Este mult mai probabil să condamne pe cineva acuzat că a ucis un activist care pur și simplu își exercita dreptul la liberă

exprimare, garantat de Primul Amendament, şi nu un terorist fără scrupule.

Laurel adăugă:

– Pentru mine, nu este nicio diferenţă – nu executi pe nimeni fără un proces echitabil. *Pe nimeni.* Dar Lincoln are dreptate, trebuie să ţin cont de juriu.

– Deci, căpitane, i se adresă Myers lui Rhyme, dacă acest caz începe să prindă viteză, avem nevoie de cineva ca tine, cu picioarele pe pământ.

O alegere proastă a cuvintelor în această situaţie, având în vedere modul în care se deplasa criminalistul.

Reacţia imediată a lui Rhyme fu să accepte. Cazul îl intriga şi reprezenta o provocare din numeroase puncte de vedere. Remarcă însă că Sachs privea în jos, frecându-şi capul cu un deget – un obicei al ei. Se întrebă ce-o deranja.

Aceasta i se adresă procuroarei:

– Nu ai acţionat CIA în instanţă pentru ce i-a făcut lui al-Awlaki.

Anwar al-Awlaki, cetăţean american, fusese un imam musulman radical şi avocat al jihadului, precum şi jucător important în cadrul filialei al-Qaeda din Yemen. Expatriat la fel ca Moreno, fusese poreclit Bin Laden al internetului şi, prin intermediul postărilor de pe blogul său, încurajase cu entuziasm atacurile asupra americanilor. Printre cei inspiraţi de el se numărau cel care trăsese la Fort Hood, individul care îşi cususe explozibili de lenjerie şi încercase să se urce într-un avion, amândoi în 2009, ca şi cel care pusese o bombă în Times Square, în 2010.

Al-Awlaki şi un alt cetăţean american, editorul lui online, fuseseră ucişi cu ajutorul unei drone, într-o acţiune pusă la cale de CIA.

Laurel păru nedumerită.

– Cum aş fi putut s-o fac? Sunt procuror a districtului New York. Nu am avut niciun fel de jurisdicţie în cazul asasinării lui al-Awlaki. Dar, detective Sachs, în caz că mă întrebi dacă aleg cazuri pe care cred că le pot câştiga, atunci răspunsul este da. Acuzarea lui Metzger pentru asasinarea unui terorist cunoscut şi primejdios probabil că n-are sorţi de izbândă. La fel stau lucrurile şi în cazul asasinării cuiva care nu este cetăţean american. Dar pot convinge un juriu în privinţa asasinării lui Moreno. După ce voi obţine condamnarea lui Metzger şi a lunetistului său, mă voi putea ocupa de cazuri aflate într-o zonă mai cenuşie. Făcu o pauză şi adăugă: Sau poate că guvernul îşi va reevalua pur şi simplu politica şi va decide să respecte constituţia... renunţând la asasinii plătiţi.

Aruncându-i o privire lui Rhyme, Sachs li se adresă lui Laurel şi Myers:

– Nu sunt sigură. Ceva pare în neregulă.

– În neregulă? întrebă Laurel, părând perplexă.

Două degete cu unghiile nedate cu ojă frecară cu putere capul lui Sachs, în timp ce spunea:

– Nu ştiu, nu sunt sigură că e treaba noastră.

– A ta şi a lui Lincoln? rosti Laurel.

– A oricăruia dintre noi. Este o treabă politică, nu o crimă oarecare. E în regulă că vrei să împiedici SNSO să mai omoare oameni. Dar n-ar trebui să fie problema Congresului, în loc să fie a poliţiei?

Laurel se uită pe furiș la Rhyme. Cu siguranță, Sachs avea dreptate – era un aspect care lui nu-i trecuse prin cap. Îi păsa foarte puțin de întrebările mai cuprinzătoare în privința binelui și a răului atunci când venea vorba de lege. Pentru el era suficient că Albany ori Washington ori Consiliul orășenesc definiseră o infracțiune pentru care cineva putea fi tras la răspundere. Astfel, treaba lui era simplă: să dea de urma vinovatului și să construiască un caz împotriva acestuia.

Exact ca la șah. Conta că aceia care creaseră acest joc cabalistic decretaseră că regina este atotputernică, iar calul se mișcă în L? Nu. Dar, acele reguli odată stabilite, jucai conform lor.

Rhyme o ignoră pe Laurel și își menținu privirea ațintită asupra lui Sachs.

Apoi, atitudinea trupului asistentei procurorului districtual se modifică subtil, dar clar. La început, Rhyme se gândi că devenise defensivă, dar își dădu seama că nu asta era. Intrase în modul „avocat". Ca și cum se ridicase de la masa ei dintr-o sală de tribunal și venise în fața juriului – un juriu deja convins de vinovăția suspectului.

– Amelia, consider că justiția se află în detalii, începu Laurel. În lucrurile mici. Nu aduc în fața justiției un caz de viol pentru că societatea devine mai puțin stabilă atunci când femeile sunt violentate sexual. Aduc în fața justiției un caz de viol pentru că o ființă omenească comite fapte interzise de Codul penal al New Yorkului, secțiunea 130, paragraful 35. Asta fac eu, asta facem cu toții. După o pauză, adăugă: Te rog, Amelia. Îți cunosc realizările. Aș dori să te implici și tu.

„Ambiție sau ideologie?" se întrebă Rhyme privind trupul bondoc al lui Nance Laurel, cu părul ei țeapăn, cu degetele butucănoase și unghiile nedate cu ojă, cu picioarele mici în pantofii comozi, pe care soluția de retușat fusese aplicată cu o grijă la fel de mare precum machiajul de pe față. N-ar fi putut afirma categoric, dar cu siguranță observase un lucru: absența pasiunii din ochii ei negri îi dădea fiori. Și era nevoie de mult pentru ca Lincoln Rhyme să aibă fiori reci.

În tăcerea care urmă, ochii lui Sachs îi întâlniră pe ai lui Rhyme. Ea părea să simtă cât de mult își dorea el acest caz – și acesta fu factorul determinant. Cu o înclinare a capului, zise:

– Sunt de acord.

– Și eu, zise el.

Totuși Rhyme nu se uită la Myers ori la Laurel, ci la Sachs. Iar expresia lui spunea: „Mulțumesc".

– Cu toate că nimeni nu m-a întrebat, zise Sellitto mormăind, și eu sunt încântat să-mi distrug cariera arestând un oficial federal.

Rhyme rosti:

– Presupun că discreția reprezintă o prioritate.

– Nu trebuie să se afle, replică Laurel. Altminteri, dovezile vor începe să dispară. Dar cred că, în această fază, nu trebuie să ne facem griji. Cei din biroul meu fac tot posibilul să nu răsufle nimic. Mă îndoiesc sincer că SNSO știe ceva de această investigație.

CAPITOLUL 6

În vreme ce se îndrepta cu mașina spre un recif de pe țărmul sud-vestic al insulei New Providence, de lângă uriașul Clifton Heritage Park, Jacob Swann auzi semnalul de primire al unui SMS. Mesajul conținea o actualizare a stadiului anchetei poliției din New York cu privire la moartea lui Robert Moreno în urma unei conspirații. Swann urma să primească detaliile peste câteva ore, inclusiv numele celor implicați.

Lucrurile se derulau rapid. Mult mai rapid decât se așteptase.

Auzi o bufnitură dinspre portbagajul mașinii, acolo unde prostituata ghinionistă era făcută ghem. Dar fusese o bufnitură surdă și nu era nimeni în preajmă care s-o audă – grupuri de căutători prin gunoaie sau oameni care să piardă vremea la marginea drumului, așa cum vezi adesea în Bahamas, sorbind din doze de bere Sands sau Kalik, glumind și bârfind și plângându-se de femei și de șefi.

Nici alte mașini nu erau și nici ambarcațiuni pe apa turcoaz.

„Caraibele sunt atât de contradictorii", reflectă Swann privind peisajul – un teren de joacă strident pentru

turişti, un fundament uzat pentru vieţile localnicilor. Atenţia era concentrată asupra locului central, unde dolarii şi euro cumpărau servicii şi divertisment, în timp ce restul populaţiei din regiune se simţea în mare parte secătuită. La fel ca această fâşie încinsă de pământ nisipos şi năpădit de buruieni de lângă plajă.

Ieşi din maşină şi suflă în mănuşi pentru a-şi răcori palmele transpirate. La naiba, era *cumplit de cald!* Mai fusese în acest loc, cu o săptămână în urmă. După ce o împuşcătură deosebit de dificilă – dar foarte precisă – sfâşiase inima trădătorului domn Robert Moreno, Swann venise aici şi îngropase nişte haine şi alte dovezi. Intenţionase să le lase îngropate pe vecie. Dar, după ce primise ciudata şi îngrijorătoarea veste cum că procuratura din New York cerceta uciderea lui Moreno, decisese că era mai bine să le ia de-acolo şi să le ascundă mai bine.

Însă mai întâi avea de dus la bun sfârşit o altă corvoadă... o altă *sarcină.*

Swann se duse la portbagaj, deschise capota şi îşi coborî privirea spre Annette – era înlăcrimată şi transpirată şi era evident că o durea gâtul.

Încerca din greu să respire.

Se duse apoi la bancheta din spate, îşi deschise valiza şi scoase una dintre comorile lui – cuţitul de bucătar preferat, un Kai Shun Premier pentru feliat. Avea circa 23 de centimetri şi lama bătută manual cu ciocanul, numită „tsuchime" de către meşterii din oraşul japonez Seki. Lama avea un miez de oţel VG-10 şi 32 de straturi de oţel de Damasc. Mânerul era din lemn de nuc. Cuţitul costa 250 de dolari. Avea şi alte modele ale aceluiaşi

manufacturier, de diverse forme şi mărimi, pentru diverse operaţiuni în bucătărie, dar acesta era favoritul lui. Îl iubea ca pe un copil. Îl folosea la filetatul peştelui, la tăiatul cărnii de vită în felii transparente pentru carpaccio şi la motivarea fiinţelor omeneşti.

De fiecare dată când călătorea, Swann avea la el acest cuţit, precum şi altele, puse într-o husă Messermeister ponosită, cu compartimente separate, dar şi două cărţi de bucate jerpelite, una de James Beard şi alta de bucătarul francez Michel Guérard, un guru al *cuisine minceur*[1]. Vameşii treceau cu vederea un set de cuţite profesioniste, oricât de letale, atunci când se aflau în bagaj alături de o carte de bucate. În afară de asta, atunci când avea o treabă departe de casă, cuţitele îi erau utile. Jacob Swann gătea adesea, preferând să-şi petreacă timpul astfel, în loc să stea prin baruri sau să se ducă singur la filme.

De pildă, săptămâna trecută dezosase nişte carne de capră şi o tăiase cubuleţe pentru a face tocăniţă.

„Micul meu măcelar, dragul meu măcelar..."

Auzi un alt zgomot ca o bufnitură. Annette începea să dea din picioare.

Swann se întoarse la portbagaj şi o scoase pe femeie trăgând-o de păr.

– Haa, haa, haa...

Probabil că era versiunea ei pentru „nu, nu, nu".

Găsi o adâncitură în nisip, înconjurată de vegetaţie şi decorată cu doze de bere Kalik şi sticle de bere Red Stripe, prezervative folosite şi chiştoace de ţigări. O rostogoli pe spate şi i se aşeză pe piept.

[1] Stil de gătit cu puţine calorii (n.tr.)

Aruncă o privire în jur. Nu era nimeni. Ţipetele aveau să fie mult mai slabe ca urmare a loviturii la gât, dar nu aveau să lipsească de tot.

– Îţi voi pune nişte întrebări, iar tu va trebui să articulezi cuvinte. Am nevoie de răspunsuri şi am nevoie de ele repede. Poţi articula cuvinte?

– Haa...

– Spune „da".

– D... d... daaaaa.

– Bine.

Pescui un Kleenex din buzunar, apoi o ciupi de nas cu cealaltă mână, iar când ea deschise gura, îi apucă limba cu batista de hârtie şi îi trase vârful 2 centimetri în afara buzelor. Capul ei se smuci violent, până când îşi dădu seama că mişcarea aceasta o durea mai tare decât ciupitura lui.

Se sili să se calmeze.

Jacob Swann scoase cuţitul Kai Shun – admirându-i lama şi mânerul. Adesea, ustensilele de gătit erau mai elegante decât oricare alte obiecte... Lumina soarelui, reflectată de jumătatea superioară a lamei, se prăvăli în adâncimile ei, ca şi cum ar fi licărit pe valuri. Apăsă cu grijă vârful cuţitului pe limbă, făcând-o să devină de un roz mai intens, dar fără să-i dea sângele.

Se auzi un sunet. Un „te rog", poate.

„Micuţule măcelar..."

Cu doar trei săptămâni în urmă, îşi aminti el, crestase cu acelaşi cuţit pieptul unei raţe, făcând trei tăieturi superficiale pentru a scurge grăsimea în tigaie. Se aplecă în faţă.

– Ascultă cu atenţie! şopti el.

Gura lui Swann era foarte aproape de urechea ei şi îi simţi pielea fierbinte lipită de obrazul lui.

La fel ca săptămâna trecută.

Ei bine, *oarecum* ca săptămâna trecută.

CAPITOLUL 7

După ce predase ştafeta cazului în mâinile lui Rhyme şi ale echipei sale, căpitanul Bill Myers îşi luase verbiajul supărător şi plecase.

Cu toate că anchetarea conspiraţiei care dusese la uciderea lui Moreno era colosală în anumite privinţe, până la urmă era doar un altul dintre miile de cazuri în curs de investigare din New York şi cu siguranţă existau şi alte probleme care solicitau atenţia căpitanului şi a misterioasei sale Divizii de Servicii Speciale.

Rhyme mai bănuia şi că el dorise să se distanţeze de acest caz. Myers o susţinuse pe procuroare – desigur, un căpitan trebuia să facă asta; poliţia şi procurorii erau ca niște siamezi –, dar acum venise vremea ca Myers să se îndrepte spre un loc secret. Rhyme se gândea la ambiţia politică pe care o adulmecase mai devreme, iar dacă aceasta era reală, atunci ofiţerul avea să se dea înapoi şi să urmărească evoluţia cazului. Apoi, avea să se întoarcă pentru a urca glorios pe podium, exact la timp pentru arestarea în public a infractorului. Sau va dispărea complet dacă respectivul caz avea să se transforme într-un coşmar din punctul de vedere al relaţiilor publice.

O variantă foarte probabilă.

Lui Rhyme nu-i păsa. De fapt, era încântat că Myers plecase. Nu se simţea bine dacă erau şi *alţi* bucătari în bucătărie.

Desigur, Lon Sellitto rămase. Oficial anchetatorul-şef al cazului, acesta stătea acum pe un scaun de ratan ce scârţâia, ocupându-se de o brioşă luată de pe tava pe care se afla micul dejun, deşi terminase deja jumătate din cornuri. Râgâi apoi de două ori, parcă sperând că mesajul său avea să fie că slăbise suficient de mult cu ultima sa dietă la modă, încât să merite nişte produse de patiserie. Nu era cazul.

– Ce ştii despre tipul ăsta Metzger, care conduce SNSO? o întrebă Sellitto pe Laurel.

Ea recită din nou, fără a avea nevoie de notiţe:

– 43 de ani. Divorţat. Fosta soţie e avocat la un cabinet privat de pe Wall Street. A fost la Harvard, unde a urmat cursul de pregătire pentru ofiţeri activi[1]. După aceea s-a înrolat în armată şi s-a dus în Irak. A intrat locotenent, a ieşit căpitan. Se spune că ar fi putut să avanseze, dar că a deraiat. A avut nişte probleme de care o să vă spun mai târziu. A părăsit armata, s-a dus la Yale, şi-a luat un masterat în politici publice şi o diplomă în drept. A intrat în Departamentul de Stat, apoi a ajuns la SNSO, cu cinci ani în urmă, ca director de operaţiuni. Când şeful de atunci al SNSO s-a pensionat, anul trecut, Metzger a primit funcţia lui, cu toate că era unul dintre

[1] ROTC (Reserve Officer Training Corps) – un fel de programe militare pentru pregătirea ofiţerilor activi (nu în rezervă, cum ar sugera numele) în cadrul universităţilor care au contracte cu armata (n.tr.)

cei mai tineri directori. Se vorbeşte că nimic nu i-ar fi putut sta în calea spre obţinerea conducerii.

– Copii? întrebă Sachs.

– Poftim? zise Laurel.

– Metzger are copii?

– O, te gândeşti că cineva a făcut presiuni asupra lui folosindu-se de copii pentru a-l sili să accepte misiuni nepotrivite?

– Nu, rosti Sachs. Mă întrebam pur şi simplu dacă are copii.

Laurel clipi. Îşi consultă notiţele.

– Un fiu şi o fiică. La gimnaziu. Vreme de un an, i s-a interzis orice fel de custodie. Acum, are anumite drepturi de vizitare, dar în general copiii stau cu mama.

După câteva clipe, continuă:

– În sfârşit, Metzger e mai mult decât agresiv. A fost înregistrat afirmând că el ar fi distrus Afghanistanul cu o bombă nucleară la 12 septembrie 2001. Este foarte categoric în privinţa dreptului nostru de a ne elimina preventiv inamicii. Principalii lui duşmani sunt cetăţenii americani care au plecat în străinătate şi care sunt angajaţi în ceea ce el consideră a fi activităţi antiamericane, cum ar fi alăturarea la trupele de insurgenţi sau susţinerea prin discursuri a grupărilor teroriste. Dar asta e politica lui şi, pentru mine, este irelevantă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ceea ce mă interesează este că-i instabil din punct de vedere psihic.

– Cum aşa? întrebă Sellitto.

Rhyme începea să-şi piardă răbdarea. Dorea să analizeze aspectele criminalistice ale cazului.

Dar fiindcă şi Sachs, şi Sellitto abordau cazurile la modul „global", după cum s-ar fi exprimat căpitanul Myers, o lăsă pe Laurel să continue şi încercă să pară atent.

Aceasta spuse:

– A avut ceva probleme afective. În special legate de furie. Bănuiesc că asta îi determină în mare parte comportamentul. A plecat din armată în mod onorabil, dar a avut şase episoade care i-au afectat cariera acolo. Izbucniri de furie, istericale, cum vreţi să le numiţi... Şi-a pierdut complet controlul. La un moment dat, chiar a fost spitalizat. Am izbutit să pun mâna pe nişte fişe şi am aflat că el încă se duce la un psihiatru şi ia medicamente. De câteva ori, a fost reţinut de poliţie pentru episoade violente. Nu a fost niciodată pus sub acuzare. Sinceră să fiu, cred că e la limita unei personalităţi paranoide. Nu ceva psihotic, dar are clar probleme de halucinaţie şi dependenţă – dependenţă de furia în sine. Ei bine, ca să fiu mai precisă, e vorba de *răspunsul* la furie. Din câte am aflat studiind subiectul, uşurarea pe care o simţi reacţionând în timpul unui episod de furie dă dependenţă. Este ca un drog. Cred că, ordonându-i unui lunetist să ucidă pe cineva pe care îl detestă, se simte euforic.

Chiar că studiase. Părea o psihiatră care le ţinea o lecţie studenţilor.

– Atunci, cum de a ajuns în funcţia asta? întrebă Sachs.

O întrebare la care se gândise şi Rhyme.

– Pentru că se pricepe foarte, foarte bine la a ucide oameni. Cel puţin asta indică realizările sale în serviciu. Laurel continuă: Va fi greu de prezentat diagnosticul personalităţii sale unui juriu, dar o voi face cumva. Şi nu pot decât să mă rog ca el să depună mărturie. Va fi o zi

interesantă. Mi-ar face mare plăcere ca juriul să vadă o criză de nervi. Își mută privirea de la Rhyme la Sachs și adăugă: În timpul anchetei, aș dori să fiți atenți la orice ar sugera instabilitatea lui Metzger, furia și tendințele sale violente.

De data asta, răspunsul lui Sachs fu precedat de o pauză.

– Cam dubios, nu crezi?

Bătălia tăcerilor.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

– Nu știu ce dovezi criminalistice care să ateste că tipul are crize de furie am putea găsi.

– Nu mă gândeam la dovezi criminalistice. Mă gândeam la anchetă în general.

Laurel se uită în sus spre Sachs, care era cu vreo 20 de centimetri mai înaltă.

– Ai aprecieri pozitive la dosar în privința profilurilor psihologice întocmite și a interogării martorilor, zise ea apoi. Sunt sigură că vei putea găsi ceva, dacă vei căuta.

Sachs își înclină puțin capul, cu ochii îngustați. Și Rhyme fu surprins că procurora îi făcuse lui Metzger profilul psihologic – probabil că i-l făcuse și lui.

„A studiat..."

– Așa rămâne.

Cuvintele fură rostite brusc de Laurel. Lucrurile fuseseră stabilite – aveau să caute dovezi ale instabilității psihice. Era clar.

Asistentul lui Rhyme apăru în cameră, aducând un vas cu cafea proaspătă. Criminalistul îl prezentă pe bărbat. Observă că fața machiată a lui Nance Laurel se clinti puțin când se uită la Thom. O concentrare inconfundabilă

apăru în ochii ei, cu toate că, deşi arătos şi fermecător, Thom Reston nu reprezenta o opţiune romantică pentru femeie – care avea inelarul gol. Dar, o clipă mai târziu, Rhyme concluzionă că reacţia ei nu fusese stârnită de o atracţie faţă de bărbat, ci de faptul că semăna cu cineva pe care îl cunoştea sau îl cunoscuse îndeaproape.

În cele din urmă, îndepărtându-şi privirea de la tânăr, Laurel refuză cafeaua de parcă ar fi reprezentat o breşă în etica de la slujbă. Căută ceva în geanta avocăţească al cărei conţinut era perfect organizat. Marcatoarele dosarelor aveau un cod de culori, iar el remarcă două laptopuri ai căror „ochi" pulsau portocalii în starea lor de hibernare. Femeia scoase un document.

– Ei bine, rosti ea ridicându-şi privirea, vreţi să vedeţi ordinul de comitere a asasinatului?

Cine putea să refuze aşa ceva?

CAPITOLUL 8

– Firește că ei nu-l numesc astfel, ordin de comitere a asasinatului, îi asigură Nance Laurel. Asta-i o prescurtare – OESS – a unui ordin de executare a unei sarcini speciale.

– Aproape că sună și mai rău, spuse Lon Sellitto. Parcă ar fi fost dat cu dezinfectant. E sinistru.

Rhyme fu de acord.

Laurel îi dădu lui Sachs trei foi.

– Le-ai putea lipi pe panou, ca să le putem vedea cu toții?

Sachs ezită, apoi făcu ce-i ceruse procurora.

Laurel arătă spre prima.

– Acesta este un e-mail care a sosit la biroul nostru joia trecută, în data de 11.

„Uitați-vă la știrile despre Robert Moreno. Acesta este ordinul din spatele lor. Nivelul doi este actual șef al SNSO. A fost ideea lui. Moreno era cetățean american. VC înseamnă victime colaterale. Don Bruns este numele de cod al ofițerului care l-a ucis.

Un om cu conștiință"

– O să aflăm de unde a fost trimis acest e-mail, rosti Rhyme. Rodney.

Îi aruncă o privire lui Sachs, care încuviinţă din cap. Aceasta îi explică lui Laurel că ei lucrau frecvent cu o unitate a NYPD care se ocupa de infracţionalitatea cibernetică.

– O să le trimit o cerere. Ai e-mailul în format electronic?

Laurel scoase din servietă o punguţă în care se afla un flash drive. Rhyme fu impresionat să vadă ataşată de aceasta o etichetă pe care erau trecute numele celor care avuseseră proba în custodie. Femeia i-o dădu lui Sachs şi spuse:

– Dacă ai putea...

Exact în timp ce detectivul se iscăli pe etichetă.

Sachs băgă flash drive-ul în calculator şi începu să tasteze.

– Să le zici că securitatea este prioritară.

Fără să-şi ridice privirea, Sachs spuse:

– Am scris chiar în primul paragraf.

O clipă mai târziu, expedie mesajul.

– Numele de cod mi se pare familiar, rosti Sellitto. Bruns, Bruns...

– Poate că lunetistului îi place muzica country-western, replică Sachs. Există un Don Bruns care scrie şi interpretează cântece folk, country-western. E foarte bun.

Laurel îşi înclină capul de parcă nu asculta niciodată niciun fel de muzică, darămite ceva atât de însufleţit precum genul country-western.

– Verifică la Serviciile de Informaţii, zise Rhyme. Caută „Burns". Chiar dacă este agent sub acoperire neoficială, tot trebuie să apară undeva în lumea reală.

Agenţii care operau sub acoperire neoficială aveau totuşi carduri bancare şi paşapoarte care – posibil – îngăduiau ca mişcările lor să fie depistate şi permiteau

aflarea de indicii legate de identitatea lor adevărată. Serviciile de Informații erau o divizie nouă a NYPD, care se ocupa de o operațiune masivă de depistare a datelor, fiind una dintre cele mai bune din țară.

În vreme ce Sachs trimise cererea, Laurel se întoarse spre panou și arătă spre a doua foaie lipită acolo.

– Iar acesta este ordinul însuși.

RET – STRICT SECRET – STRICT SECRET – STRICT SECRET

ORDIN DE EXECUTARE SARCINĂ SPECIALĂ

LISTĂ

8/27 Sarcină: Robert A. Moreno (SNSO ID: ram278e4w5) Dată/loc naștere: 4/75, New Jersey De realizat până la: 5/8–5/9 Aprobări: Nivelul doi: Da Nivelul unu: Da Documente aferente: Vezi „A" Confirmare: Da CNP: Da VC: aprobat, dar limitate Detalii: Specialist desemnat: Don Bruns, Camera ucigașă, South Cove Inn, Bahamas, ap. 1200 Status: în așteptare	9/27 Sarcină: Al-Barani Rashid (SNSO ID: abr942pd5t) Dată/loc naștere: 2/73, Michigan De realizat până la: 5/19 Aprobări: Nivelul doi: Da Nivelul unu: Da Documente aferente: nu e necesar Confirmare: Nu CNP: Da VC: aprobat, dar limitate Detalii: urmează Status: finalizat

Celălalt document de pe panou era notat „A". Acesta furniza informații pe care Nance Laurel le menționase mai devreme – date despre transporturile de îngrășăminte,

motorină şi chimicale spre Bahamas. Transporturile se făcuseră din Corinto, Nicaragua şi Caracas.

Laurel arătă cu capul spre flash drive-ul aflat încă în calculator. Necunoscutul trimisese şi un fişier .wav, înregistrarea unei convorbiri telefonice sau a unei transmisiuni radio către lunetist, aparent din partea comandantului său. Se uită semnificativ la Sachs, care se aşeză din nou la computer şi tastă ceva. O clipă mai târziu, se auzi un scurt schimb de cuvinte:

„– Se pare că în cameră sunt doi, nu trei oameni.

– Îl poţi identifica sigur pe Moreno?

– Este... străluceşte ceva. În regulă, e mai bine. Pot identifica ţinta. O văd."

Apoi, transmisiunea se sfârşea. Rhyme era pe cale să-i ceară lui Sachs să izoleze amprenta vocală, dar îşi dădu seama că ea făcuse deja asta.

– Nu dovedeşte cu adevărat că el a apăsat pe trăgaci, dar îl plasează la locul faptei, spuse el. Acum, tot ce ne trebuie este un trup asociat cu vocea.

– „Specialişti", le atrase atenţia Laurel. Se pare că aşa se numesc oficial asasinii.

– Ce-i cu acel SNSO ID? întrebă Sellitto.

– Probabil pentru a se asigura că îl omoară pe R.A. Moreno care trebuie. Ar fi jenant să se facă o *asemenea* greşeală, explică Rhyme. Interesant că informatorul nu ne-a dat şi numele lunetistului.

– Poate că nu-l cunoaşte, rosti Sellitto.

Sachs adăugă:

– Se pare că ştie tot restul. Conştiinţa lui are o anumită limită. Îl denunţă pe şeful organizaţiei, dar este înţelegător faţă de tipul care a primit sarcina să tragă.

Laurel spuse:

– Sunt de acord. Informatorul trebuie să-l știe. Și îl vreau și pe el. Nu pentru a-l acuza de ceva, ci doar ca să obțin mai multe informații. Este pista noastră cea mai bună pentru a ajunge la lunetist – iar fără lunetist, nu avem nici conspirația, nici cazul.

Sachs rosti:

– Chiar dacă-l vom găsi, n-o să ne zică nimic de bunăvoie. Altminteri, ar fi făcut-o deja.

Laurel spuse absentă:

– Aduceți-mi-l pe informator... și va vorbi. Va vorbi.

Sachs întrebă:

– V-ați gândit să-l acuzați pe Metzger și pentru celelalte morți, a bodyguardului și a reporterului de la Rua?

– Nu, fiindcă doar numele lui Moreno este trecut în ordin, iar ei au fost victime colaterale. Așa că ne-am gândit că e mai bine să nu tulburăm apele.

Expresia acră a lui Sachs părea să zică: „Și totuși, ei sunt la fel de morți precum ținta. Dar nu putem să zăpăcim prețiosul juriu, nu-i așa?"

– Dă-mi detaliile crimei în sine, spuse Rhyme.

– Știm foarte puțin. Poliția din Bahamas ne-a trimis un raport preliminar, apoi n-am mai primit absolut nimic de la ei. Nu ni se răspunde la telefoane. Ceea ce știm este că Moreno se afla în apartamentul său când a fost împușcat. Arătă spre ordin și continuă: Apartamentul 1200. „Camera ucigașă", cum o numesc ei. Lunetistul a tras de pe o limbă de pământ aflată la circa 2000 de metri de hotel.

– Ei bine, asta-i o lovitură dată naibii, zise Sachs, ridicând din sprâncene.

Era ea însăşi o bună trăgătoare, participând adesea la concursuri şi deţinând recorduri în NYPD şi în competiţii private, deşi prefera pistoalele în locul puştilor.

– Noi numim asta „un glonţ de un milion de dolari". Recordul pentru un lunetist este de circa 2 300 de metri. Oricine o fi fost, lunetistul e un tip priceput.

– Ei bine, asta-i o veste bună pentru noi, continuă Laurel. Reduce numărul suspecţilor.

„Adevărat", reflectă Rhyme.

– Ce altceva mai ştim?

– Nimic.

Asta era *tot?* Nişte e-mailuri, un document al guvernului, numele unui conspirator...

Iar marele absent era lucrul de care Rhyme avea cea mai mare nevoie: dovada.

Care se afla la sute de kilometri depărtare, într-o altă jurisdicţie – la naiba, într-o altă *ţară.*

Era un expert criminalist fără o scenă a crimei.

CAPITOLUL 9

Shreve Metzger stătea nemişcat la biroul lui din sudul Manhattanului, în vreme ce o fâşie de lumină reflectată de un zgârie-nori din apropiere îi cădea pe braţ şi pe piept.

Privind fix fluviul Hudson, îşi amintea oroarea din ziua precedentă, când citise textul codificat primit de la Departamentul de Supraveghere al SNSO. Echipamentele sale nu erau mai bune decât cele ale CIA sau NSA, însă nu erau la fel de vizibile, ceea ce însemna că nu existau atâtea restricţionări care să necesite mandate în baza legii FISA[1] sau chestii de genul ăsta. Şi, în plus, însemna că informaţiile erau aur curat.

Cu o zi în urmă, duminică seara devreme, Metzger fusese la meciul de fotbal al fiicei sale, un meci important împotriva Glutonilor, un adversar redutabil. Nu şi-ar fi părăsit locul din centrul tribunei pentru nimic în lume.

Se purta cu grijă când era vorba de copii, îşi învăţase lecţia prea bine.

---

[1] Foreign Intelligence Surveillance Act of 1978 – lege care permite NSA şi altor agenţii secrete să spioneze persoane care nu sunt cetăţeni americani sau pe americanii ale căror comunicaţii includ persoane din afara Statelor Unite (n.tr.)

Dar, după ce îşi pusese ochelarii cu rame subţiri – mai întâi îşi curăţase lentilele – şi citise cuvintele, mai întâi stupefiante, apoi deranjante, apoi zguduitoare, Fumul se formase rapid şi implacabil, mai mult ca un gel decât ca nişte vapori, învăluindu-l cu totul. Sufocându-l. Se pomenise tremurând, cu maxilarul încleştat, cu mâinile încleştate, cu inima încleştată.

Metzger îşi recitase întruna: „Pot să rezolv asta. Ţine de slujba mea. Ştiam că exista riscul să se afle". Îşi reamintise: „Fumul nu te defineşte, nu face parte din tine. Dacă vrei, îl poţi face să se risipească. Dar trebuie să *vrei*. Nu te mai gândi la el".

Se calmase puţin, lovindu-se uşurel cu degetele descleştate în picioarele slabe, acoperite cu pantaloni de stofă (alţi taţi veniţi la meciul de fotbal purtau jeanşi, dar el nu apucase să se schimbe după ce plecase de la birou). Metzger avea un metru optzeci şi cam şaizeci şi opt de kilograme. Supraponderal în copilărie, reuşise să scape de grăsime şi nu-i mai permisese niciodată să revină. Părul castaniu care se subţia era puţin cam lung pentru funcţia sa guvernamentală, dar aşa îi plăcea lui şi nu avea de gând să-şi schimbe tunsoarea.

Cu o zi în urmă, după ce băgase telefonul în buzunar, mijlocaşa de 12 ani se întorsese spre zona din tribune unde stătea el şi zâmbise. Metzger îi zâmbise şi el. Fusese un zâmbet fals, iar Kate poate că îşi dăduse seama. Îşi dorise să existe un stand de unde să poată cumpăra scotch, dar se aflau la un gimnaziu din Bronxville, New York, aşa încât băutura cea mai tare din ofertă era cafeaua, cu toate că femeiuştile îndrăcite şi blondinele

din comitetul de părinți de la Woodrow Wilson cam reușeau să te amețească.

Oricum, alcoolul nu era o modalitate de a alunga Fumul.

„Doctore Fischer, te cred. Presupun."

Seara trecută se întorsese la birou, iar de atunci se afla acolo, încercând să înțeleagă veștile primite: o asistentă cruciată a procurorului districtual din Manhattan îl ancheta în legătură cu uciderea lui Moreno. El însuși avocat, Metzger inventarie toate posibilele capete de acuzare și își dădu seama că foarte grav era cel privind conspirația.

Și fusese chiar și mai șocat să descopere că procuratura aflase de moartea lui Moreno din cauză că ordinul de comitere a asasinatului ajunsese cumva pe mâinile cui nu trebuia.

Un nenorocit de informator!

Un trădător. „Cineva care ne-a trădat pe mine, SNSO și – cel mai rău dintre toate – națiunea." O, asta făcuse ca Fumul să revină. Se văzuse pe sine bătându-l pe procuror, oricine o fi fost el sau ea – nu știa niciodată formele pe care le va lua furia sa. Iar această fantezie deosebit de sângeroasă și cu un fundal sonor înfiorător îl amăgise și îl satisfăcuse visceral cu vivacitatea și cu persistența sa.

După ce se calmase, Metzger se apucase de treabă, dând telefoane și trimițând mesaje învăluite în crisalide de criptare sublimă, făcând tot ce putea pentru ca problema să dispară.

Acum, luni dimineață, își îndepărtă privirea de la fluviu și își întinse trupul. Era mai mult sau mai

puţin funcţional după patru ore de somn în total (un lucru foarte nesănătos, deoarece oboseala dădea forţă Fumului) şi un duş făcut în vestiarul sălii de sport de la SNSO. În biroul său de şase metri pe şase, gol cu excepţia unor seifuri, dulapuri, calculatoare şi a câtorva poze, cărţi şi hărţi, Metzger sorbi din cafeaua sa cu lapte. Îi adusese acelaşi lucru şi asistentei personale, doar că în cafeaua lui Ruth era lapte de soia. Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să încerce şi el. Ea susţinea că laptele acela era un relaxant.

Privi fotografia înrămată care îi înfăţişa pe el şi pe copii într-o vacanţă la Boone, Carolina de Nord. Îşi aminti cum călăriseră la grajdurile pentru turişti. După aceea, un angajat le făcuse această poză ca amintire. Metzger observase că aparatul folosit de angajatul în veşminte de cowboy era un Nikon, aceeaşi companie care produsese lunetele folosite de trăgătorii lui în Irak. Şi se gândise în mod special la unul dintre oamenii lui, care, de la 1 700 de metri, trăsese cu o Lapua 338 un glonţ în umărul unui irakian care se pregătea să detoneze o bombă artizanală. Nu e ca în filme – un glonţ de acest calibru te ucide indiferent unde te nimereşte. În umăr, în picior, oriunde. Insurgentul pur şi simplu s-a frânt şi s-a prăbuşit în nisip, în vreme ce Shreve Metzger a răsuflat încântat, cuprins de o pace caldă.

„Zâmbiţi, domnule Metzger. Aveţi nişte copii minunaţi. Doriţi trei poze de 20/25 şi o duzină pentru portofel?"

Nu exista nici urmă de Fum în el când plănuia şi când executa un trădător. Absolut deloc. Îi spusese asta doctorului Fischer. Psihiatrul păruse stânjenit şi nu aprofundaseră acest aspect.

Metzger se uită la computer și la telefonul lui magic.

Ochii lui de culoare deschisă – un căprui de care lui nu-i păsa, un verde-gălbui bolnăvicios – se uitară din nou pe fereastră, către fâșia din fluviul Hudson ce era vizibilă, priveliște de care se putea bucura datorită unor cretini psihopați care, într-o senină zi de septembrie, distruseseră clădirile ce stricau panorama. Și care, fără să știe, spre paguba compatrioților supraviețuitori, îl determinaseră pe Metzger să se apuce de noua profesiune.

Cu aceste gânduri în minte, Fumul deveni compact, așa cum se întâmpla adesea atunci când își amintea de 11 septembrie. Amintirile acelei zile îl năuceau cândva. Acum, pur și simplu îi provocau o durere pătrunzătoare.

„Nu te mai gândi la asta..."

Telefonul sună. Se uită la identitatea apelantului, care îi replică, în traducere: „Ești terminat".

– Metzger, răspunse el.

– Shreve! izbucni vesel apelantul. Ce mai faci? A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai stat la taifas.

Lui Metzger îi displăcuse *Vrăjitorul din Oz*. De fapt, vrăjitorul în sine, ca personaj (filmul îi plăcuse totuși). Era prefăcut, manipulator și capricios și ajunsese pe tron prin înșelăciune... și totuși, el controla toată puterea țării.

La fel ca omul cu care vorbea acum.

Vrăjitorul lui personal îl dojenea:

– Nu m-ai sunat, Shreve.

– Încă adun faptele, îi spuse el bărbatului care se afla la 400 de kilometri spre sud, în Washington. Sunt multe lucruri pe care nu le știm.

Adică, nimic. Dar nu ştia cât de multe ştia Vrăjitorul. În funcţie de asta, avea să modifice cursul ambiguităţii.

– Îmi imaginez că informaţiile despre Moreno au fost greşite, nu-i aşa, Shreve?

– Aşa se pare.

Vrăjitorul zise:

– Se întâmplă. Categoric, se întâmplă. În ce afacere dementă suntem băgaţi! Deci: toate informaţiile *tale* au fost puse cap la cap, verificate şi răsverificate. Oamenii *tăi*...

Remarcă accentuarea pronumelor.

– Desigur.

Vrăjitorul nu-i aminti în mod special faptul că Metzger îl asigurase că moartea lui Moreno era necesară pentru a salva vieţi, întrucât expatriatul fusese pe cale să arunce în aer sediul American Petroleum din Miami. Când, de fapt, lucrul cel mai rău care se întâmplase fusese că o protestatară aruncase cu o roşie într-un poliţist, fără să-l nimerească.

Dar în conversaţiile cu Vrăjitorul conta mai mult subtextul, iar cuvintele lui – sau lipsa lor – păreau cu atât mai mult să indice asta.

Metzger lucra cu acest bărbat de câţiva ani. Nu se întâlneau prea des în persoană, dar – când o făceau – bărbatul îndesat şi zâmbitor purta mereu serj albastru, indiferent ce-o fi fost ăla mai exact, şi şosete cu un model impresionant, plus o insignă cu steagul american prinsă de rever. El nu avea niciodată o problemă ca a lui Metzger, problema Fumului, iar când vorbea, o făcea cu cea mai calmă voce.

– A trebuit să ne mişcăm repede, spuse Metzger iritat fiindcă intrase în defensivă. Dar ştim că Moreno

reprezintă o amenințare. Finanțează teroriști, sprijină vânzarea de arme, spală bani prin afacerile sale, face o mulțime de lucruri.

Metzger se corectă: Moreno *fusese* o amenințare. Fusese împușcat mortal. Nu mai era nimic.

Vrăjitorul de la Washington continuă cu vocea lui mieroasă:

– Uneori, pur și simplu trebuie să te miști repede, Shreve, asta-i adevărat. Dementă afacere.

Metzger scoase o unghieră și se puse pe treabă. Tăie încet. Împiedica Fumul să se materializeze. Puțin. Tăiatul unghiilor era ciudat, dar era mai bun decât îmbuibarea cu cartofi prăjiți și cu prăjituri. Sau țipatul la nevastă și copii.

Vrăjitorul își acoperi telefonul și purtă o conversație neauzită.

Metzger se întrebă cine naiba era în cameră cu el. Procurorul general?

Cineva de pe Pennsylvania Avenue?

Când Vrăjitorul reveni, întrebă:

– Și am auzit că se face o anchetă, e adevărat?

Așa, deci. Era terminat! Știuse. „Cum s-a aflat? Scurgerile de informații sunt o amenințare la fel de mare pentru ceea ce fac precum teroriștii înșiși."

Fum – mult.

– Așa se pare.

Urmă o pauză, care întreba clar: „Și când aveai de gând să ne spui asta, Shreve?"

Totuși, întrebarea rostită de Vrăjitor fu:

– Poliția?

– NYPD, da. Nu federalii. Dar există toate condițiile pentru obținerea imunității.

Pe diploma în drept obţinută de Metzger se aduna praful de nişte ani, dar studiase cu mare atenţie *In re Neagle*[1] şi cazurile asociate înainte de a primi slujba aceasta. Putea recita şi în somn concluzia cazului: „Oficialii federali nu pot fi acţionaţi în judecată pentru crime comise în scopul aplicării autorităţii lor".

– A, da, imunitate, spuse Vrăjitorul. Am verificat asta, desigur.

Deja? Însă Metzger nu era cu adevărat surprins.

O pauză vâscoasă.

– Îţi pare bine că totul *a fost* în scopul aplicării autorităţii, Shreve?

– Da.

„Te rog, Doamne, ajută-mă să ţin Fumul înăuntru!"

– Excelent. Bruns a fost specialistul, nu?

La telefon nu se rosteau nici nume, nici nume de cod, indiferent cât de bine codate erau.

– Da.

– Poliţia a vorbit cu el?

– Nu. E bine acoperit. Este imposibil să-l găsească cineva.

– Desigur, nu e nevoie să mai spun – el ştie să fie prudent.

– Îşi ia măsuri de precauţie. Toată lumea o face.

O pauză.

---

[1] *In re Neagle,* 135 US 1 (1890), a fost o decizie a Curţii Supreme a Statelor Unite, care a răspuns la întrebarea dacă procurorul general are autoritatea de a numi şerifi federali în calitate de gărzi de corp pentru judecătorii Curţii Supreme. Cazul a apărut după ce un şerif a ucis un manifestant care a părut pe cale să atace un judecător. A fost acuzat de crimă, dar ulterior a fost eliberat. (n.tr.)

– Ei bine, am vorbit destul pe tema asta. Te las să te ocupi de tot.

– Mă voi ocupa.

– Bine. Pentru că, la Comitetul de Informații, au apărut niște discuții legate de buget. Brusc. Nu înțeleg de ce. N-a fost nimic planificat, dar știi cum este cu comitetele astea. Au grijă încotro se duc banii. Și am vrut să-ți zic asta cu un scop – chiar mă supără povestea –, SNSO este în vizorul lor.

Fumul nu apăru, dar Metzger rămase stupefiat. Nu putu să mai spună nimic.

Vrăjitorul continuă:

– O prostie, nu-i așa? Tu știi că ne-am luptat din greu să-ți facem rost de toate echipamentele alea. Unii au fost foarte îngrijorați în legătură cu SNSO. Se auzi un râset care păru complet lipsit de amuzament, apoi bărbatul continuă: Prietenilor noștri liberali nu le-a plăcut deloc ce intenționai să faci. Unora dintre prietenii noștri din opoziție nu le-a plăcut faptul că făceai treaba celor de la Langley și Pentagon. E o situație foarte dificilă. În sfârșit. Probabil că n-o să se întâmple nimic. A, banii... Deci, ce mai fac Katie și Seth?

– Bine, mulțumesc de întrebare.

– Mă bucur să aud asta. Trebuie să închid, Shreve.

Închiseră telefoanele.

O, Isuse!

Era rău.

Ceea ce spusese de fapt veselul Vrăjitor în costumul lui de serj, cu șosete țipătoare și cu ochi negri, tăioși ca briciul era: „Ai ucis un cetățean american pe baza unor informații greșite, iar dacă acest caz ajunge la tribunal, o

să se lase cu sânge de aici şi până în Oz". O mulţime de oameni din capitală aveau să urmărească cu atenţie ce se petrecea în New York şi rezultatele afacerii Moreno. Erau pe deplin pregătiţi să trimită ei înşişi un lunetist împotriva SNSO – la modul figurat, desigur, sub forma unui buget eviscerat. Serviciul ar fi tras obloanele în numai şase luni.

Iar toată afacerea ar fi fost la fel de tăcută precum somnul unui şarpe dacă n-ar fi existat acel informator.

Trădătorul!

Orbit de Fum, Metzger apăsă butonul intercomului, îşi chemă asistenta şi îşi luă din nou cana cu cafea.

„Toate informaţiile au fost puse cap la cap, verificate şi răsverificate, sunt sigur..."

Ei bine, în privinţa asta...

Metzger îşi spuse: „Gândeşte-te la toată situaţia în felul acesta – ai dat nişte telefoane, ai trimis nişte mesaje. Operaţiunea de eliminare era deja în plină desfăşurare".

– Ah, te simţi bine, Shreve?

Ochii lui Ruth priveau degetele lui care cuprindeau paharul de carton. Metzger îşi dădu seama că era pe cale să-l zdrobească şi să verse cafeaua călduţă pe mânecă şi pe câteva dosare, pe care doar o duzină de oameni din toată America aveau permisiunea să le citească.

Îşi descleştă degetele din strânsoarea mortală şi reuşi să zâmbească.

– Da, sigur. Am avut o noapte lungă.

Asistenta lui personală avea puţin peste 60 de ani, un chip prelung şi atrăgător, încă acoperit de pistrui abia vizibili, care o făceau să pară mai tânără. El aflase că Ruth fusese hipiotă cu decenii în urmă. Vara Iubirii în

San Francisco. Locuise pe strada Haight. Acum, părul ei cenuşiu era strâns la spate într-un coc sever, cum îl purta adesea, iar la încheieturi avea benzi de cauciuc colorat, brăţări care semnificau susţinerea a diverse cauze: cancer la sân, speranţă, reconciliere. Cine să ştie? Îşi dori ca ea să nu mai facă aşa ceva – asemenea mesaje, chiar dacă ambigue, păreau inadecvate într-o agenţie guvernamentală cu o misiune cum avea SNSO.

– A sosit Spencer? o întrebă el.

– Cam peste o jumătate de oră, din câte zicea, spuse ea.

– Spune-i să vină la mine de îndată ce apare.

– În regulă. Mai pot face şi altceva?

– Nu, mulţumesc.

După ce Ruth părăsi biroul şi închise uşa, lăsând în urma ei o dâră de parfum de paciuli, Metzger trimise câteva mesaje şi primi altele.

Unul dintre ele era încurajator.

Măcar mai risipi puţin.Fumul.

CAPITOLUL 10

Rhyme observă că Nance Laurel își cerceta chipul în suprafața de inox a cromatografului de gaz. Nu avu nicio reacție față de ce văzu. Nu părea o femeie care obișnuia să se dichisească.

Se răsuci și îi întrebă pe Sellitto și pe Rhyme:

– Cum sugerați să procedăm mai departe?

În mintea lui Rhyme, cazul era deja clar. Răspunse:

– Eu o să cercetez locul faptei cât de bine voi putea. Sachs și Lon vor afla tot ce pot despre SNSO, Metzger și celălalt conspirator – lunetistul. Sachs, să începi să faci o schemă. Trece personajele din distribuție, chiar dacă nu știm foarte multe.

Ea luă un marker, se apropie de un panou și scrise puținele informații pe care le aveau.

Sellitto spuse:

– Eu vreau să-l găsesc și pe informator. Asta s-ar putea să fie dificil. El știe că e în primejdie. N-a dezvăluit presei că o companie oarecare folosește făină de proastă calitate la cerealele pentru micul dejun, ci a acuzat guvernul că a comis o crimă. Amelia, tu ce faci?

Sachs răspunse:

– I-am trimis lui Rodney informaţiile despre e-mail şi despre ordin. O să lucrez cu el şi cu cei de la infracţiuni computerizate. Dacă cineva poate da de urma unei activităţi anonime, el este acela. Se gândi un moment, apoi adăugă: Hai să vorbim şi cu Fred.

Rhyme analiză propunerea şi zise:

– De acord.

– Cine-i tipul? întrebă Laurel.

– Fred Dellray. FBI.

– Nu, rosti Laurel cu fermitate. Fără federali.

– De ce nu? vru să ştie Sellitto.

– Există şansa ca SNSO să afle. Nu cred că putem risca asta.

Sachs contracară:

– Specialitatea lui Fred este activitatea sub acoperire. Dacă îi cerem să fie discret, aşa va fi. Avem nevoie de ajutor, iar el are acces la mult mai multe informaţii decât există în NCIC[1] şi în bazele de date ale statului.

Laurel se gândi. Pe chipul ei rotund şi palid – drăguţ din anumite unghiuri, drăguţ în genul unei fete de la ţară – apăru o schimbare foarte subtilă. Îngrijorare? Supărare? Desconsiderare? Expresiile ei erau precum scrisul ebraic sau arăbesc – diacriticele minuscule erau singurele indicii ale unor sensuri radical diferite.

Sachs îi aruncă o privire lui Laurel şi insistă:

– Îi vom spune cât de delicată este situaţia. Va înţelege.

Apăsă butonul de activare a difuzorului unui telefon din apropiere, înainte ca Laurel să apuce să mai rostească ceva. Rhyme o văzu pe procuroră înţepenind şi

[1] National Crime Information Center (n.tr.)

se întrebă dacă avea să facă un pas în faţă şi să apese furca aparatului.

Sunetul dogit al soneriei se răspândi în aer.

– Dellray, răspunse agentul.

Tonul său coborât sugera că era posibil să se afle sub acoperire undeva în Trenton sau în Harlem şi că nu dorea să atragă atenţia asupra sa.

– Fred. Sunt Amelia.

– Ia te uită, ia te uită, cum merge treaba? A trecut ceva vreme. În ce primejdie sunt dacă eu vorbesc la telefon în particular şi în linişte, iar al tău se aude de parcă transmite în Madison Square Garden? Urăsc din tot sufletul difuzoarele.

– Eşti în siguranţă, Fred. Suntem doar eu, Lon, Lincoln...

– Salut, Lincoln. Să ştii că ai pierdut pariul ăla le gat de Heidegger. Îmi verific e-mailurile în fiecare zi, iar de ieri n-a apărut nimic. Să plăteşti în contul Fred Nu-te-contrazice-în-materie-de-filosofie Dellray.

– Ştiu, ştiu, mormăi Rhyme. O să plătesc.

– Îmi datorezi 50 de dolari.

Rhyme spuse:

– Corect ar fi să plătească Lon o parte. El m-a îndemnat.

– Nici vorbă s-o fi făcut, replică acesta atât de prompt, încât sună ca un singur cuvânt.

Nance Laurel urmări mirată schimbul de replici. Din tot ce nu era, a fi zeflemitoare se afla în partea de sus a listei.

Sau poate că era pur şi simplu supărată fiindcă Sachs trecuse peste ea şi îl sunase pe agentul FBI.

Sachs continuă:

– Şi o procuroră, Nance Laurel, asistenta procurorului districtual.

– Ei bine, aceasta *este* o zi specială. Salutare, doamnă procuror Laurel. Bună treabă obţinerea condamnării lui Longshoremen. Dumneata te-ai ocupat de caz, nu?

Pauză.

– Da, agent Dellray.

– N-am crezut absolut deloc c-o să reuşeşti să-l bagi la zdup pe individ. Ştii despre ce vorbesc, Lincoln? Cazul Joey Barone, Southern District? *Noi,* federalii, i-am adus băiatului nişte acuzaţii, dar juriul a preferat să-i dea doar o pălmuţă peste ceafă. Procurora Laurel, pe de altă parte, l-a băgat în corzi la tribunal şi a obţinut o condamnare de minimum 20 de ani. Am auzit că procurorul Statelor Unite ţi-a pus poza în biroul lui... pe o placă de tras la ţintă cu săgeţi.

– Nu ştiu nimic despre asta, fu răspunsul ei sec. Am fost mulţumită de rezultat.

– Ei bine, continuaţi.

Sachs spuse:

– Fred, avem o problemă. Una sensibilă.

– Trebuie să-ţi zic că tonul vocii tale pare atât de stupefiant de ciudat, încât nu vreau să te opreşti acum.

Rhyme văzu un zâmbet fugar pe chipul lui Sachs. Fred Dellray era unul dintre cei mai buni agenţi FBI, apreciat pentru numeroasele sale surse de informaţii confidenţiale, bărbat de familie şi tată... şi filosof amator. Dar anii petrecuţi pe străzi ca agent sub acoperire îl făcuseră să aibă un stil de vorbire unic, la fel de bizar precum gusturile sale vestimentare.

– Infractorul e şeful tău, guvernul federal.

O pauză.

– Hmm...

Sachs îi aruncă o privire lui Laurel, care reflectă un moment, apoi începu să vorbească, repetând faptele legate de asasinarea lui Moreno pe care le ştiau până atunci.

Fred Dellray aşteptă calm şi sigur pe sine, apoi – când vorbi – Rhyme detectă în tonul său o îngrijorare neobişnuită.

– SNSO? Ei nu sunt cu adevărat de-*ai noştri!* Funcţionează într-o dimensiune proprie. Şi nu neapărat într-un sens bun.

Nu elaboră ideea, dar nici nu ar fi fost cazul, se gândi Rhyme.

– O să verific câteva chestii. Staţi puţin.

Sunetul tastării se auzi dinspre difuzor ca nişte coji de nucă picând pe o masă.

– Agent Dellray, începu Laurel.

– Spune-mi Fred. Şi nu te frământa. Totul e cât se poate de codat.

Laurel clipi.

– Mulţumesc, zise apoi.

– În regulă, mă uit la documentele noastre, documentele noastre... O pauză mai lungă, apoi continuă: Robert Moreno alias Roberto. Sigur, am nişte note despre APDR, American Petroleum Drilling and Refining... Se pare că biroul nostru din Miami s-a agitat în legătură cu un potenţial incident terorist, dar s-a dovedit a fi o mare alarmă falsă. Vreţi să vă zic ce am eu despre Moreno?

– Te rog, Fred. Dă-i drumul.

Sachs se așează la un computer și deschise un document nou.

– În regulă, flăcăul nostru a părăsit țara cu peste 20 de ani în urmă și se întoarce aici cam o dată pe an. Ei bine, se *întorcea*. Să vedem... A fost supravegheat, dar niciodată nu a fost considerat un risc serios. În general, nu făcea decât să vorbească, așa că nu l-am considerat o prioritate. S-a bătut pe burtă cu unii din al-Qaeda și Shining Path, dar niciodată n-a țipat pentru ideea de a se pune la cale atacuri. Agentul șoptea de parcă ar fi vorbit pentru sine. Apoi, spuse:

– E o notă aici care zice că s-ar putea ca niște carteluri să fi fost implicate în asasinat. Dar nu s-a putut confirma... A, iată!

O pauză.

– Fred, mai ești acolo? întrebă Rhyme nerăbdător.

– Hmm...

Rhyme suspină.

Apoi, Dellray spuse:

– Asta s-ar putea să fie util. Un raport al Statului. Moreno a fost aici. În New York. A sosit pe 30 aprilie, târziu, și a plecat pe 2 mai.

Lon Sellitto întrebă:

– Se specifică acolo ce-a făcut aici, unde s-a dus?

– Nu. Asta e treaba voastră, prieteni. O să mă ocup de ce pot face eu. O să dau niște telefoane oamenilor mei din Caraibe și din America de Sud. Oh, am o poză. O vreți?

– Nu, rosti Laurel cu bruscheță. Trebuie să minimizăm orice comunicare cu biroul tău. Aș prefera să mă suni direct pe mine sau pe detectivii Sellitto și Sachs. Sau pe Lincoln Rhyme. Discreția este...

– Cea mai mare parte a curajului, declamă Dellray criptic. Nici nu se pune problema că ar fi altfel. Dar, revenind la subiect, eşti *sigură* că prietenii noştri încă nu ştiu nimic? Cei de la SNSO?

– Nu, rosti procurora.

– Mda...

– Nu pari convins, spuse Rhyme.

El chicoti.

– Baftă tuturor! zise apoi.

Sachs închise telefonul.

– Ei bine, eu unde pot lucra? întrebă Laurel.

– Adică? se miră Sachs cu voce tare.

Procurora se uita în jur.

– Am nevoie de un birou. Sau de o masă. Nu e nevoie să fie un birou. Doar să fie mare.

– De ce trebuie să stai aici?

– Nu pot lucra în biroul meu. Cum aş putea? Apoi adăugă, ca şi cum ar fi fost evident: Există scurgeri. În cele din urmă, SNSO va afla că îi anchetăm, numai că vreau să întârzii asta cât mai mult posibil. Uite, aia arată bine. Acolo... E-n regulă?

Laurel arătă spre o masă de lucru dintr-un colţ.

Rhyme îl chemă pe Thom, iar ajutorul său luă de pe ea cărţile şi câteva cutii cu echipament criminalistic vechi.

– Am laptopuri, dar îmi vor trebui o linie telefonică doar a mea şi un router Wi-Fi. Va trebui să-mi fac un cont privat, care să fie codat. Şi aş prefera să nu împart internetul cu nimeni. Îi aruncă lui Rhyme o privire şi adăugă: Dacă se poate aranja.

Era clar că lui Sachs nu-i plăcea ideea de a o avea în echipă pe această nouă membră. Lincoln Rhyme era din fire o persoană solitară, dar atunci când un caz era în derulare putea să tolereze – fără totuşi să aprecieze – prezenţa altora în preajmă. Aşa că nu avu nicio obiecţie.

Nance Laurel îşi puse pe masă servieta şi geanta grea cu dosare, apoi începu să le scoată şi să le organizeze în teancuri separate. Arăta ca o studentă care se muta în camera ei în prima zi a primului an de studii, aranjându-şi lucrurile pe birou şi pe noptieră pentru a crea o atmosferă cât mai plăcută.

Apoi, îşi ridică privirea spre ceilalţi şi zise:

– O, mai e ceva: în timp ce veţi lucra la caz, aş vrea să găsiţi tot ce se poate pentru a-l face să pară un sfânt.

– Pardon? rosti Sachs.

– Robert Moreno – sfânt. A spus multe lucruri deranjante. A fost foarte critic la adresa ţării. Aşa că vreau să găsiţi lucrurile bune pe care le-a făcut. De pildă, Mişcarea Locală de Preluare a Puterii, care i-a aparţinut. Faptul că a construit şcoli, că a hrănit copii din lumea a treia, genul ăsta de treburi... Că a fost un soţ şi un tată iubitor.

– Chiar *vrei* să facem asta? o întrebă Sachs din nou.

Sublinierea conferea întrebării o notă de neîncredere... şi o ironie tăioasă.

– Corect.

– De ce?

– Pur şi simplu, e mai bine aşa, zise Laurel, de parcă ar fi fost evident.

– Oh! spuse Sachs. După o pauză, adăugă: Ăsta nu-i chiar un răspuns.

Nu se uită la Rhyme, iar el nici nu dorea ca ea să se uite la el. Tensiunea dintre ea şi procuroră clocotea foarte bine şi fără contribuţia lui.

– Din nou, e vorba de juriu, răspunse Laurel.

Îi aruncă o privire lui Rhyme, care mai devreme îi susţinuse argumentul.

– Trebuie să arăt că era un om cinstit, bun, etic. Apărarea o să-l zugrăvească pe Moreno ca reprezentând o primejdie – exact aşa cum încearcă avocaţii să o prezinte pe victima unui viol drept o femeie care se îmbrăca provocator şi flirta cu atacatorul ei.

Sachs rosti:

– Este o mare diferenţă între cele două scenarii.

– Serios? Nu sunt sigură.

– Rostul anchetei nu este să aflăm adevărul?

O pauză pentru digerarea cuvintelor.

– Dacă nu câştigi la tribunal, atunci la ce mai foloseşte adevărul?

Deci, pentru ea, lucrurile erau clare. Laurel li se adresă apoi tuturor:

– Şi trebuie să lucrăm repede. Foarte repede.

Sellitto spuse:

– În regulă. SNSO poate afla în orice clipă. Dovezile pot începe să dispară.

– Asta-i evident, zise Laurel, dar nu despre asta vorbesc. Priviţi panoul, ordinul de comitere a asasinatului.

Toată lumea se conformă, inclusiv Rhyme, care nu putu trage o concluzie imediat. Apoi, înţelese brusc.

– Lista.

– Exact, rosti procurora.

RET – STRICT SECRET – STRICT SECRET – STRICT SECRET ORDIN DE EXECUTARE SARCINĂ SPECIALĂ LISTĂ	
8/27 Sarcină: Robert A. Moreno (SNSO ID: ram278e4w5) Dată/loc naştere: 4/75, New Jersey De realizat până la: 5/8–5/9 Aprobări: Nivelul doi: Da Nivelul unu: Da Documente aferente: Vezi „A" Confirmare: Da CNP: Da VC: aprobat, dar limitate Detalii: Specialist desemnat: Don Bruns, Camera ucigaşă, South Cove Inn, Bahamas, ap. 1200 Status: în aşteptare	9/27 Sarcină: Al-Barani Rashid (SNSO ID: abr942pd5t) Dată/loc naştere: 2/73, Michigan De realizat până la: 5/19 Aprobări: Nivelul doi: Da Nivelul unu: Da Documente aferente: nu e necesar Confirmare: Nu CNP: Da VC: aprobat, dar limitate Detalii: urmează Status: finalizat

Apoi, Laurel continuă:

– Ei bine, nu pot găsi nicio informaţie despre acest Rashid sau despre locul unde se află. Pentru el, Camera ucigaşă poate să fie o colibă din Yemen de unde vinde părţile componente ale unei bombe atomice. Sau, având în vedere zelul lui Metzger, poate că e camera unei familii din Ridgefield, Connecticut, unde Rashid scrie pe un blog împotriva a ceea ce se întâmplă la Guantánamo şi îl insultă pe preşedinte. Ceea ce ştim este că SNSO îl va ucide înainte de ziua de vineri. Şi cine vor fi victimele

colaterale? Soţia şi copiii lui? Nişte trecători? Vreau ca Metzger să fie arestat înainte de asta.

Rhyme spuse:

– Asta nu va împiedica neapărat asasinatul.

– Nu, dar va fi un mesaj pentru SNSO şi pentru Washington că cineva urmăreşte cu mare atenţie ce pun la cale. S-ar putea să amâne atacul şi să desemneze pe cineva independent care să analizeze ordinul şi să vadă dacă este legitim sau nu. Acest lucru n-o să se întâmple cât Metzger e la putere.

De parcă tocmai ar fi încheiat o pledoarie, Laurel se apropie şi bătu teatral cu degetul în ordinul de comitere a asasinatului.

– Iar aceste numere de sus? 8/27, 9/27? Nu sunt date. Sunt sarcini de îndeplinit. Mai precis, victime. Moreno a fost a opta persoană ucisă de SNSO. Rashid va fi a noua.

– În total, 27, rosti Sellitto.

– Asta era cu o săptămână în urmă, zise Laurel cu asprime. Cine ştie câţi sunt astăzi?

CAPITOLUL 11

Silueta unui bărbat, precum o fantomă imperturbabilă și răbdătoare, apăru în pragul ușii lui Shreve Metzger.

– Spencer.

Directorul administrației sale – mâna lui dreaptă – se bucurase de cerul albastru și rece și de liniștitul țărm al lacului din Maine până când fusese chemat de un text cifrat primit de la Metzger. Boston își încheiase imediat vacanța. Chiar dacă fusese iritat – și probabil că fusese – nu lăsase deloc să se vadă.

Ar fi fost nepotrivit.

Ar fi fost necuviincios.

Spencer Boston avea o eleganță trecută, a generației anterioare. Avea un chip de bunic, buzele groase îi erau brăzdate de riduri, iar părul îi era bogat, alb și ondulat – era cu zece ani mai în vârstă decât Metzger. Radia o atitudine perfect calmă și cumpătată. Asemenea Vrăjitorului, nici Boston nu era deranjat de Fum. Intră în birou, închise instinctiv ușa pentru a ține la distanță urechile curioase și veni în fața șefului său. Nu spuse nimic, dar ochii lui se îndreptară spre mobilul din mâna acestuia. Folosit rar și neieșind vreodată din

clădire, aparatul avea o culoare roşie întunecată, deşi asta n-avea nicio legătură cu faptul că era ceva strict secret. Aceea era culoarea care fusese disponibilă atunci când solicitaseră companiei livrarea imediată. Se gândea la el ca la „telefonul său magic".

Directorul SNSO realiză că îl dureau muşchii din pricina forţei cu care strângea aparatul.

Metzger puse telefonul pe birou şi dădu vag din cap spre bărbatul cu care lucra de câţiva ani, de când Metzger îl înlocuise pe fostul şef al SNSO, care dispăruse în vortexul politicii. O dispariţie fără succes.

– Mulţumesc că ai venit, rosti repede şi încordat directorul, ca şi cum ar fi simţit că trebuia să spună ceva despre vacanţa pe care i-o stricase.

Fumul îl afecta în atât de multe moduri... Unul dintre acestea era să-i zăpăcească mintea în aşa fel, încât – chiar şi atunci când nu era furios – uita cum să se comporte ca o persoană normală. Când un beteşug îţi controlează viaţa, trebuie să fii permanent în gardă.

„Tată, te simţi bine?"

„Zâmbesc, nu-i aşa?"

„Bănuiesc. Doar că zâmbetul arată ciudat."

Directorul administrativ îşi instală trupul masiv pe un scaun aflat în faţa biroului lui Metzger. Scaunul scârţâi. Spencer Boston nu era un om mic. Sorbi nişte ceai cu gheaţă dintr-un pahar de plastic înalt şi îşi ridică sprâncenele stufoase.

Metzger spuse:

– Avem un turnător.

– Poftim? Imposibil!

– E confirmat.

Metzger îi explică ce se întâmplase.

– Nu, şopti bărbatul mai în vârstă. Şi ce vei face în privinţa asta?

Metzger alungă întrebarea incendiară şi adăugă:

– Vreau să-l găseşti. Nu-mi pasă ce trebuie să faci pentru asta.

„Ai grijă, îşi aminti el. Fumul este cel care vorbeşte."

– Cine mai ştie? întrebă Boston.

– Ei bine, *el* ştie.

Aruncă o privire respectuoasă spre telefonul magic.

Nu era nevoie de alte lămuriri.

Vrăjitorul...

Boston se strâmbă, şi el îngrijorat. Înainte, lucrând la o altă agenţie guvernamentală de informaţii, avusese un mare succes ca şef al agenţilor din America Centrală – regiune aleasă de el –, în ţări care erau adevărate plăci turnante, precum Panama. Specialitatea lui? Delicata artă a schimbărilor de regim. Ăsta era mediul lui Boston, nu politica, însă ştia că, fără sprijin de la Washington, el şi oamenii lui ar fi fost în pom în cel mai prost moment posibil. De câteva ori, fusese ţinut captiv de către revoluţionari sau insurgenţi, sau de către şefi de carteluri, fusese interogat şi probabil că fusese şi torturat, dar despre asta nu vorbise niciodată.

Şi supravieţuise.

Boston îşi trecu mâna prin părul de invidiat, chiar aşa cărunt cum era, şi aşteptă.

Metzger rosti:

– El – referindu-se la Vrăjitor din nou – ştie de anchetă, dar n-a zis o vorbă despre scurgerea de informaţii. Nu

cred că ştie. Trebuie să-l găsim pe trădător înainte să se afle peste tot în Washington.

Sorbind din ceaiul său decolorat, Boston făcu să-i apară pe chip şi mai multe brazde. La naiba, tipul putea să-i dea clasă lui Donald Sutherland în rolul de distins personaj cu influenţe politice! Metzger, deşi considerabil mai tânăr, avea un cap mult mai golaş decât al lui Boston şi era ciolănos şi slab. Simţea că arată ca o nevăstuică.

– Tu ce crezi, Spencer? Cum ar putea să iasă de aici pe şest un OESS?

Aruncă o privire pe fereastră. De pe scaunul său, Boston nu vedea fluviul Hudson, ci doar lumina reflectată a dimineţii târzii.

– Instinctul îmi spune că a fost cineva din Florida. Dacă nu, cineva de la Washington.

– Sau Texas şi California?

Boston rosti:

– Mă îndoiesc. Ei primesc copii ale OESS-urilor, dar, dacă niciunul dintre specialiştii lor nu este activat, nici măcar nu le deschid... Şi, oricât de mult detest să spun asta, nu putem elimina cu totul biroul de-aici.

Impresionantul său cap se răsuci pentru a indica sediul SNSO.

De acord. Oricât de dureros ar fi fost să se gândească la asta, era posibil ca un coleg din acel birou să-i fi vândut.

Boston continuă:

– O să-i pun pe cei de la IT să verifice serverele, copiatoarele şi scanerele. O să-i verificăm la poligraf pe cei cu funcţii importante, care au permisiunea să descarce documente. Aş face şi o verificare majoră a conturilor de

Facebook. Ei bine, nu doar Facebookul, ci și blogurile și toate site-urile de socializare. Pentru a vedea dacă nu cumva cineva cu acces la OESS a postat ceva critic despre guvern și misiunea noastră aici.

Misiunea. Uciderea tipilor răi.

Avea sens. Metzger era impresionat.

– Bine. E mult de muncă.

Ochii lui rătăciră spre priveliștea de-afară. Văzu un spălător de geamuri pe o schelă la aproximativ 120 de metri mai sus. Așa cum făcea adesea, se gândi la cei care săriseră din turnuri la 11 septembrie.

Fumul i se infiltră în plămâni.

„Respiră..."

Vru să alunge Fumul, dar nu reuși. Pentru că *ei*, cei care săriseră în acea cumplită zi, nu putuseră să respire. Plămânii lor se umpluseră cu fumul uleios ce se ridica din flăcările care aveau să-i consume în următoarele secunde, focul rostogolindu-se în birourile lor de patru metri pe patru, nelăsându-le altă cale de evadare decât ferestrele care dădeau spre betonul etern.

Mâinile începură să-i tremure din nou.

Metzger observă că Boston îl privea cu atenție. Șeful SNSO aranjă cu un gest nepăsător fotografia cu el, Seth, Katie și un cal care fornăia, realizată cu un aparat optic reușit care, în clipa aceea, imortalizase o amintire dragă, dar care nu era mult diferit de o lunetă ce putea, cu mare eficiență, să ajute la trimiterea unui glonț în inima unui om.

– Au vreo dovadă a îndeplinirii sarcinii?

– Nu, nu cred.

– Doar statusul, atâta tot.

Ordinele de comitere a unui asasinat exact asta erau – instrucţiuni de eliminare a unei ţinte. Niciodată nu exista o documentaţie care să confirme că un asasinat chiar fusese comis. În caz că apăreau întrebări, procedura standard era să nege, să nege, să nege...

Boston dădu să întrebe:

– Facem ceva pentru...?

– Am dat telefoane. Don Bruns ştie, desigur. Şi alţi câţiva. Facem... ce e de făcut.

O exprimare ambiguă. Demnă de Vrăjitor. Boston se referea la oameni la fel de periculoşi precum trădătorul: procurorul şi anchetatorii.

„Să facă tot ce era de făcut..."

Spencer Boston, cu impresionanta lui coamă albă şi cu şi mai impresionantul palmares ca spion, sorbi din ceai. Paiul coborî şi mai mult prin capacul de plastic şi creă o vibraţie slabă, precum un arcuş pe coarda unei viori.

– Nu-ţi face griji, Shreve. O să-l găsesc. Sau o s-o găsesc.

– Mulţumesc, Spencer. Sună-mă oricând. Zi sau noapte. Sună-mă ca să-mi spui ce găseşti.

Bărbatul se ridică şi îşi încheie sacoul prost croit.

După plecarea lui, Metzger îşi auzi magicul telefon roşu anunţându-i primirea unui mesaj de la echipa de supraveghere şi obţinere a datelor, de la subsol.

O identificaseră pe Nance Laurel ca procuror-şef de caz. În curând, aveau să urmeze şi numele anchetatorilor de la NYPD.

Fumul se diminuă considerabil când citi acest lucru.

În sfârşit, un loc de unde să înceapă.

CAPITOLUL 12

Jacob Swann se apropie de maşina lui, aflată în parcarea terminalului Marine Air al aeroportului LaGuardia.

Îşi puse cu grijă valiza în portbagajul Nissanului sedan – cuţitele lui se aflau la locul lor, înăuntru. Desigur, nu se aflaseră în bagajul de mână. Se prăbuşi greoi pe locul din faţă şi se întinse respirând adânc.

Swann era obosit. Îşi părăsise apartamentul din Brooklyn pentru a pleca în Bahamas cu aproape 24 de ore în urmă, iar în toată această perioadă dormise doar trei sau patru ore – în cea mai mare parte, pe drum.

Sesiunea lui cu Annette se desfăşurase mai repede decât se aşteptase. Dar, după ce scăpase de cadavrul ei, durase ceva până să găsească un foc de gunoaie abandonat în care să ardă dovezile vizitei sale de săptămâna trecută. Apoi, fusese nevoit să se ocupe de alte treburi casnice, inclusiv o vizită la apartamentul lui Annette, după care urmase un drum riscant, dar încununat de succes în final, până în locul asasinării lui Moreno, South Cove Inn.

După aceea, fusese necesar să părăsească insula în acelaşi mod în care o făcuse cu o săptămână în urmă – de pe un doc de lângă Millars Sound, unde cunoştea nişte oameni care se adunau zilnic ca să lucreze pe vase sau

să fumeze ţigări Camel, sau să bea Sands, Kalik ori, cel mai probabil, bere de malţ Triple B. De asemenea, aceştia se puteau ocupa de diverse alte treburi speciale. Eficient şi discret. Îl duseseră cu o bărcuţă pe una dintre nenumăratele insule de lângă Freeport, apoi Jacob Swann luase un elicopter până pe un aerodrom de la sud de Miami.

Asta era treaba cu Caraibele. Exista vama şi existau vămi. Varianta a doua permitea unor oameni precum Jacob Swann, care aveau bani – angajatorul lui avea din belşug, desigur –, să ajungă neobservaţi acolo unde aveau nevoie.

După ce o crestase cu lama, după ce cursese sânge, se convinsese că Annette nu spusese nimănui despre el, despre întrebările pe care, pe un ton oarecare, cu o săptămână în urmă, i le pusese despre South Cove Inn, apartamentul 1200, bodyguardul lui Moreno şi Moreno însuşi. Toate acele fapte puteau fi puse laolaltă, ducând la nişte concluzii extrem de compromiţătoare.

Îşi folosise cuţitul Kai Shun doar de câteva ori, o tăietură, apoi încă o tăietură... Probabil că nu fusese necesar... fusese atât de înspăimântată! Însă Jacob Swann era un om foarte meticulos. Puteai strica un sos delicat prin simpla adăugare, mult prea rapidă, a unui lichid fierbinte peste rântaşul cu unt şi făină care sfârâia. Iar odată ce făceai asta, nu mai aveai cum să corectezi lucrurile. Era o chestiune de câteva grade şi câteva secunde. În plus, niciodată nu trebuia să ratezi o ocazie de a-ţi perfecţiona talentele. Ca să zicem aşa.

Opri lângă ghereta de la ieşirea din parcarea aeroportului, plăti cu bani gheaţă şi merse un kilometru

şi jumătate spre Grand Central, înainte de a trage pe dreapta pentru a schimba numerele de înmatriculare. Apoi, îşi continuă drumul spre casa lui din Brooklyn.

Annette...

Ghinionul sărmanei prostituate fusese că se întâlniseră pe când el îşi plănuia misiunea de la South Cove. Supraveghea locul când îl zărise pe bodyguardul lui Moreno, Simon Flores, vorbind şi flirtând cu femeia. Era clar că tocmai ieşiseră dintr-o cameră, iar el înţelesese din limbajul lor corporal şi din tachinări cu ce se ocupaseră.

Ah, o fată care muncea. Perfect.

Aşteptă o oră sau două, apoi se plimbă cu pas lejer prin zonă până o găsi la bar, unde îşi cumpăra băuturi slabe şi se legăna ca momeala în cârlig, sperând să atragă un alt client.

Swann, înarmat cu o mie de dolari cash, cărora nu li se putea lua urma, fusese încântat să se lase ademenit.

După o partidă bună de sex, în timp ce se ospătau cu tocană, care fusese şi mai bună, obţinuse multe informaţii importante pentru misiunea lui. Dar nu anticipase că se va face o anchetă, aşa că nu lăsase în urma lui o curăţenie atât de temeinică cum probabil că ar fi trebuit. Motiv pentru care fusese nevoit să se întoarcă pe insulă.

Cu succes. Şi satisfăcător.

Acum se întoarse acasă, în Heights, pe Henry Street, şi parcă în garajul de pe alee. Lăsă geanta să-i cadă în holul de la intrare, apoi îşi dezbrăcă hainele şi făcu un duş.

Livingul şi cele două dormitoare erau mobilate modest, în general cu antichităţi ieftine şi câteva piese de la Ikea. Arăta ca locuinţa oricărui burlac din New York, cu excepţia a două lucruri: masivul seif verde pentru arme,

aflat într-un dulap, în care îşi ţinea puştile şi pistoalele, şi bucătăria. Pe care un bucătar profesionist probabil că ar fi invidiat-o.

În această încăpere intră doar după ce se şterse şi îşi puse un halat de prosop şi papuci. Aragaz, cuptor, cuptor cu microunde, frigider, congelator separat, răcitor pentru vinuri, plită cu inducţie – producţie proprie. Oţel inoxidabil şi stejar. Diverse vase şi ustensile erau aşezate în dulapuri cu uşi de sticlă, care se înşirau pe tot peretele. (E drept că rafturile atârnate de tavan arătau bine, dar de ce să trebuiască să spele un vas înainte de a găti în el?)

Swann îşi făcu o cafea la presa franceză. Sorbind din băutura tare, pe care obişnuia să o bea fără zahăr, se gândi ce să pregătească pentru micul dejun.

Se decise să facă hash. Swann îndrăgea provocările în bucătărie şi crease reţete demne de genii precum Heston Blumenthal sau Gordon Ramsey. Însă el ştia şi că mâncarea nu avea nevoie să fie pretenţioasă.

Când era în serviciu, se întorcea din misiune şi, în tabăra de lângă Bagdad, pregătea mese pentru colegii săi soldaţi, folosindu-se de raţiile militare, combinându-le cu alimente cumpărate dintr-o piaţă arăbească. Nimeni nu-l tachina în privinţa asta. În primul rând, mâncarea făcută de el era excelentă. În al doilea rând, ştiau că era foarte posibil ca Swann să-şi fi petrecut dimineaţa jupuind câte un insurgent care urla, pentru a descoperi unde se află vreun transport de arme care dispăruse.

De asemenea oameni râzi pe riscul tău.

Scoase din frigider o bucată de carne de pe coaste de o jumătate de kilogram şi desfăcu hârtia cerată albă şi groasă. El însuşi era responsabil pentru bucata aceea

perfect dimensionată și tăiată. Cam la o lună, Swann cumpăra câte o jumătate laterală a unei vite, de la un depozit frigorific pentru oameni ca el – măcelari amatori. Își rezerva o zi splendidă pentru a tăia carnea de pe oase și a separa mușchii, coastele scurte, pulpa, antricotul, flancul, garful.

Unii oameni care cumpărau angro apreciau creierul, intestinele, stomacul și alte organe. Dar pe el nu-l atrăgeau toate astea, așa că le dădea la o parte. Nu exista nimic moral sau emoțional în a-ți bate capul cu acele părți dintr-un animal – pentru Swann, carnea era carne. Era doar o chestiune de gust. Cui nu-i plăceau momițele crocante? Dar cele mai multe organe aveau tendința de a deveni amare și presupuneau mai mult efort decât merita. De pildă, rinichii îți împuțeau bucătăria zile în șir, iar creierul era prea consistent și fără gust (plus că era plin de colesterol). Nu, timpul petrecut de Swann în fața blatului de tăiat de 90 de kilograme, purtând un șorț de măcelar, era dedicat exersării tăieturilor clasice, el lucrând asemenea unui sculptor pentru a obține bucăți cu forme perfecte, lăsând pe os cât mai puțină carne cu putință. Aceasta era o artă, un sport.

Îl liniștea.

„Micuțul meu măcelar..."

Puse fileul pe un blat de lucru – întotdeauna de lemn, pentru a menaja tăișurile cuțitelor – și își trecu degetele peste carne, simțindu-i densitatea și examinând șuvițele de grăsime care îi dădeau un aspect marmorat.

Totuși, înainte de a o tăia, spălă și își ascuți din nou cuțitul Kai Shun pe tocila Dan's Black Hard Arkansas, care costase aproape la fel de mult precum cuțitul și care

era cel mai bun dispozitiv de ascuţit de pe planetă. Când stătuse deasupra lui Annette, cuţitul se mişcase de la limbă la deget, iar lama avusese o întâlnire nefericită cu osul. Acum, trebuia din nou ascuţită perfect.

În cele din urmă cuţitul fu gata, iar el reveni la bucata de carne, tăind-o încet în cubuleţe cu latura de 6 milimetri.

Le-ar fi putut face mai mari şi ar fi putut lucra mai repede.

Dar de ce să te grăbeşti când faci ceva ce-ţi place?

După ce termină, le presără cu un amestec de salvie şi făină (contribuţia lui la reţeta clasică), apoi le căli într-o tigaie din fontă, dându-le la o parte când încă mai erau roz la interior. După aceea, tăie în cubuleţe doi cartofi roşii şi o jumătate de ceapă Vidalia. Găti legumele în uleiul din tigaie, apoi adăugă şi carnea. Amestecă puţin fond de viţel şi presără nişte pătrunjel italian, după care băgă tigaia în partea de sus a cuptorului pentru a se rumeni deasupra.

După un minut sau două, mâncarea era gata. Adăugă sare şi piper şi se aşeză s-o mănânce cu un scone[1] cu rozmarin, la o masă de tec foarte scumpă aflată în bovindoul cu geamuri al bucătăriei. Făcuse scone-ul cu câteva zile în urmă. Se gândi că era mai bun după o vreme, ierburile combinându-se mai bine cu făina făcută în casă.

Swann mâncă încet, la fel ca întotdeauna. Nu simţea decât milă, aproape dispreţ, faţă de oamenii care mâncau repede, care inhalau mâncarea.

---

[1] Tip de prăjitură sau pâine rapidă pentru o singură persoană, făcută de obicei din făină de grâu, orz sau ovăz, uşor îndulcită (n.red.)

Tocmai terminase când primi un e-mail. Părea că marea maşinărie naţională a informaţiilor de securitate a lui Shreve Metzger măcina la fel de eficient ca de obicei.

Am primit mesajul tău. Mă bucur că ai avut succes astăzi.

Problemele pe care trebuie să le reduci la minimum/elimini:

1. Martori şi persoane adiacente care au cunoştinţe despre OESS.
   - sugerez să verifici drumul făcut la NY de Moreno în 30 aprilie – 2 mai.
2. Nance Laurel, identificată ca procuror-şef de caz. Urmează curând numele anchetatorilor de la NYPD.
3. Persoana care a transmis în afară OESS-ul. Cineva se ocupă de identificarea sa. S-ar putea să ai ideile tale despre cum să afli cine este. Acţionează cum crezi.

Swann îi sună pe oamenii lui de la serviciul tehnic şi le ceru să înceapă o căutare. Apoi, îşi puse o pereche de mănuşi galbene din cauciuc gros. Pentru a curăţa tigaia, o frecă bine cu sare, o şterse şi aplică apoi ulei fierbinte – fonta nu trebuia să întâlnească niciodată săpunul şi apa, desigur. După aceea începu să spele vasele şi ustensilele în apă foarte, foarte fierbinte. Treaba îi făcea plăcere şi descoperise că aici gândea cel mai bine, privind tenacele copac ginkgo din micuţa grădină aflată în faţa clădirii. Nucile sale erau curioase. Erau folosite în bucătăria

asiatică, fiind ingredientul esenţial al delicioasei creme japoneze chawanmushi. Însă puteau fi şi toxice dacă erau consumate în cantităţi mari. Să mănânci putea fi uneori primejdios, firește – când ne aşezăm să mâncăm, nu ne întrebăm adesea dacă nu cumva ne-am ales cu salmonella sau cu E. Coli? În Japonia, Jacob Swann mâncase fugu – infamul peşte-balon cu organe toxice. Îi displăcuse nu pentru potenţialul său letal (bucătarii experimentaţi puteau face ca otrăvirea să fie practic imposibilă), ci pentru gustul prea fad după părerea lui.

Frecă cu insistenţă, îndepărtând orice urmă de mâncare de pe metal, sticlă, porţelan.

Şi gândindu-se cât se poate de concentrat.

Din moment ce ordinul de comitere a asasinatului era acum public, eliminarea acestor martori avea să atragă suspiciuni asupra SNSO şi a celor care aveau legături cu acesta. Asta era foarte neplăcut; în alte condiţii, ar fi încercat să simuleze accidente sau să creeze personaje fictive care să fie învinovăţite de crimele care erau pe cale să aibă loc: cartelurile despre care Metzger susţinuse că erau responsabile pentru moartea lui Moreno sau infractori pe care poliţia şi procuratura îi băgase în închisoare şi care acum ieşiseră şi voiau să se răzbune.

Dar asta n-ar fi ţinut aici. Jacob Swann era nevoit pur şi simplu să facă lucrul pe care îl făcea cel mai bine. În vreme ce Shreve Metzger avea să nege că acele ordine existaseră, Swann avea să se asigure că nicio probă şi niciun martor nu puteau face legătura între SNSO şi asasinat.

Putea face asta. Jacob Swann era un om foarte meticulos.

În plus, nu avea de ales – trebuia să elimine aceste amenințări. Nici nu încăpea vorbă să lase pe cineva să pună în primejdie organizația lui – munca lui era mult prea importantă.

Folosind un prosop gros, Swann șterse vasele, argintăria și vasul de cafea, cu sârguința unui chirurg care face ultimele cusături după o operație încununată de succes.

CAPITOLUL 13

CAZUL ROBERT MORENO

Locul faptei 1

- Apartamentul 1200, South Cove Inn, Insula New Providence, Bahamas („Camera ucigaşă")
- 9 mai
- **Victimă 1: Robert Moreno**
  - Cauza morţii: rană prin împuşcare, urmează detalii
  - Informaţii suplimentare: Moreno, 38, cetăţean american, expatriat, locuind în Venezuela Antiamerican vehement. Poreclă: „Mesagerul Adevărului"
  - A petrecut trei zile în NY, între 30 aprilie şi 2 mai. Motivul?
- **Victimă 2: Eduardo de la Rua**
  - Cauza morţii: rană prin împuşcare, urmează detalii
  - Informaţii suplimentare: jurnalist, îl intervieva pe Moreno. Născut în Puerto Rico, locuind în Argentina
- **Victimă 3: Simon Flores**
  - Cauza morţii: rană prin împuşcare, urmează detalii

- Informații suplimentare: bodyguardul lui Moreno, naționalitate braziliană, locuind în Venezuela

– Suspect 1: Shreve Metzger

- Director Serviciul Național de Spionaj și Operațiuni
- Instabil psihic? Probleme cu furia
- A manipulat dovezi pentru a autoriza ilegal un ordin de executare a unei sarcini speciale?
- Divorțat. Diplomă în drept la Yale

– Suspect 2: Lunetistul

- Nume de cod: Don Bruns
- De obținut informații despre Bruns
- Amprentă vocală obținută
- Raportul de la locul faptei și alte detalii urmează să vină.
- Zvonuri cum că în spatele asasinatelor s-ar afla carteluri de droguri. Se consideră improbabil.

Locul faptei 2

- Locul de unde a tras lunetistul Don Bruns, la 1 800 de metri distanță de Camera ucigașă, Insula New Providence, Bahamas
- 9 mai
- Raportul de la locul faptei urmează să vină.

– Investigații suplimentare

- Determinarea identității informatorului
- Subiectul necunoscut care a dat în vileag ordinul de executare a sarcinii speciale
- Trimis prin e-mail anonim

– Contactat unitatea NYPD pentru Infracţiuni Computerizate; aşteptăm rezultate.

Cu mâinile în şolduri, Amelia Sachs studie panoul.

Îl văzu pe Rhyme privind fără interes scrisul ei cursiv. Nu avea să acorde prea multă atenţie celor scrise de ea până nu începeau să apară fapte concrete – în fapt, dovezi în cazul lui.

În clipa aceea, se aflau acolo doar ei trei: Sachs, Laurel şi Rhyme. Lon Sellitto se dusese în centru pentru a recruta o echipă anume aleasă de cercetare şi supraveghere din unitatea de servicii speciale a căpitanului Bill Myers. Păstrarea secretului fiind prioritară, Laurel nu dorise să folosească poliţişti obişnuiţi de la patrulă.

Sachs se întoarse la biroul ei. Nu se simţea bine stând locului şi cam asta e tot ce făcuse în ultimele două ore. Închisă acolo, proastele obiceiuri îi reveniră: îşi înfipse o unghie în alta, îşi scărpină capul până când îi dădu sângele... Agitată din fire, simţea o nevoie irezistibilă să umble, să fie afară, să conducă maşina. Tatăl ei născocise o expresie care devenise mottoul ei: „Dacă eşti în mişcare, ei nu te pot doborî..."

Cuvintele acestea însemnaseră câteva lucruri pentru Herman Sachs. Cu siguranţă se puteau referi la slujba lui, la slujba *lor* – şi el fusese poliţist, patrulând în Deuce, Times Square, într-o vreme când rata criminalităţii atinsese un nivel record în oraş. Dacă erai iute de picior, gândeai repede şi aveai privirea ageră, puteai să supravieţuieşti.

La fel era şi în viaţă, în general. Să te mişti... Cu cât rămâneai mai puţin o ţintă a relelor, cu atât era mai bine, indiferent dacă era vorba de iubite, şefi sau rivali. El îşi

recitase de multe ori aceste cuvinte, aproape până murise (de unele lucruri, cum ar fi propriul corp care cedează, nu poţi fugi).

Dar toate cazurile presupuneau cercetare şi hârţogărie, iar acest lucru era cu atât mai valabil acum, când faptele erau greu de aflat, iar locul faptei inaccesibil. Aşa că Sachs era deocamdată prizoniera muncii de birou, răscolind documente şi făcând investigaţii la telefon – discret. Absentă, îşi înfipse unghia degetului mare sub o altă unghie. Durerea se răspândi. O ignoră. O şuviţă subţire şi roşie apăru pe un document pe care ea îl citea, dar ignoră şi asta.

O parte din tensiune era pricinuită de Supraveghetoare, cum ajunsese Sachs să se gândească la Nance Laurel. Nu era obişnuită să se uite cineva peste umărul ei, nici chiar superiorii – iar ca detectiv de gradul trei, Amelia Sachs avea destui. Laurel se mutase cu totul la ei – avea două laptopuri impresionante, deschise amândouă, şi i se aduseseră şi alte dosare, toate extrem de groase.

Data viitoare avea să i se aducă şi un pat pliant?

Pe de altă parte, Laurel, deloc zâmbitoare şi concentrată; nu era deloc nervoasă. Stătea aplecată deasupra documentelor, răpăia zgomotos şi iritant pe tastatură şi îşi făcea notiţe cu un scris extrem de mic şi de precis. Pagină după pagină, toate erau notate, examinate, puse în ordine. Pasajele de pe ecranul computerului erau citite cu grijă, apoi erau fie respinse, fie primeau o nouă înfăţişare cu ajutorul imprimantei cu laser şi se alăturau tovarăşelor lor din dosarul *Statul vs Metzger şi alţii*.

Sachs se ridică, se apropie din nou de panou, apoi se întoarse la chinuitorul scaun, încercând să afle tot ce

putea despre călătoria făcută de Moreno la New York între 30 aprilie şi 2 mai. Verificase hotelurile şi firmele de închiriat maşini. Dădea de oameni în două treimi dintre cazuri, altminteri lăsând mesaje.

Se uită în cealaltă parte a camerei, spre Rhyme – acesta era la telefon, încercând că convingă poliţia din Bahamas să coopereze. Expresia de pe chipul lui îi spuse că nu avea mai mult succes decât ea.

Apoi, telefonul lui Sachs sună. Era Rodney Szarnek, de la Unitatea de Infracţiuni Computerizate a NYPD, un grup de elită format din circa 30 de detectivi şi specialişti. Cu toate că Rhyme era un criminalist tradiţional, el şi Sachs colaboraseră tot mai strâns cu UIC în ultimii ani. În vremurile acelea, computerele şi telefoanele mobile – şi minunatele dovezi pe care se pare că le păstrau pentru totdeauna – erau cruciale pentru succesul unei investigaţii. Sachs estimă că Szarnek avea vreo 45 de ani, deşi era greu să-i apreciezi vârsta cu certitudine. Szarnek emana tinereţe – de la părul zburlit şi uniforma alcătuită din blugi şi tricouri, la dragostea pasională pentru „cutii", cum numea el computerele. Ca să nu mai vorbim despre dependenţa lui faţă de muzica rock puternică şi de obicei proastă.

Care acum urla în fundal.

– Bună, Rodney, rosti Sachs, ai putea da volumul mai încet. Te superi?

– Scuze.

Szarnek era cheia pentru depistarea informatorului de la care se aflase despre OESS. Acesta verifica e-mailul anonim în al cărui ataşament era OESS-ul pornind înapoi de la destinatar, biroul procurorului districtual

din Manhattan, în încercarea de a descoperi unde se aflase informatorul atunci când îl trimisese.

– Durează ceva, raportă bărbatul, acoperind slaba bătaie rock 4/4 a basului și a tobei. E-mailul a trecut prin proxy servere din jumătate de lume. Ei bine, de fapt prin *toată* lumea. Până acum am făcut legătura între biroul procurorului și un server anonim din Taiwan care retrimite e-mailuri, iar de acolo în România. Și să știi că românii *nu* sunt cooperanți. Dar am niște informații despre cutia pe care a folosit-o. A încercat să fie deștept, dar s-a dat de gol.

– Vrei să spui că ai aflat marca computerului de care s-a folosit?

– Posibil. Seria lui de utilizator... Ăăă, știi ce-i aia?

Sachs mărturisi că nu știa.

– Este informația pe care computerul tău o trimite routerelor și serverelor, precum și altor computere atunci când ești online. Oricine o poate vedea și afla ce sistem de operare folosești și care browser. Ei bine, cutia informatorului are OS 9.2.2 de la Apple și Internet Explorer 5 pentru Mac. E ceva vechi deja. Asta îngustează serios domeniul de căutare. Bănuiesc că e vorba de un laptop iBook. Ăsta a fost primul Mac portabil cu antenă încorporată astfel încât să se poată lega la Wi-Fi fără vreun modem sau un server separat.

– Un iBook? Sachs nu auzise niciodată de asta. Rodney, cât e de vechi?

– Are peste zece ani. Probabil că l-a luat la mâna a doua și l-a plătit cash pentru a nu se putea face legătura cu el. Cu asta, a încercat să fie deștept. Dar nu s-a gândit că putem afla marca.

– Cum arată?

– Dacă avem noroc, e un model scoică – au fost făcute în două culori, alb cu ceva strălucitor, cum ar fi verde sau portocaliu. Au o formă după cum precizează şi numele lor.

– Ca o scoică.

– Ei bine, sunt rotunjite. Există şi un model rectangular standard, de culoarea grafitului, pătrăţos. Dar ar fi prea mare. E de două ori mai gros decât laptopurile de astăzi. Aşa l-ai putea recunoaşte.

– În regulă, Rodney. Mulţumesc.

– Mă ocup în continuare de router. România trebuie să cedeze. Trebuie doar să negociez.

Dădu din nou muzica tare şi închise telefonul.

Sachs privi în jur şi descoperi că Nance Laurel se uita la ea; expresia de pe chipul asistentei procurorului districtual era şi neutră, şi interogativă. Oare cum izbutea? Sachs le relată femeii şi lui Rhyme ce-i comunicase poliţistul de la infracţiuni cibernetice. Rhyme dădu din cap neimpresionat, apoi se întoarse la telefonul lui. Nu zise nimic. Sachs presupuse că fusese pus să aştepte.

În schimb, i se păru că Laurel dăduse aprobator din cap.

– Aş dori să treci asta într-un document şi să mi-l trimiţi.

– Poftim?

O pauză.

– Ceea ce mi-ai spus despre urmărirea e-mailului şi tipul de computer.

– Tocmai voiam să scriu asta pe panou, rosti Sachs, arătând cu capul spre panoul cazului.

– De fapt, aş dori ca totul să fie documentat pe cât posibil în timp real. Procurora arătă cu capul spre teancul ei de dosare, apoi adăugă: Dacă nu te superi.

Trânti cuvântul „dacă" de parcă ar fi fost o măciucă.

Sachs se supără, dar nu se simţi dispusă să poarte această bătălie. Tastă un document scurt.

– Mulţumesc, zise Laurel. Trimite-mi-l prin e-mail, că îl printez eu. Prin serverul securizat, desigur.

– Desigur.

Sachs trimise documentul, remarcând că micromanagementul procurorei nu părea să se extindă până la Lincoln Rhyme.

Apoi îi sună telefonul, iar ea ridică surprinsă o sprânceană, observând identitatea apelantului.

În sfârşit. O pistă solidă. Cea care suna era secretara de la Elite Limousines, una dintre zecile de firme de închiriat maşini pe care Sachs le contactase mai devreme, întrebând dacă un anume Robert Moreno se folosise de serviciile lor în data de 1 mai. De fapt, da, se folosise. Femeia îi spuse că bărbatul închiriase o maşină cu şofer pentru un traseu stabilit, ceea ce însemna că Moreno îi dăduse şoferului adresele unde dorise să meargă după ce era luat. Compania nu cunoştea aceste adrese, dar femeia îi dădu lui Sachs numele şi numărul de telefon ale şoferului.

Apoi, ea îl sună pe şofer, îi zise cine era şi îl întrebă dacă îi putea face o vizită pentru a-i pune câteva întrebări legate de un caz.

Cu o voce având un accent puternic, greu de înţeles, el îi spuse că e de acord şi îi dădu adresa. Ea închise şi se ridică luându-şi jacheta.

– L-am găsit pe şoferul lui Moreno de când a venit aici, pe 1 mai, îi zise ea lui Rhyme. Mă duc să stau de vorbă cu el.

Laurel rosti repede:

– E vreo şansă să scrii notele despre informaţiile de la agentul Dellray înainte de a pleca?

– Va fi primul lucru pe care-l voi face când mă întorc.

Observă că Laurel devenise rigidă, dar se părea că *asta* era o bătălie pe care *procurora* nu era dispusă s-o poarte.

CAPITOLUL 14

În acest punct al unei investigații standard, Lincoln Rhyme ar fi apelat deja la probabil cel mai bun tehnician criminalist din oraș, detectivul NYPD Mel Cooper.

Însă prezența suplului și imperturbabilului Cooper era inutilă în absența probelor fizice, așa că tot ce făcuse fusese să-l avertizeze pe bărbat să fie pe fază – ceea ce pentru Lincoln Rhyme însemna să fie gata să lase totul baltă, dacă nu era o operație pe cord deschis, și să-și miște fundul la laborator. Urgent.

Dar asta nu părea ceva foarte probabil deocamdată, așa că Rhyme revenise la treaba de care se ocupase toată dimineața – încercarea de a intra în posesia unor probe fizice legate de asasinarea lui Moreno.

Străduindu-se pentru a patra oară să ia legătura cu un oficial de la Poliția Regală din Bahamas cu sediul în Nassau, fusese din nou pus să aștepte. În cele din urmă, auzi o voce.

– Da, bună ziua. Cu ce vă pot ajuta? întrebă o femeie pe un alto melodios.

Era și timpul... Dar își stăpâni nerăbdarea, deși era nevoit să explice din nou.

– Sunt căpitanul Rhyme de la Departamentul de Poliție din New York, zise el.

Renunţase la „consultant al" sau „lucrez pentru". Era prea complicat şi părea să stârnească suspiciuni. Avea să-i ceară lui Lon Sellitto să lămurească lucrurile dacă suna cineva ca să verifice cine era. (De fapt, chiar îşi dorea să verifice cineva – astfel de oameni erau cei cu care îţi făceai treabă.)

– New York, da.

– Aş vrea să vorbesc cu cineva de la Departamentul Criminalistic.

– Scena crimei, da.

– Corect.

Rhyme îşi imagină că femeia era o funcţionară civilă leneşă, nu foarte deşteaptă, aflată într-un birou prăfuit şi lipsit de aer condiţionat, şezând sub un ventilator de tavan care se rotea încet.

Poate că era o imagine nedreaptă.

– Îmi cer scuze, la ce departament aţi vrut?

Sau poate că nu.

– La criminalistică. Cu un şef. E legat de uciderea lui Robert Moreno.

– Vă rog să aşteptaţi.

– Nu, vă rog... Staţi!

„Clic."

Fir-ar!

Cinci minute mai târziu, ajunse să vorbească cu femeia-ofiţer care era sigur că răspunsese şi prima dată când sunase, cu toate că aceasta nu părea să-şi amintească de el. Sau se prefăcea că nu-şi aminteşte. Îşi repetă cererea, iar de această dată – într-un moment de inspiraţie – adăugă:

– Îmi cer scuze că insist. Doar că reporterii sună întruna. Va trebui să-i rog să sune direct la dumneavoastră dacă nu le pot transmite eu informația.

Rhyme habar n-avea ce amenințare reprezenta acest lucru.

– Reporteri? întrebă ea ușor nesigură.

– CNN, ABC, CBS. Fox. Toți.

– Înțeleg. Da, domnule.

Dar stratagema avu efect, pentru că nu mai aștepta decât cel mult trei secunde.

– Poitier la telefon.

O voce adâncă, melodioasă, cu accent britanic și inflexiuni caraibene – Rhyme cunoștea ritmul nu pentru că fusese pe insulă, ci pentru că băgase în închisorile din New York câțiva oameni din acea parte a lumii. Bandele jamaicane depășeau de departe Mafia din punct de vedere al violenței.

– Bună ziua. Sunt Lincoln Rhyme de la Departamentul de Poliție din New York.

Vru să adauge: „În niciun caz să nu mă pui să aștept!" Dar se abținu.

Polițistul din Bahamas zise:

– Ah, da.

Se întrerupse apoi precaut.

– Cu cine vorbesc? Ofițerul Poitier, am înțeles bine?

– Caporal Mychal Poitier.

– Vă ocupați de locul faptei?

– Nu. Sunt anchetatorul-șef în cazul Moreno... Stați puțin, ați zis că sunteți Lincoln Rhyme. Căpitanul Rhyme. Da.

– Ați auzit de mine?

– Avem în bibliotecă una dintre cărţile dumneavoastră de criminalistică. Am citit-o.

Poate că datorită acestui lucru va avea parte de puţină cooperare, se gândi Rhyme. Pe de altă parte însă, caporalul nu zisese dacă îi plăcuse cartea sau dacă o găsise utilă. În pagina biografică din ultima ediţie era menţionat că Rhyme se pensionase, fapt pe care Poitier, din fericire, nu părea să-l ştie.

Rhyme aruncă mingea. Fără să-l numească pe Metzger sau SNSO, explică faptul că NYPD credea că există o legătură americană cu asasinarea lui Moreno.

– Am câteva întrebări în privinţa crimei, despre probele fizice. Aveţi puţin timp acum? Putem vorbi?

O pauză demnă de Nance Laurel.

– Mă tem că nu, domnule. De cazul Moreno nu se mai ocupă nimeni deocamdată şi există...

– Scuzaţi-mă, aţi spus că *nu* se ocupă nimeni?

Un caz de crimă nerezolvat, care apăruse cu o săptămână în urmă? Acesta era momentul în care investigaţia trebuia să se desfăşoare la intensitate maximă.

– Aşa este, domnule căpitan.

– Dar de ce? Aţi reţinut vreun suspect?

– Nu, domnule. În primul rând, nu ştiu despre ce legătură americană vorbiţi – cel mai probabil, crima a fost comisă de nişte membri ai unui cartel al drogurilor din Venezuela. Aşteptăm să luăm legătura cu autorităţile de acolo înainte de a continua ancheta. Iar eu, personal, trebuie să mă concentrez asupra unui caz mai urgent. O studentă care a dispărut, o americană. Ah, aceste crime se întâmplă uneori în ţara noastră. Poitier adăugă defensiv:

Însă rar. Foarte rar. Ştiţi cum e, domnule. O studentă drăguţă dispare, iar presa apare. Precum vulturii.

Presa. Poate că de aceea Rhyme reuşise să stea de vorbă cu cineva, în cele din urmă. Cacealmaua lui atinsese un punct sensibil.

Caporalul continuă:

– Aici sunt mai puţine violuri decât în Newark, New Jersey, mult mai puţine. Dar o studentă care dispare în insule apare ca şi cum ar fi mărită de lentilele unui teleobiectiv. Şi, trebuie să spun, cu tot respectul, că în general programele voastre de ştiri nu sunt deloc corecte. Şi nici presa britanică. Dar acum am pierdut o studentă americană, nu una britanică, aşa că o să fie CNN şi tot restul. Vulturi. Cu tot respectul...

Rhyme simţi că omul divaga pentru a evita subiectul.

– Domnule caporal...

– Este extrem de incorect, repetă Poitier. O studentă vine aici din America. Vine în vacanţă sau... această fată... pentru a studia un semestru. Şi întotdeauna este vina noastră. Ei spun lucruri cumplite despre noi.

Rhyme îşi pierdu răbdarea, dar făcu eforturi ca să rămână calm.

– Să revenim, domnule caporal, cum e cu asasinarea lui Moreno? Noi suntem siguri că niciun cartel n-a avut vreo legătură cu moartea lui.

Se lăsă tăcerea, într-un contrast flagrant cu vorbăria de mai devreme a ofiţerului. Apoi, acesta zise:

– Ei bine, eu depun toate eforturile pentru a o găsi pe studentă.

– Nu-mi pasă de studentă, se răsti Rhyme fără să se gândească prea mult, ceea ce poate că fu nepoliticos, însă

în clipa aceea chiar nu mai reuşea să se abţină. Robert Moreno. Vă rog. Există o legătură americană, iar eu mă ocup de asta acum. E presant.

„Sarcină: Al-Barani Rashid (SNSO ID: abr942pd5t)

Dată/loc naştere: 2/73, Michigan"

Rhyme n-avea cum să ghicească cine era acest Rashid, următorul nume de pe OESS, dar se îndoia că era un tată de familie nevinovat din Connecticut. Însă era de acord cu Nance Laurel că omul nu trebuia să moară din cauza unor informaţii greşite sau falsificate.

„De realizat până la: 5/19..."

Rhyme continuă:

– Aş dori o copie după raportul de la locul faptei, fotografii de la locul faptei şi din cuibul lunetistului, rapoartele autopsiilor şi analizele de laborator. Toată documentaţia. Şi orice informaţii legate de cineva pe nume Don Bruns, care s-a aflat pe insulă în preajma datei la care s-a tras. Este o acoperire. E numele de cod al unui lunetist.

– Ei bine, de fapt încă nu avem raportul final. Avem nişte notiţe, dar nu sunt complete.

– Nu sunt complete? murmură Rhyme. Crima a avut loc pe 9 mai.

– Cred că aşa este.

Crede?

Rhyme simţi brusc o împunsătură de îngrijorare.

– Locul faptei a fost cercetat, nu?

– Da, da, firește.

Ei bine, măcar în privinţa asta putea răsufla uşurat.

Poitier spuse:

– A doua zi după uciderea domnului Moreno, ne-am ocupat de el.

– A doua zi?

– Da. Poitier ezită de parcă ar fi ştiut că fusese o greşeală, apoi adăugă: Am avut o altă treabă, un alt caz în aceeaşi zi. Un proeminent avocat a fost ucis şi jefuit în centru, în biroul său. Asta a avut prioritate. Moreno nu era un conaţional. Avocatul era.

Două situaţii făceau ca scenele crimelor să fie infinit mai puţin preţioase pentru anchetatori. Prima era contaminarea de către oamenii care umblau aiurea pe-acolo – inclusiv poliţişti neatenţi. A doua era intervalul de timp dintre comiterea crimei şi efectuarea cercetării. Dovezile-cheie pentru stabilirea identităţii unui suspect şi condamnarea acestuia se puteau evapora efectiv în decurs de câteva ore.

Să laşi să treacă o zi până să te apuci să cercetezi un loc al faptei putea însemna să pierzi chiar şi jumătate din dovezile vitale.

– Scena crimei este izolată?

– Da, domnule.

Tot era ceva. Pe un ton care spera să fie adecvat de grav, Rhyme rosti:

– Domnule caporal, motivul pentru care ne implicăm este că avem bănuiala că cel care l-a omorât pe Moreno va ucide din nou.

O pauză.

– Serios, chiar credeţi asta? zise ofiţerul sincer îngrijorat. Aici?

– Nu ştim.

În clipa aceea, cineva i se adresă caporalului. O mână acoperi receptorul, iar Rhyme auzi doar câteva murmure. Poitier reveni.

– Domnule căpitan, daţi-mi numărul dumneavoastră de telefon şi vă voi suna dacă reuşesc să aflu ceva util.

Maxilarul lui Rhyme se încleştă. Îi dădu numărul de telefon, apoi întrebă repede:

– Vă rog, puteţi cerceta din nou locul faptei?

– Cu tot respectul, domnule căpitan, în New York aveţi resurse mult mai însemnate decât avem noi aici. Iar toată treaba asta, ca să fiu sincer, a fost puţin cam copleşitoare pentru mine. Este primul meu caz de crimă. Un activist străin, un lunetist, un hotel de lux şi...

– Primul caz de crimă?

– Ei bine, da.

– Domnule caporal, cu tot respectul... – repetă el cuvintele celuilalt – aş putea vorbi cu un superior?

Poitier nu păru insultat când răspunse:

– Un moment, vă rog.

Din nou, mâna acoperi receptorul. Rhyme auzi câteva cuvinte estompate. I se păru că deslueşte „Moreno" şi „New York".

Poitier reveni o clipă mai târziu.

– Îmi pare rău, domnule căpitan, zise el. Se pare că superiorul meu nu este disponibil. Dar am numărul dumneavoastră. Voi fi încântat să vă sun când vom şti mai multe.

Rhyme îşi imagină că era posibil ca asta să fie singura lui şansă. Gândi rapid, apoi rosti:

– Măcar spuneţi-mi un lucru: gloanţele pe care le-aţi recuperat sunt intacte?

– Unul, da, şi... Se întrerupse. Nu sunt sigur. Scuzaţi-mă, vă rog. Trebuie să plec.

Rhyme zise:

– Glonţul? Este cheia cazului. Spuneţi-mi doar...

– Cred că se poate să mă fi înşelat în privinţa asta. Trebuie să închid.

– Domnule caporal, de la ce departament v-aţi transferat?

O altă pauză.

– De la divizia de inspecţie a afacerilor şi acordare a licenţelor, domnule. Iar înainte de asta am fost la trafic. Trebuie să plec.

Convorbirea se întrerupse.

CAPITOLUL 15

Jacob Swann își opri Nissanul Altima cenușiu dincolo de casa șoferului limuzinei folosite de Robert Moreno.

Oamenii lui de la tehnic reușiseră să afle. Când fusese în oraș, pe 1 mai, Moreno folosise o mașină de la o firmă numită Elite Limousine. Mai descoperi și că Moreno folosea mereu același șofer. Numele lui era Vlad Nikolov. Și, fiind șoferul regulat al activistului, probabil că avea informații pe care anchetatorii le-ar fi putut dori. Swann trebuia să se asigure că nu aveau să le afle.

Folosindu-se de cartela preplătită, dăduse un telefon rapid – „Scuze, am greșit numărul" – și aflase că șoferul era acasă în acel moment. Vocea lui cu un puternic accent rusesc – sau georgian – păru un pic ametită, ceea ce însemna că lucrase probabil în tura de noapte. În regulă. Nu avea să plece nicăieri prea curând. Însă Swann știa că trebuie să se miște repede – poliția nu putea să dea de el la fel de repede precum serviciul lui tehnic, dar și verificările tradiționale puteau dezvălui identitatea șoferului.

Swann coborî din mașină și se întinse privind în jur.

Mulți șoferi locuiau în Queens. Asta pentru că situația parcărilor în Manhattan era groaznică, iar prețul locuințelor era exagerat de mare. Și pentru că a conduce

o limuzină presupunea adesea drumuri către și dinspre aeroporturile LaGuardia și JFK, ambele aflându-se în zonă.

Locuința lui Vlad Nikolov era modestă, dar bine îngrijită, după cum observă Swann. În fața casei din cărămidă bej se afla un rând de plante înflorite, bogate și strălucitoare grație delicatei temperaturi de primăvară și unei ploi recente. Iarba era tunsă, iar dalele din ardezie care duceau spre ușa din față fuseseră măturate, dacă nu chiar spălate cu o zi sau două în urmă. Elementul central al curții era reprezentat de două tufe de buxus atent tunse.

Factura pentru utilități, inclusiv tiparele de consum indicate de contorul electric inteligent, chitanțele pentru alimente și alte bunuri, găsite de cei de la tehnic, sugerau că Nikolov, în vârstă de 42 de ani, locuia singur. Acest lucru era neobișnuit pentru imigranții ruși sau georgieni, care erau de obicei foarte preocupați de familie. Swann presupuse că poate avea o familie în țara sa natală.

În orice caz, viața solitară a omului era în avantajul lui Swann.

Trecu pe lângă casă, aruncând o privire scurtă spre o fereastră acoperită cu o perdea transparentă. Dantelă. Poate că Nikolov avea o prietenă care îl vizita sporadic. Era puțin probabil ca un rus să cumpere dantelă. Existența unei alte persoane în casă ar fi fost o problemă – nu pentru că pe Jacob Swann l-ar fi deranjat s-o omoare, ci pentru că două morți însemnau un număr mai mare de oameni cărora le-ar fi putut păsa de victimă și care puteau atrage mult mai repede poliția acolo. Iar știrea ar

fi fost şi mai răsunătoare. Spera să nu se afle de moartea şoferului cât mai mult timp posibil.

Swann ajunse la strada următoare, se întoarse şi îşi puse pe cap o şapcă de baseball neagră, apoi îşi scoase jacheta, o întoarse pe dos şi o îmbrăcă din nou. În general, martorii observă ceea ce porţi pe cap şi în partea de sus a corpului. Acum, dacă cineva ar fi privit, i s-ar fi părut că doi oameni diferiţi trecuseră pe lângă casă şi nu aceeaşi persoană de două ori.

Orice grăunte de suspiciune conta.

La întoarcere, se uită în cealaltă parte – la maşinile de pe stradă aflate în faţa şi în apropierea casei. Era clar că nu existau maşini de patrulă ale NYPD, dar nici fără însemne, din câte simţi el.

Se apropie de uşă, băgă mâna în rucsac şi scoase o ţeavă de 15 centimetri umplută cu plumb. O cuprinse în mâna dreaptă şi strânse pumnul. Rostul ţevii era să sprijine degetele dinspre interior, astfel încât, dacă se întâmpla să nimerească vreun os al victimei sau ceva solid, să nu-şi rupă metacarpienele. Învăţase asta în urma unei experienţe neplăcute – ratând o lovitură în gât şi nimerind obrazul unui om, ceea ce dusese la fisurarea degetului mic. Recăpătase controlul situaţiei, dar durerea din mâna dreaptă fusese cumplită. Îi fusese foarte dificil să jupoaie pielea ţinând cuţitul într-o mână beteagă.

Swann scoase din rucsac un plic alb, sigilat.

Aruncă o privire în jur. Nu era nimeni pe stradă. Apăsă butonul soneriei cu încheietura degetului şi afişă un zâmbet vesel.

Niciun răspuns. Oare dormea?

Scoase un şervețel de hârtie din buzunar şi răsuci clanța. Uşa era încuiată. Aşa stăteau mereu lucrurile în New York. Nu la fel era în suburbiile din Cleveland sau Denver – unde ucisese un broker de informații, luna trecută. Toate uşile din Highlands Ranch erau descuiate, la fel şi ferestrele. Omul nu-şi încuiase nici măcar BMW-ul.

Swann era pe punctul să dea ocol casei şi să caute o fereastră prin care să poată intra, când auzi o bufnitură, un clic.

Sună din nou, doar pentru a-l anunța pe domnul Nikolov că prezența lui încă era solicitată. Asta ar fi făcut oricare vizitator normal.

„Un grăunte de suspiciune..."

O voce estompată de grosimea uşii. Nu nervoasă. Doar obosită.

Uşa se deschise, iar Swann fu surprins – şi încântat – să vadă că şoferul preferat de Robert Moreno avea doar un metru şaizeci şi opt şi nu cântărea mai mult de 73 de kilograme, cu 11 mai puțin decât Swann.

– Da? întrebă el cu un puternic accent slav, uitându-se la mâna stângă a lui Swann, cea în care ținea plicul alb.

Dreapta nu era vizibilă.

– Domnul Nikolov?

– Întocmai.

Bărbatul purta o pijama maro şi papuci de casă.

– Am pentru dumneavoastră o rambursare de la Comisia de Taxiuri şi Limuzine. Trebuie să semnați.

– Poftim?

– Comisia de Taxiuri şi Limuzine, o rambursare.

– Da, da, comisia... Ce rambursare?

– Au suprataxat veniturile.

– Lucraţi pentru ei?

– Nu, sunt agent cu contract. Eu doar livrez cecurile.

– Ei bine, ce pungaşi! Nu ştiu de rambursare, dar pungaşii te taxează la sânge! Staţi aşa, de unde ştiu că nu mă jefuiesc? Dacă semnez, îmi cedez drepturile? Poate că ar trebui să-mi iau un avocat.

Swann ridică plicul.

– Puteţi citi asta. Toată lumea ia cecurile, dar ei zic că nu trebuie neapărat s-o faceţi, puteţi vorbi cu un mediator. Nu-mi pasă. Eu doar livrez cecurile. Nu-l vreţi, nu-l luaţi.

Nikolov deschise uşa de plasă.

– Daţi-mi-l.

Swann aprecie că omul n-avea deloc simţul umorului, dar nu putu să nu fie surprins de nefericita exprimare a acestuia.

Când uşa se deschise, Swann se apropie cu iuţeală şi îşi repezi pumnul drept, cel în care ţinea ţeava, în plexul solar al bărbatului, ţintind nu spre bluza urâtă de pijama maro, ci spre un loc aflat la aproximativ 5 centimetri în spatele ei – în măruntaiele omului. Locul în care trebuiau să ţintească mereu loviturile – niciodată la suprafaţă – pentru a avea cel mai puternic impact.

Nikolov icni, păru să i se facă greaţă şi se prăbuşi rapid.

Într-o clipă Swann trecu pe lângă el, îl înşfăcă de guler şi îl târî înăuntru înainte ca bărbatul să înceapă să vomite. Swann îl lovi încă o dată, tot în stomac, cu putere, apoi se uită afară pe una dintre ferestrele acoperite cu perdea din dantelă.

Era o stradă liniştită, o stradă plăcută. Nu se zărea nimeni care să-şi plimbe câinele şi nici vreun trecător. Nu era nici măcar o singură maşină.

Îşi scoase mănuşile de latex, încuie uşa şi băgă ţeava la loc.

– Alo? Alo? strigă Swann.

Nimic. Erau singuri.

Apucându-l din nou pe şofer de guler, îl trase pe duşumeaua ceruită recent, lăsându-l într-o cameră retrasă, departe de ferestre.

Apoi îşi coborî privirea spre bărbatul care icnea crispându-se de durere.

Fileul mignon de vită, marele muşchi psoas inserat pe faţa anterioară a vertebrelor lombare şi la capătul femurului, este cât se poate de fraged – ai nevoie doar de o furculiţă pentru a-l tăia atunci când e preparat corect. Dar alungitul muşchi trapez, folosit pentru vită Wellington şi turnedouri, nu se află într-o stare la fel de bună, aşa că este nevoie de ceva timp pentru a-l găti bine. În cea mai mare parte, e vorba de o treabă întreprinsă cu cuţitul. Desigur, trebuie să îndepărtezi orice muşchi lateral mai dur, dar cea mai provocatoare este pieliţa, un ţesut conectiv subţire care acoperă cea mai mare parte a muşchiului.

Adevărata pricepere e să îndepărtezi complet membrana, dar să laşi carnea pe cât posibil intactă. Asta implică să mişti cuţitul ca pe un fierăstrău, ţinând lama la un unghi precis. Ai nevoie de multă practică pentru a o face bine.

Jacob Swann se gândea la tehnica respectivă în vreme ce scotea cuţitul Kai Shun din teaca sa de lemn ceruită, apoi se lăsă pe vine.

CAPITOLUL 16

În drum spre casa şoferului limuzinei lui Robert Moreno, Amelia Sachs se bucura că scăpase de Supraveghetoare.

„În regulă, se gândi ea, nu e cinstit."

Nance Laurel părea o procuroră bună. Din spusele lui Dellray, din felul în care femeia pregătea cazul...

„Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o plac."

„Amelia, află la ce biserică mergea Moreno, cât de mult a donat pentru cauzele nobile şi pe cât de multe bătrâne le-a ajutat să treacă strada."

„Dacă o faci..."

„Nu prea cred."

Sachs cel puţin se mişca. Şi se mişca repede. Îşi conducea Fordul Torino Cobra model 1970, de culoare maro, urmaşul lui Fairlane. Maşina dezvolta 405 de cai-putere şi un cuplu de 606 newtoni-metru. Desigur, Sachs preferase cutia de viteze manuală cu patru trepte, oferită opţional. Schimbătorul Hurst mergea greu şi era temperamental, dar pentru Sachs aceasta era singura cale de a schimba vitezele – pentru ea transmisia era o parte a maşinii care îi oferea mai multe senzaţii decât motorul. Singurul aspect nepotrivit al vehiculului – dincolo

de apariţia sa anacronică pe străzile New Yorkului modern – era butonul claxonului de Chevrolet Camaro Sachs, o amintire rămasă de la prima ei *muscle car,* preferata ei, care fusese victima unei ciocniri cu un infractor cu câţiva ani în urmă.

Acum îşi pilota Cobra pe podul de pe 59th Street – Queensboro. Tatăl ei îi spusese odată că Paul Simon scrisese un cântec despre acest pod. După ce îi zisese acest lucru, ea intenţionase să-l caute pe iTunes. Intenţionase să-l caute şi după moartea lui. De atunci, cam în fiecare an intenţionase să-l caute.

Nu o făcuse însă niciodată.

Un cântec pop despre un pod. Interesant. Sachs îşi propuse din nou să-l caute.

Traficul spre est era bun. Crescu puţin viteza, apăsă ambreiajul şi introduse în viteza a treia.

Simţi durerea. Şi tresări.

La naiba! Din nou, genunchiul. Iar dacă nu era genunchiul, era şoldul.

La naiba!

Artrita o chinuise toată viaţa ei de adult. Nu reumatoidă – acea insidioasă boală a sistemului imunitar care îţi nenoroceşte toate încheieturile. A ei era mult mai comuna osteoporoză, a cărei geneză era posibil să fi fost pricinuită de o cursă cu motocicleta la 22 de ani – mai exact, de o aterizare spectaculoasă după ce Benelli-ul ei se decisese să decoleze de pe pista de pământ cu doar 400 de metri înainte de linia de sosire. Dar, indiferent care era cauza, boala o tortura cumplit. Constatase că aspirina şi ibuprofenul funcţionau oarecum. Ajunsese la concluzia că chondroitina şi glucozamina nu aveau

niciun efect – cel puţin nu pentru ea. „Îmi pare rău, iubitorilor de oase de rechin!" Îşi făcuse injecţii cu acid hialuronic, dar o trăseseră pe dreapta pentru câteva zile, din pricina inflamaţiei şi a durerii. Şi, desigur, extrasul din creastă de cocoş nu putea fi decât un remediu temporar. Învăţase să înghită pastilele fără apă şi să nu se atingă niciodată de un medicament pe a cărui cutie scria „Repetaţi tratamentul numai de trei ori".

Dar cel mai important lucru pe care îl învăţase era să zâmbească şi să pretindă că durerea nu exista şi că încheieturile îi erau ca ale unei tinere sănătoase de 20 de ani.

„Dacă eşti în mişcare, ei nu te pot doborî..."

Şi totuşi, această durere şi încheieturile care cedau o făceau să nu se poată mişca nici pe departe atât de repede cum dorea. Metafora ei: un cablu de frână de mână slăbit din pricina ruginii, care abia mai acţiona saboţii de frână.

Târându-se, târându-se...

Iar cel mai rău dintre toate era spectrul ameninţării că urma să fie trasă pe dreapta din cauza bolii. Se întrebă din nou: în dimineaţa aceea, în laborator, ochii căpitanului Bill Myers chiar fuseseră îndreptaţi asupra ei atunci când o străfulgerare de durere aproape că o făcuse să se împleticească? Ori de câte ori se afla în preajma ofiţerilor superiori, făcea eforturi pentru a-şi ascunde boala. În dimineaţa aceea reuşise oare s-o facă? Credea că da.

Trecu podul şi băgă anevoie în a doua, potrivind turaţia pentru a proteja motorul gălăgios. Făcu asta pentru a-şi dovedi că durerea nu era atât de rea. Exagera. Putea să schimbe vitezele oricând poftea.

Doar că ridicarea genunchiului stâng pentru a apăsa ambreiajul îi provocă un junghi dureros care îi străbătu tot corpul.

O lacrimă îi apăru involuntar în ochi. Şi-o şterse furioasă.

Conduse mai moderat spre destinaţia ei.

După zece minute, trecea printr-o zonă plăcută din Queens. Mici peluze aranjate, tufe tunse cu grijă, copaci înălţându-se din cercuri perfecte de pământ acoperit cu resturi vegetale pentru protecţie.

Se uită la numerele caselor. La jumătatea străzii, găsi numărul locuinţei şoferului lui Robert Moreno. O casă cu un singur nivel, foarte bine întreţinută. Pe alee, jumătate băgat în garaj şi jumătate afară, se afla un Lincoln Town Car negru şi lustruit precum arma unui recrut pregătit pentru paradă.

Sachs parcă în spatele lui şi aruncă pe bord legitimaţia NYPD. Privind spre casă, văzu perdeaua subţire de la living dându-se puţin la o parte, apoi căzând la loc.

Deci, şoferul era acasă. Bine. Uneori, când se anunţa poliţia, ocupanţii locuinţei îşi aminteau brusc că au treburi de făcut în cealaltă parte a oraşului. Sau pur şi simplu se ascundeau în pivniţă şi nu deschideau uşa.

Ieşi din maşină verificându-şi piciorul stâng.

Era acceptabil, dar tot o durea. Era între orele de luat pastile, aşa că se opuse dorinţei de a lua un alt ibuprofen. Era vorba despre chestia aia minoră cu cedarea ficatului.

Apoi, se enervă pe sine pentru că se fandosea atât. „Pentru numele lui Dumnezeu, Rhyme nu-şi poate folosi decât cinci procente din corp, dar nu se plânge niciodată. Taci din gură şi treci la treabă!" Ajunsă pe

veranda din faţă a casei şoferului, apăsă butonul soneriei şi auzi sunetul unui clopoţel Westminster înăuntru – un tril elaborat, care păru ironic având în vedere cât de minusculă era casa.

Ce le putea spune şoferul? Comentase Moreno că fusese urmărit, că primise ameninţări cu moartea, că cineva intrase prin efracţie în camera lui de hotel? Avea şoferul o descriere a cuiva care îl supraveghease?

Apoi, auzi paşi.

Mai mult simţi decât văzu pe cineva uitându-se prin perdeaua străvezie care acoperea geamul uşii.

Ridică neatentă legitimaţia.

Se auzi clicul broaştei şi uşa se deschise.

CAPITOLUL 17

– Bună ziua, doamnă ofiţer. Nu, doamnă detectiv. Sunteţi detectiv? Aşa aţi spus când aţi sunat.

– Sunt detectiv, da.

– Iar eu sunt Tash. Puteţi să-mi ziceţi Tash.

Era precaut, aşa cum fusese la telefon când îl sunase mai devreme, dar poate că lăsase un pic garda jos pentru că era femeie – şi nu una neatrăgătoare. Accentul lui din Orientul Mijlociu era la fel de puternic ca mai devreme, însă îi era mai uşor să-l înţeleagă faţă în faţă.

Zâmbind, o pofti în casa decorată din plin cu obiecte de artă islamică. Era un bărbat plăpând, cu faţa smeadă, cu păr negru şi sănătos şi trăsături semite. Bănui că era iranian. Purta o cămaşă albă şi pantaloni chino. Numele lui întreg era Atash Farada şi era şofer la Elite Limousines de zece ani, după cum îi explică el cu oarecare mândrie.

O femeie cam de aceeaşi vârstă – Sachs aprecie că aveau cam 45 de ani – o salută cu amabilitate şi o întrebă dacă dorea ceai sau altceva.

– Nu, mulţumesc.

– Soţia mea, Faye.

Dădură mâna.

Sachs îi spuse lui Farada:

– Firma dumitale, Elite, apela în general la un alt şofer, nu?

– Da, la Vlad Nikolov.

Îl rugă să-i zică numele pe litere, iar el se conformă. Sachs îl notă.

– Dar a fost bolnav pe 1 mai, aşa că m-au chemat pe mine să conduc. Îmi puteţi spune despre ce-i vorba, vă rog?

– Trebuie să vă spun că domnul Moreno a fost ucis.

– Nu!

Farada se întunecă la faţă – era clar afectat de veste.

– Vă rog, ce s-a întâmplat? zise el apoi.

– Asta încercăm să aflăm.

– Ce veste cumplită! Era un adevărat gentleman. A fost un jaf?

Ezitând să-i răspundă, ea rosti:

– Aş vrea să ştiu unde l-aţi dus pe domnul Moreno.

– A murit? Se răsuci spre soţia lui şi spuse: A murit, ai auzit? Ce cumplit!

– Domnule Farada? repetă Sachs, insistând răbdătoare. Îmi puteţi spune unde l-aţi dus?

– Unde ne-am dus, unde ne-am dus?

Părea tulburat. Totuşi, mult prea tulburat. Tulburat într-un mod studiat.

Sachs nu fu surprinsă când răspunse:

– Din păcate, nu sunt sigur că-mi amintesc.

Aha! Sachs pricepu.

– Am o idee! V-aş putea angaja pentru a reface traseul. Să începem de unde l-aţi luat. Asta v-ar putea împrospăta memoria.

Ochii lui pendulară într-o altă direcţie.

– O! Da, am putea. Dar s-ar putea să am o treabă pentru Elite. Eu...

– Vă dublez tariful, rosti Sachs, întrebându-se cât de etic era să plătești un potențial martor în ancheta unei crime.

Dar cazul acesta dădea pe dinafară de atâta ambiguitate morală.

Farada spuse:

– Cred că s-ar putea să funcționeze. Îmi pare atât de rău că a murit! Lăsați-mă să dau un telefon sau două.

Dispăru într-o cameră retrasă sau într-un birou, scoțându-și mobilul din husă.

Soția lui Farada o întrebă din nou:

– Chiar nu doriți nimic?

– Nu, mulțumesc. Chiar nu vreau.

– Sunteți foarte drăguță, rosti femeia cu admirație și invidie.

Și Faye era atrăgătoare, deși era scundă și cam rotofeie. Sachs reflectă că oamenii sunt mereu invidioși din cauza a ceea ce nu sunt. De pildă, primul lucru pe care îl remarcase la Faye, când aceasta se apropiase să-i strângă mâna, fusese că avea un mers degajat.

Farada se întoarse purtând o jachetă neagră peste aceleași haine ca mai devreme.

– Sunt liber. Pot merge cu dumneavoastră. Sper să-mi amintesc toate locurile în care am fost.

Ea îl privi concentrată, iar el adăugă repede:

– Dar, odată ce vom porni, cred că mi le voi aminti pe toate. Așa funcționează memoria, nu? Aproape că este o creatură vie.

Îşi sărută soţia şi îi spuse că se va întoarce înainte de cină – aruncându-i o privire lui Sachs, pentru ca ea să poată confirma dacă aşa va fi.

Ea rosti:

– Bănuiesc că va dura vreo două ore.

El şi Sachs ieşiră şi urcară împreună în Lincolnul Town Car negru.

– Nu vreţi să staţi în spate? întrebă el perplex, văzând că ea alesese scaunul pasagerului din faţă.

– Nu.

Amelia Sachs nu era genul care să aprecieze limuzinele. Fusese o singură dată cu una – la înmormântarea tatălui ei. Nu avea gânduri neplăcute asociate cu maşinile lungi şi negre din cauza acelei experienţe, dar pur şi simplu nu se simţea bine când conducea altcineva, iar statul pe locul din spate nu făcea decât să-i sporească exponenţial disconfortul.

Porniră la drum. Bărbatul conducea ca un expert prin trafic, fără să şovăie, însă politicos şi fără a folosi vreodată claxonul, cu toate că întâlniră câţiva idioţi pe care Sachs i-ar fi claxonat de-ar fi ajuns pe trotuar. Prima oprire fu la Helmsley, pe Central Park South.

– În regulă, l-am luat de-aici pe la 10.30 a.m.

Ea coborî şi intră în hotel, îndreptându-se spre recepţie. Se gândi că misiunea era un eşec. Funcţionarii erau îndatoritori, dar nu aveau nicio informaţie utilă pentru anchetă. Moreno se folosise de câteva ori de room service – solicitând mâncare pentru o singură persoană –, dar nici nu dăduse, nici nu primise telefoane. Nimeni nu-şi amintea dacă avusese vizitatori.

Reveni în limuzină.

– Încotro? întrebă ea.

– La o bancă. Nu-mi amintesc numele, dar îmi amintesc unde este.

– Să mergem!

Farada o duse la o filială a băncii American Independent Bank and Trust de pe 55th Street. Sachs intră. Se apropia ora închiderii, iar o parte din personal plecase. Recepționera chemă un manager. Fără mandat, Sachs nu putea obține prea multe informații. Dar femeia, genul șablon al vicepreședintelui, îi spuse că, pe 1 mai, Robert Moreno îi vizitase pentru a-și lichida conturile și a-și transfera banii la o bancă din Caraibe. N-a vrut să precizeze la care.

– Cât de mulți? Îmi puteți spune?

I se răspunse doar:

– Șase cifre, la mijloc.

Nu părea să fi spălat sume uriașe pentru carteluri. Totuși, era suspect.

– A lăsat ceva bani aici?

– Nu. Și a menționat că va face același lucru cu toate conturile sale de la alte bănci.

Întorcându-se la Tash Farada, Sachs se lăsă să cadă pe scaunul pasagerului.

– Și mai departe?

– O femeie frumoasă, rosti șoferul.

Ea se gândi un moment că Farada vorbea despre ea. Apoi râse în sinea ei când el o lămuri că îl dusese pe Moreno în East Side, de unde luaseră o femeie care îl însoțise tot restul zilei. Moreno îi dăduse adresa – o intersecție, Lexington cu 52nd – și îi zisese șoferului să oprească în fața clădirii.

Se duseră acolo, iar Sachs privi construcţia. Era o clădire de birouri înaltă, din sticlă.

– Cine era?

El răspunse:

– O brunetă. Cam un metru şaptezeci şi trei peste 30 de ani, dar părând mai tânără, atrăgătoare, după cum v-am spus. Voluptuoasă. Purta o fustă scurtă.

– De fapt, m-ar interesa mai mult numele ei şi unde lucrează.

– I-am auzit doar prenumele. Lydia. Iar în privinţa locului unde lucrează... Ei bine...

Farada îi zâmbi cu reţinere.

– Ei bine... ce?

– Să zicem că sunt sigur că se cunoşteau de dinainte s-o culeagă.

– Asta nu-mi spune prea multe, rosti Sachs.

– Uitaţi cum stă treaba, doamnă detectiv, noi învăţăm multe lucru în slujba asta. Învăţăm despre natura umană. Sunt unele lucruri pe care clienţii nu vor ca noi să le ştim şi sunt lucruri pe care noi *nu vrem* să le ştim. Trebuie să fim invizibili. Dar observăm treburi. Conducem şi nu punem alte întrebări în afară de: „Unde doriţi să mergeţi, domnule?" Dar vedem.

Misterele misticului ordin al şoferilor de limuzină erau plictisitoare, iar Sachs ridică nerăbdătoare o sprânceană.

El rosti cu voce joasă, de parcă altcineva ar fi tras cu urechea:

– Mi-a fost clar că era o... Înţelegeţi?

– Escortă?

– Era voluptuoasă, ştiţi?

– Una nu înseamnă neapărat cealaltă.

– Dar au existat şi banii.

– Banii?

– O mare parte din slujba noastră presupune să te prefaci că nu vezi diverse lucruri.

Dumnezeule! Sachs suspină.

– Ce bani?

– L-am văzut pe domnul Moreno dându-i un plic. Din gesturile amândurora, mi-am dat seama că în el se aflau bani. Iar el a spus: „După cum ne-am înţeles".

– Şi ea ce-a zis?

– „Mulţumesc."

Sachs se întrebă ce-ar fi crezut extrem de formala procuroră Nance Laurel despre faptul că nobila ei victimă se vedea cu o prostituată în toiul zilei.

– Părea să existe vreo legătură între această femeie şi clădire? Părea că ar fi lucrat la vreo firmă anume?

– Era în hol când noi am oprit în faţă.

Sachs se îndoia că vreun serviciu de escorte ar fi avut vreo operaţiune sub acoperire acolo. Poate că această Lydia avea vreo slujbă temporară sau una cu jumătate de normă. Îl sună pe Lon Sellitto şi îi povesti despre femeie, descriindu-i-o.

– Şi voluptuoasă, interveni Tash Farada.

Sachs îl ignoră şi îi dădu detectivului adresa.

– Am alcătuit o echipă, spuse Sellitto, din divizia lui Myers. O să-i pun pe oameni să se ocupe de clădire. Să vadă dacă a auzit cineva de această Lydia.

După ce încheie convorbirea, Sachs îl întrebă pe Farada:

– Încotro au plecat de-aici?

– În oraş. Pe Wall Street.

– Să mergem!

Bărbatul băgă în trafic automobilul Town Car. Accelerând, marele Lincoln se insinuă cu măiestrie în traficul congestionat. Dacă tot era prizonieră pe scaunul pasagerului, măcar aprecia faptul că şoferul nu era vreun mototol. Prefera mai degrabă o tamponare uşoară decât un şofat ezitant. Iar în opinia ei, mai repede însemna şi mai sigur.

„Dacă eşti în mişcare..."

În vreme ce se îndreptau spre centru, ea întrebă:

– Aţi auzit despre ce au vorbit pe drum domnul Moreno şi Lydia?

– Da, da. Dar nu a fost nimic din ce-am crezut eu, legat de meseria ei, ca să zic aşa.

„Voluptuoasă..."

– El a vorbit foarte mult despre politică. Într-un fel, i-a ţinut un discurs. Lydia a fost politicoasă şi a pus întrebări, dar erau genul de întrebări pe care le pui la o nuntă sau la o înmormântare, când eşti străin. Întrebări al căror răspuns nu te interesează. Politeţuri.

Sachs insistă:

– Spuneţi-mi ce a zis el.

– Ei bine, îmi amintesc că era furios pe America. Asta mi s-a părut deranjant, chiar ofensator. Probabil, şi-a închipuit să poate să spună astfel de lucruri în faţa mea din cauza accentului pe care îl am şi pentru că provin din Orientul Mijlociu. De parcă am fi avut ceva în comun... Ei bine, eu am plâns când Turnurile Gemene s-au prăbuşit. În ziua aceea, mi-am pierdut clienţi care îmi erau

şi prieteni. Iubesc ţara asta ca pe un frate. Uneori, te mai superi pe fratele tău. Aveţi fraţi?

Acceleră pentru a depăşi un autobuz şi două taxiuri.

– Nu, sunt singură la părinţi, zise ea, încercând să-şi păstreze răbdarea.

– Ei bine, uneori te mai superi pe fratele tău, apoi te împaci cu el şi totul e bine. Asta face ca dragostea dintre fraţi să fie reală. Pentru că, la urma urmelor, sunteţi pentru totdeauna uniţi prin sânge. Însă domnul Moreno nu părea dispus să-şi ierte ţara pentru ce-i făcuse.

– Pentru ce-i făcuse?!

– Da, nu ştiţi povestea?

– Nu, rosti Sachs răsucindu-se spre el. Vă rog, spuneţi-mi-o.

CAPITOLUL 18

În toate acțiunile se întâmplă greșeli.

Nu le poți îngădui să te afecteze emoțional.

Încerci să bați smântâna fără să răcești vasul și mixerul și până la urmă vei obține unt.

Obții, împreună cu cei de la tehnic, numele șoferului obișnuit al clientului unei firme de limuzine, dar se dovedește apoi că acesta era bolnav în ziua despre care vrei să-l întrebi. Și nici chiar după ce i-ai îndepărtat cu grijă câteva fâșii de carne, nu l-ai putut face să-ți spună numele înlocuitorului său. Ceea ce însemna că nu-l cunoștea.

„Pieliță..."

Jacob Swann reflectă că ar fi trebuit să știe asta, ar fi trebuit să fie pregătit, iar acest lucru îi stârni o doză de umilință. Nu poți face presupuneri. Prima regulă a unei mâncări gustoase este pregătirea. Fă totul înainte, taie tot ce-i de tăiat, măsoară tot ce-i de măsurat, pregătește fondul.

Totul.

Abia apoi asamblezi totul, gătești și închei.

Făcu repede curat în casa lui Vlad Nikolov, reflectând că acea oră nu fusese pe de-a-ntregul o pierdere de timp

– rafinarea talentelor nu e niciodată pierdere de timp. În plus, era posibil că Nikolov să fi ştiut ceva util pentru poliţie (deşi se dovedise că nu era cazul). Întrucât existau oameni precum procurora Nance Laurel şi informatorul de care avea să se ocupe, dorea ca leşul lui Vlad Nikolov să nu fie găsit cât mai multă vreme posibil. Înveli cadavrul sângerând într-o duzină de prosoape, apoi în saci de gunoi pe care îi lipi cu bandă adezivă. Târî corpul în pivniţă – „buf, buf, buf" pe scări – şi îl băgă într-o debara. Mirosul nu avea să înceapă a se simţi afară decât după vreo săptămână.

Apoi, folosi mobilul bărbatului pentru a suna la Elite Limousines şi a se prezenta – într-o engleză ezitantă şi cu un accent slav credibil – ca fiind vărul lui Vlad Nikolov. Şoferul primise vestea unei morţi în familie, care se petrecuse în ţara natală (nu pomeni de Moscova, Kiev ori Tbilisi pentru că nu ştia cu precizie). Vlad avea nevoie de câteva săptămâni de concediu. Recepţionera protestă – doar în legătură cu programările, nu fiindcă povestea părea de necrezut –, însă el închise.

Swann cercetă locul unde se desfăşurase interogatoriul şi constată că lăsase foarte puţine dovezi. Folosise saci de gunoi şi prosoape pentru a absorbi sângele. Şterse restul cu înălbitor, apoi puse prosoapele şi telefonul într-un sac de gunoi pe care urma să-l ia cu el şi să-l arunce într-un tomberon în drum spre casă.

Când era pe cale să plece, primi un mesaj cifrat. Ei bine, se părea că SNSO aflase câteva informaţii foarte interesante. Cu toate că Metzger îşi pusese oamenii să-l caute, informatorul încă era necunoscut. Totuşi, departamentul tehnic descoperise numele oamenilor implicaţi

în caz alături de procurora Nance Laurel. Anchetatorii principali erau două persoane – un detectiv NYPD pe nume Amelia Sachs şi un consultant cu un nume curios, Lincoln Rhyme.

Scoţându-şi telefonul, Swann reflectă că era vremea pentru alte săpături şi cercetări. La urma urmelor, forţa celei mai bune cărţi de bucate din lume, *The Joy of Cooking*[1], stătea în asamblarea plină de răbdare şi în organizarea faptelor – pe scurt, în cunoaştere, nu în reţete pretenţioase.

[1] *Bucuria gătitului* – una dintre cele mai publicate cărţi de bucate din Statele Unite, tipărită continuu începând cu 1936 şi vândută în peste 18 milioane de exemplare (n.tr.)

CAPITOLUL 19

– Ştiţi despre Panama? o întrebă Tash Farada pe Sachs, care stătea pe scaunul pasagerului din Town Car.

Era însufleţit şi părea să se bucure de mersul în viteză prin trafic, în timp ce se îndreptau spre Wall Street.

Ea răspunse:

– Canalul. S-a petrecut o invazie sau ceva de genul acesta acolo. Cu ceva vreme în urmă.

Şoferul râse şi acceleră rapid pentru a evita o bandă cu trafic lent pe FDR[1].

– „O invazie sau ceva..." Da, da. Eu am citit multă istorie. Îmi place. În anii '80, în Panama a avut loc o schimbare de regim. O revoluţie. Exact ca în ţara noastră.

– Da, Iran. În '79, nu-i aşa?

El o privi încruntat.

– Adică Persia, se corectă ea.

– Nu, vorbesc de 1776. Sunt american.

Ah! Ţara *noastră*.

– Scuze.

O încruntare a frunţii, dar una iertătoare.

– Să revenim la Panama. Noriega era un aliat al Americii. Lupta împotriva diavolului comunist. Ajuta CIA şi DEA în

[1] FDR Drive (oficial, Franklin D. Roosevelt East River Drive) (n.tr.)

războiul împotriva flagelului drogurilor... Desigur, îi ajuta şi pe capii cartelurilor în războiul împotriva flagelului reprezentat de CIA şi DEA. Acest joc s-a întors împotriva lui, iar în 1989 Statele Unite s-au săturat. Aşa că i-am invadat. Problema a fost că în Panama s-a purtat un mic război murdar. L-aţi citit pe George Orwell?

– Nu.

Era posibil ca Sachs să-l fi citit totuşi, cu mult timp în urmă, dar niciodată nu blufa şi nici nu încerca să impresioneze cu lucruri pe care nu le cunoştea foarte bine.

– În *Ferma animalelor,* Orwell a scris: „Toate animalele sunt egale, dar unele animale sunt mai egale decât altele". Ei bine, toate războaiele sunt rele. Dar unele războaie sunt mai rele decât altele. Dictatorul din Panama era corupt, iar subalternii lui erau la fel de corupţi. Erau oameni corupţi şi oprimau poporul. Dar şi invazia a fost foarte dură. Foarte violentă. Roberto Moreno locuia acolo, în capitală, cu mama şi cu tatăl lui.

Sachs îşi aminti conversaţia cu Fred Dellray, care le spusese că Robert Moreno îşi zicea şi Roberto. Se întrebă dacă îşi schimbase numele legal sau pur şi simplu folosea versiunea hispanică drept pseudonim.

– Pe vremea aceea, era adolescent. În ziua aceea, în maşină, i-a spus Lydiei, voluptuoasei lui prietene, că n-a avut cea mai fericită viaţă acasă, fiindcă tatăl lui călătorea mult, iar mama lui avea probleme cu depresia. Ea nu prea i-a fost alături.

Sachs îşi aminti că tatăl lui Moreno lucrase la o companie petrolieră, că muncise mult şi că mama lui se sinucisese în cele din urmă.

– Se pare că băiatul s-a împrietenit cu o familie care locuia în Panama. Roberto şi cei doi fraţi au devenit apropiaţi. Cred că se numeau Enrico şi José. L-am auzit spunând că erau de vârste apropiate.

Vocea lui Tash Farada păli, iar Sachs îşi dădu seama încotro se îndrepta povestirea.

– Fraţii au fost ucişi în timpul invaziei?

– Unul dintre ei – cel mai bun prieten al lui Roberto. Nu ştia cine a tras de fapt focurile de armă, dar îi învinovăţea pe americani. Zicea că guvernul a schimbat regulile. Nu-i păsa de oameni sau de libertate, aşa cum susţinea. A fost încântat să-l susţină pe Noriega şi să tolereze drogurile până când acesta a devenit instabil; apoi americanii s-au îngrijorat că se va închide canalul şi că petrolierele nu vor mai putea trece. Atunci a avut loc invazia. Vocea lui ajunsese o şoaptă când adăugă: Domnul Moreno a găsit cadavrul prietenului său. Încă mai avea coşmaruri legate de acest lucru, după cum i-a zis femeii, Lydiei.

Deşi dovezile arătau că Moreno nu era chiar un sfânt, contrar a ceea ce i-ar fi plăcut lui Nance Laurel să audă, Sachs nu putu să nu se simtă mişcată de oribila poveste. Se întrebă dacă Laurel ar fi fost impresionată. Se îndoia.

Şoferul adăugă:

– Iar când a spus povestea asta, când i-a spus-o Lydiei, vocea i-a devenit spartă. Apoi, deodată, a izbucnit în râs şi a arătat în jur. A zis că îşi lua rămas-bun de la America şi că era încântat de asta. Că era ultima dată când venea aici. Ştia că nu se va putea întoarce.

– *Nu se va putea* întoarce?

– Corect. Nu se va putea întoarce. „Drum bun şi cale bătută", a spus el. Tash Farada adăugă sumbru: Am gândit că „drum bun şi cale bătută" e valabil pentru *el.* Eu iubesc această ţară. Făcu o pauză, după care continuă: Nu mă bucură faptul că e mort, înţelegeţi? Dar a zis multe lucruri rele despre patria mea. Care cred că este cea mai bună ţară de pe pământ, şi aşa a fost întotdeauna.

Apropiindu-se de Wall Street, Sachs arătă cu capul spre locul unde se petrecuseră atacurile de la 11 septembrie.

– A vrut să vadă zona zero?

– Nu, rosti şoferul. Am crezut că o să vrea. Am crezut că o să vrea să-şi desfete privirea, după toate câte a spus. I-aş fi cerut să coboare din maşină dacă ar fi făcut-o. Dar n-a fost cazul. A devenit tăcut.

– Unde l-aţi dus?

– L-am lăsat aici.

Şoferul oprise pe Fulton Street, lângă Broadway.

– Şi m-am gândit că e ciudat... Chiar la acest colţ de stradă. Cei doi au coborât, iar el a zis că nu vor avea nevoie de mine câteva ore. Şi că, dacă nu pot să-i aştept aici, mă vor suna. I-am dat cartea mea de vizită.

– De ce v-aţi gândit că e ciudat?

– În această zonă a oraşului, noi, şoferii de limuzine, putem ajunge aproape de oriunde dacă nu se fac lucrări pe stradă. Dar a fost ca şi cum nu dorea ca eu să văd unde se duc. Am presupus că vor merge la vreunul dintre hoteluri, la Millennium sau la vreun altul. Au luat-o în direcţia aceea.

Pentru o întâlnire amoroasă cu voluptuoasa lui prietenă? Dar de ce nu rămăseseră pur şi simplu la hotelul lui?

– Şi v-a sunat el?

Sachs spera să obţină numărul lui Moreno, care era posibil să se mai afle în telefonul şoferului.

Însă bărbatul răspunse:

– Nu. Am aşteptat aici, iar ei s-au întors.

Sachs coborî din Lincoln şi se îndreptă în direcţia indicată de şofer. Verifică la trei hoteluri apropiate, dar niciunul nu avea înregistrat vreun oaspete pe nume Moreno în data de 1 mai. Dacă se cazaseră, era posibil ca Lydia să fi folosit numele ei, dar asta nu-i folosea la nimic până nu afla mai multe informaţii despre ea. Mai mult Sachs arătă o fotografie a lui Moreno, dar nimeni nu-l recunoscu.

Se întrebă dacă nu cumva activistul o plătise să facă sex cu altcineva. Oare se întâlniseră cu cineva în vreunul dintre hoteluri sau într-un birou din zonă? Ca mită sau pentru a-l şantaja? Sachs ieşi pe strada aglomerată din faţa ultimului hotel şi privi în jur la zecile de clădiri – cu sute de birouri, magazine, apartamente. O echipă de la NYPD îşi putea pierde o lună punând întrebări despre Robert Moreno şi însoţitoarea lui, fără să reuşească să acopere mai mult de o parte infimă.

Se întrebă dacă nu cumva Lydia primise banii pentru un alt motiv. Oare făcea parte dintr-o celulă, o organizaţie teroristă cu care lucra Moreno? Oare se întâlniseră cu un grup care dorea să trimită un alt mesaj violent în acest centru financiar al oraşului?

O astfel de variantă, deşi lui Sachs i se părea rezonabilă, era un alt lucru despre care Nance Laurel n-ar fi vrut să audă.

„Adică, nu poţi să ai mintea deschisă..."

Sachs se răsuci şi se întoarse la limuzină. Se aşeză din nou pe scaunul din faţă, se întinse, tresări din cauza unui junghi de durere artritică şi îşi înfipse o unghie sub o alta. „Încetează!" îşi spuse ea. Apăsă puţin mai tare şi îşi şterse sângele pe dosul jeanşilor.

– Şi de-aici?

Farada îi zise:

– I-am dus înapoi la hotel. Femeia a coborât împreună cu el, dar au luat-o în direcţii diferite. El a intrat, iar ea s-a dus spre est.

– S-au îmbrăţişat?

– Nu chiar. Şi-au lipit obrajii. Asta a fost tot. El m-a cinstit – şi m-a cinstit bine –, deşi bacşişul e inclus în tarif.

– În regulă, hai să ne întoarcem în Queens.

El băgă maşina în viteză şi porni spre est prin traficul dens al orei de vârf. Era în jur de 7 p.m. În timp ce mergeau, ea îl întrebă pe Farada:

– Aţi avut cumva impresia că era urmărit sau supravegheat? Era neliniştit? Era suspicios sau paranoic?

– Hmm... Ah, pot spune că era precaut. Se uita adesea în jur. Dar n-au existat niciodată nişte motive anume de îngrijorare. Nimic de genul: „Maşina aia roşie mă urmăreşte". Se purta precum cineva care încearcă să fie atent la ce se întâmplă în jur. Asta am văzut. Oamenii de afaceri sunt astfel. Cred că aşa trebuie să fie în ziua de azi.

Sachs se simţea frustrată. Nu aflase nimic concludent despre sejurul bărbatului în New York. Ba chiar apăruseră mai multe întrebări decât răspunsuri. Şi totuşi, nu putea scăpa de senzaţia de presiune, gândindu-se la OESS-ul în care Rashid figura drept următoarea ţintă.

„Știm că SNSO îl va ucide înainte de vineri. Și cine vor fi victimele colaterale în cazul său? Soția și copiii lui? Vreun trecător?"

Se aflau pe podul Williamsburg când îi sună telefonul.

– Bună, Fred.

– Bună, Amelia. Ascultă, am aflat două chestii. I-am pus pe oamenii noștri să caute prin SIGINT[1] în Venezuela. Am găsit o înregistrare a lui Moreno de-acum vreo lună. S-ar putea să fie relevant. Zicea așa: „Da, 24 mai, corect... dispar de pe fața pământului. După aia, va fi un rai".

Până pe 24 erau mai puțin de două săptămâni. Să fi însemnat asta că plănuia un atac și că trebuia să dispară precum Bin Laden?

– Ai vreo idee despre ce poate însemna asta? întrebă Sachs.

– Nu, dar încă verificăm.

Sachs îi comunică agentului ce-i spusese Farada despre faptul că fusese ultimul drum la New York al lui Moreno și despre întâlnirea misterioasă din preajma zonei zero.

– Se potrivește, rosti Dellray. Da, da, e posibil să fi avut ceva urât în minte și să fi vrut să se ascundă. Are sens – mai ales când o să auzi celălalt lucru pe care ți-l voi spune.

– Te ascult.

Carnețelul ei era deschis în poală, iar pixul era pregătit.

– O altă convorbire, zise agentul. Cu zece zile înainte de moartea lui, Moreno spunea: „Putem găsi pe cineva care să le arunce în aer?"

Sachs își simți stomacul strângându-i-se.

[1] Signals Intelligence (supravegherea comunicațiilor) (n.tr.)

Dellray continuă:

– Cei de la tehnic cred că a menţionat data de 13 mai şi Mexic.

Asta fusese cu două zile în urmă. Nu-şi amintea de niciun incident, însă – cum Mexicul era în mare o zonă de război, cu atât de multe atacuri şi crime legate de droguri – adesea nici nu se mai pomenea de astfel de lucruri la ştirile TV din Statele Unite.

– Verific dacă nu cumva s-a întâmplat ceva atunci. Şi, în sfârşit, am zis *două* chestii, dar de fapt sunt trei. Am obţinut datele de călătorie ale lui Moreno. Eşti gata?

– Dă-i drumul.

Agentul începu să înşire:

– În 2 mai, Moreno a luat avionul de la New York la Mexico City, poate pentru a plănui amplasarea vreunei bombe. Apoi, în ziua următoare, s-a dus în Nicaragua. După aceea, în San José, Costa Rica. A stat acolo câteva zile, după care, în data de 7, a luat avionul spre Bahamas unde, două zile mai târziu, a constatat pe propria piele talentul domnului Don Bruns. Apoi, Dellray adăugă: A fost supus unei supravegheri de rutină în timp ce se afla în Mexico City şi în Costa Rica, unde a fost zărit dincolo de porţile ambasadelor Statelor Unite. Dar nu a existat nicio dovadă cum că ar fi reprezentat vreo ameninţare, aşa că tipul tău n-a fost reţinut.

– Mulţumesc, Fred. Chiar îmi este util.

– Mă ocup mai departe de asta, Amelia. Dar trebuie să-ţi spun că n-am foarte mult timp.

– De ce, ai ceva mai important de care să te ocupi?

– Da. Îmi schimb numele şi mă mut în Canada. Intru în poliţia călare.

Amelia auzi apoi clicul telefonului închis.

Nu râse. Comentariul lui fusese mult prea apropiat de realitate – acest caz era precum un explozibil instabil.

O jumătate de oră mai târziu, Tash Farada parcă pe aleea lui, iar ei coborâră din maşină. El adoptă o atitudine inconfundabilă.

– Cât vă datorez? îl întrebă Sachs.

– Ei bine, în mod normal taxăm de la plecarea din garaj până la întoarcerea în garaj, dar n-ar fi corect faţă de dumneavoastră, fiindcă maşina era aici. Aşa că vom lua în considerare timpul scurs de când am plecat şi până ne-am întors. Se uită la ceas şi zise: Am plecat la 4.12, iar acum este 7.38.

Ei bine, câtă precizie!

– Pentru dumneavoastră, voi rotunji în minus. De la 4.15 la 7.30. Asta înseamnă trei ore şi 15 minute.

Şi ce viteză de calcul!

– Care este tariful pe oră? întrebă ea.

– 90 de dolari, zise Farada.

– Pe oră? întrebă ea, înainte să-şi amintească cum îşi exprimase aprecierea odată cu întrebarea anterioară.

Un zâmbet.

– Asta înseamnă 382 de dolari şi 50 de cenţi.

„Rahat!" se gândi Sachs, care presupusese că avea să coste totul cam un sfert din această sumă. Deci, încă un motiv pentru a nu aprecia limuzinele.

– Şi, desigur...

– Am fost de acord să dublez suma.

– Asta înseamnă un total de 765 de dolari.

Un suspin.

– Mă mai duceţi undeva? îl întrebă Sachs.

– Sigur, dacă nu durează prea mult. Dădu din cap spre casă şi adăugă: Cina, ştiţi?

– Doar până la cel mai apropiat bancomat.

– Ah, da, da... Şi nu vă taxez pentru cursa aceasta!

CAPITOLUL 20

Își imagina sau nu?

Nu.

În timp ce se întorcea în Manhattan cu mașina ei Torino Cobra, Sachs ajunse să fie sigură că este urmărită.

Privirile aruncate în oglinda retrovizoare în vreme ce ieșea din Midtown Tunnel îi confirmară că o mașină o urmărea – era un vehicul de culoare deschisă, un model pe care nu-l putu identifica precis. Era greu de descris. Cenușie, albă, argintie. Aici, dar și pe străzile de lângă casa lui Farada.

Dar cum ar fi fost posibil așa ceva? Supraveghetoarea o asigurase că SNSO, Metzger și lunetistul habar n-aveau de anchetă.

Și, chiar dacă ar fi aflat, cum să identifice mașina ei personală și s-o localizeze?

Totuși, cu ocazia unui caz de care ea și Rhyme se ocupaseră cu câțiva ani în urmă, aflase că oricine dispunea de un sistem rudimentar de căutare putea depista destul de ușor locația cuiva. Imagini video ale numerelor de pe etichete, recunoaștere facială, apeluri telefonice și carduri bancare, GPS, transpondere

E-ZPass[1], cipuri RFID[2] – iar SNSO categoric avea mai mult decât echipamentul de bază. Fusese atentă, dar poate că nu suficient de atentă.

Dar asta era uşor de remediat.

Zâmbind, execută o serie de viraje complicate, rapide şi extrem de amuzante, majoritatea implicând fum ieşit din cauciucuri şi reducerea de la 100 de kilometri pe oră în treapta a doua. După ce îl încheie pe ultimul şi stabiliză minunata Cobra, adresându-i un dulce zâmbet drept scuze şoferului sikh pe care îl ocolise din derapaj, fu convinsă că reuşise să scape de orice eventual urmăritor.

Ce puţin până când cei de la căutare de persoane aveau s-o găsească din nou.

Şi, chiar dacă asta însemna că era supravegheată, oare urmăritorul reprezenta o ameninţare reală?

Poate că SNSO dorea informaţii despre ea şi poate că încerca să îi pună pe o pistă greşită sau să îngreuneze anchetarea cazului, dar îi era greu să-şi imagineze că guvernul i-ar face un rău fizic unui ofiţer NYPD.

Asta dacă nu cumva ameninţarea nu venea din partea guvernului, ci a unui psihopat mânat de furie care *lucra pentru* guvern, folosindu-se de poziţia sa pentru a-şi trăi visul halucinant de a-i elimina pe cei care nu erau atât de patrioţi cum dorea el.

Dar se putea să fie o ameninţare care să nu aibă nicio legătură cu Moreno. Amelia Sachs ajutase la băgarea multor oameni în puşcărie şi probabil că niciunul dintre ei nu era foarte încântat de asta.

---

[1] Sistem electronic de încasare a taxelor pe majoritatea drumurilor, podurilor şi tunelurilor taxabile din Statele Unite (n.tr.)

[2] Radio Frequency Identification (n.tr.)

Simți un fior pe șira spinării.

Parcă lângă Central Park West, pe o stradă perpendiculară, și puse legitimația auto a NYPD pe bord. Ieșind din mașină, Sachs își pipăi Glock, pentru a-i ști poziția exactă. I se păru că toate mașinile din apropiere erau de culoare deschisă și greu de descris și că în toate se afla un șofer în penumbră, care se uita în direcția ei. După toate antenele, turnurile de apă și țevile de pe clădirile din această zonă a Upper West Side, părea să se afle un lunetist în al cărui colimator se afla spatele ei.

Sachs merse repede spre casă și intră. Evitând salonul în care Nance Laurel încă tasta la calculator, exact la fel cum o lăsase cu câteva ore în urmă, se duse în camera de gimnastică a lui Rhyme – unul dintre dormitoarele de la parter –, unde acesta făcea exerciții.

Sub supravegherea lui Thom, care se afla în apropiere, Rhyme stătea legat pe o bicicletă fixă elaborată, un model de stimulare electrică funcțională. Aparatul trimitea impulsuri electrice în picioare prin fire, imitând semnalele creierului și făcând picioarele să acționeze pedalele. În clipa aceea, pedala ca un competitor în Turul Franței.

Ea îi zâmbi și îl sărută.

– Sunt transpirat, o anunță el.

Chiar era.

Ea îl sărută din nou, mai lung de această dată.

Cu toate că exercițiile FES[1] nu aveau să-i vindece cvadriplegia, îi mențineau în formă mușchii și sistemul vascular și îmbunătățeau starea în care se afla pielea lui, ceea ce era important pentru evitarea rănilor, lucru

[1] *Functional electrical stimulation*, tehnică de tratament neurologic (n.tr.)

comun la cei cu dizabilităţi grave. După cum anunţa adesea Rhyme, uneori doar pentru a şoca: „Infirmii îşi petrec mult timp stând în fund".

De asemenea, exerciţiile îmbunătăţeau funcţionarea nervilor.

Aceasta era partea aerobică a exerciţiilor sale. Cealaltă parte implica refacerea muşchilor de la gât şi umeri – acestea erau părţile corpului său care aveau să controleze în mare parte mişcarea mâinii şi a braţului stâng (aşa cum făceau acum cu cele drepte) după operaţia care urma să aibă loc peste câteva săptămâni, dacă totul mergea bine.

Sachs îşi dori să nu fi încheiat cu acea ultimă condiţie.

– Ai aflat ceva? o întrebă el respirând anevoios.

Ea îi relată drumul făcut cu şoferul, vorbindu-i despre faptul că bunul prieten din copilărie al lui Moreno murise de mâna invadatorilor americani din Panama.

– Duşmănia poate săpa urme adânci.

Însă el nu era interesat de ceea ce considera prostii psihologice – Rhyme nu era niciodată interesat de aşa ceva. Mai interesant era ce aflase ea despre Lydia, conturile bancare închise, întâlnirea misterioasă, plănuitul exil autoimpus al lui Moreno din Statele Unite – dispariţia lui de pe faţa pământului – şi o eventuală legătură cu exploziile care avuseseră loc în Mexico City pe 13 mai.

– Fred va căuta în continuare. Ai avut ceva noroc cu Bahamasul?

– Un rahat, se răsti el gâfâind. Nu ştiu dacă are legătură cu incompetenţa sau cu politica – probabil, cu amândouă –, dar am tot sunat şi m-au pus să aştept până am închis. De şapte ori am păţit asta astăzi. Urăsc cu adevărat să aştept. Aveam de gând să sun la ambasada

noastră de-acolo sau la consulat – sau ce-om avea acolo – pentru ca ei să intervină. Însă Nance a fost de părere că n-ar fi o idee bună.

– De ce? Ar ajunge să afle cei de la SNSO?

– Mda. Şi nu pot spune că nu sunt de acord. E sigură că dovezile vor începe să dispară la trei minute după ce vor afla. Problema este că... Trase adânc aer în piept, iar cu mâna dreaptă, cea funcţională, mări puţin viteza bicicletei. ... *nu există* nicio afurisită de dovadă.

Thom spuse:

– Încetineşte puţin.

– Ce? Diatriba sau exerciţiul? E chiar poetic, nu crezi?

– Lincoln.

Sfidător, criminalistul mai lăsă să treacă 30 de secunde, apoi reduse viteza.

– 5 kilometri, anunţă el. Oarecum la deal.

Sachs luă un prosop şi şterse şuviţa de sudoare care i se prelingea pe tâmplă.

– Cred că e posibil ca deja cineva să fi aflat de anchetă.

El îşi întoarse spre ea ochii negri şi pătrunzători.

Ea îi povesti despre maşina despre care credea că o urmărise.

– Deci, asasinul a aflat de noi deja? I-ai aflat cumva identitatea?

– Nu. Fie este foarte bun, fie imaginaţia mea a luat-o razna.

– Nu cred că putem fi prea paranoici în cazul ăsta, Sachs. Ar trebui să-i povesteşti prietenei noastre din salon. Şi i-ai spus că Sfântul Moreno s-ar putea să nu fie chiar atât de sfânt?

– Nu încă.

Văzu că Rhyme o privea cu o expresie anume.

– Şi ce înseamnă asta? îl întrebă ea.

– Nu o placi?

– Suntem ca uleiul şi apa.

Rhyme chicoti.

– Mitul cu hidrofobia! *Se combină*, Sachs. Pur şi simplu scoate gazele din apă şi se va amesteca perfect cu uleiul.

– Ar fi trebuit să ştiu că nu e cazul să-i ofer un clişeu unui savant.

– Mai ales dacă nu răspunde la întrebarea lui.

Trecură cinci secunde lungi înainte ca ea să răspundă.

– Nu ştiu de ce n-o plac. În primul rând, nu-mi place să fiu supravegheată cu atenţie. Pe tine te lasă în pace. Poate că e o chestie feminină.

– N-am nicio părere pe această temă.

Scărpinându-şi scalpul, ea suspină.

– Mă duc să-i spun.

Se îndreptă spre uşă şi se opri acolo, uitându-se în spate spre Rhyme, care pedala din greu la bicicletă.

Sachs avea sentimente amestecate în legătură cu operaţia programată. Era un risc. În primul rând, cvadriplegia presupunea un sistem fiziologic afectat, iar o operaţie putea duce la complicaţii severe, care n-ar fi fost o problemă pentru cineva care nu era imobilizat.

Da, categoric dorea ca partenerul ei să se simtă bine în pielea lui. Dar oare nu ştia adevărul? Că şi el, la fel ca toată lumea, a fost mai întâi minte şi suflet, înainte de a fi trup? Că încarnarea fizică întotdeauna ne dezamăgeşte într-un fel sau altul? Şi ce dacă lumea se holba la el pe

stradă? Nu era singurul – când *ea* era studiată, de obicei cel care o făcea era cu mult mai sinistru decât cei care îl analizau pe Rhyme.

Se gândi la zilele în care fusese fotomodel, fiind izolată din cauză că arăta prea bine, că era prea înaltă şi că avea un frumos păr roşcat. Se înfuriase – fusese chiar rănită – din pricina faptului că era tratată doar ca un obiect preţios. Riscase mânia mamei sale şi abandonase meseria, intrând în NYPD pe urmele tatălui ei.

Ce credeai, ce ştiai, ce alegeri făceai când rezistai unui atac... acestea erau calităţile care te defineau ca poliţist. Nu felul în care arătai.

Desigur, Lincoln Rhyme avea un handicap sever. Cine, aflat în starea lui, n-ar fi vrut să se facă mai bine, să poată apuca lucruri cu ambele mâini, să poată umbla? Dar ea se întreba uneori dacă nu cumva el făcea această operaţie riscantă pentru ea, şi nu pentru el. Acesta era un subiect rareori abordat, iar atunci când se întâmpla, cuvintele lor ricoşau pe marginea subiectului precum gloanţele pe suprafaţa plană a unei stânci. Dar semnificaţia era clară: „Pentru ce naiba îţi pierzi vremea cu un infirm, Sachs? Poţi găsi pe cineva mai bun decât mine".

În primul rând, „a găsi pe cineva mai bun" sugera că ea era în căutarea bărbatului perfect, ceea ce pur şi simplu nu era cazul şi nici nu fusese vreodată. Ea mai avusese doar o singură relaţie serioasă – cu un alt poliţist –, care se sfârşise dezastruos (totuşi, Nick ieşise în cele din urmă din puşcărie). Se întâlnise cu câţiva bărbaţi, de obicei pentru a-şi umple timpul, până când realizase că plictiseala de a fi cu cineva este exponenţial mai rea decât plictiseala dată de singurătate.

Era mulţumită de independenţa ei, iar dacă Rhyme n-ar fi fost în peisaj, s-ar fi simţit bine şi singură – pentru totdeauna, dacă nu apărea altcineva.

„Fă ce vrei, se gândi ea. Poţi face sau nu operaţia. Dar fă-o pentru tine. Indiferent ce decizie vei lua, voi fi lângă tine."

Îl privi câteva momente, cu un zâmbet vag pe chip. Apoi, zâmbetul îi dispăru, iar ea se îndreptă spre salon pentru a se întâlni cu Supraveghetoarea şi a-i anunţa veştile.

„Sfântul Moreno s-ar putea să nu fie chiar atât de sfânt..."

CAPITOLUL 21

În vreme ce Sachs nota pe panou informațiile aflate în timpul drumului făcut cu Tash Farada, Nance Laurel își răsuci scaunul spre ea.

Digerase cele comunicate de Sachs.

– O escortă? întrebă procurora. Ești sigură?

– Nu. Totuși, e posibil. L-am sunat pe Lon. I-a trimis pe câțiva dintre polițiștii de teren ai lui Myers s-o caute.

– O prostituată.

Laurel părea perplexă.

Sachs crezuse că avea să fie mult mai îngrozită. „Faptul că o prostituată a însoțit-o prin New York pe victima ta căsătorită nu va atrage simpatia juriului", se gândi ea.

Fu și mai surprinsă când procurora spuse pe neașteptate:

– Ei bine, bărbații o mai iau pe arătură. Se poate drege.

Poate că prin „dres" se refera la faptul că va încerca să aleagă un juriu format în mare parte din bărbați, care era de presupus că aveau să fie mai puțin critici față de infidelitatea lui Moreno.

„Detectiv Sachs, dacă tu crezi că eu aleg cazuri pe care le pot câștiga, atunci răspunsul e da..."

Sachs continuă:

– În orice caz, pentru noi e bine. Este posibil ca ei să nu-și fi petrecut tot timpul în pat. Poate că a dus-o la o

întâlnire cu un prieten, poate că ea a văzut pe cineva din SNSO urmărindu-i. Iar dacă e profesionistă, vom avea un mijloc de constrângere pentru a o face să vorbească. Nu va dori ca viaţa să-i fie cercetată prea îndeaproape. Adăugă: Şi se poate să nu fie escortă, dar să fie totuşi implicată în altceva, poate în ceva infracţional.

– Din cauza banilor, zise Laurel, arătând cu capul spre panou.

– Exact. Eu mă gândeam la o posibilă legătură cu terorismul.

– Moreno nu era terorist, zise Laurel. Am stabilit deja asta.

Sachs gândi: „*Tu* ai stabilit asta. Faptele n-au făcut-o".

– Totuşi... Arătă şi ea cu capul spre panou, apoi adăugă: Nu avea de gând să se mai întoarcă în Statele Unite, şi-a transferat toţi banii, voia să dispară de pe faţa pământului... Referirea la a arunca în aer în Mexico City...

– Asta poate însemna multe lucruri, spuse Laurel. De pildă, lucrări în construcţii, demolări pentru una dintre companiile Mişcării Locale de Preluare a Puterii.

Cu toate astea, implicaţiile noilor descoperiri păreau s-o deranjeze.

– A remarcat cumva şoferul dacă era supravegheat? întrebă apoi.

Sachs o lămuri că Farada spusese că Moreno se uita neliniştit în jur.

– Are idee dacă Moreno a văzut ceva anume? întrebă Laurel.

– Nu.

Nance Laurel îşi trase scaunul în faţă şi privi panoul, poziţia ei fiind ciudat de similară cu cea a lui Rhyme, atunci când îşi parca scaunul Storm Arrow în faţa acestuia.

– Şi n-ai aflat nimic despre actele caritabile ale lui Moreno, ceva care să arunce o lumină favorabilă asupra lui?

– Şoferul a zis că era un gentleman. Şi că dădea bacşişuri mari.

Asta nu părea exact ceea ce căuta Laurel.

– Înţeleg, zise ea.

Se uită la ceas. Era aproape 11 p.m. Se încruntă de parcă s-ar fi aşteptat să fie cu multe ore mai devreme. Pentru o clipă, Sachs chiar crezu că femeia se gândea să rămână acolo peste noapte. Dar Laurel începu să aranjeze teancurile de dosare de pe masă şi spuse:

– Mă duc acasă. Îi aruncă o privire lui Sachs, apoi adăugă: Ştiu că e târziu, dar dacă ai putea să notezi ce-ai aflat şi ce a descoperit agentul Dellray, apoi să-mi trimiţi documentele...

– Printr-un server securizat.

– Dacă se poate.

*

Se plimba cu scaunul înainte şi înapoi prin faţa panourilor pe care se aflau sumarele informaţii, ascultând staccatoul tastatului insistent al Ameliei Sachs la computerul ei.

Nu părea încântată.

Lincoln Rhyme în mod cert nu era. Cercetă din nou panoul. Ale naibii panouri...

Tot cazul se baza pe zvonuri, pe speculaţii şi ambiguităţi.

Era firav.

Nici măcar o probă colectată, o probă analizată, o probă care să ducă la o deducţie. Rhyme suspină de frustrare.

Cu o sută de ani în urmă, criminalistul francez Edmond Locard spusese că, la fiecare loc al faptei,

se produce un transfer între infractor şi loc sau între infractor şi victimă. Poate fi imposibil de văzut, dar există absolut întotdeauna... dacă ştii cum să cauţi şi dacă eşti răbdător şi minuţios.

Nicăieri nu era mai valabil principiul lui Locard decât într-un caz de crimă cum era Moreno. În urma unei împuşcături apar întotdeauna o mulţime de probe: gloanţe, cartuşe, urme de fricţiune, praf de puşcă rezidual, urme de paşi, urme materiale în cuibul lunetistului...

Ştia că probele existau – dar nu avea acces la ele. Ceea ce îl înfuria. Iar cu fiecare zi care trecea, la naiba, cu fiecare oră, deveneau tot mai puţin valoroase, degradându-se, fiind contaminate şi, posibil, furate.

Înainte, Rhyme abia aştepta să analizeze el însuşi cu mâna lui, toate probele prelevate, pipăindu-le, examinându-le... *atingându-le.* O plăcere intensă, care îi fusese refuzată de atât de mulţi ani.

Dar acest lucru părea tot mai improbabil pe măsură ce timpul trecea, şi nicio veste nu sosea de la poliţia din Bahamas.

Un ofiţer de la Serviciile de Informaţii sună şi îi raportă că, deşi existau multe intrări ale numelui „Don Bruns" sau „Donald Bruns", niciuna nu fusese considerată importantă de către sistemul Algoritmului Relaţiilor Obscure. ARO prelua informaţii disparate, cum ar fi nume, adrese, organizaţii şi activităţi, şi se folosea de supercomputere pentru a găsi conexiuni pe care investigaţiile tradiţionale era posibil să nu le depisteze. Rhyme era oarecum dezamăgit de rezultatele negative. Nu se aşteptase la cine ştie ce – agenţii guvernamentali de la acel nivel, mai ales lunetiştii, cu siguranţă îşi schimbau

frecvent acoperirea, achitau majoritatea cumpărăturilor cu bani gheață și erau cât mai discreți posibil.

Se uită la Sachs, care tasta un document pentru Laurel cu ochii ațintiți asupra notebookului. Era rapidă și precisă. Indiferent ce îi afecta șoldul și genunchiul, îi cruțase degetele. Nu părea să folosească deloc tasta „backspace" pentru a face corecturi. Își aminti că, atunci când intrase el în poliție, cu ani în urmă, ofițerii femei nu recunoșteau niciodată că știu să bată la mașină, de teamă să nu fie marginalizate și tratate ca asistente administrative. Acum, acest lucru se schimbase – cele care tastau mai rapid obțineau informațiile mai repede, fiind astfel anchetatori mai eficienți.

Totuși, expresia lui Sachs amintea de cea a unei secretare suprasolicitate.

Auzi vocea lui Thom.

– Pot să-ți aduc...

– Nu, se răsti Rhyme.

– Ei bine, fiindcă întrebarea îi era adresată Ameliei, replică ajutorul, ce-ar fi s-o lăsăm să răspundă? Pot să-ți aduc ceva de mâncat sau de băut?

– Nu, mulțumesc, Thom.

Ceea ce îi oferi lui Rhyme un soi se satisfacție jalnică. Și el refuzase oferta lui Thom. Și începu din nou să se gândească.

Sachs răspunse la telefon. Rhyme auzi muzica susurând din mobilul ei și știu cine era apelantul. Ea porni difuzorul.

– Ce-ai pentru noi, Rodney? întrebă Rhyme.

– Salut, Lincoln. Lucrurile s-au mișcat încet, dar am urmărit e-mailul informatorului din România în Suedia.

Rhyme se uită la ceas. La Stockholm era dimineaţă devreme. Presupuse că ceasul intern al tocilarilor funcţiona după legea lui.

Poliţistul de la Unitatea de Infracţiuni Computerizate spuse:

– De fapt, îl cunosc pe tipul care operează proxy service-ul. Cam cu un an în urmă, am avut o controversă în privinţa *Fetei cu un dragon tatuat*[1], iar o vreme ne-am „hackuit" unul pe altul. Tipul e bun. Totuşi, nu la fel de bun ca mine. În sfârşit, l-am vrăjit să ne ajute şi o va face atâta vreme cât nu va trebui să depună mărturie.

În ciuda sentimentelor sale întunecate din acel moment, Rhyme nu putu să nu râdă.

– Reţeaua tipilor buni e bine mersi – efectiv, *reţeaua.*

Era posibil ca şi Szarnek să fi râs, dar era greu să fii sigur de asta având în vedere muzica tare care umplea pauzele dintre cuvintele lui.

– Ei bine, ştie sigur că e-mailul şi ordinul de asasinare îşi au originea în zona New Yorkului şi că niciun server guvernamental n-a fost implicat în transmiterea lui. Au fost expediate de pe un Wi-Fi comercial. E posibil ca informatorul să se fi folosit de contul cuiva sau să fi apelat la vreo conexiune Wi-Fi gratuită dintr-o cafenea sau un hotel.

– Câte locaţii? întrebă Sachs.

– Există circa şapte milioane de conturi neprotejate în zona New Yorkului. Date sau luate.

– Ah!

– Dar am reuşit să elimin unul.

[1] În original, *The Girl with the Dragon Tattoo*, thriller suedezo-american din 2011, bazat pe romanul cu acelaşi nume de Stieg Larsson (n.tr.)

– Numai unul? Care?

– Al meu, zise el, râzând de propria glumă. Dar nu vă faceţi griji, putem să reducem numărul foarte repede. Există un cod pe care trebuie să-l spargem, dar o să mă folosesc de un supercomputer de la Columbia. Vă anunţ de îndată ce găsesc ceva.

Îi mulţumiră poliţistului. Acesta se întoarse la cumplita lui muzică şi la iubitele cutii, Sachs la tastatul ei furios, iar Rhyme la panourile mai mult goale.

Mobilul lui sună, iar el apucă aparatul şi remarcă prefixul zonei, care era 242.

„Ei bine, asta-i interesant", gândi el, apoi răspunse.

CAPITOLUL 22

– Bună seara, dumneata eşti, domnule caporal?

– Da, domnule căpitan, replică ofiţerul Mychal Poitier de la Poliţia Regală din Bahamas. Se auzi un râs slab. Păreţi surprins că vă sun. N-aţi crezut că o voi face.

– Nu, n-am crezut.

– E târziu. Am sunat la o oră nepotrivită?

– Nu, mă bucur că aţi sunat.

Un sunet de clopote se auzi în depărtare. Unde se afla Poitier? Ora *chiar* era înaintată, dar Rhyme putea auzi murmurul mulţimii, al unei mulţimi mari.

– Când am vorbit mai devreme, nu eram singur. Unele dintre răspunsurile mele poate că vi s-au părut ciudate.

– Mi-am pus întrebări în legătură cu asta.

Poitier spuse:

– Probabil că v-aţi prins de o anumită lipsă a dorinţei de a coopera.

Făcu o pauză de parcă s-ar fi întrebat dacă aceasta era de fapt o expresie.

– M-am prins.

Se auzi o izbucnire a muzicii, tema clasică a circului.

Poitier continuă:

– Şi poate că aţi fost curios să ştiţi de ce un tânăr ofiţer ca mine a fost pus să răspundă de ceea ce ar părea să fie un caz foarte important, deşi nu a mai investigat niciodată o crimă.

– Sunteţi tânăr? întrebă Rhyme.

– Am 26 de ani.

Tânăr în anumite privinţe, dar nu atât de tânăr în altele. Însă pentru munca la omucideri, totuşi doar un învăţăcel.

Acum, un zgomot puternic şi zăngănitor păru să-l învăluie pe Poitier. Caporalul continuă:

– Nu sunt la birou.

– M-am prins şi de asta, râse Rhyme. Sunteţi pe stradă?

– Nu, nu, seara am o altă slujbă. Mă ocup de securitate la un cazinou dintr-un hotel de pe Insula Paradisului. De lângă faimosul Atlantis. O ştiţi?

Rhyme n-o ştia. Nu fusese în viaţa lui într-un hotel de la malul mării.

– Şi ofiţerii de poliţie de la dumneavoastră au o a doua slujbă? îl întrebă Poitier.

– Da, unii dintre ei au. E greu să trăieşti bine dintr-un salariu de poliţist.

– Da, da, e adevărat. Totuşi, n-am vrut să vin la muncă. Aş fi preferat să mă ocup de cazul studentei dispărute, dar am nevoie de bani... Ei bine, n-am foarte mult timp. Am cumpărat o cartelă de zece minute. Daţi-mi voie să vă explic ce-i cu cazul Moreno şi în ce fel sunt eu implicat. Mă aflam de ceva vreme pe lista de aşteptare pentru a mă transfera la Unitatea Centrală de Detectivi. Ţelul meu dintotdeauna a fost să devin detectiv. Ei bine, săptămâna trecută, un superior mi-a

spus că am fost ales să ocup o poziţie de detectiv junior. Şi, mult mai surprinzător, că mi se va da un caz de care să mă ocup – uciderea lui Moreno. Crezusem că va trece un an sau chiar mai mult până să fiu luat măcar în calcul pentru unitatea asta. Darămite să mi se dea un caz al meu. Era de neimaginat. Dar, firește, am fost încântat. Apoi, mi s-a zis că am fost ales întrucât cazul era pur administrativ. Că un cartel se afla în spatele asasinatului – după cum v-am spus mai devreme. Probabil din ţara unde locuia *señor* Moreno, Venezuela. Cu siguranţă lunetistul părăsise deja ţara şi se întorsese la Caracas. Eu trebuia să adun probele, să iau nişte declaraţii la hotelul în care murise *señor* Moreno şi să trimit dosarul poliţiei din Venezuela. Aveam să fiu doar ofiţer de legătură în caz că ei doreau să vină la Nassau pentru a continua ancheta. Apoi, trebuia să-i ajut pe câţiva detectivi seniori care se ocupau de cazul uciderii avocatului, despre care v-am pomenit.

„Proeminentul avocat."

Alt zăngănit, ţipete. Ce era asta, un câştig la păcănele?

Urmă o pauză, după care Poitier spuse cuiva aflat în apropiere:

– Nu, nu, sunt beţi. Doar stai cu ochii pe ei. Eu sunt ocupat. Trebuie să vorbesc. Scoate-i afară dacă devin violenţi. Cheamă-l pe Big Samuel.

Reveni apoi la Rhyme şi continuă:

– Bănuiţi o conspiraţie la vârf, intrigi întunecate pentru a opri anchetarea cazului Moreno. Într-un fel, da. În primul rând, trebuie să ne întrebăm de ce ar fi vrut cartelurile să-l omoare. *Señor* Moreno era foarte apreciat în America Latină. Cei din carteluri sunt întâi

şi-ntâi oameni de afaceri. Nu ar fi dorit să-şi înstrăineze oamenii de care au nevoie ca muncitori şi cărăuşi ucigând un activist popular. Din puţinele cercetări pe care le-am făcut, impresia mea este că acele carteluri şi Moreno se tolerau reciproc.

Rhyme îi spuse:

– După cum v-am zis, şi noi suntem de aceeaşi părere.

Caporalul făcu o pauză, apoi spuse:

– *Señor* Moreno vorbea foarte vehement împotriva Americii. Iar Mişcarea lui Locală de Preluare a Puterii, care era anti-SUA, avea o popularitate în creştere. Ştiţi asta?

– Da, ştiu.

– Iar el avea legături cu organizaţii cu înclinaţii teroriste. Sunt sigur că nici asta nu-i o surpriză.

– Cunoaştem şi asta.

– Ei bine, mi-a trecut prin minte că poate... Îşi coborî vocea şi adăugă: ... guvernul dumneavoastră l-a dorit mort pe acest om.

Rhyme îşi dădu seama că îl subapreciase pe caporal.

– Aşa că vedeţi în ce situaţie se află superiorii mei – de fapt, tot Ministerul Securităţii Naţionale şi tot Parlamentul nostru. Aproape că şoptea când spuse: Dacă ancheta noastră dovedeşte că e adevărat? Că CIA sau Pentagonul a trimis un lunetist ca să-l omoare pe *señor* Moreno? Şi ce se întâmplă dacă, în urma unei anchete a poliţiei, acel om e găsit, iar organizaţia pentru care lucrează este identificată? Consecinţele pot fi grave. Drept răzbunare pentru dezvăluirea jenantă, se poate ca Statele Unite să ia decizia de a schimba politica de emigrare în privinţa Bahamasului. Sau să modifice politica vamală.

Asta ar fi foarte dificil pentru noi. Economia nu stă deloc bine aici. *Avem nevoie* de americani. *Avem nevoie* de familii care să vină aici pentru ca odraslele lor să se joace cu delfinii, bunica să facă gimnastică aerobică în piscină, iar soţul şi soţia să se furişeze în camera lor ca să facă dragoste pentru prima oară după câteva luni. Nu ne putem pierde turiştii. Categoric. Iar asta înseamnă că nu putem să deranjăm pe nimeni de la Washington.

– Credeţi că acestea ar fi fost repercusiunile dacă efectuaţi o anchetă mai riguroasă?

– Este o explicaţie rezonabilă pentru faptul altminteri inexplicabil că, în urmă cu două săptămâni, anchetatorul principal din cazul Moreno – adică eu – se asigura că există ieşiri în caz de incendiu în clădirile noi şi că firmele de închiriere a jet skiurilor îşi plătiseră taxele la timp.

Volumul vocii lui Poitier crescu şi în ea se desluşi ceva de oţel:

– Dar trebuie să vă spun, domnule căpitan, că oi fi lucrat eu la Inspecţia Afacerilor şi Acordarea Licenţelor, dar n-a existat o singură inspecţie, o singură licenţă care să nu fi fost făcută ca la carte sau acordată cinstit.

– Nu mă îndoiesc de asta, domnule caporal.

– Aşa că mă deranjează că acest caz mi-a fost dat şi nu mi-a fost dat, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de zăngănitul unor păcănele care se auzi zgomotos în urechea lui Rhyme.

După ce sunetul conteni, Mychal Poitier şopti:

– Cazul Moreno e tras pe uscat aici, domnule căpitan. Dar presupun că la dumneavoastră merge cu toată viteza înainte.

– Corect.

– Şi mai presupun că aveţi în vedere o conspiraţie.

Chiar că îl subapreciase.

– Am căutat acel nume, Don Bruns, zise caporalul apoi. Aţi spus că era o acoperire.

– Întocmai.

– Aici, nu apare nicăieri. La vamă, la controlul paşapoartelor, în registrele hotelurilor... nicăieri. Totuşi, ar fi putut să se furişeze nevăzut pe insulă. Nu este dificil. Dar există două lucruri care v-ar putea ajuta. Trebuie să vă zic că n-am neglijat cazul cu totul. După cum am spus, i-am interogat pe martori. Un recepţioner de la South Cove Inn mi-a zis că cineva a sunat la recepţie cu două zile înainte de sosirea lui Robert Moreno, pentru a-i confirma rezervarea. Un bărbat cu accent american. Însă recepţionerului i s-a părut ciudat, întrucât bodyguardul lui Moreno tocmai sunase cu aproximativ o oră în urmă, tot pentru a confirma rezervarea. Cine să fi fost al doilea apelant – cel din America – şi de ce era atât de interesat de sosirea lui Moreno?

– Aţi aflat numărul?

– Mi s-a zis că era un prefix de America. Însă numărul întreg nu a fost disponibil. Sau, ca să fiu sincer, mi s-a spus să nu mă ostenesc să sap pentru a-l afla. Apoi, al doilea lucru a fost că, în preziua crimei, cineva a venit la hotel şi a pus întrebări. Acest bărbat a vorbit cu o cameristă despre apartamentul în care stătea *señor* Moreno, dacă afară erau oameni care îngrijeau regulat terenul, dacă apartamentul avea perdele, unde stătea bodyguardul, când veneau şi când plecau cei doi.

Presupun că era bărbatul care a sunat, dar, firește, n-am cum să fiu sigur.

– Aţi obţinut descrierea lui?

– Bărbat, caucazian, circa 35 de ani, păr tuns scurt, castaniu-deschis. Accent american. Camerista a spus că era slab, dar atletic. A mai zis că părea genul militar.

– Ăsta-i omul nostru. În primul rând, a sunat pentru a se asigura că Moreno soseşte. Apoi, a apărut cu o zi înainte de crimă pentru a verifica zona-ţintă. Vreo maşină? Alte detalii?

– Nu, mă tem că nu.

„Bip."

Rhyme auzi sunetul şi se gândi: „Rahat, SNSO ne înregistrează".

Însă Poitier spuse:

– Mai am doar câteva minute. Acela a fost semnalul de avertisment că se vor termina minutele de pe cartelă.

– Vă sun eu...

– Oricum, trebuia să închid. Sper că asta...

Rhyme rosti repede:

– Vă rog, aşteptaţi. Spuneţi-mi despre locul faptei. Mai devreme, v-am întrebat despre glonţ.

„Aceea este cheia cazului..."

O pauză.

– Lunetistul a tras de trei ori de la foarte mare distanţă, de la peste un kilometru jumătate. De două ori a ratat, iar gloanţele s-au dezintegrat în peretele de beton din afara camerei. Cel care l-a ucis pe Moreno a fost recuperat aproape intact.

– Un singur glonţ? Rhyme era confuz. Dar celelalte victime?

– O, celelalte persoane n-au fost împuşcate. Explozia glonţului a fost foarte puternică. Geamurile s-au spart şi toată lumea a fost lovită de sticlă. Bodyguardul şi reporterul care îl intervieva pe Moreno au fost tăiaţi rău şi au sângerat de moarte până să ajungă la spital.

„Glonţul de un milion de dolari."

– Dar cartuşele?

– Am cerut unei echipe de criminalişti să se ducă să verifice locul de unde a tras lunetistul. Însă... Vocea lui coborî şi adăugă: Desigur, eu eram începător, iar ei mi-au zis că n-au chef să se deranjeze.

– N-au chef să se deranjeze?

– Au spus că terenul este accidentat, o fâşie de pământ stâncoasă care ar fi dificil de cercetat. Am protestat, dar deja se luase hotărârea să nu continuăm investigarea cazului.

– Puteţi s-o cercetaţi şi singur, domnule caporal. Vă zic eu cum să găsiţi locul de unde a tras, rosti Rhyme.

– Ei bine, după cum am spus, cazul nu se mai anchetează.

„Bip."

– Există lucruri simple pe care trebuie să le căutaţi, zise grăbit Rhyme. Lunetiştii lasă multe urme, indiferent cât de grijulii sunt. N-o să vă ia mult timp.

„Bip. Bip..."

– Nu sunt în stare, domnule căpitan. Studenta dispărută încă n-a fost găsită...

Rhyme vorbi repede:

– În regulă, domnule caporal, dar vă rog... cel puţin, trimiteţi-mi raportul, fotografiile, rezultatele autopsiei. Iar dacă puteţi obţine hainele victimei... Pantofii mai

ales. Şi... glonţul. Vreau neapărat glonţul. Vom avea mare grijă cu transferul custodiei.

O pauză.

– Ah, domnule căpitan, nu, îmi pare rău. Trebuie să plec.

„Bip, bip, bip..."

Înainte de întreruperea convorbirii, Rhyme auzi huruitul unor păcănele şi un turist foarte beat spunând:

– Minunat. Minunat. Îţi dai seama că ai cheltuit 200 de bişţari ca să câştigi 39 de dolari?

CAPITOLUL 23

În noaptea aceea, Rhyme şi Sachs stăteau în patul SunTec al lui Rhyme, complet înclinat. Ea îl asigurase că patul era nespus de confortabil, iar el fusese nevoit s-o creadă pe cuvânt, din moment ce singura senzaţie pe care o simţea era cea a pernei moi. Care, de fapt, era foarte plăcută.

– Uite! şopti ea.

Lângă fereastra dormitorului lui Rhyme de la etaj, pe pervazul exterior, se produse o mişcare învolburată, greu de distins în semiîntuneric.

Apoi, o pană se ridică şi dispăru. Şi imediat o alta.

Era ora cinei.

Şoimii călători locuiseră pe acel pervaz sau pe altele ale vilei încă de când Rhyme o cumpărase. Era deosebit de încântat că aleseseră casa lui pentru a-şi face cuib. Ca om de ştiinţă, nu credea în mod deosebit în semne sau simboluri, nici în supranatural, dar nu vedea nimic greşit în ideea de embleme. Privea păsările metaforic, gândindu-se mai ales la un fapt pe care majoritatea oamenilor nu-l cunoşteau despre ele – că, atunci când atacă, sunt în esenţă imobile. Mase de muşchi în cădere, cu picioarele întinse spre exterior, cu aripile strânse

aerodinamic. Plonjează cu peste 320 de kilometri pe oră şi ucid prada prin forţa impactului, nu sfâşiind-o sau muşcând-o.

Şoimii sunt imobili, dar sunt prădători.

O altă pană dispăru în zbor, în vreme ce cuplul de păsări se aplecă spre felul principal. Antreul fusese până de curând un porumbel gras şi neatent. Şoimii sunt în general păsări diurne, care vânează până la amurg, dar în oraş sunt adesea nocturne.

– Ce gustos! rosti Sachs.

Rhyme râse.

Ea se apropie şi mai mult de el, iar el îi mirosi părul, adulmecându-i aroma bogată. Se simţea puţin şampon floral. Amelia Sachs nu aprecia parfumurile. Braţul lui drept se ridică şi îi trase capul mai aproape.

– Ai de gând să insişti? întrebă ea. Cu Poitier?

– O să încerc. Deşi a părut foarte ferm când a spus că nu ne va mai ajuta. Dar ştiu că e frustrat din pricină că nu i s-a îngăduit să meargă mai departe.

– Ce mai caz e şi ăsta! zise ea.

El şopti:

– Şi cum e să redevii jucător la nivel granular, Sachs? Poţi s-o faci sau nu?

Ea râse cu poftă.

– Şi pentru ce departament lucrează mai exact căpitanul Myers – Serviciile Speciale?

– *Tu* eşti poliţista. Am crezut că ştii.

– N-am auzit niciodată de ăsta.

Tăcură din nou, apoi el simţi în umăr, la fel de normal ca oricine, cum ea devine rigidă.

– Spune-mi, zise el.

– Știi, Rhyme, nu sunt deloc încântată în privința acestui caz.

– Vorbești despre ce i-ai spus mai devreme lui Nance? Că nu ești sigură dacă Metzger sau lunetistul nostru sunt genul de infractori pe care să vrei să-i vânezi?

– Exact.

Rhyme dădu din cap.

– Nu pot afirma că nu sunt de acord, Sachs. În toți acești ani, nu m-am mai îndoit niciodată de o anchetă. N-au fost dubioase. Dar asta este foarte dubioasă.

– Totuși, nu trebuie să uităm un lucru. Legat de noi.

– Suntem voluntari.

– Da. Ne putem retrage dacă dorim. Îi putem lăsa pe Myers și pe Laurel să găsească pe altcineva.

Ea rămase tăcută și nemișcată, cel puțin în zonele în care Rhyme putea simți mișcare.

– De la bun început, continuă el n-ai fost prea încântată de acest caz.

– Nu, n-am fost. Iar o parte din mine vrea să renunțe, da. Sunt prea multe lucruri pe care nu le știm despre jucători și ce au ei în minte, nu știm care sunt motivele lor...

– Regina mea preocupată de motive.

– Iar când mă refer la jucători, îi includ și pe Nance Laurel, și pe Bill Myers pe lângă Metzger și Bruns – sau cum naiba l-o chema. Fred Dellray a zis că ne bălăcim într-o mlaștină în care nimeni nu vrea să se bălăcească. E ceva adevăr în asta. După o clipă, adăugă: Am un sentiment neplăcut în privința asta, Rhyme. Știu, tu nu crezi în așa ceva. Dar tu te-ai ocupat de locurile faptelor mai toată cariera ta. Eu am fost pe străzi. Există presentimente.

Aceste cuvinte rămaseră între ei un minut sau două, în vreme ce urmăreau amândoi şoimul mascul ridicându-se şi înălţându-şi aripile într-o mică învolburare. Nu sunt păsări mari, dar văzute de atât de aproape, au o atitudine regală ce îi impresionă – pasărea privi în treacăt, dar cu intensitate în cameră. Vederea lor e uimitoare: pot zări prada de la kilometri distanţă.

Embleme...

– Tu vrei să ne ocupăm în continuare de caz, nu-i aşa? întrebă ea.

– Înţeleg, Sachs, răspunse el. Dar, pentru mine, este un nod care trebuie dezlegat. Nu pot renunţa. Totuşi, *tu* nu trebuie să faci la fel.

Şoapta ei nu întârzie deloc:

– Nu, sunt alături de tine, Rhyme. Tu şi cu mine. Suntem tu şi cu mine.

– În regulă, eram...

Iar cuvintele lui fură brusc curmate, pentru că gura lui Sachs o acoperi pe a lui, iar ea îl sărută înfometată, aproape disperată, aruncând pătura la o parte. Se rostogoli peste el, apucându-i capul. El îi simţi degetele pe ceafă, pe urechi, pe obraji, degete dure într-o clipă, delicate în următoarea. Îl mângâie din nou. Îi mângâie gâtul, îi mângâie tâmplele, iar gura lui Rhyme se mută de pe a ei pe păr, apoi pe un loc din spatele urechii, după care coborî pe bărbie, revenind din nou asupra gurii ei. Zăbovind.

Rhyme se folosi de braţul devenit recent funcţional, pentru a manevra un microscop comparator Bausch & Lomb dotat cu telefoane, computer şi un dispozitiv de măsurare a gradientului de densitate. Nu-l folosise încă

pentru asta: o trase pe Sachs mai aproape, apucând-o de partea de sus a pijamalei de mătase, şi i-o rulă cu delicateţe peste cap.

Presupuse că i-ar fi putut descheia şi nasturii dacă ar fi încercat, dar graba dictase altminteri.

III

MARȚI, 16 MAI

CAMELEONII

CAPITOLUL 24

Rhyme își manevră scaunul cu rotile pentru a trece din camera de zi, aflată în partea din față a casei, în holișorul de marmură de lângă ușa din față.

Doctorul Vic Barrington, specialistul în leziuni ale măduvei spinării care se ocupa de Rhyme, îl urmă, iar Thom închise ușile încăperii și li se alătură. Ideea ca un medic să facă vizite la domiciliu era din altă eră, dacă nu chiar din altă dimensiune, dar când natura afecțiunii face ca lucrurile să fie astfel mai ușoare, mulți doctori procedează în acest fel.

Însă Barrington nu era tradiționalist în multe privințe. Trusa lui neagră era un rucsac Nike și venise de la spital pe o bicicletă.

– Apreciez că ați venit atât de devreme, îi spuse Rhyme medicului.

Era 6.30 dimineața.

Rhyme îl plăcea pe bărbat, așa că se decisese să-l cruțe și rezistă tentației de a-l întreba cum se rezolvase cu „urgența" sau cu acel „ceva" din ziua precedentă care îl silise să amâne programarea lui. Pe oricare alt doctor l-ar fi luat la bani mărunți.

Barrington tocmai făcuse ultimul set de teste, înaintea operației programate pentru 26 mai.

– O să dau sângele la analizat şi voi studia rezultatele, dar n-am niciun indiciu că s-ar fi schimbat ceva în ultima săptămână. Tensiunea arterială este foarte bună.

Acesta era inamicul pacienţilor cu handicap grav din cauza afecţiunii măduvei spinării: un atac de disreflexie autonomă putea creşte foarte mult tensiunea în decurs de doar câteva minute, ducând la un accident vascular cerebral şi la moarte, dacă un medic sau un asistent nu ar reacţiona imediat.

– Capacitatea plămânilor este din ce în ce mai bună de fiecare dată când vă consult şi jur că sunteţi mai puternic decât mine.

Barrington nu exagera întru totul, iar când Rhyme îi puse următoarea întrebare, ştiu că va primi un răspuns sincer.

– Ce şanse am?

– De a vă putea mişca din nou braţul şi mâna stângă? Aproape de sută la sută. Grefele de tendon şi electrozi aproape sigur îşi vor face treaba...

– Nu, nu la asta m-am referit. Vorbesc despre a supravieţui operaţiei sau de a nu apărea vreun regres catastrofal.

– Ah, asta-i puţin diferit. În privinţa asta, aş zice 90 de procente.

Rhyme se gândi la răspunsul primit. Chirurgia nu putea face nimic pentru picioarele lui, nimic nu avea să le poată repara vreodată, cel puţin nu în următorii cinci sau zece ani. Dar ajunsese să creadă că recăpătarea funcţionalităţii braţelor şi a mâinilor reprezenta cheia către normalitate. Nimeni nu le acordă prea mare atenţie oamenilor aflaţi în cărucioare dacă aceştia pot apuca un cuţit şi o furculiţă sau dacă pot da mâna cu tine. Când

cineva trebuie să te hrănească şi să-ţi şteargă bărbia, prezenţa ta creează un disconfort asemănător stropirii cu noroi.

Iar cei care nu se uită în altă parte îţi aruncă privirile acelea afurisit de compătimitoare. „Săracul, săracul de tine..."

90 de procente... rezonabil pentru a-ţi recăpăta o parte majoră din viaţă.

– Hai s-o facem! rosti Rhyme.

– Dacă la analiza sângelui apare ceva care să mă nemulţumească, vă anunţ, dar nu cred că va fi cazul. Rămâne stabilită data de 26 mai. O să puteţi începe recuperarea o săptămână mai târziu.

Rhyme strânse mâna doctorului, apoi, în timp ce se întorcea spre uşa din faţă, criminalistul spuse:

– Ah, mai e ceva. Pot să beau un pahar sau două cu o seară înainte?

– Lincoln, rosti Thom. E bine să fii în cea mai bună formă atunci când va avea loc operaţia.

– Vreau să fiu şi binedispus, murmură el.

Doctorul păru gânditor.

– Alcoolul nu este recomandat cu 48 de ore înainte de o asemenea procedură... Dar regula esenţială e că în stomac nu trebuie să ajungă nimic după miezul nopţii de dinainte de operaţie. Ce se întâmplă înainte de asta nu mă preocupă prea tare.

– Mulţumesc, domnule doctor.

După ce bărbatul plecă, Rhyme intră în laborator, unde privi panourile. Sachs tocmai termina de scris cele spuse de Mychal Poitier cu o seară în urmă. Folosea un marker mai gros pentru a nota cele mai recente informaţii.

Rhyme privi panourile o vreme, apoi strigă:

– Thom!

– Sunt chiar aici.

– Am crezut că eşti în bucătărie.

– Ei bine, nu sunt. Sunt aici. Ce doreşti?

– Am nevoie să dai nişte telefoane pentru mine.

– Cu plăcere, răspunse ajutorul. Dar am crezut că îţi place să le dai singur.

Se uită la braţul funcţional al lui Rhyme.

– Îmi place să dau telefoane. Dar îmi displace să fiu pus să aştept. Am impresia că asta aş face.

Thom adăugă:

– Aşa că eu voi fi aşteptătorul surogat.

Rhyme se gândi o clipă.

– E o exprimare bună, dar nu foarte corectă.

CAZUL ROBERT MORENO

Scrisul îngroşat indică informaţii actualizate.

Locul faptei 1

- Apartamentul 1200, South Cove Inn, Insula New Providence, Bahamas („Camera ucigaşă")
- 9 mai
- Victimă 1: Robert Moreno
  - Cauza morţii: **o rană prin împuşcare în piept**
  - Informaţii suplimentare: Moreno, 38, cetăţean american, expatriat, locuind în Venezuela Antiamerican vehement. Poreclă: „Mesagerul Adevărului". **A plănuit să „dispară de pe faţa pământului", 24 mai. Posibilă legătură cu un incident terorist din Mexic, la 13 mai, fiind auzit spunând că el căutase pe cineva „să-i arunce în aer" în acea zi.**

– A petrecut trei zile în NY, între 30 aprilie şi 2 mai. Motivul?

– **1 mai: a folosit Elite Limousine.**

– **Şofer Tash Farada (şoferul regulat, Vlad Nikolov, a fost bolnav. Încercăm să-l localizăm.)**

– **Şi-a închis conturile de la American Independent Bank and Trust, probabil şi de la alte bănci.**

– **A luat o femeie pe nume Lydia de la intersecţia Lexington cu 52nd, care l-a însoţit toată ziua. Prostituată. A plătit-o? De aflat identitatea.**

– **Motivul pentru sentimentele sale antiamericane: cel mai bun prieten a fost ucis cu ocazia invaziei trupelor americane în Panama, în 1989.**

– **Ultima vizită a lui Moreno în SUA. Nu intenţiona să mai revină.**

– **Întâlnire pe Wall Street. Scop? Loc?**

– Victimă 2: Eduardo de la Rua

– Cauza morţii: **pierdere de sânge. Răni provocate de sticla spartă de împuşcătură.**

– Informaţii suplimentare: jurnalist, îl intervieva pe Moreno. Născut în Puerto Rico, locuind în Argentina

– Victimă 3: Simon Flores

– Cauza morţii: **pierdere de sânge. Răni provocate de sticla spartă de împuşcătură.**

- Informaţii suplimentare: bodyguardul lui Moreno, naţionalitate braziliană, locuind în Venezuela

– Suspect 1: Shreve Metzger
  - Director Serviciul Naţional de Spionaj şi Operaţiuni
  - Instabil psihic? Probleme cu furia
  - A manipulat dovezi pentru a autoriza ilegal un ordin de executare a unei sarcini speciale?
  - Divorţat. Diplomă în drept la Yale.

– Suspect 2: Lunetistul
  - Nume de cod: Don Bruns
  - De obţinut informaţii despre Bruns.

Rezultate negative

  - **Posibilă vizită la South Cove Inn, 8 mai. Caucazian, bărbat, cca 35 de ani, păr castaniu-deschis tuns scurt, accent american, slab, dar atletic. Pare „militar". A pus întrebări despre Moreno.**
  - **Posibil să fie persoana cu accent american care a sunat la South Cove Inn în 8 mai, pentru a confirma sosirea lui Moreno. Numărul avea prefix american.**
  - Amprentă vocală obţinută.

– Raportul de la locul faptei şi alte detalii urmează să vină.
  - Zvonuri că în spatele asasinatelor s-ar afla carteluri de droguri. Se consideră improbabil.

Locul faptei 2

- Locul de unde a tras lunetistul Don Bruns, la 1 800 de metri de Camera ucigaşă, Insula New Providence, Bahamas
- 9 mai
- Raportul de la locul faptei urmează să vină.

Investigaţii suplimentare

- Determinarea identităţii informatorului
  - Subiectul necunoscut care a dat în vileag ordinul de executare a sarcinii speciale
  - Trimis prin e-mail anonim
  - Contactat Unitatea NYPD pentru Infracţiuni Computerizate; aşteptăm rezultate.
  - **Trecut prin Taiwan, România şi Suedia. Trimis din New York, prin Wi-Fi public; nu au fost folosite servere guvernamentale.**
  - **A folosit un computer vechi de circa zece ani, iBook, fie model scoică, bicolor cu o culoare aprinsă (verde sau portocaliu), fie un model tradiţional, cenuşiu, dar mult mai gros decât laptopurile de astăzi.**
- **O persoană într-un sedan de culoare deschisă a urmărit-o pe A. Sachs.**
  - **Marcă şi model neidentificate**

CAPITOLUL 25

Shreve Metzger reveni la etajul cel mai de sus al clădirii SNSO, întorcându-se de la departamentul tehnic al organizației – copoii –, care se afla la subsol.

În timp ce mergea cu pași mari pe coridoare, observând că unii dintre angajați îi evitau privirea și intrau brusc în toalete, de care era îndoielnic că aveau nevoie, reflectă la ce tocmai aflase despre anchetă de la oamenii săi, care se folosiseră de unele tehnici extrem de sofisticate pentru aflarea de informații – lucru cu atât mai impresionant cu cât ei nu existau oficial. (SNSO nu avea jurisdicție în Statele Unite și nu putea înregistra convorbiri sau verifica e-mailuri, nici scotoci prin calculatoare. Însă Metzger avea o expresie pentru asta: ușa din spate.)

Observând că angajații se fereau din calea pericolului, Metzger își lăsă gândurile să rătăcească. Auzea voci în minte – nu, nu genul acela de voci, ci mai degrabă amintiri sau fragmente de amintiri.

„Găsește o imagine pentru furia ta. Un simbol. O metaforă."

„Sigur, doctore. Ce-mi recomanzi?"

„Nu eu trebuie să-ţi spun, Shreve. Alege tu. Unii oameni aleg animale sau personaje negative din producţiile TV sau chiar cărbuni încinşi."

„Cărbuni?" se gândise el. Asta se potrivea. Găsise imaginea bestiei furioase din el. Îşi amintise un incident de pe vremea când era un adolescent mic şi îndesat din nordul statului New York, înainte de a slăbi. Se afla în faţa unui foc de frunze uscate, la gimnaziu, privind-o timid pe fata de lângă el. Fumul plutea în jurul lor. Era o seară frumoasă. Pretextând că vrea să evite înţepătura fumului, el se apropie de ea. Îi zâmbise şi o salutase. Ea îi spusese să nu se apropie de flăcări, fiindcă era atât de gras, încât avea se se aprindă. Apoi se îndepărtase.

O poveste parcă specială pentru un psihiatru. Doctorului Fischer îi plăcuse mult, mult mai mult decât cea despre furia care dispărea atunci când ordona moartea cuiva.

„Deci, Fum este, cu F mare... O alegere bună, Shreve."

Apropiindu-se de biroul său, băgă de seamă că Ruth era înăuntru, aplecată peste masa lui. În mod normal, s-ar fi supărat dacă vedea pe cineva în spaţiul lui privat fără a avea permisiunea lui. Dar în general ea avea voie acolo. Nu se înfuriase absolut niciodată pe ea, lucru care nu era valabil în privinţa majorităţii oamenilor cu care lucra SNSO. Ocazional se răstea sau chiar ţipa şi arunca câte un raport sau o agendă, deşi în general nu direct *în* obiectul furiei lui. Dar niciodată nu se purtase astfel cu Ruth. Poate pentru că ea îi era apropiată. Apoi, se decise că teoria asta nu ţinea – Lucinda, Katie şi Seth îi fuseseră şi mai apropiaţi, şi totuşi de multe ori îşi ieşise din fire în faţa soţiei şi a copiilor săi şi avea atât decizia de divorţ,

cât și amintirea ochilor înspăimântați și a lacrimilor lor care să i-o dovedească.

Poate că motivul pentru care Ruth scăpase era că pur și simplu nu făcuse niciodată nimic care să-l înfurie.

Dar nu, nici asta nu ținea. Metzger se înfuria pe oameni doar *imaginându-și* că îl ofensaseră sau anticipând că s-ar putea s-o facă. Vorbele încă i se perindau prin minte – un discurs pe care îl pregătise în caz că un polițist l-ar fi oprit în timp ce se întorcea la birou, în seara de duminică în care avusese loc meciul lui Katie.

„Nenorocită slugă de doi bani a civililor... Uite legitimația mea emisă de guvernul federal. Mă împiedici să rezolv o problemă de siguranță națională. Tocmai ți-ai pierdut slujba, prietene..."

Ruth arătă cu capul spre un dosar pe care aparent tocmai îl pusese pe birou.

– Niște documente de la Washington, raportă ea. Numai pentru ochii tăi.

„Desigur, întrebări legate de Moreno și cât de tare am zbârcit-o." La dracu', ticăloșii ăia se mișcau repede, nenorociții de rechini birocrați! În Washington era foarte ușor să stai într-un birou rece și întunecat și să speculezi, crezându-te infailibil.

Vrăjitorul și acoliții săi habar n-aveau cum era viața în prima linie.

Trase aer în piept.

Furia dispăru încet – încet.

– Mulțumesc.

Luă plicul decorat cu o dungă de un roșu puternic. Foarte asemănător cu cel în care se aflau formularele pentru urcarea în avion a unui minor neînsoțit, pe care

trebuise să le completeze atunci când îl trimisese pe Seth într-o tabără din Massachusetts.

– N-o să-ţi fie dor de casă, îl asigurase Metzger din nou pe copilul de zece ani, care privea în jur cu ochi neliniştiţi.

Apoi observase că nu *aceasta* era problema – băiatul părea posomorât pentru că încă se afla în prezenţa tatălui său. După ce fusese dat în grija însoţitoarei de zbor, se însufleţise, devenind imediat vesel.

Orice numai să fie departe de părintele său, care era precum o bombă imprevizibilă.

Metzger deschise plicul şi îşi scoase ochelarii din buzunarul de la piept.

Râse. Se înşelase. Erau simple evaluări ale unor potenţiale subiecte pentru OESS-uri. Acesta era un alt lucru pe care îl făcea Fumul. Te determina să faci presupuneri.

Scană paginile, încântat că informaţiile erau despre misiunea al-Barani Rashid, următoarea prioritate după Moreno.

Dumnezeule, îl voia pe Rashid. Îl voia atât de tare...

Puse rapoartele pe birou şi se uită la Ruth.

– Ai întâlnirea în după-amiaza asta, nu? o întrebă el.

– Aşa este.

– Sunt sigur că va fi bine.

– Şi eu sunt sigură.

Ruth se aşeză la biroul ei, care era decorat cu fotografiile familiei – cele două fiice adolescente şi al doilea soţ. Cel dintâi murise în primul Război din Golf. Şi cel actual fusese soldat, fiind rănit şi internat luni de zile într-un mizerabil spital pentru veterani.

Ce sacrificii fac oamenii pentru această țară și cât de puțin sunt apreciați pentru asta...

Vrăjitorul ar fi trebuit să stea de vorbă cu ea, să afle câte pierduse pentru țară – viața unui soț și sănătatea celuilalt.

Metzger se așeză și începu să citească evaluarea, însă descoperi că nu era în stare să se concentreze. Problema Moreno nu-i dădea pace.

„Am dat telefoane. Don Bruns știe, desigur. Și alți câțiva. Facem... ce e de făcut..."

Eforturile erau complet ilegale, firește, dar puteau duce la rezultate bune. Fumul se mai risipi puțin. O rugă pe Ruth să-l cheme pe Spencer Boston. Apoi, citi textele criptate despre tot ce se făcea pentru a împiedica investigația.

Boston sosi câteva minute mai târziu. Purta costum și cravată, ca întotdeauna. Era ca și cum cei din vechea școală a spionajului aveau un cod vestimentar propriu. Distinsul bărbat împinse instinctiv ușa. Metzger văzu ochii lui Ruth privind în biroul lui vreme de o clipă, înainte ca ușa grea de stejar să se închidă cu un bufnet.

– Ce-ai aflat? întrebă Metzger.

Spencer Boston se așeză și dădu să-și îndepărteze o scamă de pe pantaloni, care se dovedi a fi o ață din material. Încetă să mai tragă, ca să nu se ducă firul. Boston părea să nu fi dormit prea mult, ceea ce, fiindcă avea peste 60 de ani, îl făcea să fie tras la față. „Dar *eu* cum naiba arăt?" se întrebă Metzger, frecându-și bărbia pentru a verifica dacă își amintise să se bărbierească. O făcuse.

În ciuda reputației lui Metzger, Boston nu ezita niciodată să-i dea veștile proaste. Activitatea din America

Centrală îţi dă un curaj care nu se lasă impresionat de un birocrat mai tânăr, indiferent cât de temperamental. Rosti pe un ton neutru:

– Nimic, Shreve. Nimic. Am verificat toate logările la fişierul cu ordine de comitere a asasinatelor. Iar oamenii noştri de la securitatea IT au verificat toate e-mailurile expediate, toate adresele de FTP şi toate serverele pentru a vedea dacă nu găsesc ceva. La fel şi cei de la Homestead. Nimeni nu l-a descărcat, cu excepţia celor de pe listă. Asta înseamnă că probabil cineva l-a şterpelit de pe vreun birou de aici, din Washington sau din Florida, l-a scos pe şest şi l-a copiat sau l-a scanat acasă sau la vreun birou FedEx.

La SNSO şi în toate organizaţiile afiliate, orice fotocopiere şi logare erau înregistrate automat.

– La FedEx. Isuse!

Directorul administrativ continuă:

– Iar eu m-am uitat peste evaluările personalului de-aici. Nu există niciun indiciu cum că cineva ar fi avut vreo problemă cu misiunile OESS. La naiba, majoritatea oamenilor ştiau, de dinainte de a veni aici, cu ce ne ocupăm.

SNSO fusese creat după 11 septembrie, în mare măsură pentru corecţii ţintite, dar şi pentru alte activităţi operaţionale extreme, precum răpiri, mituiri şi alte treburi murdare. Majoritatea specialiştilor biroului aveau un trecut în serviciul militar şi uciseseră în decursul carierelor avute înainte de a veni la SNSO. Era de neconceput că vreunul dintre ei se răzgândise şi încerca să distrugă această operaţiune. Iar în privinţa celorlalţi membri ai personalului, Boston avea dreptate – majoritatea ştiuseră

cu ce se ocupa organizația de dinainte de a face parte din ea.

Dacă nu cumva, desigur, tocmai acesta era motivul pentru care veniseră. Să fie cârtițe. Era dezgustător.

Metzger zise:

– Va trebui să căutăm în continuare. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate să mai existe și *alte* scurgeri! *El* deja știe prea multe.

Vrăjitorul...

Sprâncenele albe ale lui Boston se încruntară. Șopti:

– Ei nu... Asta n-o să ne facă să zburăm, nu?

Metzger era dureros de conștient că habar n-avea ce gândea Washingtonul, mai ales că nu mai primise nicio veste de la om după apelul său inițial.

„Au apărut niște discuții legate de buget. Brusc. Nu înțeleg de ce..."

– Isuse, Shreve! Nu se poate. Noi suntem cei mai potriviți pentru treburi de genul acesta.

Adevărat. Dar se părea că nu și cei mai potriviți pentru a păstra secretul treburilor de genul acesta.

Lucru pe care Metzger nu-l spuse.

– Ce mai știi despre ancheta poliției? întrebă Boston.

Metzger deveni precaut.

– Nu prea multe, răspunse el. Deocamdată, sunt în defensivă. Doar ca să fiu sigur.

Și se uită la telefonul lui magic, cel roșu, care se întâmpla să conțină o capsulă de acid care i-ar fi topit circuitele în doar câteva secunde. Ecranul raportă că nu existau mesaje.

Expiră.

– Cert este că nu cred că se mișcă foarte repede. Am aflat numele anchetatorilor și i-am verificat. Polițiștii

folosesc o echipă foarte mică pentru a nu fi remarcaţi, nu una standard NYPD. Păstrează discreţia. De fapt, sunt doar Nance Laurel, procurora, plus alţi doi şi nişte oameni care îi ajută. Poliţistul principal e un detectiv pe nume Amelia Sachs, iar celălalt este nici mai mult nici mai puţin decât un consultant, Lincoln Rhyme. Pensionat din poliţie cu ceva vreme în urmă. Lucrează în casa lui din Upper West Side. Într-o reşedinţă privată, nu în sediul poliţiei.

– Rhyme. Stai puţin. Am auzit de el, rosti Boston încruntându-se. Este faimos. Am văzut o emisiune despre el. E cel mai bun criminalist din ţară.

Metzger ştia asta, desigur. Rhyme era „celălalt" anchetator care îl vâna, după cum îl informase raportul primit cu o zi în urmă.

– Ştiu. Dar este cvadriplegic.

– Şi ce contează?

– Spencer, unde se află locul faptei?

– Ah, da. În Bahamas.

– Ce-o să facă, o să se rostogolească prin nisip, căutând scoici şi urme de roţi?

CAPITOLUL 26

– Deci acestea sunt Caraibele.

Cu mâna pe maneta scaunului său având culoarea roşie a merelor confiate, Lincoln Rhyme ieşi pe una dintre uşile aeroportului Lynden Pindling din Nassau, pomenindu-se într-o atmosferă extrem de fierbinte şi de umedă, cum nu mai întâlnise de mulţi ani.

– Îţi taie respiraţia, rosti el. Dar îmi place.

– Mai încet, Lincoln, spuse Thom.

Însă Rhyme n-avea de gând să-l asculte. Era ca un copil în dimineaţa Crăciunului. Iată că ajunsese într-o ţară străină pentru prima dată după multă vreme. Era entuziasmat de perspectiva călătoriei în sine. Dar şi de ceea ce putea găsi acolo: dovezi fizice solide în cazul Moreno. Se hotărâse să vină în insule dintr-un motiv pe care aproape că-i era ruşine să-l recunoască: intuiţia – prostia aceea de care Amelia Sachs îi vorbea la nesfârşit. Avea sentimentul că singura modalitate de a obţine glonţul de un milion de dolari şi restul probelor era să se ducă de-a dreptul la caporalul Mychal Poitier şi să i le ceară personal.

Rhyme ştia că ofiţerul era sincer preocupat de moartea lui Robert Moreno şi deranjat de faptul că era un

pion folosit de superiorii lui pentru a trage cazul pe linie moartă.

„N-a existat o singură inspecţie, o singură licenţă care să nu fi fost făcută ca la carte sau acordată cinstit..."

Nu credea că-i va lua mult să-l convingă pe caporal să-i ajute.

Şi astfel, Thom se aruncase în sabia aşteptatului la telefon, inerent rezervărilor biletelor de avion şi a camerelor de hotel, ascultând muzică proastă – după cum anunţase de câteva ori – şi rezolvând aceste probleme ce erau complicate de starea lui Rhyme.

Dar nu atât de complicate pe cât crezuseră.

Cu siguranţă anumite aspecte trebuiau acceptate atunci când călătoreai fiind cvadraplegic – scaunele speciale cu rotile pentru a ajunge la locul tău, pernele speciale, griji în privinţa depozitării scaunului Storm Arrow în cală, problemele practice ale urinării şi defecării care puteau să apară în timpul zborului...

Totuşi, în cele din urmă, călătoria nu fusese rea. Cu toţii părem handicapaţi în ochii Administraţiei Securităţii Transportului, toţi suntem imobili, obiecte, bagaje mânuite după bunul plac... Lincoln simţi chiar că îi era mai bine decât majorităţii celorlalţi pasageri, care erau obişnuiţi să fie mobili şi independenţi.

După ce părăsiră zona de ridicare a bagajelor, aflată la parterul aeroportului, Rhyme îşi porni scaunul pe marginea trotuarului plin de turişti şi localnici, care se îmbulzeau să ajungă la maşini, taxiuri şi microbuze. Se uită la o mică grădină plină cu plante cum nu mai văzuse. Nu-l interesa horticultura pentru estetică, însă considera că flora era extrem de utilă în munca de criminalist.

De asemenea, auzise că romul era deosebit de bun în Bahamas.

Întorcându-se în locul unde stătea Thom, vorbind la telefon, Rhyme o sună pe Sachs și îi lăsă un mesaj.

– Am ajuns cu bine. Eu... Se răsuci auzind în spatele lui un miorlăit ca al unei pisici în călduri. Hristoase, m-a speriat de moarte. E un papagal aici. El vorbește!

Colivia fusese amplasată acolo de o comisie de turism locală. În ea, conform plăcuței, se afla un papagal Abaco Bahamian. Zgomotoasa pasăre cenușie, cu un smoc de pene verzi în coadă, spunea continuu:

– *Hello! Hi! ¡Hola!*

Rhyme înregistră o parte din repertoriu pentru Sachs.

Trase din nou în piept aerul umed, sărat, cu o urmă de miros acru, și realiză că era fum. Ce ardea? Nimeni altcineva nu părea alarmat.

– Am luat genţile, se auzi o voce din spatele lor.

Ofițerul de patrulă Ron Pulaski de la NYPD – tânăr, blond, zvelt – aducea valizele pe un cărucior. Cei trei nu se așteptau să stea acolo foarte mult, însă starea lui Rhyme impunea necesitatea unor accesorii. A multor accesorii. Medicamente, catetere, tuburi, dezinfectante, perne gonflabile pentru a preveni iritațiile care puteau duce la infecții...

– Ce-i acolo? întrebă Rhyme văzându-l pe Thom luând un mic rucsac negru de pe o geantă, pe care îl agăță de spătarul scaunului.

– Un aparat de respirat portabil, răspunse Pulaski.

Thom adăugă:

– Pe baterii. Cu rezervor dublu de oxigen. Durează două ore.

– Pentru ce naiba l-ai luat?

– Am zburat cu presiunea din cabină la 2000 de metri, replică Thom de parcă răspunsul ar fi fost evident. În caz de stres. Există o duzină de motive pentru care nu strică să avem la noi unul.

– Par stresat? întrebă Rhyme supărat.

Renunţase la ventilator cu ani în urmă pentru a respira de unul singur, cea mai mare realizare posibilă pentru un cvadriplegic. Însă Thom se pare că uitase – sau desconsiderase – acea realizare.

– N-am nevoie de el.

– Să sperăm că nu. Dar ce, strică să-l avem la noi?

Rhyme nu îi răspunse. În schimb, se uită la Pulaski şi zise:

– Şi apropo, nu este un aparat de respirat. Respiraţia e schimbul de oxigen şi bioxid de carbon. Ventilaţia înseamnă introducerea de gaz în plămâni. În consecinţă, este un *ventilator*.

Pulaski suspină.

– Am priceput, Lincoln.

Cel puţin, pifanul încetase să-i mai spună lui Rhyme „sir" sau „domnule căpitan".

– Contează? întrebă apoi tânărul ofiţer.

– Contează, firește, se răsti Rhyme. Precizia este cheia tuturor lucrurilor. Unde e dubiţa?

O altă sarcină a lui Thom fusese să facă rost în Bahamas de un vehicul în care să poată urca o persoană cu handicap.

Încă vorbind la telefon, el se uită la Rhyme şi se strâmbă.

– Din nou, m-au pus să aştept.

Se pare că Thom luă legătura cu cineva, iar câteva minute mai târziu, dubiţa oprea la bordură, lângă zona de aşteptare a microbuzelor staţiunii. Fordul cel alb era plin de lovituri şi duhnea a fum vechi de ţigară. Geamurile erau unsuroase. Pulaski încărcă bagajele în spate, în vreme ce Thom semnă actele şi i le dădu bărbatului slab şi tuciuriu care adusese vehiculul. Plăti cu cardul bancar, îi dădu şi ceva cash, după care şoferul dispăru pe jos. Rhyme se întrebă dacă nu cumva dubiţa fusese furată. Apoi, decise că nu era cinstit.

„Eşti într-o lume diferită, nu te mai afli în Manhattan. Fii deschis la minte."

Cu Thom la volan, o luară pe şoseaua principală spre Nassau, un drum cu două benzi în stare foarte bună. Traficul dinspre aeroport era aglomerat, format în special din maşini americane vechi şi automobile importate din Japonia, camionete ponosite şi microbuze. Aproape că nu se vedea niciun SUV, lucru deloc surprinzător într-o ţară în care combustibilul era scump şi în care nu existau gheaţă, zăpadă sau munţi. În mod curios, deşi se circula pe stânga – Bahamas este o fostă colonie britanică –, majoritatea maşinilor aveau volanul pe stânga, în stil american.

În vreme ce se îndreptau spre est, Rhyme observă pe marginea drumului mici prăvălioare fără firme care să indice ce produse sau servicii ofereau, multe parcele de teren neîngrijite, oameni care vindeau fructe şi legume din portbagajul maşinii – părând neinteresaţi să vândă. Dubiţa trecu pe lângă câteva case mari, fără formă, aflate în spatele unor porţi, majoritatea construcţii mai vechi. Câteva case mai mici şi colibe ce păreau abandonate – victime ale uraganelor, după cum bănui el. Aproape toţi

localnicii aveau pielea foarte întunecată. Cei mai mulţi bărbaţi erau îmbrăcaţi în pantaloni largi, blugi sau şorturi şi cămăşi cu mâneci scurte, purtate pe deasupra. Femeile purtau veşminte similare, însă multe erau îmbrăcate în rochii cu model floral sau în culori strălucitoare.

– Of! exclamă Thom cu răsuflarea tăiată, frânând brusc şi izbutind să evite un ţap fără să dea peste cap bagajele.

– Ia te uită! rosti Pulaski, fotografiind animalul cu telefonul mobil.

Thom dădu ascultare zeului GPS şi, înainte de a ajunge în centrul oraşului Nassau, ieşiră de pe drumul principal, îndepărtându-se de traficul dens. Trecură pe lângă zidurile de calcar ale unui vechi fort. După cinci minute, legănându-se din cauza suspensiilor proaste, Fordul intră în parcarea unui motel modest, dar bine întreţinut. Thom şi Pulaski dădură bagajele unui hamal, apoi ajutorul se duse la recepţie pentru a verifica şi analiza cât de accesibil era interiorul motelului. Se întoarse şi raportă că era acceptabil.

– Face parte din fortul Charlotte, spuse Pulaski citind un indicator instalat alături de o cărare ce ducea de la motel la fort.

– Poftim? zise Rhyme.

– Fortul Charlotte. După ce a fost construit, nimeni nu a mai atacat Bahamasul. Ei bine, nimeni n-a atacat Insula Noua Providenţă. Aici ne aflăm.

– Aha, replică Rhyme neinteresat.

– Uitaţi-vă la asta, zise Pulaski, arătând spre o şopârlă care stătea nemişcată pe peretele de lângă uşa din faţă.

Rhyme spuse:

– O anola verde, cameleonul american. Este însărcinată.

– Cum e?

– Însărcinată. Este evident.

– Adică e ceea ce înseamnă „gravidă"? întrebă tânărul ofiţer.

– Definiţia tehnică este „umflată cu ouă". *Ergo*, însărcinată.

– Glumeşti, râse Pulaski.

Rhyme mârâi:

– Să glumesc? Ce-ar putea fi amuzant la o şopârlă care urmează să aibă pui?

– Nu. Vreau să zic, de unde ştii?

– Pentru că veneam într-o zonă care nu îmi este familiară... Ce scrie în primul capitol al cărţii mele de criminalistică, pifane?

– Regula e că trebuie să cunoşti geografia zonei atunci când cercetezi un loc al faptei.

– A trebuit să învăţ datele elementare despre geologie, floră şi faună care m-ar fi putut ajuta aici. Faptul că nimeni n-a invadat insula după construirea fortului Charlotte e nerelevant pentru mine, aşa că nu m-am deranjat să-l reţin. Şopârlele şi papagalii, ca şi berea Kalik şi mangrovele *s-ar putea* să-mi fie utile. Aşa că am citit despre ele în timpul zborului. *Tu* ce-ai citit?

– Ăăă... revista *People*.

Rhyme îl privi batjocoritor.

Şopârla clipi şi îşi răsuci capul, dar rămase nemişcată.

Rhyme îşi scoase din buzunar telefonul mobil. Operaţia la braţul şi la mâna dreaptă fusese un succes. Mişcările îi erau uşor greoaie comparativ cu cele ale unui membru teafăr, dar erau îndeajuns de corecte pentru ca un privitor să nu bage de seamă că nu erau tocmai naturale. Telefonul său era un iPhone, iar el petrecuse

ore în şir exersând misterioasele aptitudini presupuse de acţionarea ecranului şi de deschiderea aplicaţiilor. Se săturase de recunoaşterea vocală activată din cauza stării sale, aşa că o trimise pe Siri la culcare. Acum se folosi de apelurile recente pentru a forma numărul dorit cu o singură atingere. O voce cu accent puternic rosti:

– Poliţia, aveţi vreo urgenţă?

– Nu, n-am nicio urgenţă. Aş putea, vă rog, să vorbesc cu caporalul Poitier?

– Un moment, domnule.

O perioadă de aşteptare binecuvântat de scurtă.

– Poitier la telefon.

– Domnule caporal?

– Da. Cine întreabă, vă rog?

– Lincoln Rhyme.

Timp de un moment îndelungat, se lăsă tăcerea.

– Da.

Acel unic cuvânt rostit de caporal conţinea o abundenţă de incertitudini şi nervozitate. Cazinourile erau locuri mult mai sigure pentru conversaţii decât biroul bărbatului.

Rhyme continuă:

– V-aş fi dat numărul cardului meu bancar. Sau v-aş fi sunat eu.

– N-am putut vorbi mai mult. Iar acum, sunt foarte ocupat.

– Cu studenta dispărută?

– Într-adevăr, rosti vocea baritonală şi foarte modulată a caporalului.

– Aveţi ceva piste?

Urmă o pauză.

– Deocamdată, nu. Au trecut peste 24 de ore. Nu se ştie nimic la ea la şcoală sau la serviciul cu jumătate de normă pe care-l avea. Cel mai recent a fost văzută cu un bărbat din Belgia. Acesta pare foarte îndurerat, dar... Lăsă cuvintele să se piardă, apoi, spuse: Mă tem că nu vă pot ajuta cu cazul dumneavoastră.

– Domnule caporal, aş vrea să ne întâlnim.

Se lăsă cea mai apăsătoare tăcere.

– Să ne întâlnim? zise el în cele din urmă.

– Da.

– Ei bine, cum am putea?

– Sunt în Nassau. Aş sugera un alt loc decât sediul poliţiei. Ne putem vedea oriunde doriţi.

– Dar... eu... Sunteţi aici?

– În afara biroului dumitale ar fi mai bine, repetă Rhyme.

– Nu. E imposibil. Nu pot să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

– Trebuie cu adevărat să stăm de vorbă, zise Rhyme.

– Nu, trebuie să închid, domnule căpitan.

Desluşi disperarea din vocea lui.

Rhyme spuse cu bruscheţe:

– Atunci, voi veni la biroul dumitale.

Poitier repetă:

– Chiar sunteţi aici?

– Da. Acest caz este important. Noi îl luăm foarte în serios.

Rhyme ştia că această precizare era o lovitură slabă – în sensul că Poliţia Regală din Bahamas nu părea să fie la fel de implicată. Însă el tot mai era convins că Poitier avea să-l ajute dacă insista suficient.

– Sunt foarte ocupat, după cum am zis.

– Vă veţi întâlni cu noi?

– Nu, nu pot.

Se auzi un „clic“ când caporalul închise.

Rhyme se uită la şopârlă, apoi se întoarse spre Thom şi rîse.

– Iată-ne în Caraibe, înconjuraţi de o apă atât de frumoasă! Hai să mergem să facem nişte valuri.

CAPITOLUL 27

Ciudat. Pur şi simplu, ciudat.

Îmbrăcată în jeanşi negri, cu o bluză fără mâneci din mătase bleumarin şi încălţată cu cizme, Amelia Sachs intră în laborator şi fu din nou frapată de cât de diferit era acest caz.

În situaţia oricărei alte anchete criminalistice veche de o săptămână, în laborator ar fi fost haos. Mel Cooper, Pulaski, Rhyme şi Sachs ar fi analizat dovezile, notând faptele, concluziile şi speculaţiile pe panouri, ştergând şi scriind din nou.

Acum, senzaţia de presiune nu era mai puţin intensă – ordinul de asasinat lipit pe panoul din faţa ei îi amintea că domnul Rashid, şi cine ştie câţi alţii, aveau să moară în curând –, însă încăperea era tăcută ca un mausoleu.

Se decise că era o comparaţie neinspirată.

Dar era corectă. Nance Laurel încă nu venise, iar Rhyme făcea prima călătorie în afara ţării de la accident. Zâmbi. Nu mulţi criminalişti ar fi făcut atâtea eforturi pentru a cerceta un loc al faptei, iar ea era bucuroasă că el se decisese s-o facă, din tot felul de motive.

Dar să nu-l aibă alături o cam dezorienta.

„Ciudat..."

Detesta această senzaţie, pustietatea rece.

„Rhyme, am un presentiment urât în privinţa asta..."

Trecu pe lângă una dintre mesele de examinare lungi, pe care se aflau suporturi pentru instrumente chirurgicale şi unelte, multe dintre ele în ambalaje sterile, pregătite pentru a analiza probele pe care nu le aveau.

Ajunsă la staţia ei de lucru improvizată, Sachs se aşeză şi se apucă de treabă. Îl sună pe şoferul obişnuit de la Elite Limousines al lui Robert Moreno, Vladimir Nikolov. Spera că poate el ştia cine era misterioasa Lydia, posibilă escortă, posibilă teroristă. Dar, conform celor de la firmă, şoferul plecase din oraş din cauza unei urgenţe în familie. Ea îi lăsase un mesaj la Elite şi altul în căsuţa vocală personală.

Avea să revină mai târziu, dacă nu o suna el.

Folosind baza de date statală şi federală, iniţie o căutare a activităţilor presupus teroriste sau infracţionale petrecute în preajma locului unde Tash Farada îi lăsase pe Moreno şi pe Lydia, în data de 1 mai. Descoperi în zonă câteva mandate pentru percheziţii şi supraveghere, dar – deloc surprinzător având în vedere despre ce loc era vorba – se refereau la tranzacţii ilegale şi fraude de investiţii din bănci şi case de brokeraj. Toate erau cazuri vechi şi ea nu găsi absolut nicio legătură cu Robert A. Moreno.

În cele din urmă, o breşă.

Telefonul sună, iar ea, văzând numărul, răspunse imediat:

– Rodney?

Expertul în infracţiuni cibernetice care încerca să-l găsească pe informator.

„Chunka, chunka, chunka, chunka…"

În fundal se auzea nelipsita muzică rock. Oare el asculta muzică *întotdeauna?* Şi de ce nu putea fi jazz sau muzică uşoară?

Volumul se micşoră. Puţin.

Szarnek spuse:

– Amelia, ţine mine: supercomputerele sunt prietenele noastre.

– O să ţin minte. Ce-ai aflat?

Ochii ei priveau salonul gol, în care firele de praf pluteau într-un fascicul de raze ale soarelui de dimineaţă, ca nişte baloane cu aer cald vizibile de la kilometri distanţă. Din nou, fu dureros de conştientă de absenţa lui Rhyme.

– Am aflat de unde a trimis e-mailul. N-o să te plictisesc cu noduri şi reţele, e suficient să-ţi spun că informatorul a trimis e-mailul cu OESS-ul în ataşament de la Java Hut de lângă Mott and Hester. Gândeşte-te: un lanţ de cafenele din Portland, Oregon, îşi deschide un local în inima Micii Italii. Ce-ar zice Naşul?

Ea se uită la antetul mesajului lipit pe panou.

– Este corectă data din e-mail? Putea s-o falsifice?

– Nu, asta-i data când a fost trimis. Putea să scrie orice dată voia în e-mail, routerele nu mint.

Deci, omul lor se aflase în cafenea la ora 1.02 p.m. în data de 11 mai.

Detectivul de la crime cibernetice continuă:

– Am verificat. Te poţi loga la Wi-Fi-ul de acolo fără să te identifici. Tot ce trebuie să faci este să fii de acord cu termenii utilizării, care se întind pe trei pagini. Lucru pe care toată lumea îl face şi nici măcar un singur suflet din istoria lumii nu a citit textul vreodată.

Sachs îi mulţumi poliţistului şi închise. Sună la cafenea şi vorbi cu managerul, explicându-i că încerca să găsească pe cineva care, în data de 11 mai, trimisese

documente importante folosindu-se de Wi-Fi-ul lor; iar ea dorea să vină şi să discute cu el despre asta. Adăugă:

– Aveţi o cameră de luat vederi?

– Da, avem. Există în toate francizele Java. În caz că suntem jefuiţi.

Fără să aibă aşteptări prea mari, ea întrebă:

– La ce interval se reînregistrează?

Era sigură că noua înregistrare se făcea peste cea veche, la câteva ore.

– O, avem un hard drive de 5 terabiţi. Are aproape trei săptămâni de înregistrare pe el. Calitatea e cam proastă, iar imaginea e alb-negru. Dar se poate distinge o faţă, dacă aveţi nevoie.

Un mic fior de entuziasm.

– Ajung acolo într-o jumătate de oră.

Sachs îşi puse un sacou de in negru şi îşi strânse părul cu un elastic la spate. Îşi luă Glockul cu tot cu toc din dulap, îl verifică aşa cum o făcea întotdeauna, o chestiune de rutină, şi îl prinse de cureaua jeanşilor. Tocul dublu îi coborî pe şoldul stâng. Tocmai îşi punea geanta mare pe umăr când îi sună telefonul. Se întrebă dacă nu cumva era Rhyme. Ştia că aterizase cu bine în Bahamas, însă era îngrijorată că drumul i-ar fi putut afecta sănătatea.

Dar nu, apelantul era Lon Sellitto.

– Bună.

– Amelia. Echipa de la Serviciile Speciale a cercetat jumătate din clădirea din care Moreno şi şoferul au luat-o pe Lydia. Deocamdată, nimic. Au dat de multe femei numite Lydia – ai fi crezut? –, dar niciuna nu era cea căutată. Cât de greu este să-ţi botezi copilul Tiara sau Estanzia? Ar fi fost mult mai uşor de găsit.

Ea îi povesti despre pista de la cafenea şi îi spuse că se îndrepta într-acolo.

– Bine. O cameră de luat vederi, excelent. Hei, Linc chiar s-a dus în Caraibe?

– Da, a aterizat cu bine. Nu ştiu cum se vor purta cu el. Fiindcă se amestecă.

– Pun pariu că se poate descurca.

Se lăsă tăcerea.

Se petrecea ceva... Lon Sellitto se gândea, dar de obicei era o gândire zgomotoasă.

– Ce-i? îl întrebă ea.

– În regulă, n-ai auzit asta.

– Spune.

Detectivul senior zise:

– Bill a venit la mine la birou.

– Bill Myers, căpitanul?

„Cum e să redevii jucător la nivel granular...?"

– Da.

– Şi?

– A întrebat de tine, spuse Sellitto. A vrut să ştie dacă eşti în regulă. Fizic.

Rahat!

– Pentru că şchiopătam?

– Poate, nu ştiu. În sfârşit, asta a zis. Ascultă un şmecher bătrân ca mine, poţi face faţă unor zile proaste, în care şontâcăi. Dar tu eşti o puştoaică, Amelia. Şi eşti slabă. A verificat rapoartele tale şi concediile luate. A văzut că te-ai oferit voluntar pentru multe operaţiuni tactice, că uneori ai fost prima care a ieşit pe uşă, conducând echipe. A întrebat doar dacă ai probleme pe teren sau dacă cineva a spus că nu se simte în siguranţă

să te aibă în preajmă când e vorba de arestări sau de salvări. I-am zis că nu, categoric nu. Că eşti excelentă.

– Mulţumesc, Lon, şopti ea. Se gândeşte să-mi ceară să fac un control fizic?

– N-a spus nimic despre asta. Dar nu înseamnă că nu.

Pentru a deveni ofiţer NYPD, un aplicant trebuia să treacă un examen medical, însă odată intrat în serviciu – spre deosebire de pompieri sau de paramedici –, nu mai trebuia să-l facă vreodată, exceptând cazul în care un superior ordona asta în anumite situaţii sau cel în care ofiţerii voiau să obţină o bilă albă pentru promovare. În afară de primul control, făcut cu ani în urmă, Sachs nu mai făcuse niciodată vreunul în cadrul departamentului. Singura consemnare a artritei sale era în fişele ortopezilor ei particulari. Myers n-ar fi avut acces la acestea, dar, dacă ar fi ordonat o examinare fizică, gravitatea bolii ei urma să fie dezvăluită. Iar asta ar fi fost un dezastru.

– Mulţumesc, Lon.

Întrerupseră convorbirea, iar ea rămase nemişcată vreme de o clipă, reflectând. De ce era asta singura parte a cazului care părea să sugereze îngrijorare în legătură cu infractorii?

Sachs îşi verifică arma încă o dată şi se îndreptă spre uşă, refuzând sfidătoare să cedeze nevoii aproape copleşitoare de a şchiopăta.

CAPITOLUL 28

Amelia Sachs avea un telefon 3G, după cum descoperise Jacob Swann.

Iar asta era o veste bună. Spargerea criptării şi ascultarea convorbirilor ei erau mai dificile decât în cazul mobilelor cu GPRS – *general packet radio service*[1] sau 2G –, dar măcar erau posibile, asta pentru că 3G avea un sistem de criptare A5/1 de modă veche.

Nu că departamentul lui tehnic ar fi avut permisiunea de a face aşa ceva, desigur.

Totuşi, probabil că se făcuse o greşeală pe undeva, fiindcă, la doar zece minute după ce discutase chestiunea pe un ton firesc – şi evident pur teoretic – cu directorul de la Servicii Tehnice şi Suport, Swann se pomenise fermecat de vocea melodioasă şi foarte sexy a lui Sachs, care ajunsese la el pe calea undelor.

Aflase deja multe lucruri interesante. Câteva detalii despre anchetarea cazului Moreno. Nişte chestii mai generale, dar la fel de utile – de pildă, faptul că detectivul Amelia Sachs avea ceva probleme de sănătate. Reţinu aspectul pentru a reveni ulterior asupra lui.

De asemenea, îi parvenise o informaţie îngrijorătoare: faptul că anchetatorul celălalt, Lincoln Rhyme, se afla în

[1] Serviciu de transfer pachete de date (în lb. engleză, în original) (n.tr.)

Bahamas. Ei bine, asta putea să fie o problemă reală. După ce aflase, Swann îşi sunase imediat contactele de acolo – câţiva băutori de Sands şi Kalik de pe chei – şi făcuse câteva aranjamente.

Însă deocamdată nu se putea concentra asupra acestui lucru. Era ocupat. Să se lase pe vine într-o alee neplăcut mirositoare şi să descuie broasca unei uşi de serviciu de la o imitaţie de Starbucks. Un loc numit Java Hut. Purta mănuşi subţiri din latex de culoarea pielii, astfel că, la o primă privire, mâinile sale păreau goale.

Dimineaţa era caldă, iar mănuşile şi hanoracul cu care era îmbrăcat îl făceau să-i fie şi mai cald. Transpira. Nu la fel de mult ca atunci când se ocupase de Annette, în Bahamas. Dar...

Iar acea duhoare cumplită... Aleile din New York. Nu putea să le frece cineva cu înălbitor din când în când?

În cele din urmă, broasca se descuie. Swann întredeschise uşa şi privi înăuntru. De unde se afla, putea să vadă un birou, care era gol, o bucătărie, în care un hispanic slab spăla vase, iar dincolo de ea, o parte a localului. Nu era foarte aglomerat, iar el bănui că, fiind o zonă turistică – ceea ce mai rămăsese din Mica Italie –, grosul afacerii se desfăşura în weekenduri.

Se strecură înăuntru, lăsă uşa aproape închisă şi intră în birou dând la o parte hanoracul şi asigurându-se că pumnalul era uşor accesibil.

Ah, iată monitorul computerului înfăţişând ceea ce camera video vedea în local în acel moment. Camera scana încet înainte şi înapoi, prezentând o hipnotică imagine în alb şi negru. Avea să-l vadă bine pe informator atunci când va derula înapoi până la data de 11 mai,

când ticălosul trimisese ordinul de asasinat la biroul procurorului districtual.

Apoi, remarcă un comutator pe o laterală a monitorului: 1–2–3–4.

Selectă ultima poziție, iar ecranul se împărți în patru.

Of, la naiba...

Localul avea *patru* camere. Iar una tocmai îl înregistra pe el însuși lăsat pe vine în fața aparatului. Doar spatele îi era filmat, dar tot era un lucru foarte îngrijorător.

Studie repede computerul și se îngrijoră și mai tare când văzu că era imposibil să scoată și să fure hard drive-ul, așa cum plănuise. Marele computer era fixat de podea cu benzi metalice și șuruburi mari.

Ca și cum cineva ar fi furat un gunoi vechi de cinci ani, cu sistem de operare Windows XP. Pentru el, o astfel de mașinărie era precum un mixer de mână Sears, făcut din plastic, versus ce avea el: un robot KitchenAid de 600 de dolari, cu cârlig de frământare a aluatului de pâine și un accesoriu de făcute paste proaspete.

Swann încremeni. Auzi voci – a unei tinere flușturatice, apoi a unui hispanic – și întinse mâna spre Kai Shun.

Dar cuvintele lor se stinseră, iar coridorul rămase pustiu. Reveni la treaba lui. Verifică șuruburile și benzile metalice. Nu cedau. Iar el nu avea uneltele necesare pentru a le desface. Desigur, nu se putea învinovăți pentru asta. Avea o trusă de unelte de bază, dar pentru asta i-ar fi fost necesar un fierăstrău electric.

Suspină.

Se decise că lucrul cel mai bun pe care îl putea face era să se asigure că nici poliția nu punea mâna pe hard drive.

Păcat, nu asta ar fi ales, dar nu avea încotro.

Se auziră din nou voci, venind din partea din faţă a localului. Avu impresia că o femeie rostise:

– Aş dori să vorbesc cu Jerry, vă rog.

Era posibil? Da. Tonul îi era familiar.

„Bunul sistem de criptare A5/1 de modă veche..."

– Eu sunt Jerry. Sunteţi detectivul care a sunat?

– Da. Sunt Amelia Sachs.

Ajunsese acolo mai repede decât se aşteptase Swann.

Aplecându-se în faţă pentru a ascunde de cameră ceea ce făcea, băgă mâna în rucsac şi scoase un dispozitiv explozibil improvizat, un model antipersonal care nu doar că avea să distrugă computerul, dar avea să trimită o sută de bucăţele de şrapnel zimţat prin jumătatea din spate a cafenelei. Se gândi un moment. Ar fi putut să fixeze cronometrul la un minut. Însă Swann decise că era mai bine ca detonatorul să acţioneze după ceva mai mult timp. Astfel, i-ar fi oferit doamnei Sachs suficient răgaz pentru a intra în birou şi a începe să verifice înregistrările înainte de explozie. Apăsând butonul de armare şi apoi declanşatorul, Swann strecură cutia în spatele computerului.

După aceea se ridică încet şi ieşi cu spatele din birou, având grijă să nu stea cu faţa la cameră.

CAPITOLUL 29

Aerul de la Java Hut era plin de o multitudine de arome diferite – vanilie, ciocolată, scorţişoară, fructe de pădure, muşeţel, nucşoară... şi chiar cafea.

Jerry, managerul, era un tânăr deşirat, având pe braţe mai multe tatuaje decât ar fi trebuit să aibă probabil un manager al unei cafenele dintr-o reţea naţională. Chiar dacă era vorba de una cu sediul central în Portland. Îi strânse Ameliei mâna cu fermitate, furişând o privire spre şoldurile ei. Bărbaţii făceau adesea asta – nu că îi studiau corpul, ci căutau să-i întrezărească arma.

Oamenii aflaţi aici, cam o duzină, erau cu toţii ocupaţi – tastau sau examinau câte un *device* electronic. Câţiva citeau publicaţii tipărite pe hârtie. O singură persoană, o femeie mai în vârstă, şedea tăcută privind pe geam şi nefăcând altceva decât să se bucure de o cană cu cafea.

Jerry întrebă:

– Doriţi ceva? Din partea casei...

Ea refuză. Dorea să obţină singura pistă din acest caz ce părea să fie promiţătoare.

– Vreau doar să verific înregistrările video.

– Sigur, rosti el, încercând să zărească din nou arma.

Ea fu bucuroasă că avea jacheta încheiată. Ştia că el ar fi vrut s-o întrebe dacă o folosise recent. Şi să vorbească despre calibre.

Bărbaţii! Sex sau arme.

– Ei bine, avem aici o cameră. Arătă spre cea aflată deasupra casei de marcat. Toţi cei care intră sunt fotografiaţi cel puţin o dată, suficient de aproape. Ce a trimis tipul? Informaţii din interior?

– Ceva de genul ăsta, da.

– Bancherii! Nu poţi decât să-i urăşti. Şi mai sunt încă două camere.

Arăta spre ele. Una era montată pe un perete lateral şi se mişca încet dintr-o parte în alta, ca un aspersor. Mesele erau aranjate perpendicular pe cameră, ceea ce însemna că, deşi clienţii nu se vedeau probabil din faţă, era posibil să obţină totuşi un profil clar al informatorului.

În regulă.

Cealaltă cameră scana un mic alcov aflat la stânga uşii principale, în care se aflau doar patru mese. Şi aceasta putea capta imagini bune de profil ale clienţilor şi se afla mai aproape de mese decât cea din sala principală.

– Hai să vedem înregistrările, spuse ea.

– Sunt în birou. După dumneavoastră.

Întinse braţul acoperit cu tatuajul multicolor, reprezentând ceva scris în chineză cu sute de caractere.

Sachs nu se putu abţine să nu se întrebe: ce era oare atât de important de spus încât să merite durerea?

Nemaivorbind de modul în care avea să le explice nepoţilor.

CAPITOLUL 30

Sfinte, aleea aia într-o după-amiază fierbinte...

Absolut scârbos.

Aleile din New York aveau un soi de farmec doar dacă le priveai într-un anumit mod: erau un fel de bule ale istoriei, transpuse în ziua de azi ca într-un muzeu. Faţadele clădirilor de apartamente şi – aici, în Mica Italie – de magazine se schimbau la fiecare generaţie, dar aleile erau cam la fel cum fuseseră probabil şi cu un secol în urmă. Decorate cu indicatoare din lemn şi metal ruginit care îţi spuneau pe unde s-o iei şi te atenţionau: „Foloseşte cale la roţile căruţei!" Pereţii din cărămidă şi piatră erau nevopsiţi, nespălaţi, ponosiţi. Uşi inegale, improvizate, rampe de încărcare, ţevi care nu duceau nicăieri şi fire pe care nu îndrăzneai să le atingi.

Iar aerul puţea.

În zilele fierbinţi ca aceea, ajutorul de la bucătărie detesta să ducă gunoiul la tomberonul pe care îl împărţeau cu alte două restaurante, căci cei de la localul de alături, care vindea sushi, îşi aruncaseră resturile cu o seară în urmă. Nu era greu să-ţi imaginezi ce duhoare avea să fie în acea după-amiază.

Peşte.

Totuşi, era un lucru care îi plăcea la aleea aceea: clădirea de deasupra cafenelei Java Hut. Se pare că fusese casa cuiva celebru. Ospătarul Sanchez îi spusese că aparţinuse unui scriitor american. Parcă Mark Twin. Ajutorul nu ştia să citească bine în engleză şi îi zisese lui Sanchez că avea să caute ceva scris de acest Twin, dar nu apucase s-o facă.

Aruncă gunoiul – ţinându-şi respiraţia, desigur –, apoi se întoarse spre restaurant. Remarcă o maşină parcată pe alee, de fapt în apropiere de Java Hut. Un Ford Torino Cobra roşu.

Drăguţ.

Dar avea să fie ridicat.

Ajutorul de la bucătărie realiză că încă îşi ţinea respiraţia. Expiră, apoi inspiră strâmbând din nas. Duhoarea efectiv înţepa.

Peşte vechi. Peşte cald.

Se întrebă dacă avea să verse. Se îndreptă spre maşină pentru a o studia. Îi plăceau maşinile. Cumnatul lui fusese arestat pentru că furase un frumos BMW M3 model nou. Asta presupusese un oarecare efort. Oricine putea fura un Accord. Însă numai un bărbat cu boaşe putea sălta un M3. Totuşi, nu era neapărat necesar să ai creier. Ramon fusese arestat exact două ore şi 20 de minute mai târziu. Dar trebuia să-i acorzi credit.

Ei, ia te uită! Maşina avea pe bord o legitimaţie de NYPD. Ce soi de poliţist conducea o maşină ca aceea? Poate că...

În clipa aceea, o minge de foc şi de fum erupse pe uşa din spate de la Java Hut, iar ajutorul se pomeni zburând înapoi. Căzu pe un maldăr de cutii de carton aflat în

spatele frizeriei Hair Cuttery. Ajutorul se rostogoli de pe cutii şi rămase stupefiat pe caldarâmul uleios şi umed.

Isuse...

Fum şi foc curgeau din cafenea...

Ajutorul îşi scoase mobilul şi făcu un efort ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

Îşi mîji ochii pentru a desluşi tastatura. Apoi îşi dădu seama ce avea să se întâmple dacă suna, chiar şi anonim.

Domnule, spuneţi-mi numele, adresa, numărul de telefon şi, apropo, aveţi permis de conducere sau paşaport?

Sau poate certificat de naştere? Carte verde?

Domnule, avem numărul dumneavoastră de mobil...

Băgă telefonul la loc.

Se decise că oricum nu conta. Probabil că alţi oameni sunaseră deja. În plus, explozia fusese atât de puternică, încât fără îndoială nu existau supravieţuitori înăuntru, iar casa domnului Mark Twin avea să se transforme într-un morman de moloz fumegând, peste doar câteva minute.

CAPITOLUL 31

Dubiţa merse pe Bay Street, apoi prin centrul oraşului Nassau, pe lângă magazine placate cu lemn şi case vopsite în roz pal, galben pal şi verde pal, nuanţele pastilelor de mentă de la Crăciunurile copilăriei lui Lincoln Rhyme.

Oraşul era în general plat, ceea ce domina pe linia orizontului fiind pacheboturile trase la chei sau înaintând prin apă, în stânga lor. Rhyme nu văzuse niciodată unul de aproape. Erau masive, înălţându-se zeci de metri în aer. Centrul era curat şi ordonat, mult mai îngrijit decât împrejurimile aeroportului. Spre deosebire de New York, pretutindeni erau copaci plini de flori, rădăcinile lor creând denivelări în trotuare şi în străzi. Această zonă era un amestec de afaceri serioase – cu avocaţi, contabili şi agenţi de asigurări – şi magazine care vindeau orice obiect imaginabil care l-ar fi putut face pe un turist de pe vreun vas de croazieră să se despartă de banii săi.

Un echipament de pirat era o modalitate foarte populară de atingere a acestui scop. Unul din doi copii de pe trotuar avea o sabie de plastic şi purta o pălărie neagră, pe care se afla un craniu şi două oase încrucişate.

Trecură pe lângă nişte clădiri guvernamentale. Piaţa Parlamentului, remarcă Rhyme. În faţă se afla statuia reginei Victoria şezând pe tron, ţinând sceptrul în mână

şi privind în zare de parcă mintea ei era preocupată de colonii mai importante sau poate cu mai multe probleme.

Dubiţa se integra în peisaj – majoritatea vehiculelor erau modele similare şi microbuze, singura diferenţă reprezentând-o rampa de acces motorizată. La fel ca mai devreme, ritmul traficului era lent, iritant. Rhyme decise că nu era vorba de lene la volan. Pur şi simplu erau prea multe maşini pe prea puţine străzi şi şosele.

Erau şi nenumărate scutere. Peste tot.

– Asta e cea mai bună rută? murmură el.

– Da, replică Thom virând la dreapta pe East Street.

– Durează mai mult decât aş fi crezut.

Thom nu răspunse. Peisajul devenea tot mai dezordonat pe măsură ce se îndreptau spre sud. Tot mai multe distrugeri şi pagube rămase în urma uraganului, tot mai multe cocioabe, tot mai multe capre şi pui.

Trecură pe lângă o pancartă pe care scria:

Ai grijă de lucrurile tale!

Foloseşte MEREU prezervativ.

Rhyme trebuise să dea câteva telefoane pentru a afla exact unde se afla Mychal Poitier – firește, fără să-l sune pe caporal. Nassau avea o Unitate Centrală de Detectivi, care nu se afla la sediul central. Poitier sugerase că lucra la UCD, dar recepţionera spusese că, deşi credea că lucra la această unitate, nu avea biroul acolo. Nu era sigură unde anume era acesta.

În cele din urmă, Rhyme sunase la numărul centralei şi aflase că Poitier lucra la sediul din East Street.

Când ajunseră, Rhyme privi clădirea prin geamul murdar al dubiţei. Era un complex de structuri care nu se potriveau una cu alta – corpul principal era modern, în culori vii şi având forma unei cruci culcate.

Corpurile auxiliare erau răspândite în jur la întâmplare. Unul părea să fie o închisoare (o străduţă laterală din apropiere se numea Aleea Puşcăriei). Terenul era un amestec de iarbă – unele porţiuni fiind tunse, altele pline de buruieni – şi parcări având pe jos pietriş şi nisip.

Un sediu al poliţiei funcţional.

Ieşiră din dubiţă. Din nou, în aer se simţi un miros înţepător de fum. Ah, da. Aruncând o privire spre curtea unei case particulare din apropiere, Rhyme înţelese care era sursa: focurile în care se ardeau gunoaiele. Probabil că erau pretutindeni.

– Uite, Lincoln, avem nevoie de o chestie din aia, rosti Poitier.

Arătă către partea din faţă a clădirii principale.

– Ce anume? se răsti Rhyme. O clădire, o antenă radio, o clanţă, o puşcărie?

– Un blazon.

Poliţia Regală din Bahamas avea o siglă impresionantă, care le promitea cetăţenilor insulei curaj, integritate şi loialitate. Unde oare în lumea noastră le puteai găsi pe toate trei într-un singur pachet frumos aranjat?

– Pifane, o să-ţi cumpăr un tricou pe post de suvenir.

Rhyme îşi conduse scaunul pe trotuar şi intră agresiv în hol, un loc neimpresionant, ponosit şi cu pereţii ciobiţi. Furnicile se târau peste tot, iar muştele roiau. Păreau să nu existe poliţişti în civil – toţi purtau uniformă. Cele mai comune erau alcătuite din haine albe şi pantaloni negri cu dungi roşii pe lateral. Câteva femei purtau astfel de haine şi fuste dungate. Cea mai mare parte a personalului – alcătuit numai din negri – purta ceva pe cap, fie tradiţionalele şepci de poliţie albe, fie caschete albe.

„Coloniale..."

O mulțime de localnici și de turiști așteptau pe bănci sau la coadă pentru a vorbi cu ofițerii, probabil pentru a raporta diverse infracțiuni. În general păreau nervoși, nu traumatizați. Rhyme presupuse că majoritatea cazurilor erau legate de furturi din buzunare, pașapoarte dispărute, acostări, furturi de aparate foto și video sau de mașini.

Era conștient de atenția pe care o atrăgeau el și micul său anturaj. Un cuplu de vârstă mijlocie, american sau canadian, se afla la coadă în fața lor.

– Nu, domnule, vă rog, luați-o în față, i se adresă soția, ca și cum ar fi fost un puști de cinci ani. Insistăm.

Pe Rhyme îl ofensă condescendența lor, iar Thom, simțind asta, înțepeni așteptându-se probabil la o tiradă, însă criminalistul zâmbi și le mulțumi. Valurile pe care intenționa să le facă erau rezervate pentru Poliția Regală din Bahamas.

Un bărbat înalt, aflat în fruntea cozii în fața lui Rhyme, cu o piele neagră strălucitoare și purtând jeanși și o cămașă nebăgată în pantaloni, i se plângea unei polițiste atrăgătoare care îl privea cu atenție, reclamând că-i se furase un țap.

– Poate că a plecat singur, zise femeia.

– Nu, nu, funia a fost tăiată. Am făcut poze. Vreți să vedeți? A fost tăiată cu un cuțit. Am poze! A fost vecinul meu. Știu că vecinul meu a făcut asta.

Proba putea face legătura între tiparul tăieturii funiei și cuțitul vecinului. Fibrele de cânepă sunt foarte aderente, așa că ar fi trebuit să existe un transfer probatoriu. Nu plouase recent. Cu siguranță, încă existau urme de pași.

Zâmbind pentru sine, Rhyme reflectă că era un caz uşor. Îşi dori ca Sachs să fi fost acolo, pentru a putea împărtăşi povestea cu ea.

Ţapi...

Bărbatul fu convins să mai caute puţin.

Apoi, se apropie Rhyme. Poliţista se ridică puţin şi îşi coborî privirea spre el. Rhyme ceru să discute cu Mychal Poitier.

– Da, îl chem. Cine sunteţi, vă rog?

– Lincoln Rhyme.

Ea dădu un telefon.

– Caporale, sunt sergent Bethel de la recepţie. Un anume Lincoln Rhyme şi alţi domni doresc să te vadă. Se uită la telefonul ei bej, demodat, devenind tot mai încordată pe măsură ce asculta. Ei bine, da, caporale. Este aici, după cum spuneam... E chiar în faţa mea.

Oare îi ceruse Poitier să le comunice că nu era acolo?

Rhyme rosti:

– Dacă este ocupat, ziceţi-i că voi fi încântat să-l aştept. Oricât de mult e nevoie.

Ochii ei clipiră nesiguri privindu-l pe Rhyme.

– Da, caporale. Puse receptorul în furcă şi spuse: Vine într-un minut.

– Mulţumesc.

Se întoarseră şi se îndreptară spre o zonă neocupată a sălii de aşteptare.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, rosti femeia care îi cedase locul la coadă pateticei persoane.

Rhyme simţi mâna lui Thom pe umărul lui, dar, din nou, nu făcu decât să zâmbească.

Thom şi Pulaski se aşezară pe o bancă alături de Rhyme, sub zeci de portrete pictate şi fotografiate ale

chestorilor şi ale comandanţilor Poliţiei Regale din Bahamas. Rhyme cercetă galeria. Era la fel ca pretutindeni – chipuri de nepătruns şi, asemenea reginei Victoria, privind în zare, nu la pictor sau la camera foto. Păreau impasibili, dar, vai, câte nu văzuseră împreună toţi acei ochi în sutele de ani însumaţi în slujba legii...

Rhyme se întreba curios cât avea Poitier să întârzie, când un tânăr ofiţer apăru dintr-un coridor şi se apropie de recepţie. Purta omniprezenţii pantaloni negri şi o cămaşă albastră, cu mâneci scurte şi cu gulerul descheiat. Un lănţişor pornea de la nasturele de sus şi dispărea în buzunarul stâng de la piept. Rhyme se întrebă dacă era un fluier. Bărbatul cu pielea întunecată şi înarmat cu un pistol semiautomat nu purta nimic pe cap şi avea un păr bogat, tuns scurt. Chipul lui rotund nu părea fericit.

Sergentul Bethel i-l arătă ofiţerului pe Rhyme. Tânărul bărbat se răsuci şi clipi stupefiat. Deşi încercă să se stăpânească, îşi coborî imediat privirea spre cărucior şi spre picioarele lui Rhyme. Clipi din nou şi păru să înghită un nod cu un aer nemulţumit.

Rhyme ştia că nu doar prezenţa lui îl deranja pe ofiţer.

Lasă crima, lasă geopolitica... chiar trebuie să am de-a face cu un *invalid?*

Poitier mai întârzie un moment, poate întrebându-se dacă fusese zărit. Oare mai putea scăpa? Apoi, recăpătându-şi stăpânirea de sine, se desprinse fără niciun chef de biroul recepţiei şi se apropie de ei.

– Domnule căpitan Rhyme, rosti el pe un ton relaxat, aproape vesel.

Identic cu cel al turistei de mai devreme. Mâna lui Poitier se întinse pe jumătate, ca şi cum nu ar fi vrut să i-o strângă, dar gândindu-se că ar fi fost lipsit de moralitate să

nu facă efortul deloc. Rhyme îşi ridică mâna, iar ofiţerul i-o strânse foarte, foarte repede, după care îi dădu drumul.

„Cvadriplegia nu e contagioasă", gândi Rhyme cu amărăciune.

– Domnule caporal, acesta este ofiţerul Pulaski de la NYPD. Iar el este asistentul meu, Thom Reston.

Bărbaţii îşi strânseră mâinile, de data aceasta cu mai puţină nesiguranţă, însă Poitier îl măsură pe Thom din cap până-n picioare. Poate conceptul de „asistent" era nou pentru el.

Caporalul privi în jur şi descoperi câţiva colegi încremeniţi în diverse poziţii, precum copiii care joacă „Statuile", holbându-se la ei.

Atenţia lui Mychal Poitier reveni imediat la scaunul cu rotile şi la picioarele imobile ale lui Rhyme. Totuşi, mişcările lente ale braţului drept păreau să-l fascineze cel mai mult. În cele din urmă, folosindu-se de toată voinţa lui, Poitier se sili să se uite în ochii lui Rhyme.

Iniţial, criminalistul se simţi iritat de această reacţie, apoi avu o senzaţie pe care n-o mai simţise de mult: îi era ruşine. De fapt, îi era ruşine de starea lui. Sperase că acest sentiment avea să se metamorfozeze în furie, dar nu se întâmplă astfel. Se simţi împuţinat, slăbit.

Privirea consternată a lui Poitier îl arsese.

„Ruşinat..."

Încercă să alunge senzaţia neplăcută şi rosti pe un ton egal:

– Domnule caporal, trebuie să discut cazul cu dumneata.

Poitier se uită din nou în jur.

– Mă tem că v-am spus tot ce se poate.

– Vreau să văd rapoartele probelor. Vreau să văd locul faptei.

– Nu se poate. Locul este sigilat.

– Sigilaţi locurile faptelor pentru public, nu pentru criminalişti.

– Dar dumneavoastră sunteţi...

O ezitare. Poitier izbuti să nu se uite la picioarele lui.

– Nu sunteţi poliţist aici, domnule căpitan Rhyme, zise el apoi. Aici, sunteţi civil. Îmi pare rău.

Pulaski rosti:

– Daţi-ne voie să vă ajutăm cu acest caz.

– Sunt foarte ocupat.

Fu încântat să se răsucească spre Pulaski, cineva care se afla pe picioarele lui. Cineva care era normal.

– Foarte ocupat, repetă Poitier întorcându-se spre panoul cu informaţii, pe care era prins un fluturaş.

Titlul lipsea. Dedesubt se afla poza unei blonde zâmbitoare descărcată de pe Facebook, după cum se părea.

Rhyme spuse:

– Studenta de care aţi pomenit...

– Da. Cea de care dumneavoastră...

Caporalul fusese cât pe ce să adauge: „nu vă pasă". Rhyme era sigur de asta.

Dar se abţinuse. Pentru că, desigur, cu Rhyme nu era un joc cinstit. Era slab. Un cuvânt aiurea putea să-l distrugă cu totul.

Chipul i se îmbujoră.

– Domnule caporal, zise Pulaski putem vedea copii după rapoartele probelor, după raportul de autopsie? Ne-am putea uita la ele aici. Nu e nevoie să le scoatem din clădire.

Rhyme se gândi că era o abordare bună.

– Mă tem că nu va fi posibil, domnule ofiţer Pulaski.

Făcu un efort să se uite din nou la Rhyme.

– Atunci, lăsaţi-ne să aruncăm o privire rapidă la locul faptei.

Poitier tuşi sau încercă să îşi dreagă glasul.

– Trebuie să-l păstrez intact, pentru că aşteptăm răspunsul autorităţilor venezuelene.

Rhyme îi cântă în strună.

– Iar eu mă voi asigura că scena rămâne necontaminată pentru acestea.

– Cu toate astea, regret, zise Poitier.

– Cazul nostru legat de moartea lui Moreno este diferit de al vostru – aţi subliniat asta data trecută. Totuşi, avem nevoie de anumite probe criminalistice de aici.

„Altminteri, riscul pe care ţi l-ai asumat când m-ai sunat de la cazinou a fost în zadar." Acesta era mesajul implicit.

Rhyme avu grijă să nu pomenească de agenţiile de securitate americane sau de lunetişti. Dacă poliţia din Bahamas voia carteluri de droguri venezuelene, el nu avea de gând să se amestece. Dar avea nevoie de afurisitele de probe.

Se uită la afişul cu studenta dispărută.

Era foarte atrăgătoare, cu un zâmbet larg şi inocent.

Recompensa pentru informaţii era de numai 500 de dolari.

Îi şopti lui Poitier:

– Aveţi o unitate de urmărire a armelor de foc. Am văzut o referire pe site-ul vostru. Pot măcar să văd raportul său despre glonţ?

– Unitatea încă nu s-a ocupat de această problemă.

– Aşteaptă decizia autorităţilor venezuelene.

– Aşa este.

Rhyme trase adânc aer în piept, încercând să rămână calm.

– Vă rog...

– Caporal Poitier...

Un bărbat în uniformă kaki se afla în pragul unei uşi, în spatele lui zărindu-se un coridor în obscuritate. Chipul lui întunecat – atât culoarea pielii, cât şi expresia – era îndreptat spre cei patru bărbaţi de lângă peretele pe care se afla galeria personalităţilor din poliţie.

– Corporal Poitier, repetă el cu voce aspră.

Ofiţerul se răsuci, clipind.

– Da, domnule.

O pauză.

– După ce îţi termini treburile aici, aş vrea să vii în biroul meu.

Rhyme deduse că bărbatul cu ton aspru era versiunea căpitanului Bill Myers aparţinând poliţiei din Bahamas.

– Da, domnule.

Tulburat, tânărul ofiţer se întoarse spre ei.

– Acesta este chestorul-şef McPherson. El este şef în Noua Providenţă. Haideţi, trebuie să plecaţi acum. Vă conduc la maşină.

În timp ce îi însoţea afară, Poitier se opri stânjenit pentru a-i deschide uşa lui Rhyme şi, din nou, evită priveliştea tulburătoare oferită de bărbatul imobil.

Rhyme ieşi din clădire, cu Thom şi Pulaski în urma sa. Se îndreptară împreună spre dubiţă.

Poitier şopti:

– Domnule căpitan, am riscat foarte mult dându-vă informaţiile pe care vi le-am dat – despre apelul telefonic, despre bărbatul de la South Cove Inn. Sperasem că vă veţi ocupa de asta din Statele Unite. Nu de aici.

– Iar eu apreciez ce mi-aţi spus. Dar nu a fost suficient. Avem nevoie de probe.

– Nu este posibil. V-am rugat să nu veniţi. Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta.

Tânărul şi zveltul ofiţer se uită în altă parte, înapoi către uşa principală, de parcă şeful lui încă îl observa. Rhyme îşi dădea seama că Poitier era furios. Dorea să se manifeste. Dar singura reacţie a ofiţerului fu o mângâiere pe creştet la figurat.

„Dumnezeu să vă binecuvânteze..."

– Nu puteţi face nimic aici, domnule. Distraţi-vă o zi sau două, mergeţi la restaurante. Îmi imaginez că nu prea ieşiţi... Se întrerupse, apoi schimbă macazul: Probabil că sunteţi ocupat la serviciu şi nu prea aveţi ocazia să vă distraţi. Există câteva restaurante bune pe chei. Pentru turişti.

Unde totul e accesibil pentru persoanele cu handicap datorită pasagerilor bătrâni şi bolnavi de pe vasele de croazieră.

Rhyme insistă:

– V-am propus să ne întâlnim în altă parte, dar aţi refuzat.

– N-am crezut că veţi veni.

Rhyme se opri, apoi li se adresă lui Thom şi Pulaski:

– Aş dori să schimb o vorbă în particular cu domnul caporal.

Cei doi bărbaţi se duseră la dubiţă.

Ochii lui Poitier măsurară încă o dată picioarele şi trupul criminalistului.

– Aş dori..., începu el.

– Caporale, i-o reteză Rhyme, nu juca aceste jocuri nenorocite cu mine.

În cele din urmă, ruşinea se solidificase în gheaţa furiei.

Ofiţerul clipi şocat.

– Mi-ai dat două piste care nu înseamnă nimic fără dovezile fizice care să le susţină. Sunt inutile. Puteai mai bine să economiseşti banii pe care i-ai dat pe afurisita aia de cartelă.

– Încercam să vă ajut, rosti el pe un ton calm.

– Încercai să scapi de sentimentul de vină.

– Sentimentul de...?

– Nu m-ai sunat pentru a mă ajuta cu acest caz. M-ai sunat ca să te simţi mai bine fiindcă faci o treabă mizerabilă ca poliţist. Mi-ai azvârlit câteva fleacuri inutile, apoi ai revenit la povestea pe care ai fost obligat s-o spui, cum că aştepţi răspunsul autorităţilor venezuelene.

– Nu înţelegeţi, se răsti Poitier, furia lui eliberându-se. Sudoarea îi acoperea chipul, iar ochii lui aveau o privire concentrată şi aprigă. Dumneavoastră vă câştigaţi salariul în America – de zece ori cât câştigăm noi aici –, iar dacă nu vă e de ajuns, vă mai luaţi o slujbă şi câştigaţi tot pe atât sau chiar mai mult. Noi nu avem aceste opţiuni, domnule căpitan. Deja am riscat prea mult. Vă spun confidenţial anumite lucruri, apoi... începu să se bâlbâie de nervi. Apoi, iată-vă aici. Iar acum, chestorul meu ştie! Am o soţie şi doi copii pe care trebuie să îi întreţin. Îi iubesc foarte mult. Ce drept aveţi să-mi periclitaţi slujba?

– Slujba dumitale? se răsti Rhyme. Slujba dumitale este să afli ce s-a întâmplat în 9 mai la South Cove Inn, cine a tras acel glonţ, cine a luat o viaţă de om în jurisdicţia dumitale. *Asta-i* slujba dumitale, nu să te ascunzi în spatele basmelor superiorilor.

– Nu înţelegeţi! Eu...

– Înţeleg că, dacă susţii că eşti poliţist, atunci fii! Dacă nu, întoarce-te la inspecţii şi licenţe, caporale.

Rhyme se răsuci şi porni spre dubiţă, de unde Pulaski şi Thom îl priveau îngrijoraţi şi confuzi. Observă că un bărbat aflat la o fereastră din apropiere se uita în direcţia lor. Rhyme fu sigur că era chestorul-şef.

CAPITOLUL 32

După ce plecară de la poliție, Thom o luă spre nord, apoi spre vest, pe străzile prost pavate din Nassau.

– În regulă, pifane, ai o treabă. Vreau să faci niște cercetări la South Cove Inn.

– Nu plecăm?

– Firește că nu plecăm. Vrei să afli ce ai de făcut sau ai de gând să mă tot întrerupi?

Fără să aștepte vreun răspuns, Rhyme îi aminti tânărului ofițer de informațiile oferite telefonic de caporalul Poitier cu o seară înainte, când se aflau la New York: faptul că un american sunase ca să întrebe de rezervarea lui Moreno și că un bărbat venise la hotel, cu o zi înainte de crimă, și îi pusese întrebări unei cameriste despre Moreno – Don Bruns, talentatul lor lunetist.

– Circa 35 de ani, american, atletic, zvelt, cu păr castaniu, tuns scurt.

Pulaski își aminti că văzuse asta în schema cazului.

– Bine. Eu nu mă pot duce, zise criminalistul, pentru că aș atrage atenția prea mult. Vom rămâne în parcare și te vom aștepta. Du-te la recepție, flutură-ți insigna și află de la ce număr a sunat persoana din America și orice mai poți despre tipul care a întrebat de Moreno. *Nu* da

prea multe explicaţii. Spune doar că eşti ofiţer de poliţie şi că te ocupi de caz.

– O să zic că tocmai vin de la sediul Poliţiei Regale din Bahamas.

– Hmm. Îmi place asta. Suficient de autoritar, dar vag în acelaşi timp. Dacă obţii numărul – când obţii numărul –, o să-l sunăm pe Rodney Szarnek şi o să-i cerem să vorbească cu furnizorul de telefonie mobilă sau fixă. Ai înţeles totul?

– Pe pariu, Lincoln.

– Ce înseamnă „pe pariu"?

– O s-o fac, rosti el.

– Vorbe-n vânt, asta semnifică astfel de expresii...

Încă era rănit şi furios din cauza a ceea ce considera a fi trădarea lui Poitier – ceea ce era doar parţial refuzul de a-l ajuta.

În vreme ce se hurducăiau pe străzile din Nassau, lui Rhyme îi veni o idee.

– Iar dacă tot vei fi la hotel, vezi dacă Eduardo de la Rua, reporterul care a murit, n-a lăsat acolo ceva. Bagaje, un carnet de notiţe, un calculator. Şi fă tot ce poţi ca să pui mâna pe ele.

– Cum?

– Nu ştiu. Nu-mi pasă. Vreau notiţele sau înregistrările pe care le-a făcut de la Rua. Poliţia n-a fost foarte grijulie când a colectat probele. Poate că la hotel încă se mai află ceva.

– Poate că l-a înregistrat pe Moreno vorbind despre cineva supraveghindu-l.

– Fie asta, rosti Rhyme cu acreală, fie despre *cineva care îl supraveghea,* fiindcă exprimarea ta n-a fost corectă.

Pulaski suspină. Thom zâmbi.

Tânărul ofiţer se gândi o clipă, apoi zise:

– De la Rua era reporter. Ce s-a întâmplat cu aparatul lui foto? Poate că a făcut nişte poze în cameră sau afară înainte de împuşcătură.

– Nu m-am gândit la asta, zise Rhyme. Bine. Da. Poate că a pozat pe cineva care îl supraveghea. Apoi, se înfurie din nou. Autorităţile venezuelene! izbucni el. Rahat!

Mobilul lui Rhyme sună. Se uită la identitatea apelantului.

Ia te uită, ce era asta?

– Caporale? răspunse el.

Fusese concediat Poitier? Îl sunase pentru a-şi cere scuze că-i sărise ţandăra în timp ce repeta că nu-l putea ajuta cu nimic?

Vocea ofiţerului era o şoaptă joasă, furioasă.

– În fiecare zi, iau prânzul târziu.

– Poftim?

– Din cauza turei mele, continuă Poitier cu asprime. Iau prânzul la 3 p.m. Vreţi să ştiţi *unde* iau prânzul?

– Dacă vreau să...?

– Este o întrebare simplă, căpitane Rhyme! se răsti caporalul. Vreţi să ştiţi unde iau prânzul în fiecare zi?

– Da, vreau, fu tot ce reuşi Rhyme să zică, complet confuz.

– Iau prânzul la Hurricane's, pe Baillou Hill Road. Lângă West Street. *Acolo* iau prânzul!

Convorbirea se întrerupse brusc. Nu se auzi alt sunet în afara unui clic slab, însă Rhyme şi-l imagină pe caporal lovind furios tasta de închidere.

– Ei bine, zise el după ce le povesti celorlalţi ce vorbise, se pare că, până la urmă, s-ar putea să fie dispus să ne ajute.

Pulaski zise:

– Sau ne va aresta.

Rhyme dădu să protesteze, apoi decise că era posibil ca tânărul ofiţer să nu greşească prea mult. Spuse:

– Pifane, în caz că ai dreptate, schimbăm planurile. Eu şi Thom ne ducem să luăm prânzul şi/sau să fim arestaţi. Posibil, amândouă. Tu te duci să faci cercetări la South Cove Inn. O să-ţi închiriem o maşină. Thom, nu cumva am trecut pe lângă un centru de închirieri?

– Avis. Vrei să mergem acolo?

– Evident. Nu întrebam de curiozitate.

– Nu te oboseşte să fii tot timpul atât de binedispus, Lincoln?

– Închiriază o maşină. Te rog. Acum.

Rhyme observă că primise un telefon de la Lon Sellitto. Îl ratase din cauza „discuţiei" cu Poitier. Nu exista niciun mesaj. Rhyme îl sună, dar îi răspunse căsuţa vocală. Lăsă un mesaj şi băgă telefonul în buzunar.

Thom găsi biroul Avis cu ajutorul GPS-ului şi se îndreptă într-acolo. Câteva minute mai târziu, rosti nesigur:

– Lincoln...

– Ce-i?

– Cineva ne urmăreşte. Sunt sigur.

– Nu te uita în spate, pifane!

Din motive evidente, Rhyme nu-şi mai petrecea foarte mult timp pe teren, însă pe vremea când fusese activ, lucrase frecvent la scene „fierbinţi" ale crimei – unde era posibil ca infractorii să zăbovească pentru a afla poliţiştii care se ocupau de caz şi probele pe care le găseau aceştia ori chiar pentru a încerca să-i ucidă pe loc pe ofiţeri. Instinctele dezvoltate de-a lungul anilor de

serviciu încă erau active, iar regula numărul 1 era să nu lași pe nimeni să știe că l-ai descoperit.

Thom continuă:

– O mașină a venit spre noi, dar, de îndată ce am trecut de ea, a întors. La început nu i-am dat prea multă atenție, dar am mers pe un traseu destul de șerpuit, iar ea e încă în urma noastră.

– Descrie-o.

– Un Mercury auriu, cu plafon din vinilin negru. Aș zice că are vreo zece ani vechime sau mai mult.

Vârsta multor mașini de acolo.

Thom se uită în oglindă.

– Sunt doi, ba nu... trei oameni înăuntru. Bărbați negri. În jur de 30 de ani. Poartă cămăși – una cenușie, alta verde – cu mâneci scurte. Și una galbenă cu mâneci scurte. Nu reușesc să le deslușesc fețele.

– Vorbești exact ca un ofițer de patrulă, Thom zise Rhyme ridicând din umeri. E doar poliția care ne supraveghează. Acel chestor – McPherson – nu este foarte încântat că noi, străinii, am venit în oraș.

Thom se uită în oglinda retrovizoare.

– Nu cred că sunt polițiști, Lincoln.

– De ce nu?

– Șoferul poartă cercei, iar tipul de lângă el are dreaduri.

– Sunt sub acoperire.

– Și plimbă un joint de la unul la altul.

– În regulă. Probabil că nu sunt.

CAPITOLUL 33

Puţine lucruri sunt mai dezgustătoare decât fumul chimic de după detonarea unui explozibil plastic.

Amelia Sachs îl putea mirosi, chiar gusta... Se cutremură din pricina atacului scârbos.

Şi mai era şi ţiuitul din urechi.

Sachs stătea în faţa a ceea ce mai rămăsese din Java Hut, aşteptând – nerăbdătoare – ca ofiţerii pirotehnişti să-şi facă treaba. Avea să cerceteze ea însăşi locul faptei, însă experţii în explozibili de la secţia 6, din Greenwich Village, erau întotdeauna primii care verificau scena, căutând dispozitive secundare întârziate, menite să-i arunce în aer pe salvatori. Aceasta era o tehnică frecventă, cel puţin în ţările unde bombele erau pur şi simplu o altă metodă de a face declaraţii politice. Poate că Don Bruns învăţase în străinătate cum să facă asta.

Sachs pocni din degete lângă fiecare ureche şi fu încântată că, dincolo de ţiuit, auzea foarte bine.

Ceea ce salvase viaţa ei şi pe cea a băutorilor de cafea o făcuse iniţial să râdă.

Ea şi Jerry, managerul cel tatuat de la Java Hut, intraseră în micul birou slab luminat în care se afla computerul magazinului. Trăseseră scaunele, iar el se

aplecase pentru a introduce parola de acces a vechiului sistem Windows.

– Acesta este programul pentru camerele video.

Jerry îl deschisese, apoi îi arătase comenzile pentru vizionarea fișierelor .mpg, cum să dea înapoi și pe repede înainte, cum să ia capturi și să facă fișiere separate pentru a le încărca sau a le copia pe un flash drive.

– Am priceput, mulțumesc.

Se aplecase în față și privise cu atenție ecranul împărțit în patru părți, fiecare pentru câte o cameră: două pentru sălile cafenelei, una pentru casa de marcat și alta pentru birou.

Tocmai începuse să deruleze înapoi pentru a ajunge la data de 11 mai – ziua când informatorul transmisese de acolo ordinul OESS – când observase un bărbat mergând înainte în biroul unde se aflau.

Stai! Ceva era ciudat. Oprise derularea.

Ce era în neregulă cu asta?

Ah, sigur, asta era. Râsese. În toate celelalte scene, fiindcă derula înapoi, oamenii mergeau cu spatele. Însă în filmarea din birou, bărbatul mergea cu fața, ceea ce însemna că, în timp real, ieșise din birou *cu spatele.*

De ce ar fi făcut cineva asta?

Îi arătase acest lucru managerului, care nu împărtășise însă amuzamentul ei.

– Uitați-vă la oră. A fost cu doar zece minute în urmă. Și nu știu cine este bărbatul acela. Nu lucrează aici.

Părea că omul avea părul tuns scurt sub o șapcă de baseball. Purta un hanorac și avea cu el un mic rucsac.

Jerry se ridicase și se dusese la ușa din spate.

– E descuiată, zisese el după ce o încercase. La naiba, am fost jefuiți!

Sachs derulase şi mai mult, apoi lăsase filmarea să pornească înainte. Îl văzuseră pe bărbat intrând în birou, încercând să se logheze la calculator de câteva ori, apoi luptându-se să-l ridice, fiind însă împiedicat de benzile de oţel care îl ţintuiau în podea. Apoi se uitase la monitor şi probabil remarcase că era filmat. În loc să se întoarcă spre camera de luat vederi, ieşise din birou cu spatele.

Ea ştiu că fusese lunetistul.

Cumva, şi el aflase despre informator şi venise acolo pentru a încerca să afle identitatea omului. Probabil că îi auzise pe ea şi pe Jerry apropiindu-se. Sachs derulase din nou înregistrarea, de această dată remarcând că, înainte să plece, păruse să plaseze un mic obiect în spatele computerului. Ce...?

Oh, la naiba, nu!

Lăsase un dispozitiv explozibil – *asta* pusese în spatele computerului. Nu-l putuse fura, aşa că voia să-l distrugă. Să încerce sau nu să-l dezamorseze? Nu, probabil că-l setase să explodeze cât de curând.

– Afară, toată lumea afară! ţipă ea. Bombă! E o bombă aici! Ieşiţi! Toată lumea afară!

– Dar asta-i...

Sachs îl înşfăcase pe Jerry de braţul „ideogramat" şi îl trăsese în local, strigându-le femeilor aflate la bar, celui care spăla vasele şi clienţilor să iasă de urgenţă. Îşi ridicase insigna.

– NYPD, ieşiţi! Există o scurgere de gaze!

Era prea complicat să le explice oamenilor despre bombe.

Dispozitivul explodase exact când îl împinsese pe uşă pe ultimul client, un tânăr student încăpăţânat, care se văita că încă nu-şi primise a doua porţie.

Sachs fusese înăuntru când simţise detonarea în piept şi în urechi şi, prin podea, în picioare. Două geamuri se făcuseră ţăndări, iar majoritatea obiectelor din interior zburaseră în aer, făcându-se bucăţi. Instantaneu, tot locul fusese învăluit în acel fum scârbos, uleios. Ea ţâşnise pe uşă, dar rămăsese în picioare, convinsă că, dacă ar fi plonjat pe beton – *à la* acel clişeu din filmele de acţiune –, genunchiul ei n-ar fi iertat-o niciodată.

Acum, ofiţerii pirotehnişti ieşeau pe uşa din faţă.

– E clar, îl auzi ea spunând pe unul dintre locotenenţi, ca şi cum ar fi vorbit printr-un strat de vată.

Bomba fusese cu adevărat extrem de zgomotoasă. Explozibilii plastici detonau cu până la 8000 de metri pe secundă.

– Ce-a fost acolo? rosti ea, iar când el îi zâmbi, Sachs îşi dădu seama că ţipase.

– Nu pot spune cu certitudine până nu trimitem probele la birou şi la ATF[1]. Dar bănuiesc că a fost ceva militar – am găsit nişte şrapnel de camuflaj. În esenţă, e antipersonal. Dar ar putea foarte bine să arunce în aer tot ce se află în jur.

– Cum ar fi calculatoarele...

– Poftim? întrebă ofiţerul.

Din cauza auzului încă afectat, vorbise prea încet de această dată.

– Cum ar fi calculatoarele.

– Distruge *foarte* bine calculatoarele, spuse ofiţerul pirotehnist. Hard drive-ul s-a transformat în milioane de bucăţele, cele mai multe fiind topite. Hopa-Mitică e terminat.

[1] Biroul pentru alcool, tutun, arme de foc şi explozibili (n.tr.)

Ea îi mulţumi. O echipă de criminalişti din Queens sosi într-un RRV[1], o dubă plină cu echipamente de prelevare a probelor. Îi cunoştea pe cei doi ofiţeri – o asiatică şi un tânăr rotofei din Georgia. Le făcu semn cu mâna. Ei aveau s-o ajute, însă ea trebuia să parcurgă singură, în reţea, toată scena, conform regulii lui Lincoln Rhyme.

Cu mâinile în şolduri, Sachs studie ruinele cafenelei Java Hut.

Dumnezeule...

Nu doar că nu există nimic mai distinctiv decât mirosul exploziei unui dispozitiv improvizat, dar nimic nu contaminează scena la fel de mult.

Îşi puse salopeta Tyvek – versiunea deluxe de la Evident, care proteja nu numai hainele de materialele primejdioase, ci şi locul faptei de cei care îl cercetau. Iar contra fumului îşi puse ochelari de protecţie ermetici şi o mască filtrantă.

Primul ei gând fu: „Cum mă va auzi Lincoln prin mască?"

Apoi îşi aminti că nu va fi în legătură cu el online, aşa cum se întâmpla de obicei, prin radio sau video. Era singură.

Fiorul – presimţirea sumbră de mai devreme – îi străbătu trupul.

„Uită de asta, îşi zise ea furioasă. Apucă-te de treabă."

Şi, cu pungile pentru probe şi cu echipamentul într-o mână, începu să analizeze locul faptei parcurgându-l în reţea.

Înaintând printre resturi, Sachs se concentră asupra colectării a ceea ce era posibil să fi fost bomba în sine;

[1] Rapid Response Vehicle (n.tr.)

aşa cum o avertizase ofiţerul, nu reuşi să găsească foarte multe. Fu îngrozită mai ales de faptul că suspectul nu folosise încărcătură pentru demolare, ci una menită să ucidă.

Sachs se concentră asupra rutei de intrare/ieşire şi a uşii din spate, unde Bruns trebuie că se oprise înainte de a o descuia şi unde efectele exploziei erau minime. Luă zeci de probe de pe alee şi de pe cadrul uşii, suficiente pentru a avea un profil al substanţelor comune acestei zone a oraşului. Tot ce era unic putea reprezenta o dovadă lăsată de infractor, care să conducă la casa sau la biroul acestuia.

Nu era însă sigură cât de util avea să fie acest lucru. Aici, ca în oricare alee din New York, erau atât de multe probe, încât cele relevante aveau să fie greu de izolat. Prea multe probe însemnau adesea o problemă la fel de mare ca şi prea puţine.

După ce parcurse în reţea locul faptei, se dezbrăcă repede de salopetă – nu pentru că îşi făcea griji în legătură cu contaminarea, ci pentru că suferea de claustrofobie, iar plasticul de pe ea o făcea să se simtă nervoasă.

Respirând adânc, închizând pentru scurt timp ochii, aşteptă ca senzaţia să se domolească şi apoi să dispară.

Informatorul... Cum naiba să-l găsească acum, după ce înregistrările video fuseseră distruse?

Părea că nu mai există nicio speranţă. Cineva care, pentru a-şi ascunde urmele, se folosise de un complicat sistem de proxy-uri pentru a trimite e-mailul probabil că fusese suficient de deştept şi în privinţa locului de unde o făcuse. Probabil că nu era un client regulat al cafenelei şi nici nu plătise cu cardul. Dar îi veni o idee: ceilalţi clienţi. Îi putea găsi măcar pe unii dintre cei

care se aflaseră acolo în jurul orei 1 p.m. în data de 11 mai. Poate că remarcaseră computerul neobişnuit al informatorului, iBookul. Sau poate că fuseseră turişti care se pozaseră unul pe altul şi accidental îl prinseseră în cadru pe informator.

Se apropie de Jerry – acum foarte zguduit din cauza celor întâmplate – şi îl întrebă de înregistrările cardurilor bancare. După ce reuşi să-şi desprindă privirea îndurerată de localul său, acesta sună la sediul de operaţiuni centrale al Java Hut. În zece minute, Sachs avu numele a o duzină de clienţi care se aflaseră acolo în perioada respectivă. Îi mulţumi şi îi trimise fişierul lui Lon Sellitto. Apoi, îl sună pe detectiv.

Îl întrebă dacă putea să le ceară câtorva ofiţeri din Serviciile Speciale ale lui Bill Myers să-i contacteze şi să verifice dacă nu cumva unii făcuseră poze la Java Hut în ziua respectivă sau dacă nu cumva îşi aminteau de cineva cu un computer ciudat, vechi.

– Da, sigur, Amelia, zise Sellitto. O să le cer. Apoi mormăi: Asta duce cazul la un nivel cu totul nou. Un dispozitiv explozibil improvizat? Crezi că a fost Bruns sau oricare o fi numele lui real?

– El trebuie să fi fost. Era greu de văzut pe înregistrare, dar, în mare, se potrivea descrierii făcute de camerista de la South Cove Inn. Deci face curăţenie după misiune – probabil, din ordinul lui Metzger. Râse cu amărăciune şi adăugă: Iar Java Hut e cât se poate de „curată" acum.

– Isuse, Metzger şi Bruns acţionează fără să le pese de consecinţe. Este atât de important pentru ei ca acest program al asasinatelor să continue, încât omoară oameni inocenţi?

– Ascultă, Lon. Vreau să fie păstrată discreţia.

El râse cu asprime.

– O, firește. Un nenorocit de dispozitiv explozibil improvizat în Manhattan?

– Putem merge pe povestea că a fost o scurgere de gaze și că încă se investighează. Poți face astfel încât să nu se afle vreme de câteva zile? întrebă Sachs.

– O să fac tot ce pot. Dar știi cum e nenorocita asta de presă!

– Nu-ți cer decât o zi sau două.

– O să încerc, murmură el.

– Mulțumesc.

– În sfârșit... Ascultă, mă bucur că ai sunat. Băieții lui Myers au dat de femeia pe care Moreno a plimbat-o prin oraș pe 1 mai, Lydia. În câteva minute vor avea adresa și numărul ei de telefon.

– Prostituata...

El chicoti.

– Când vorbești cu ea, nu cred că-i bine s-o numești astfel.

CAPITOLUL 34

Mâna dreaptă a lui Lincoln Rhyme se ridică încet, introducând în gură o scoică prăjită – crocantă la exterior şi fragedă la interior –, înmuiată în sos picant făcut în casă. Apoi, luă o cutie de bere Kalik şi sorbi încet.

Restaurantul Hurricane's – curios nume având în vedere clima locală – era auster şi se afla pe o stradă lăturalnică plină de buruieni din centrul oraşului Nassau. Pereţii erau vopsiţi în culori strălucitoare de albastru şi roşu, fiind decoraţi cu câteva fotografii pătate de muşte, înfăţişând plajele locale – sau poate Goa ori Jersey Shore. Nu aveai cum să-ţi dai seama. Câteva ventilatoare de tavan se roteau încet, fără să domolească deloc căldura. Singurul efect era acela că enervau muştele.

Totuşi, în local se serveau unele dintre cele mai bune mâncăruri din care Rhyme gustase vreodată.

Deşi decisese că orice mâncare în care poţi înfige furculiţa tu însuţi, fără să trebuiască a fi hrănit, este prin definiţie foarte, foarte bună.

– Scoici, cugetă Rhyme. N-am avut niciodată scoici univalve ca probe în vreun caz. O dată, am avut cochilii de stridii. Foarte gustoase. Le-ai putea găti acasă?

Thom, care stătea vizavi de Rhyme, se ridică şi o rugă pe bucătăreasă să-i dea reţeta. Femeia rotundă purtând

pe cap o bandană roşie şi arătând ca un revoluţionar marxist i-o scrise pe o hârtie, avertizându-l apoi să ia scoici proaspete.

– Niciodată din conservă. Absolut niciodată.

Era aproape ora 3, iar Rhyme începea să se întrebe dacă nu cumva caporalul îl invitase acolo în bătaie de joc, pentru a-l ţine ocupat în timp ce, după cum sugerase Pulaski, el pregătea o echipă care să-l aresteze.

„*Acolo* iau prânzul..."

Rhyme se hotărî apoi că nu era cazul să-şi facă griji în privinţa asta şi mai gustă din scoici şi bere.

La picioarele lor, un câine negru cu cenuşiu cerşea resturi. Rhyme ignoră micul animal musculos, însă Thom îl hrăni cu bucăţele de scoică şi cu pâine. Avea vreo 60 de centimetri înălţime, urechi blege şi o faţă prelungă.

– Să ştii că n-o să te mai lase în pace, murmură Rhyme. Ştii asta.

– E drăguţ.

Fata care îi servea, o versiune mai slabă şi mai tânără a bucătăresei, probabil fiica acesteia, spuse:

– Este un câine „potcake". Se găsesc doar în insulele astea. Numele vine de la mâncarea pe care le-o dăm câinilor vagabonzi – orez şi mazăre, „potcake".

– Şi stau prin restaurante? întrebă Rhyme cu severitate.

– O, da. Clienţilor le plac.

Rhyme mormăi şi se uită la uşa pe care se aştepta să intre, din clipă în clipă, fie Mychal Poitier, fie doi poliţişti înarmaţi, în uniformă, cu un mandat de arestare.

Telefonul îi sună, iar el îl scoase din buzunar.

– Pifane, ce-ai aflat?

– Sunt la South Cove Inn. L-am obţinut. Numărul bărbatului care a sunat pentru a se interesa de rezervarea lui Moreno. Este un număr de mobil din Manhattan.

– Excelent. Probabil că este o cartelă preplătită, nedepistabilă. Dar Rodney poate să restrângă aria. Poate că a sunat dintr-un birou sau de la o sală de gimnastică sau de la un Starbucks unde lunetistului nostru îi place să-şi savureze cafeaua cu lapte. N-o să fie...

– Dar...

– Nu, e uşor. Poate porni înapoi de la staţiile de bază, apoi poate să interpoleze datele semnalului de la turnurile adiacente. Lunetistul şi-o fi aruncat deja telefonul, dar înregistrările ar trebui să poată...

– Lincoln.

– Ce-i?

– Nu este o cartelă preplătită şi e încă activă.

Preţ de o clipă, Rhyme rămase fără cuvinte. Acesta era un noroc de-a dreptul incredibil.

– Şi... eşti pregătit pentru asta?

Cuvintele îl făcură să-şi revină rapid.

– Pifane, treci la subiect! zise Rhyme nerăbdător.

– Este înregistrat pe numele lui Don Bruns.

– Lunetistul nostru.

– Exact. A folosit un CNP pentru achiziţionarea sa şi a dat şi o adresă.

– Unde?

– O căsuţă poştală din Brooklyn. Pe numele unei firme–fantomă din Delaware. Iar CNP-ul este fals, firește.

– Dar avem telefonul. Pune-l pe Rodney să verifice apelurile şi locaţia. Nu putem obţine deocamdată mandat pentru înregistrarea convorbirilor, dar vezi dacă nu cumva Lon sau altcineva ar putea să vrăjească vreun

judecător care să permită ascultarea pentru stabilirea unei amprente vocale.

Acest lucru le-ar fi permis să compare tiparul vocii cu fișierul .wav trimis de informator și să confirme dacă lunetistul era cel care folosea telefonul.

– Și pune-l pe Fred Dellray să vadă cine se află în spatele firmei.

– Așa voi face. Acum însă, mai sunt alte două chestiuni.

Ori „mai", ori „alte". Însă Rhyme se abținu. Îl oropsise destul pe puști pentru o singură zi.

– Reporterul, de la Rua. N-a lăsat nimic la hotel. A venit la interviu cu o geantă sau cu o servietă, dar sunt sigur că poliția a luat-o odată cu cadavrele.

Rhyme se întrebă dacă Poitier – admițând că apărea și avea chef să coopereze – avea să le permită accesul la acele obiecte.

– Încă aștept să vorbesc cu camerista despre americanul care a fost aici cu o zi înainte de crimă. Vine peste o jumătate de oră.

– Ai dat dovadă de competență, Pulaski. În altă ordine de idei, ești suficient de precaut? Se vede vreo urmă de Mercury-ul tipilor care fumează droguri?

– Nu, și chiar m-am uitat după el. Dar voi...? O, stai. Dacă m-ai întrebat *pe mine*, înseamnă că voi ați scăpat de ei.

Rhyme zâmbi. Puștiul învăța.

CAPITOLUL 35

– Deci Lydia nu e prostituată, rosti Amelia Sachs.

– Nu, replică Lon Sellitto, este interpretă.

– Serviciul de translator nu era, de fapt, o acoperire pentru cel de escortă? Eşti sigur?

– Categoric. Lucrează în legalitate. Este interpret comercial de zece ani, lucrează pentru companii mari şi pentru firme de avocatură. În plus, am şi verificat – n-are cazier în oraş, stat, la FBI sau NCIC. Se pare că Moreno o folosise şi altădată.

Sachs râse scurt, cinic.

– Făceam presupuneri. Serviciu de escortă... terorist. Frate! Dacă ea lucrează în legalitate, Moreno n-ar fi folosit-o la întâlniri ilegale, dar sunt şanse ca ea să ştie ceva util. Probabil că are o mulţime de informaţii despre el.

– Aşa ar trebui, fu Sellitto de acord.

„Şi ce anume ştie Lydia?" se întrebă Jacob Swann stând aplecat în faţă pe scaunul Nissanului său, parcat în Midtown, şi ascultând această conversaţie în timp real, după ce intrase în telefonul 3G atât de uşor accesibil al Ameliei Sachs. Acum era încântat că nu sărise în aer la Java Hut. Această pistă era aur curat.

– Ce limbi vorbeşte? întrebă Sachs.

Swann avea şi numărul de telefon al celeilalte persoane – Lon Sellitto, un alt poliţist de la NYPD, după cum îi spuseseră cei de la tehnic.

– Rusă, germană, arabă, spaniolă şi portugheză.

Interesant. Acum, mai mult decât orice, Swann dorea să afle numele ei de familie şi adresa. „Dacă sunteţi amabili..."

– Mă duc acum să vorbesc cu ea.

Ei bine, asta avea să fie deosebit de convenabil: detectivul Sachs şi o martoră, împreună într-un apartament privat. Şi, firește, împreună cu Jacob Swann şi cuţitul său Kai Shun.

– Ai un pix?

– Sunt gata.

„La fel şi eu", se gândi Jacob Swann.

Sellitto spuse:

– Numele ei complet este Lydia...

– Stai! ţipă Sachs.

Swann tresări din pricina volumului şi îşi îndepărtă mobilul de ureche.

– Ce-i?

– Ceva-i în neregulă, Lon. Tocmai mi-a trecut prin cap. Cum de a ştiut Bruns de Java Hut?

– Ce vrei să zici?

– Nu m-a urmărit acolo. A ajuns *primul*. De unde a aflat de locul acela?

– La naiba! Crezi că-ţi ascultă telefonul?

– Posibil.

„Of, la dracu'!" suspină Swann.

Sachs continuă:

– O să găsesc un alt telefon, unul fix, şi te sun pe numărul de la centrală.

– În regulă.

– Eu îmi arunc telefonul. Să faci şi tu la fel.

Convorbirea se întrerupse, iar Jacob Swann rămase ascultând o tăcere desăvârşită.

CAPITOLUL 36

Pentru început, Amelia Sachs se mulțumi să scoată bateria din telefon.

Dar mai apoi, când paranoia se infiltră precum apa în pivnița prost izolată a casei ei din Brooklyn, ea azvârli telefonul prin grătarul unei canalizări de lângă ruinele fumegânde ale fostei cafenele Java Hut.

Găsi un ofițer de patrulă, schimbă cea mai mică bancnotă pe care o avea, una de zece, în patru dolari sub formă de fise și sună la Police Plaza de la un telefon public aflat în apropiere, după care i se făcu legătura.

– Sellitto.

– Lon.

– Chiar crezi că îți asculta telefonul? întrebă el.

– Nu vreau să risc.

– În regulă din partea mea. Deși mă enervează asta... era un Android nou. Nenorocitul! Acum ești gata?

Ea avea un pix în mână și un carnețel așezat pe polița pătată de sub telefon.

– Dă-i drumul.

– Numele interpretei este Lydia Foster.

Îi dădu lui Sachs adresa ei, de pe Third Avenue, și numărul de telefon.

– Cum au găsit-o polițiștii?

– Muncă de rutină, explică Sellitto. Au început de la etajul de sus al clădirii de birouri de unde a luat-o Moreno şi au coborât verificând 29 de etaje. Evident, n-au găsit nimic până la etajul doi, aşa că le-a luat o veşnicie. Lucra ca freelancer, făcând traduceri pentru o bancă.

– O s-o sun chiar acum, zise Sachs. Apoi, adăugă: Cum naiba a ajuns să ne asculte telefoanele, Lon? Nu chiar oricine poate face asta.

Detectivul mai în vârstă murmură:

– Tipul are legături mult prea importante.

– Şi ştie şi numărul tău de telefon, sublinie ea. Păzeşte-ţi spatele.

El râse aspru.

– Ăsta-i un clişeu pe care Linc categoric nu l-ar aproba.

Cuvintele lui o făcură să-i fie şi mai tare dor de Rhyme.

– O să-ţi comunic ce aflu, spuse ea.

Câteva minute mai târziu, Sachs vorbea cu Lydia Foster, explicându-i motivul pentru care o sunase.

– Ah, domnul Moreno. Da, am fost foarte tristă când am auzit. În ultimul an, am tradus de trei ori pentru el.

– De fiecare dată în New York?

– Da. Oamenii cu care s-a întâlnit vorbeau destul de bine engleza, dar el a vrut să li se adreseze, cu ajutorul meu, în limbile lor materne. S-a gândit că astfel îi poate înţelege mai bine. Eu trebuia să-i spun ce părere am despre atitudinea lor, pe lângă cuvinte.

– Am vorbit cu şoferul care v-a dus în data de 1 mai. A zis că aţi discutat generalităţi cu Moreno.

– Aşa este. Era foarte sociabil.

Sachs simţi cum inima îi bate mai repede. Era posibil ca femeia să fie un izvor de informaţii.

– Cu câți oameni v-ați întâlnit cu ocazia ultimei sale vizite?

– Cu patru, cred. Niște organizații nonprofit conduse de ruși și niște persoane din Dubai și de la consulatul brazilian. De asemenea, s-a întâlnit singur cu un bărbat. Acea persoană vorbea engleza și spaniola. N-a avut nevoie de mine, așa că l-am așteptat în cafeneaua Starbucks de la parterul clădirii de birouri.

„Sau poate că n-a vrut ca tu să auzi ce s-a vorbit la acea întâlnire."

– Aș dori să vă fac o vizită, ca să stăm de vorbă, zise ea.

– Da, vă ajut cu tot ce pot. Astăzi sunt acasă. O să-mi caut transcrierile întâlnirilor și o să le organizez.

– Păstrați copii după orice?

– Fiecare cuvânt. Ați fi surprinsă cât de des pierd clienții ce le trimit sau de câte ori se întâmplă să nu-și păstreze copii.

Și mai bine.

Tocmai atunci, telefonul[1] ei anunță sosirea unui me saj, marcat ca fiind urgent.

– Un moment, vă rog, îi spuse ea Lydiei Foster.

Citi apoi mesajul:

„Telefonul lui Bruns e folosit. Amprenta vocală se verifică – el este. Urmărire în timp real. În clipa asta, e în Manhattan. Sună-l pe Rodney Szarnek.

Ron"

Sachs zise:

– Domnișoară Foster, acum trebuie să mă ocup de ceva, dar voi veni cât de curând.

[1] În original *pay phone* – telefon public din Statele Unite, care poate oferi servicii suplimentare cum ar fi trimiterea și primrea de SMS-uri, dar și acces la internet (n. red.)

CAPITOLUL 37

Când tocmai își terminase berea Kalik la restaurantul Hurricane's, Rhyme auzi o voce în spatele lui.

– Bună ziua.

Mychal Poitier.

Cămașa albastră a caporalului era „rorschachată"[1] cu pete de transpirație, iar pantalonii cu dungă roșie erau plini de nisip și pătați cu noroi. Avea cu el un rucsac. Îi făcu un semn cu mâna chelneriței, iar aceasta zâmbi și fu surprinsă să-l vadă așezându-se la masa infirmului din America. Dădu comanda fără să-l întrebe ce vrea și îi aduse o băutură nealcoolică cu lapte de cocos.

– Am întârziat pentru că, îmi pare rău s-o spun, am găsit-o pe studentă. A murit într-un accident de înot. Scuzați-mă o clipă. Voi trimite raportul.

Scoase din rucsac un iPad într-o husă de piele ponosită și îl porni. Tastă câteva cuvinte, apoi trimise mesajul.

– Asta o să-mi permită să stau puțin cu voi. O să le spun că urmăresc niște aspecte legate de acest caz. Arătă cu capul spre iPad. Nefericită situație, rosti el, iar chipul îi deveni grav.

[1] Testul Rorschach este un test psihologic proiectiv de personalitate, în cadrul căruia sunt folosite zece modele abstracte standardizate (pete de cerneală), iar interpretarea acestora de către subiect devine un etalon pentru analiza funcțiilor intelectuale si emoționale. (n.tr.)

Rhyme se gândi că, în timpul petrecut la trafic, unde fusese repartizat mai întâi, şi mai apoi la inspecţii şi licenţe, nu avusese probabil prea multe ocazii să vadă genul acesta de tragedii, care îi schimbă fundamental pe ofiţerii de poliţie – fie îi călesc, fie îi fac să devină slabi.

– S-a înecat într-o zonă care în general nu e primejdioasă, dar se pare că băuse. Am găsit rom şi cola în maşina ei. Ah, studenţii ăştia! Se cred nemuritori.

– Pot să văd? întrebă Rhyme.

Poitier răsuci iPad-ul, iar Rhyme studie pozele derulate încet. Cadavrul victimei era foarte alb din cauza pierderii sângelui, iar pielea era încreţită din pricina apei. Peştii sau alte creaturi îi mâncaseră o mare parte din faţă şi din gât. Era greu să-i ghiceşti vârsta. Rhyme nu-şi aminti ce scria pe afiş, aşa că îl întrebă.

– 23, zise Poitier.

– Ce studia?

– Literatura latino-americană timp de un semestru, la Facultatea din Nassau. I-am sunat familia, în America. Vin să-i ia cadavrul. Vocea i se stinse când adăugă: N-am dat niciodată un astfel de telefon. A fost foarte dificil.

Fata avea un corp bine făcut, atletic, un mic tatuaj pe umăr – o stea explodând – şi îi plăceau bijuteriile din aur, cu toate că la gât avea acum un colier de argint cu mici frunzuliţe.

– Atacul unui rechin? întrebă Rhyme, observând pielea care lipsea de pe gâtul fetei.

– Nu, probabil baracude. Rechinii atacă rar aici. Iar baracudele s-au hrănit după ce ea a murit. Mai muşcă uneori pe cineva care înoată, dar rănile sunt minore. Probabil că a fost prinsă de vreun curent dinspre ţărm şi s-a înecat. Apoi, peştii au trecut la treabă.

Rhyme observă că partea cea mai afectată era cea din jurul gâtului. Cele două vase groase ale carotidei erau vizibile printre fâșiile de carne. O mare parte din craniu era expusă.

Rhyme înfipse furculița în câteva scoici și le bagă în gură. Erau delicioase.

Apoi împinse iPad-ul spre ofițer.

– Caporale, presupun că nu te afli aici pentru a ne aresta.

Acesta râse.

– Mi-a trecut prin minte. Am fost foarte furios. Dar nu, am venit pentru că vreau să vă ajut din nou.

– Mulțumesc, caporale. Iar acum, cu toată sinceritatea, o să-ți împărtășesc tot ce știu *eu*.

Îi povesti apoi despre SNSO, despre Metzger și lunetist.

– Camera ucigașă... Câtă răceală!

Acum, știind că Poitier era mai mult sau mai puțin de partea lui, Rhyme îi spuse că Pulaski aștepta să stea de vorbă cu camerista de la South Cove Inn, pentru a afla mai multe despre misiunea de recunoaștere întreprinsă de lunetist cu o zi înainte de a-l împușca pe Moreno.

Poitier se strâmbă.

– Un ofițer din New York este silit să-mi facă treaba. Ce situație... și totul din cauza politicii!

Chelnerița îi aduse mâncarea, o tocană picantă de legume cu fâșii de carne de culoare închisă – pui sau capră, presupuse Rhyme. Și niște pâine prăjită. Poitier rupse o bucată de pâine și i-o dădu câinelui. Apoi trase farfuria spre el și își îndesă șervetul sub cămașă exact în locul unde lanțul care intra în buzunarul de la piept era

prins de nasturele gulerului. Tastă ceva pe iPad, după care își ridică privirea.

– Acum, voi mânca, iar în timpul ăsta îi voi povesti lui Thom despre cultura și istoria Bahamasului. Dacă vrea.

– Da, vreau.

Poitier împinse iPad-ul spre Rhyme.

– Iar dumneata, căpitane, poate vrei să te uiți la câteva fotografii din galeria cu frumoasele noastre peisaje.

Când caporalul se întoarse spre Thom și începură să discute, Rhyme își aruncă ochii prin galerie.

O poză a familiei lui Poitier, probabil, la plajă. O soție încântătoare și copii care râdeau. Apoi, ei la un grătar, alături de un grup de oameni.

O fotografie cu un apus.

Una de la o serbare muzicală școlară.

O poză a primei pagini din dosarul cazului Robert Moreno.

Precum un spion, Poitier fotografiase dosarul cu camera foto a iPad-ului.

Rhyme își ridică privirea spre caporal, însă polițistul îl ignoră, continuând să-i povestească lui Thom despre istoria coloniei și să-și împartă prânzul cu câinele.

Rhyme observă mai întâi un itinerar al ultimelor zile ale lui Moreno pe pământ, după cum reușise caporalul să le pună cap la cap.

Bărbatul și bodyguardul său, Simon Flores, sosiseră în Nassau în 7 mai, duminică târziu. Petrecuseră ziua de luni la hotel, probabil având întâlniri – Moreno nu părea genul care să înoate cu delfinii sau care să se dea cu skijetul. În ziua următoare, începând cu ora 9, avusese câțiva vizitatori. La scurt timp după plecarea acestora,

pe la 10.30, sosise reporterul Eduardo de la Rua. Fusese împuşcat în jurul orei 11.15.

Poitier îi identificase şi stătuse de vorbă cu vizitatorii lui Moreno. Erau oameni de afaceri locali, implicaţi în agricultură şi transporturi. Moreno plănuise să formeze un joint venture cu ei atunci când deschisese filiala din Bahamas a Mişcării Locale de Preluare a Puterii. Aveau afaceri legale şi erau, de ani de zile, membri respectaţi ai comunităţii de afaceri din Nassau.

Niciun martor nu declarase că Moreno fusese supravegheat sau că cineva manifestase vreun interes neobişnuit faţă de el – exceptând apelul de dinaintea sosirii lui şi apariţia americanului cu păr castaniu.

Apoi, Rhyme ajunse la paginile referitoare la locul faptei. Fu dezamăgit. Echipa de criminalişti a poliţiei din Bahamas găsise 47 de amprente – în afară de cele ale victimelor –, însă analizase doar jumătate dintre ele. Toate cele identificate aparţineau personalului de la hotel. O notă spunea că restul amprentelor lipseau.

Prea puţin efort fusese totuşi depus pentru a colecta probe de la victime. În general, când e vorba de o crimă comisă de un lunetist, informaţiile despre locul unde se afla victima atunci când fusese împuşcată nu sunt foarte utile, desigur, deoarece trăgătorul se aflase la mare distanţă. Totuşi, în acest caz, lunetistul fusese în hotel cu o zi în urmă şi era posibil să se fi strecurat în Camera ucigaşă pentru a vedea peisajul şi unghiurile de tragere. Ar fi putut lăsa cu uşurinţă urme, chiar dacă nu lăsase amprente. Dar efectiv nicio probă nu fusese prelevată din cameră, exceptând câteva ambalaje de bomboane şi câteva mucuri de ţigară aflate alături de o scrumieră de lângă trupul bodyguardului.

Totuşi, următoarele pagini de pe iPad, cu fotografii ale Camerei ucigaşe, erau edificatoare. Moreno fusese împuşcat în livingul apartamentului. Toţi cei din cameră fuseseră acoperiţi cu cioburi de sticlă. Moreno zăcea întins pe canapea, cu capul pe spate, cu gura căscată, având pe cămaşă o pată de sânge în centrul căreia se afla un mare punct negru, rana de intrare a glonţului. Tapiţeria din spatele lui era acoperită cu sânge negru coagulat, provenit din ceea ce trebuie să fi fost o masivă rană de ieşire pricinuită de glonţul lunetistului.

Celelalte victime zăceau pe spate în apropierea canapelei: un hispanic masiv, identificat în fotografie ca fiind Simon Flores, bodyguardul lui Moreno, şi un bărbat pus la punct, cu barbă şi început de chelie, având în jur de 55 de ani, reporterul de la Rua. Erau acoperiţi de sticlă spartă şi sânge, pielea lor fiind străpunsă şi sfâşiată în zeci de locuri.

Glonţul era fotografiat pe podea, alături de un cartonaş cu numărul 14. Era înfipt în covor la peste un metru în spatele canapelei.

Rhyme dădu pagina aşteptându-se să vadă şi altceva.

Însă următoarea imagine îi înfăţişa din nou pe caporal şi pe soţia lui şezând pe şezlonguri.

Fără să se uite în direcţia lui, Poitier spuse:

– Asta-i tot ce există.

– Nu s-a făcut autopsie?

– S-a făcut, dar nu avem rezultatele.

– Hainele victimelor? întrebă Rhyme.

Acum, Poitier se uită la criminalist.

– Sunt la morgă.

– L-am rugat pe partenerul meu de la South Cove să găsească aparatul foto al lui de la Rua, reportofonul şi

orice altceva avea la el. A spus că toate au ajuns la morgă. Aş dori să le văd.

Poitier râse sceptic.

– Şi eu aş dori.

– *Aş dori?*

– Da, ai înţeles bine, căpitane. Până să întreb de ele, au dispărut, la fel şi bunurile mai valoroase ale victimelor.

Din pozele cadavrelor, Rhyme observase că bodyguardul purta un ceas Rolex, iar lângă reporter se afla un stilou de aur.

Poitier adăugă:

– Se pare că aici trebuie să securizezi cât mai repede probele atunci când te ocupi de o scenă a crimei. Am învăţat asta. Avocatul de care am pomenit...

– Proeminentul avocat.

– Da, rosti Poitier cu un zâmbet. După ce a fost ucis – şi evident înainte de sosirea detectivilor –, jumătate din biroul său a fost jefuit.

Rhyme spuse:

– Totuşi, ai glonţul.

– Da. În dulapul cu probe. Dar îţi aminteşti întâlnirea cu chestorul-şef McPherson, după ce aţi plecat de la sediu? M-a chemat pentru a-mi ordona să-i predau toate dovezile din cazul Moreno. A luat dulapul în custodie şi l-a sigilat. Nimeni nu mai are acces. Ah, şi mi-a ordonat să nu mai am absolut niciun contact cu dumneata.

Rhyme suspină.

– Ei chiar nu vor ca acest caz să fie rezolvat, nu-i aşa?

Cu o amărăciune pe care Rhyme n-o mai auzise, Poitier zise:

– A, dar cazul este rezolvat. Cartelurile au ucis-o pe victimă drept răzbunare pentru un lucru sau altul. Cine

ar putea spune cum stau de fapt lucrurile cu aceste carteluri de nepătruns? Bărbatul se strâmbă, apoi își coborî vocea: Ei bine, căpitane Rhyme, n-am putut să-ți aduc probele fizice, așa cum am sperat. Dar pot să-ți fiu ghid.

– Ghid?

– Chiar așa. Avem o atracție turistică minunată pe coasta sud-vestică a Insulei Noua Providență. O fâșie de pământ de 800 de metri lungime, răvășită de uragane, alcătuită în cea mai mare parte din stânci și plaje cu nisip murdar. Locurile cele mai interesante sunt zona în care se varsă gunoiul, o uzină unde se fabrică metal, acuzată adesea de poluare, și o companie care taie anvelope pentru a le recicla.

– Sună minunat, rosti Thom.

– Este foarte populară. Sau, cel puțin, a fost pentru un turist american. A vizitat-o pe 9 mai. Pe la 11.15 dimineața. Una dintre priveliștile de care s-a bucurat a fost cea a hotelului South Cove Inn. O perspectivă neobstrucționată de nimic, aflată la exact 1930 de metri. M-am gândit că dumneata, ca turist în țara noastră, s-ar putea să o apreciezi la fel de mult. Am dreptate?

– Ai mare dreptate, caporale.

– Atunci, ar trebui să mergem. N-o să mă pot ocupa mult timp de cariera de ghid.

CAPITOLUL 38

Mergând în viteză prin centru, Amelia Sachs închise telefonul după convorbirea cu Rodney Szarnek de la Unitatea de Infracțiuni Computerizate. Folosise un mobil cu cartelă preplătită – achitat cu bani gheață din propriul buzunar, desigur – și era încrezătoare că discuția nu fusese interceptată de bărbatul pe care erau în curs să-l depisteze.

Szarnek îi spusese că lunetistul de la SNSO tocmai vorbea la telefon undeva în zona Wall Street-ului, în vreme ce mergea pe jos.

Polițistul care se ocupa de crime cibernetice îi dăduse lui Sachs locația generală a bărbatului, iar ea se grăbea acum să ajungă acolo. Când avea să se afle în zonă, urma să îl sune din nou pe Rodney, iar el avea să încerce să-i comunice coordonatele exacte.

Apăsă până la podea pedala ambreiajului Cobrei sale și retrogradă cu putere, adaptând turația, după care acceleră lăsând două dungi negre pe asfalt.

Reuși să fenteze traficul până ajunse la un blocaj de mașini.

– Haide, haide! murmură ea.

Viră pe o stradă spre est, derapând pentru a face o întoarcere în U, numai că – fiind nevoită să evite un pieton care traversa printr-un loc nepermis – descrise

un Q. Încercă din nou, iar în curând străbătea în viteză străzile laterale, îndreptându-se spre est și sud, către centru.

– La naiba! murmură Sachs, văzând un alt blocaj.

Decise s-o ia pe prima stradă perpendiculară care era mai mult sau mai puțin liberă, numai că se întâmplă să fie cu sens unic, exact invers decât înainta ea.

Manevra îi făcu pe ceilalți șoferi să intre în panică și stârni o simfonie de claxoane stridente. Apărură și câteva degete mijlocii. Apoi țâșni pe lângă un taxi exact înainte ca șoferul să caute refugiu pe trotuar și ajunse pe Broadway, îndreptându-se spre sud. Aproape de fiecare dată opri la culoarea roșie a semaforului.

Existau multe controverse legate de obligația furnizorilor de telefonie de a le da polițiștilor detalii despre folosirea telefonului și despre locație. În caz de urgență, companiile de telefonie cooperau în general și fără mandat. Altminteri, majoritatea solicitau un ordin judecătoresc. Rodney Szarnek nu dorea să-și asume astfel de riscuri, așa că, după ce află numărul de telefon de la Pulaski, contactase un judecător și obținuse documentul – atât pentru ascultare, în vederea stabilirii amprentei vocale, cât și pentru depistarea locației.

Folosind triangulația elementară pentru a obține această informație, Szarnek aflase că telefonul era folosit în zona intersecției Broadway cu Warren Street, ceea ce era, desigur, o estimare grosieră. În prezent lucra la interpolarea semnalului de la antenele din apropiere ale rețelei. Căutarea în zonele urbane era mult mai ușoară, datorită existenței unui număr mai mare de turnuri decât în zonele rurale. Partea proastă era că, firește, existau mult mai mulți utilizatori într-o zonă anume a

oraşului, aşa că era mai greu să-ţi izolezi suspectul decât ar fi fost, să spunem, la o fermă.

Szarnek spera să identifice datele GPS-ului, ceea ce ar fi fost aur curat şi i-ar fi indicat locaţia lunetistului cu o marjă de doar câţiva metri.

Când Sachs ajunse în zonă în cele din urmă, viră cu 65 de kilometri la oră, evitând milimetric un autobuz şi o tonetă care vindea hotdogi, apoi frână derapând pe o stradă care dădea în Broadway. Mirosul de cauciuc încins se ridică imediat – un miros nostalgic şi liniştitor.

Se uită în jur la sutele de trecători – aproximativ zece procente dintre aceştia vorbeau la telefon. Oare lunetistul era unul dintre oamenii la care se uita în clipa aceea? Tânărul slab, cu tunsoare cazonă, cu pantaloni kaki şi o cămaşă de lucru? Arăta a militar. Sau bărbatul posomorât, smead, îmbrăcat într-un costum care cădea prost? Privea suspicios din spatele ochelarilor cu lentile negre şi arăta ca un asasin plătit, dar era posibil să fi fost contabil.

Se întrebă cât avea Bruns să vorbească la telefon. Dacă închidea, tot l-ar fi putut urmări, cu condiţia să nu scoată bateria. Însă era mai uşor să depistezi pe cineva care chiar folosea telefonul.

Îşi spuse însă că putea fi o capcană. Îşi amintea prea bine explozia de la Java Hut. Era clar că lunetistul ştia despre anchetă. Era evident că ştia de ea – doar ascultase telefonul ei pentru a afla de cafenea. Un fior de teamă i se prelinse din nou pe şira spinării.

Mobilul ei sună.

– Sachs.

– Îl am pe GPS, ţipă Rodney Szarnek entuziasmat ca un adolescent (cândva, zisese că a fi poliţist era aproape

la fel de amuzant ca a juca Grand Theft Auto). Suntem în timp real, pe serverul furnizorului. Merge pe partea vestică a străzii, pe Broadway. Acum e chiar la colţ cu Vesey.

– Am plecat.

Sachs porni în direcţia indicată de Rodney, simţind din nou durerea în şoldul stâng. Aparent, doar durerea de genunchi nu era suficientă. Băgă mâna în buzunarul de la spate, pipăi dincolo de briceag şi scoase un blister cu Advil. Îl rupse cu dinţii, înghiţi repede pastilele şi aruncă ambalajul.

Se apropie de ţinta ei cât de repede putu.

Szarnek zise:

– S-a oprit. Poate că aşteaptă la un semafor.

Croşetând traficul pietonal la fel cum făcuse cu cel rutier, Sachs se apropie de intersecţia în care lumina roşie a unui semafor oprise vehiculele şi oamenii care se îndreptau spre sud.

– Încă e acolo, rosti Szarnek.

În clipa aceea, biroul lui nu mai duduia de muzică rock.

Sachs văzu, la circa 10 metri în faţa ei, cum se stinse lumina roşie, aprinzându-se cea verde. Cei care aşteptaseră la marginea trotuarului începură să traverseze.

– Se mişcă, zise Szarnek. După ce ajunse la strada următoare, adăugă pe un ton sec: A închis.

Rahat!

Sachs mări pasul pentru a verifica dacă nu cumva putea repera pe cineva care îşi băga telefonul în buzunar. Nimeni. Şi nu putu să nu-i treacă prin minte că poate aceea fusese ultima dată când el folosise telefonul abia descoperit. La urma urmelor, lunetistul era un

profesionist. Ştia probabil că telefoanele mobile aveau anumite dezavantaje. Poate chiar o zărise şi era pe cale să-l arunce, ca şi ea, în acelaşi cimitir al telefoanelor, reprezentat de sistemul de canalizare.

Când ajunse la Dey Street, semaforul se făcu roşu şi ea fu nevoită să se oprească. Era înconjurată de circa 20 de persoane – oameni de afaceri de ambele sexe, muncitori în construcţii, studenţi, turişti. Amestecul etnic era evident – anglo-saxoni, asiatici, hispanici, negri şi toate celelalte combinaţii.

– Amelia? rosti Rodney Szarnek la telefon.

– Spune, zise ea.

– Omul nostru primeşte un telefon. Ar trebui să sune chiar acum.

Exact atunci, telefonul din buzunarul bărbatului aflat la câţiva centimetri în dreapta lui Sachs începu să sune.

Erau efectiv umăr la umăr.

Se potrivea descrierii generale făcute bărbatului de la South Cove Inn, conform caporalului Mychal Poitier, poliţistul din Bahamas: bărbat alb, corp atletic, compact. Purta pantaloni, cămaşă şi un hanorac. Pe cap, o şapcă de baseball. Nu putea spune dacă avea părul castaniu; ei i se părea mai degrabă blond-închis, dar un martor l-ar fi putut descrie cu uşurinţă ca fiind castaniu. Era tuns scurt, întocmai ca lunetistul lor. Pantofii cu şireturi străluceau de lustruiţi ce erau.

Genul militar.

Sachs rosti veselă la telefon:

– Sigur. Asta-i interesant.

Szarnek întrebă:

– Eşti lângă el?

– Ai perfectă dreptate.

„Nu exagera cu teatrul", își zise ea.

Culoarea semaforului se schimbă, iar ea îl lăsă pe el să plece primul.

Sachs se întrebă dacă putea face ceva pentru a afla identitatea bărbatului. Cu câțiva ani în urmă, ea și Rhyme lucraseră la un caz pentru care apelaseră la ajutorul unei tinere iluzioniste, ale cărei talente includeau furtul din buzunare – exclusiv în scop de divertisment, după cum îi asigurase ea râzând. Lui Sachs i-ar fi fost de folos acum. Oare exista vreo posibilitate să-și poată strecura degetele în buzunarul hainei omului pentru a-i lua portofelul sau vreun bon?

„Imposibil", decise ea. Chiar dacă ar fi avut acest talent, bărbatul părea extrem de vigilent, uitându-se frecvent în jur.

Traversară strada și merseră mai departe pe Broadway, lăsând în spate Liberty Street. Apoi lunetistul coti brusc la stânga și traversă Zuccotti Park, pentru moment gol, exact cum îi spuse Szarnek.

– Se îndreaptă spre vest prin Zuccotti.

– Ai dreptate în privința asta.

Ea se prefăcu în continuare, deși probabil că ținta ei n-o putea auzi.

Merse pe urmele bărbatului, tăind parcul în diagonală. După ce ajunseră în capătul vestic, o luară spre sud pe Trinity.

Szarnek întrebă:

– O să te descurci, Amelia? Vrei să chem întăriri?

Ea se gândi o clipă. Nu-l puteau aresta – nu existau suficiente dovezi pentru asta.

– O să rămân cu el cât de mult pot și voi încerca să-i fac o poză, zise ea riscând și adresându-i-se lui Szarnek

direct, având în vedere că lunetistul era suficient de departe pentru a o putea auzi.

– Dacă am noroc, se va duce la maşina lui, iar eu îi voi putea afla numărul. Dacă nu, poate că ia metroul până la Far Rockaway. Te sun eu.

Prefăcându-se a continua convorbirea, Sachs mări pasul şi trecu pe lângă lunetist, apoi se opri la următorul semafor roşu. Se răsuci ca şi cum ar fi fost cufundată în conversaţie, îndreptând lentilele telefonului spre el şi apăsând declanşatorul de vreo şase ori. Când culoarea se schimbă, îl lăsă pe lunetist să traverseze înaintea ei. Acesta era cufundat în propria conversaţie şi nu păru s-o observe pe Sachs.

Ea reluă urmărirea şi îl sună pe Szarnek. Poliţistul de la tehnic îi spuse:

– În regulă, a închis acum.

Sachs îl privi pe bărbat cum îşi bagă telefonul în buzunar. Se îndreptă apoi spre o clădire cu 10 sau 12 etaje de pe Rector Street. Totuşi, în loc să intre pe uşa din faţă, el ocoli clădirea şi o luă pe o alee. La jumătatea drumului îngust coti şi, atârnându-şi de gât o legitimaţie, deschise o poartă şi intră în ceea ce părea a fi o parcare, ale cărei garduri erau prevăzute din plin cu sârmă ghimpată.

Rămasă în penumbră, Sachs îi ceru lui Szarnek să-i facă legătura cu Sellitto. Îşi spuse detectivului că îl găsise pe lunetist şi că avea nevoie de o echipă de supraveghere care să stea pe urmele lui.

– Bine, Amelia. O să trimit imediat pe cineva de la Serviciile Speciale.

– O să-ţi trimit nişte fotografii cu el. Spune-le oamenilor să ia legătura cu Rodney. El va urmări în continuare telefonul lui şi le va comunica atunci când o va lua iar

din loc. Eu rămân aici până apar ei. Apoi, o să mă duc să vorbesc cu Lydia Foster.

– Unde te afli mai exact? o întrebă Sellitto.

– Pe Rector Street la numărul 85. Tipul a intrat pe o poartă în parcarea din laterala clădirii. Sau poate că e o curte. Nu vreau să mă apropii prea mult.

– Sigur. Ce clădire este?

Sachs râse. Tocmai remarcase o plăcuţă discretă pe care scria: „Serviciul Naţional de Spionaj şi Operaţiuni".

– Biroul lui, îi spuse ea lui Sellitto.

CAPITOLUL 39

O veste cumplită: acel domn drăguț Moreno era mort.

În apartamentul ei de pe Third Avenue, Lydia Foster își făcu o cafea la aparatul Keurig, alegând dintre sutele de capsule aroma de alune. Apoi se întoarse în living, întrebându-se când avea să sosească polițista.

Lydia îl plăcuse puțin. Era deștept, curtenitor, un adevărat gentleman. Ea fusese descrisă ca fiind atrăgătoare și știa că are un corp frumos, însă, spre deosebire de unii bărbați care îi foloseau serviciile de interpretă, domnul Moreno nu flirtase nici măcar o dată cu ea. Prima dată când tradusese pentru el, cu câteva luni în urmă, el îi arătase pozele copiilor săi – erau adorabili! –, lucru pe care bărbații îl făceau uneori ca un preludiu pentru o aventură, ceea ce Lydia considera de un prost gust incredibil chiar și în cazul taților singuri. Însă domnul Moreno, după fotografiile copiilor, îi arătase una a soției și spusese că abia aștepta aniversarea nunții lor.

Ce om drăguț! Politicos... îi ținea mereu ușa mașinii, chiar dacă aveau șofer. Moreno fusese fermecător. Și vorbăreț. Avuseseră niște conversații captivante. De pildă, amândoi erau fascinați de limbaj. El scria pentru bloguri și reviste, dar și pentru un post de radio, în vreme ce ea trăia din traducerea cuvintelor altor

oameni. Vorbiseră despre similarităţile limbilor şi chiar despre anumite aspecte tehnice: cazurile nominativ, dativ şi posesiv sau conjugarea verbelor. El îi spusese că îi displăcea profund engleza, deşi era limba lui maternă, lucru care ei i se păruse curios. Putea să nu-ţi placă tonalitatea unei limbi din cauză că era prea aspră – de pildă, germana sau xhosa – sau să te demoralizeze faptul că nu reuşeai să capeţi fluenţă – cum era cazul cu japoneza –, dar să-ţi displacă o limbă în general era ceva ce Lydia nu mai auzise niciodată.

El o caracterizase drept haotică şi leneşă (cu toate acele construcţii neregulate), derutantă şi lipsită de eleganţă. Se dovedise însă că nemulţumirea lui era alta.

– Şi e îndesată pe gâtul oamenilor din toată lumea indiferent dacă le place sau nu. Este doar o altă metodă de a le determina pe celelalte ţări să fie dependente de Statele Unite.

Însă domnul Moreno avusese idei ferme în privinţa multor lucruri. Odată ce începea să vorbească despre politică, nu-l mai puteai opri. Aşa că ea evita astfel de subiecte.

Va trebui să-i spună detectivului că domnul Moreno păruse îngrijorat în privinţa siguranţei sale. În timp ce merseseră cu maşina prin oraş şi se duseseră la întâlniri, se uitase în jur destul de des. La un moment dat, plecaseră de la o întâlnire şi se îndreptau către o alta, când domnul Moreno se oprise brusc.

– Bărbatul acela? Nu l-am mai văzut! Cel din faţa celeilalte clădiri! Ne urmăreşte?

Bărbatul era un tânăr alb cu chip posomorât, care se uita într-o revistă. Faptul în sine i se păru ciudat Lydiei, ceva desprins parcă dintr-un film poliţist vechi, în

care un detectiv particular se preface a citi un ziar pe stradă în vreme ce spionează un suspect. Nimeni nu pierdea timpul pe străzile New Yorkului frunzărind o publicaţie – oamenii îşi verificau fie iPhone-urile, fie BlackBerry-urile.

Lydia va avea grijă să-i spună poliţistei despre acest incident, fiindcă poate bărbatul acela chiar avusese o legătură cu moartea domnului Moreno.

Căutând prin mapele Redweld, scoase notiţele de la întâlnirile cu domnul Moreno din ultimele câteva luni. Păstrase totul. Ca interpretă, lucra uneori cu poliţia şi cu tribunalele. Devenise foarte conştiincioasă în privinţa păstrării dosarelor în astfel de mape, pentru că formularea greşită a întrebării unui detectiv sau a răspunsului unui suspect putea duce cu uşurinţă la condamnarea unui nevinovat sau la eliberarea unui infractor. Această grijă se regăsea şi în cazul interpretărilor comerciale.

Poliţia avea să capete aproape o mie de pagini de material tradus, având legătură cu răposatul domn Moreno.

Se auzi soneria interfonului, iar ea răspunse:

– Da?

– Domnişoară Foster, sunt de la NYPD, rosti o voce masculină. Detectivul Sachs a vorbit cu dumneavoastră mai devreme. A fost reţinută de ceva şi m-a rugat pe mine să vin şi să vă pun câteva întrebări despre Robert Moreno.

– Sigur, urcaţi. La 12B.

– Mulţumesc.

Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşă. Se uită pe vizor şi văzu un bărbat cu o înfăţişare plăcută, la circa 35 de ani, care purta costum. Avea în mână un portmoneu din piele în care de afla o insignă aurie.

– Intraţi, spuse ea trăgând zăvorul şi scoţând lanţul.

El o salută dând din cap şi intră.

De îndată ce închise uşa, ea observă că ceva era în neregulă cu mâinile lui. Erau pline de riduri. Nu, purta mănuşi în culoarea pielii. Se încruntă.

– Stai...

Înainte de a apuca să ţipe, el o lovi cu putere în gât, cu palma deschisă.

Horcăind şi plângând, ea se prăbuşi pe podea.

CAPITOLUL 40

Jacob Swann se gândea uneori la oameni.

Fie erai conştiincios, fie nu erai. Fie frecai fiecare urmă de arsură de pe fundul tigăii de sotat din oţel inoxidabil, fie n-o făceai. Fie munceai la sufleu şi îl vedeai crescând 12 centimetri peste buza vasului, fie îl dădeai dracului şi serveai la desert Häagen-Dazs, ortografiat într-o imitaţie de scandinavă, dar produs în Statele Unite.

Stând deasupra Lydiei Foster, ghemuită şi icnind, el se gândea la Amelia Sachs.

Fusese suficient de deşteaptă încât să-şi distrugă celularul (şi chiar *fusese* distrus, nu doar castrat, după cum îl informaseră cei de la tehnic). Însă apoi făcuse greşeala de a-l suna pe detectivul Sellitto de la un telefon public aflat la doar 8 metri de Java Hut. Până ca ea să sune, acei guru de la sediu începuseră deja să urmărească telefonul respectiv – şi alte câteva din împrejurimi.

(Deşi oficial susţineau că nu ştiu cum s-o facă, iar dacă ar şti, n-ar face-o niciodată.)

Uneori, cuptorul Miele ţi se strică – exact înainte de a băga friptura de miel, firește –, aşa că trebuie să improvizezi.

În orice caz, Sachs îi dăduse lui Lon Sellitto – şi fără să vrea lui Jacob Swann – datele Lydiei Foster.

Străbătu în tăcere apartamentul, verificând dacă erau singuri. Probabil că n-avea prea mult timp. Sachs zisese că va întârzia, dar probabil că avea să sune sau să sosească în scurt timp. S-o aştepte? Va trebui să se gândească la asta. Desigur, era posibil ca ea să nu vină singură. Cu toate că avea un pistol, trasul cu arma, spre deosebire de tăiat, era cea mai murdară metodă (şi cea mai puţin plăcută) de a rezolva problemele.

Dar dacă Sachs *era* singură? Existau câteva opţiuni.

Băgând cuţitul în buzunar, se întoarse la interpretă, o înşfăcă de păr şi de gulerul bluzei şi o trânti pe un scaun masiv din sufragerie. O legă de el cu cablul unei veioze tăiat cu un briceag – *niciodată* folosind cuţitul Kai Shun, firește. Nu-l folosea nici măcar la tăiatul sforii cu care lega rulada de vită, una dintre reţetele lui preferate.

Lacrimile curgeau pe chipul ei şi, icnind din cauza loviturii în gât, Lydia Foster tremura şi se zbătea.

Jacob Swann băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase cuţitul Kai Shun din teaca de lemn. Teroarea ei nu se amplifică. Suntem îngroziţi numai de ce ne ia prin surprindere. Probabil că se aşteptase la asta.

El se lăsă pe vine lângă ea, în timp ce Lydia scâncea îngrozită şi tremura nebuneşte.

– Potoleşte-te, îi şopti el la ureche.

Se gândi la Bahamas, la Annette gemând într-o poieniţă de lângă plajă, înconjurată de palmieri argintii şi de mangrove sufocate de vrejuri portocalii.

Interpreta nu se conformă în totalitate, dar se calmă suficient.

– Am câteva întrebări. Am nevoie de toate materialele de la întâlnirile cu Robert Moreno. Cu tot ce aţi vorbit. Şi cu cine v-aţi întâlnit. Dar, în primul rând, vreau să ştiu

cu câţi poliţişti ai vorbit despre Robert Moreno. Şi când vor veni să stea de vorbă cu tine.

Era îngrijorat ca nu cumva să o fi sunat cineva după ce discutase cu Amelia Sachs.

Ea clătină din cap.

Jacob Swann îşi puse mâna stângă pe palma ei şi strânse cu putere.

– Ăsta nu-i un număr. Cu câţi poliţişti?

Ea scoase alte sunete bizare, iar când el trecu cuţitul peste degetele ei, ea şopti:

– Cu niciunul.

Ea se uită înspre uşă. Asta însemna că spera că se putea salva trăgând de timp până la sosirea poliţiei.

Jacob Swann îşi îndoi degetele mâinii stângi şi sprijini latul lamei cuţitului Kai Shun, plin de indentaţii, de încheieturile acestora. Marginea ascuţită ca briciul coborî spre vârfurile mijlociului şi inelarului ei. Acesta este modul în care toţi bucătarii serioşi îşi mânuiesc cuţitele atunci când taie mâncarea – vârfurile degetelor mâinii care ghidează sunt îndoite dedesubt şi departe de lama primejdioasă. El îşi tăiase degetele în câteva ocazii. Durerea e de nedescris, căci degetele conţin mai multe terminaţii nervoase decât oricare altă parte a corpului.

Şopti:

– Te mai întreb o dată.

CAPITOLUL 41

Drumul cu mașina până la cuibul lunetistului de pe fâșia de pământ aflată în apropiere de South Cove Inn dură considerabil mai mult decât în alte condiții.

Mychal Poitier îi dăduse lui Thom o rută complicată pentru a ajunge la șoseaua principală care să-i ducă la destinație – SW Road. Rostul acestui ocol era acela de a verifica dacă Mercury-ul auriu îi urmărea. Poitier îl asigurase că în mașină nu se aflau polițiști care îl supravegheau. Urmărirea era posibil să aibă legătură cu Moreno sau cu complet altceva.

Un american bine îmbrăcat și vulnerabil, aflat în scaun cu rotile, era posibil să fi stârnit pur și simplu interesul unor hoți.

Rhyme îl sună pe Pulaski, care încă se afla la hotel, și îi spuse unde intenționează să meargă. Tânărul ofițer putea continua s-o aștepte pe cameristă, care nu era exclus să aibă mai multe informații despre întrebările puse de lunetist la hotel, cu o zi înainte de crimă.

După ce traficul dinspre aeroport se rări, Thom acceleră, conducând dubița pe SW Road. Șoseaua descria un arc blând în jurul insulei, trecând pe lângă case înconjurate de garduri verzi atent tunse sau pe lângă cocioabe decorate cu rufe întinse la uscat și capre în

ţarcuri. După o zonă de mlaştini, ajunseră într-o regiune nesfârşită cu pădure şi verdeaţă – Clifton Heritage Park.

– Aici, virează aici, rosti Poitier.

Intrară pe un drum de pământ ce vira la dreapta şi ducea spre o poartă ruginită, care era deschisă. Drumul înainta de-a lungul fâşiei de pământ care se întindea circa 800 de metri în Clifton Bay. Limba de pământ se înălţa câţiva metri deasupra nivelului mării şi era presărată cu copaci, tufişuri şi petice goale, fiind mărginită pe alocuri de ţărmuri stâncoase sau nisipoase, în alte zone. Din loc în loc se vedeau panouri pe care scria: „Înotul interzis!" Nu se dădea nicio explicaţie, însă apa părea toxică, de un verde bolnăvicios, fiind total neatrăgătoare.

Thom urmă drumul, care ocoli marginea nordică a fâşiei de pământ, trecând pe lângă cele câteva locuri despre care Poitier pomenise mai devreme, la restaurant. La intersecţia dintre un drum obscur şi SW Road întâlniră locul în care se aruncau gunoaiele şi unde ardeau acum câteva focuri, în timp ce o duzină de oameni rătăceau de colo-colo, culegând orice părea a avea o oarecare valoare. Apoi trecură pe lângă fabrica unde se reciclau cauciucuri, iar în final pe lângă cea unde se producea metal, alcătuită din câteva barăci ce păreau atât de şubrede, încât până şi o briză slabă, nemaivorbind despre un uragan, ar fi reuşit să le dărâme. Cele trei locuri erau marcate cu panouri scrise de mână. Deasupra gardurilor se afla sârmă ghimpată, iar prin curţi patrulau câini agresivi, îndesaţi şi cu piepturile masive – foarte diferiţi de căţelul potcake cu care împărţiseră prânzul.

Nori de fum galben şi cenuşiu pluteau sfidători, parcă prea grei pentru a fi urniţi de briză.

În vreme ce Thom mergea cu grijă pe drumul plin de gropi, peisajul din dreapta începea să se schimbe. Deschizându-se brusc, apăru un golf cu apă azurie sub un cer uimitor de albastru, cu norişori precum ghemotoacele de vată. Cam la 800 de metri distanţă, se zărea linia bej a pământului şi a clădirilor care alcătuiau South Cove Inn, împreună cu terenurile aferente. Undeva de-a lungul marginii nordice a limbii de pământ, de acolo şi până la capătul aflat la aproximativ 100 de metri, lunetistul îşi instalase cuibul.

– Opreşte oriunde în zona asta, spuse Rhyme.

Thom mai merse până la o mică parcare de pe marginea drumului, apoi opri maşina. Când sunetul motorului încetă, două zgomote umplură imediat dubiţa – un bubuit aspru şi ritmic dinspre fabrica de metal şi sunetul slab al valurilor care se spărgeau de stâncile de pe ţărm.

– Un lucru, înainte de orice, rosti Poitier. Bagă mâna în rucsac şi scoase de acolo un obiect pe care i-l oferi lui Rhyme. Îl vrei?

Era un pistol. Un Glock foarte asemănător cu cel al Ameliei Sachs. Poitier verifică să fie încărcat şi trase glisiera pentru a băga un glonţ pe ţeavă. Pistolul Glock nu are piedică de siguranţă – pur şi simplu apeşi trăgaciul şi tragi.

Rhyme se uită la pistol, se uită la Thom, apoi luă arma în mâna dreaptă. Niciodată nu-l interesaseră armele de foc. Ocaziile de a le folosi – având cel puţin în vedere că specialitatea lui era criminalistica – erau aproape inexistente şi mereu îşi făcuse griji să nu fie cumva nevoit să scoată şi să folosească arma. Ezitarea lui izvora nu din teama că ar putea ucide un atacator, ci din faptul că până şi un singur foc tras ar fi putut să contamineze

o scenă a crimei. Fumul, presiunea exploziei, reziduurile împuşcăturii, vaporii...

Acest lucru nu era mai puţin valabil aici, dar, în mod curios, se simţi frapat de senzaţia de putere pe care i-o dădea arma.

În contrast cu neajutorarea totală care îi caracteriza viaţa de la accident încoace...

– Da, rosti el.

Cu toate că nu-l putea simţi cu degetele, Glockul părea să-l ardă prin piele, să devină o parte a noului său braţ. Ţinti cu grijă pe geam, spre apă, amintindu-şi de antrenamentele de tras cu arme de foc. „Presupune că fiecare armă este încărcată şi gata să tragă, nu aţinti niciodată o armă către ceva în care nu eşti gata să tragi un glonţ, nu trage decât dacă vezi exact ce se află în spatele ţintei, nu pune niciodată degetul pe trăgaci decât dacă eşti gata să tragi..."

Deşi om de ştiinţă, Rhyme era totuşi un trăgător foarte bun, folosindu-se de fizică pentru a calcula cum să trimită glonţul la destinaţia dorită.

– Da, spuse el din nou, băgând arma în buzunarul interior al hainei.

Ieşiră din dubiţă şi priviră în jur. Prin ţevi şi conducte, deşeurile se scurgeau în ocean, iar pământul era pângărit de mormane de reziduuri care se înălţau ca nişte uriaşe prăzi, de blocuri de zgură şi piese auto, de aparate electrocasnice şi de utilaje industriale ruginite.

„Înotul interzis..."

Pe bună dreptate.

Thom spuse:

– Pâcla e deasă, iar hotelul este foarte departe. Cum de a putut să vadă suficient de bine pentru a ţinti cu precizie?

– Am ajuns la concluzia că a folosit o lunetă specială, zise Poitier. Cu optică adaptivă, lasere.

Rhyme era amuzat. Caporalul părea că făcuse mai multe cercetări legate de caz decât lăsase să se înţeleagă – sau decât ar fi vrut chestorul-şef McPherson.

– De asemenea, se poate să fi fost o zi mai senină, zise Rhyme.

– Niciodată nu e foarte senin aici, rosti Poitier, arătând cu mâna spre un coş nu foarte înalt care se ridica deasupra fabricii de cauciucuri şi din care se revărsa un fum bej şi verde ca fierea.

Apoi, înconjuraţi de mirosul greţos de ouă stricate şi de cauciuc ars, se apropiară de ţărm. Rhyme studie terenul, căutând locul ce părea cel mai potrivit pentru a fi cuibul unui lunetist – oferind o acoperire bună şi un reazem pe care să-şi aşeze puşca. Vreo şase locuri ar fi fost convenabile.

Nimeni nu îi deranjă şi, în mare măsură, erau singuri. Apoi apăru o camionetă care opri exact vizavi de ei. Şoferul, într-un tricou cenuşiu pătat de sudoare şi vorbind la telefonul mobil, se duse în spatele vehiculului şi scoase nişte saci de gunoi pe care îi aruncă într-un şanţ de lângă drum. Aruncarea gunoaielor părea să nu fie considerată o infracţiune în Bahamas. Rhyme auzi râsete şi ţipete de dincolo de fabrica unde se producea metal, însă în afară de asta tot locul era al lor.

În căutarea cuibului, Thom, Poitier şi Rhyme trecură peste buruieni, petice de pământ şi nisip, iar scaunul cu rotile al detectivului se descurcă bine pe terenul

accidentat. Poitier şi Thom se apropiară mult de margine, iar Rhyme le spuse ce să caute: vegetaţie culcată la pământ, indentaţii, urme de picioare sau de ghete ducând spre o zonă plată.

– Şi uitaţi-vă la peticele de nisip.

Chiar şi un singur cartuş tras poate lăsa o urmă caracteristică.

– Trebuie să fie profesionist, le explică Rhyme. Probabil că a avut un tripod sau saci cu nisip pe care să-şi sprijine puşca, dar e posibil şi să fi folosit pietre şi să le fi lăsat aranjate astfel. Căutaţi pietre într-o poziţie nefirească, poate puse una deasupra alteia. Având în vedere distanţa, arma trebuia să fie absolut nemişcată.

Rhyme îşi miji ochii din cauza aerului poluat şi a vântului, care erau înţepătoare.

– Aş fi încântat să găsiţi nişte tuburi, spuse el.

Dar se îndoia că lunetistul ar fi lăsat cartuşe goale în urma lui. Profesioniştii le iau întotdeauna după o misiune, întrucât conţin o sumedenie de informaţii despre armă şi trăgător. Totuşi, aruncă o privire în apă, întrebându-se dacă nu cumva un tub gol fusese aruncat acolo. Marea era neagră, iar el presupuse că era şi foarte adâncă.

– Un scafandru ar fi bun.

– Scafandrii noştri oficiali nu sunt disponibili, căpitane, rosti Poitier cu regret.

– Fiindcă asta, desigur, nici măcar nu este o investigaţie.

– Doar un tur al insulei.

– Da, exact.

Rhyme se apropie de margine şi privi în jos.

– Ai grijă, îi strigă Thom.

– Dar, spuse Poitier, eu mă pricep la scufundări. Aş putea să mă întorc şi să văd dacă nu cumva se află ceva acolo jos. O să împrumut o lanternă subacvatică de la paza de coastă.

– Faci dumneata asta, caporale?

El privi apa.

– Sigur. Mâine o să...

Ceea ce se întâmplă după aceea avu loc extrem de repede.

Cât ai pocni din degete.

La auzul unui troncănit de suspensii şi al unui clănţănit de motor pe ducă, Rhyme, Thom şi Poitier se răsuciră pentru a privi drumul de pământ pe care tocmai veniseră. Văzură Mercury-ul auriu năpustindu-se direct spre ei, în maşină aflându-se acum doar doi pasageri.

Iar Rhyme înţelese. Se uită în spate şi îl văzu pe bărbatul în tricou cenuşiu, cel care aruncase gunoiul din camionetă, traversând în fugă drumul îngust şi atacându-l pe Poitier, care tocmai îşi scotea pistolul. Arma îi zbură din mână caporalului. Atacatorul se ridică rapid şi îl lovi cu putere în coaste şi în cap pe Poitier, care începu să geamă.

– Nu! ţipă Rhyme.

Mercury-ul opri într-un scrâşnet de roţi, iar doi dintre bărbaţii pe care îi văzuseră urmărindu-i mai devreme ţâşniră din maşină – cel cu dreduri, în cămaşă galbenă fără mâneci, şi partenerul său, mai scund, purtând un tricou verde. Bărbatul în verde îi smulse lui Thom telefonul din mână şi îi dădu un pumn în stomac, făcându-l să se încovoaie.

– Nu! ţipă Rhyme – un strigăt involuntar şi inutil.

Bărbatul în tricou cenuşiu li se adresă partenerilor săi:

– În regulă, aţi mai văzut pe cineva?

– Nu.

Desigur, de aceea vorbise la telefon. Nu venise acolo ca să-şi arunce gunoiul. Îi urmărise şi folosise telefonul pentru a-i anunţa pe ceilalţi că victimele ajunseseră în locul unde puteau fi ucise.

Poitier icni încercând să respire, ţinându-se cu mâna de coaste.

Rhyme rosti cu fermitate:

– Suntem ofiţeri de poliţie americani. Lucrăm la FBI. Nu înrăutăţiţi lucrurile pentru voi. Plecaţi acum.

Fu ca şi cum n-ar fi rostit nimic.

Bărbatul în cenuşiu se îndreptă spre pistolul lui Poitier, care zăcea în ţărână la 3 metri distanţă.

– Stai! ordonă Rhyme.

Bărbatul se opri. Clipi, privindu-l pe criminalist. Ceilalţi atacatori încremeniră, uitându-se la Glockul din mâna lui Rhyme. Pistolul nu era fix, dar de la distanţa aceea putea trimite cu uşurinţă un glonţ în pieptul atacatorului.

Bărbatul îşi ridică puţin mâinile, cu ochii pe pistol. Se uită din nou la Rhyme.

– Bine, bine, domnule. Nu trage!

– Voi, toţi, daţi-vă înapoi şi întindeţi-vă pe pământ cu faţa în jos.

Cei doi care se aflaseră în maşină îşi îndreptară ochii spre bărbatul în cenuşiu.

Nimeni nu se clinti.

– N-o să repet.

Rhyme se întrebă ce efect va avea reculul asupra mâinii lui. Presupuse că era posibil să-i afecteze tendoanele.

Însă, după ce trăgea, tot ce trebuia să facă era să țină pistolul strâns. Ceilalți aveau s-o ia la fugă după ce avea să-l ucidă pe șeful lor.

Apropo de ordinul de executare a unei sarcini speciale... Niciun proces, nicio judecată. Autoapărare. Să iei o viață înainte ca dușmanul tău s-o facă.

– O să mă împușți, domnule?

Bărbatul îl studia, brusc sfidător.

Rhyme avea rar ocazia să-și întâlnească adversarii față în față. Până să ajungă el, erau de mult plecați de la locul faptei, așa că de obicei îi întâlnea la tribunal, în calitate de martor al acuzării. Totuși, nu avea nicio reținere să-l privească în față pe bărbatul în gri.

Partenerul lui, cel în galben, cu mușchi impresionanți, făcu un pas în față, dar se opri brusc când Rhyme îndreptă pistolul spre el.

– În regulă! Ușurel, omule, ușurel, zise el cu mâinile ridicate.

Rhyme îndreptă din nou arma spre lider, care avea ochii ațintiți asupra pistolului și mâinile ridicate. Zâmbi.

– O s-o faci? O să mă împușți, domnule? Nu sunt deloc sigur că o s-o faci.

Se apropie câțiva pași, apoi se opri. După care se îndreptă direct spre Rhyme.

Nu mai era nimic de spus.

Rhyme se încordă, sperând că reculul nu avea să afecteze rezultatul delicatei sale operații. Nădăjdui că va putea să țină arma în mână. Trimise comanda de a apăsa degetul arătător, dar nimic nu se întâmplă.

Glockurile – pistoale de încredere, austriece – au un trăgaci ce are nevoie de o forță de declanșare de numai 2,3 kilograme forță.

Cu toate acestea, Rhyme nu reuşi să adune suficientă forţă pentru a salva viaţa ajutorului său şi a ofiţerului de poliţie care îşi riscase slujba pentru a-l ajuta.

Bărbatul în gri continuă să se apropie, presupunând probabil că lui Rhyme îi lipsea curajul de a trage, chiar dacă acesta încerca disperat să apese trăgaciul. Omul nu se apropia din lateral, ci făcea paşi fermi spre ţeava îndreptată în direcţia lui.

Bărbatul cuprinse arma în mâna sa musculoasă şi i-o smulse cu uşurinţă lui Rhyme.

– Să ştii că eşti un ciudat, omule.

Se încordă, îşi propti un picior în mijlocul pieptului lui Rhyme şi împinse cu putere.

Scaunul Storm Arrow se dădu înapoi jumătate de metru şi trecu peste marginea stâncoasă. Ridicând o jerbă uriaşă de apă, Rhyme şi scaunul său se rostogoliră în mare. Trase adânc aer în piept şi se scufundă.

Apa nu era atât de adâncă precum crezuse; negreala se datora poluării, chimicalelor şi gunoaielor. Scaunul căzu circa 3 metri şi se opri pe fund.

Cu capul bubuindu-i, cu plămânii în agonie din cauza epuizării oxigenului, Rhyme îşi răsuci capul cât de mult putu şi apucă în gură cureaua genţii de pânză atârnate de spătarul scaunului. O trase spre faţă, iar aceasta pluti spre el. Izbuti s-o cuprindă cu braţul pentru a o ţine locului, îi desfăcu fermoarul cu dinţii, apoi căută muştiucul ventilatorului portabil. Îl strânse cu putere şi şi-l băgă printre buze.

Ochii îi ardeau din pricina chimicalelor din apă, dar el reuşi să îi ţină deschişi în timp ce căuta butonul ventilatorului.

În sfârşit, iată-l! Asta era.

Îl apăsă.

Luminile străluciră. Aparatul vibră, iar el inhală din minunatul oxigen.

Apoi încă o dată.

Dar nu mai există şi o a treia oară. Se pare că apa reuşise să intre în carcasă şi să scurtcircuiteze aparatul.

Ventilatorul se înnegri, iar aerul se opri.

În clipa aceea, auzi un alt sunet. Deşi estompat de apă, se auzise clar. Două sunete, de fapt.

Împuşcături.

Curmând vieţile prietenilor săi: unul pe care îl cunoştea parcă dintotdeauna şi altul care îi devenise apropiat în ultimele câteva ore.

Când respiră din nou, începu să inhaleze apă.

Se gândi la Amelia Sachs, iar trupul i se relaxă.

CAPITOLUL 42

Nu!

O, nu!

La aproape 5 p.m., opri în fața blocului în care se afla apartamentul Lydiei Foster, pe Third Avenue.

Sachs nu se putu apropia prea mult – mașini de poliție și ambulanțe blocau strada în totalitate.

Logica îi spunea că motivul prezenței acelor vehicule acolo *nu putea fi* moartea interpretei. În ultima oră și jumătate, Sachs îl urmărise pe lunetist. Acesta încă se afla în biroul lui din centru. Ea nu plecase de acolo până când nu apăruse echipa de supraveghere de la Serviciile Speciale ale lui Myers. În plus, cum ar fi putut să afle lunetistul numele și adresa interpretei? Avusese grijă să sune de pe telefoane fixe și mobile cu cartelă preplătită.

Asta îi spunea logica.

Totuși, instinctul îi zicea cu totul altceva, și anume că Lydia era moartă. Iar vina o purta Sachs, pentru că nu luase deloc în calcul ceea ce își dădu seama că era purul adevăr: existau doi criminali. Unul era bărbatul pe care ea îl urmărise pe străzile din centrul New Yorkului – știa că era lunetistul pentru că amprenta vocală corespundea –, iar celălalt, ucigașul Lydiei Foster,

un subnec[1] neidentificat. Acesta era cu totul altcineva – poate partenerul lunetistului, poate o persoană care se ocupa de recunoaştere, aşa cum foloseau mulţi lunetişti. Sau poate un alt ucigaş, un specialist angajat de Shreve Metzger pentru a face curăţenie după asasinat.

Parcă rapid, puse legitimaţia de la NYPD pe bord şi ieşi din maşină grăbindu-se spre banala clădire de apartamente, a cărei faţadă decolorată era străbătută de dâre gălbui lăsate de apă, ca şi cum unităţile exterioare ale aparatelor de aer condiţionat ar fi plâns.

Aplecându-se pentru a trece pe sub banda galbenă a poliţiei, se apropie grăbită de un detectiv care instruia o echipă de cercetare. Deşi nu-l cunoştea, poliţistul – un afro-american zvelt – o recunoscu şi o salută dând din cap.

– Detectiv Sachs.

– E Lydia Foster?

Se miră apoi că se mai ostenise să întrebe.

– Da. Are legătură cu vreun caz pe care-l investighezi?

– Da. Lon Sellitto este anchetatorul principal, iar Bill Myers îl supervizează.

– Atunci, e a ta.

– Ce s-a-ntâmplat?

Bărbatul era zguduit, observă ea, îndepărtându-şi privirea în timp ce frământa un pix între degete. Înghiţi un nod şi rosti:

– Scena arăta destul de rău, trebuie să-ţi zic asta. A fost torturată. Apoi, a înjunghiat-o. N-am văzut niciodată aşa ceva.

– A torturat-o? întrebă ea în şoaptă.

– I-a jupit pielea de pe degete. Încet.

[1] Subiect necunoscut (n.tr.)

Isuse...

– Cum a intrat?

– Dintr-un motiv oarecare, ea i-a deschis. Nu există semne de intrare prin efracţie.

Îngrozită, Sachs înţelese. Subnecul *ascultase* o linie telefonică – probabil, telefonul fix de lângă Java Hut folosit de ea – şi aflase datele interpretei. Pretinsese că este poliţist fluturând o insignă falsă, spunând eventual că lucra cu Sachs – ştia deja numele ei.

Conversaţia dintre Sachs şi Sellitto reprezentase ordinul de asasinare a Lydiei Foster.

Fu cuprinsă de o furie sufocantă faţă de ucigaş. Ceea ce-i făcuse Lydiei – durerea pe care i-o provocase – fusese totul inutil. Pentru a obţine informaţii de la un civil, era suficient să-l ameninţi. Tortura fizică era întotdeauna fără rost.

În afară de cazul în care îţi făcea plăcere.

În afară de cazul în care te simţeai bine mânuind un cuţit, tăind cu precizie, cu îndemânare...

– Cum de aţi fost chemaţi? întrebă ea.

– Nenorocitul a tăiat-o în aşa hal, încât sângele s-a scurs prin tavan. Vecinii de jos au văzut sânge pe perete. Au sunat la 911. După o pauză, adăugă: Locul a fost răscolit. Nu ştiu ce anume căuta, dar a scotocit peste tot. Nici măcar un singur sertar n-a rămas neatins. Nici computerul, nici telefonul. Le-a luat cu el.

Probabil că dosarele cu transcrierile traducerilor făcute pentru Moreno erau deja tăiate la tocător sau arse.

– Criminaliştii sunt pe drum?

– Am chemat o echipă din Queens. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Sachs avea în portbagajul mașinii sale o trusă cu obiectele de bază pentru investigarea unui loc al faptei. Se întoarse la mașină și începu să îmbrace salopeta având culoarea albastră a oxidului de cobalt, adăugând apoi protecțiile pentru pantofi și o cască de duș. Putea să se apuce de treabă. Fiecare minut care trecea degrada probele.

Și, cu fiecare minut care trecea, monstrul care făcuse asta se îndepărta tot mai mult.

Cercetarea în rețea a locului faptei.

Îmbrăcată ca un chirurg, Amelia Sachs străbătu apartamentul Lydiei Foster după tiparul clasic la un loc al faptei, o rețea: înaintare pas cu pas de la un perete la altul, răsucire, un pas lateral, apoi întoarcere. Iar după ce terminai, reveneai, doar că perpendicular pe direcția căutării anterioare.

Aceasta era metoda de cercetare a scenei care necesita cel mai mult timp, dar și cea mai minuțioasă. Așa cercetase Rhyme scenele lui și așa insistau să o facă și cei care lucrau pentru el.

Cercetarea este probabil cea mai importantă parte a analizei unei scene a crimei. Fotografiile, filmările și desenele sunt importante. Rutele de intrare și ieșire, locurile unde au căzut cartușele, amprentele, petele de material seminal, stropii de sânge. Dar găsirea probelor cruciale este, practic, rostul cercetării unui loc al faptei. „Mulțumesc, domnule Locard." Când parcurgi rețeaua, trebuie ca întregul corp să fie prezent, mirosind, atingând și, desigur, privind. Scanând implacabil totul.

Asta făcea acum Amelia Sachs.

Nu credea că avea un talent natural pentru analiza criminalistică. Nu era om de știință. Mintea ei nu făcea

deducţii care îţi tăiau răsuflarea, cum era în stare să facă atât de rapid Rhyme. Dar un lucru care o avantaja era empatia.

Când începuseră să lucreze împreună, Rhyme depistase la ea o calitate pe care el n-o avea: abilitatea de a pătrunde în mintea infractorului. Când ea parcurgea reţeaua, descoperise că era capabilă să *devină* mental ucigaşul sau violatorul, sau răpitorul, sau hoţul. Acesta putea fi un efort chinuitor, epuizant. Dar de fiecare dată când reuşea, se gândea să examineze locuri ale scenei pe care un criminalist obişnuit poate că le-ar fi ignorat – ascunzători, rute improbabile de intrare şi de ieşire, locuri de supraveghere.

Acolo, ea descoperea probe care altminteri ar fi rămas ascunse pentru totdeauna.

Criminaliştii din Queens sosiră. Dar, ca şi înainte, ea făcu singură treaba preliminară. Ai crede că, dacă sunt implicaţi mai mulţi oameni, căutarea este mai eficientă, dar asta se aplică doar în cazul suprafeţelor mari, cum ar fi împuşcăturile în masă. La un loc al faptei tipic, un singur criminalist este mai puţin distras – şi, de asemenea, e conştient de faptul că nu mai este nimeni care să găsească tot ce i-a scăpat lui, aşa că se concentrează mult mai mult.

Şi există un adevăr dur cu privire la analizarea unui loc al faptei: ai o singură şansă să găseşti indiciile critice, nu te poţi întoarce pentru a încerca din nou.

În timp ce străbătea apartamentul în care cadavrul însângerat, cu capul pe spate al Lydiei Foster stătea legat de un scaun, Sachs simţi nevoia bruscă să stea de vorbă cu Rhyme, să-i spună ce vedea şi ce mirosea şi ce gândea. Şi, din nou, la fel cum se întâmplase şi când

parcursese rețeaua la Java Hut, senzația de pustietate cauzată de faptul că nu-i putea auzi vocea îi îngheța inima. Rhyme se afla la doar 1 600 de kilometri distanță, însă ea se simțea de parcă el nu mai exista.

Involuntar, se gândi din nou la operația programată pentru luna în curs. Nu dorea s-o facă, dar nu se putea abține.

Dacă nu supraviețuia?

Și Sachs, și Rhyme trăiau la limită – ea avea un stil de viață care presupunea viteză și primejdie, el – o stare fizică precară. Posibil, probabil, riscul făcea viața mai intensă, iar legătura dintre ei, mai strânsă. Însă acum, când el era plecat, iar Sachs cerceta o scenă a crimei deosebit de dificilă, implicând un ucigaș care o cunoștea, nu se putea abține să nu se gândească la faptul că se afla mereu la o distanță de doar un glonț sau o bătaie de inimă de a rămâne singură pentru totdeauna.

„Uită de asta!" gândi Sachs cu asprime. Sau poate că o spuse cu voce tare. Nu mai știa. „Treci la treabă!"

Descoperi totuși că empatia ei nu funcționa, nu în acel loc al faptei. În timp ce străbătea camerele, se simțea blocată. Precum un scriitor sau un artist care nu-și găsește o muză. Ideile nu voiau să vină. În primul rând, nu știa cine naiba era ucigașul. Ultimele informații erau confuze. Bărbatul care făcuse asta nu era lunetistul. Atunci cine era?

Celălalt motiv pentru care nu reușea să se conecteze la mintea lui era că nu înțelegea motivele subnecului. Dacă dorea să elimine martorii și să pună bețe în roate anchetei, atunci ce rost avea tortura aceea oribilă? Tăieturile de cuțit atât de precise? O tăiase pentru a-i jupui pielea pe-ndelete, din câte se părea. Sachs realiză că

atenţia îi era distrasă de fâşiile de carne de pe podea, de sub scaunul de care era legată Lydia. De sânge.

Ce intenţionase ciminalul?

Poate că, dacă Rhyme i-ar fi vorbit la ureche, parcurgând scena crimei împreună cu ea, prin radio sau video, lucrurile ar fi stat altfel, ideile i-ar fi venit cumva.

Dar el nu era disponibil, iar psihicul ucigaşului refuza să i se dezvăluie.

Căutarea în sine nu dură mult. Indiferent de motivul lui, ucigaşul Lydiei Foster fusese foarte atent, purtând mănuşi de cauciuc. Îşi dădea seama de asta din încreţiturile unor pete de sânge, acolo unde el îi atinsese trupul în vreme ce îi tăia pielea. Avusese grijă să evite să calce în sânge, aşa că nu existau urme evidente de pantofi; iar o baghetă încărcată electrostatic trecută peste suprafeţele unde nu exista covor nu relevă nici urme latente. Colectă probe – nişte reţete şi post-ituri băgate în buzunarele jeanşilor atârnaţi pe uşa de la baie. Dar asta fu tot ce găsi Sachs ca probe documentare. Procesă cadavrul observând din nou rănile cumplite făcute de subnec, mici, dar precise, tăieturile pentru jupuirea pielii de pe degetele femeii. Rana fatală era în piept. În jurul plăgii păreau a exista vânătăi, de parcă el îi palpase cu fermitate carnea pentru a găsi intrarea spre inimă printre coaste.

De ce făcuse asta?

Sachs îi apelă apoi prin radio pe colegii ei, comunicându-le faptul că puteau să urce pentru a filma şi fotografia.

Se opri lângă uşă ca să arunce o ultimă privire către trupul Lydiei Foster.

„Îmi pare rău, Lydia. Nu m-am gândit..." Ar fi trebuit să mă gândesc că el va asculta telefoanele fixe de lângă

Java Hut. Ar fi trebuit să mă gândesc că e posibil să existe doi criminali."

Regreta că nu apucase să capete informațiile pe care i le-ar fi furnizat femeia. Detaliile pe care Lydia le cunoscuse și înregistrările pe care le avusese erau evident cruciale. Altminteri, de ce ar fi interogat-o ucigașul? Iar acum fuseseră luate și, desigur, distruse.

Îi ceru iertare Lydiei Foster pentru a doua oară, pentru gândul său egoist.

Ajunsă afară, își scoase salopeta și protecțiile pentru pantofi și le puse într-o pungă ce urma să fie arsă – erau pătate cu sângele Lydiei. Se dădu pe mâini cu dezinfectant, apoi își verifică Glockul. Scană zona în căutarea unor eventuale amenințări. Nu văzu decât o sută de ferestre întunecate, fundături slab luminate, mașini parcate, fiecare reprezentând un loc perfect de unde subnecul putea s-o țintească.

Când era pe cale să-și pună etuiul telefonului la locul său, se opri brusc și scoase iPhone-ul, gândindu-se că-și dorea din tot sufletul să stea de vorbă cu Rhyme.

Selectă apelarea rapidă a celui mai recent mobil cu cartelă preplătită – era numărul lui –, însă intră căsuța vocală. Sachs se gândi mai întâi să lase un mesaj, apoi închise. Descoperise că nu știa ce anume ar fi vrut să-i spună.

Poate doar că îi era dor de el.

CAPITOLUL 43

Lincoln Rhyme clipi. Ochii îl înţepau îngrozitor, iar în gură avea gusturi contradictorii – dulceaţa uleiului şi acreala chimicalelor.

Tocmai îşi recăpătase cunoştinţa şi, spre surpriza lui, nu tuşea atât de rău cum ar fi fost de aşteptat. O mască de oxigen îi fusese pusă pe gură şi pe nas, iar acum respira adânc. Totuşi, cum gâtul îl durea, bănui că tuşise mult înainte, când fusese ca şi mort.

Se uită în jur şi constată că se afla într-o ambulanţă excesiv de încinsă, parcată pe limba de pământ unde avuse loc atacul. South Cove Inn se vedea în depărtare, dincolo de golful cu ape albastre-verzui. Un medic bondoc, cu faţa rotundă, era aplecat deasupra lui examinându-i ochii cu o lanternă. Îi scoase apoi masca de oxigen, pentru a-i studia gura şi nasul.

Pe chipul foarte întunecat al bărbatului nu se deslușea nimic. În cele din urmă, rosti cu un puternic accent american:

– Apa aceea. Mizerabilă. Deşeuri. Chimicale. Tot felul de lucruri. Dar situaţia nu pare prea rea. Aveţi iritaţii. Vă dor?

– Mă înţeapă. Rău. Da.

De parcă vorbirea în staccato a medicului ar fi fost contagioasă.

Rhyme trase adânc aer în piept.

– Dar, vă rog, spuneţi-mi! Cei doi bărbaţi care erau cu mine... Ce s-a...?

– În ce stare îi sunt plămânii?

Întrebarea fu pusă de Thom Reston, care se apropia de partea din spate a ambulanţei. Asistentul tuşi o dată cu putere, apoi încă o dată.

Rhyme îşi stăpâni propria tuse şi murmură stupefiat:

– Eşti... eşti teafăr?

Thom arătă spre ochii lui, care erau de un roşu strălucitor.

– Nimic serios. Doar că sunt o grămadă de mizerii în apa aia.

„Mizerabilă. Deşeuri..."

Rhyme observă că hainele îi erau ude, iar asta îi răspunse pe loc la câteva întrebări. În primul rând, era clar că asistentul fusese cel care îl salvase.

În al doilea rând, cele două împuşcături pe care le auzise fuseseră menite pentru Mychal Poitier.

„;Am o soţie şi doi copii pe care îi întreţin. Îi iubesc foarte mult..."

Rhyme simţi un junghi în inimă gândindu-se la moartea bărbatului. După ce caporalul fusese ucis, Thom probabil că sărise în apă pentru a-l salva pe Rhyme, în timp ce atacatorii fugiseră.

Medicul îi ascultă din nou plămânii.

– Surprinzător. Plămânii dumneavoastră sunt în regulă. Văd cicatricea de la ventilator, dar e veche. Aţi evoluat bine. Aţi făcut mişcare. Iar braţul dumneavoastră

drept... e vorba de sistemul prostatic. Am citit despre asta. Cu adevărat impresionant.

Doar că nu suficient de impresionant pentru a-l salva pe Mychal Poitier.

Paramedicul se ridică şi spuse:

– Aş clăti gura şi ochii. Cu apă. Nimic altceva. Îmbuteliată. De trei, patru ori pe zi. Şi mergeţi la medicul dumneavoastră. Când vă întoarceţi acasă. Revin imediat.

Se răsuci şi se îndepărtă, scrâşnind nisipul şi pietrişul în timp ce mergea.

– Mulţumesc, Thom, rosti Rhyme. Mulţumesc. M-ai salvat din nou viaţa, şi nu cu clonidină.

Era medicamentul pentru scăderea tensiunii după un atac de disreflexie autonomă.

– Am încercat să folosesc ventilatorul, zise Rhyme apoi.

– Ştiu. Ţi se încurcase în jurul gâtului. A trebuit să ţi-l scot. Aş fi vrut să am briceagul Ameliei.

Rhyme suspină.

– Dar Mychal. E cumplit...

Thom luă un sfigmomanometru de pe un raft al ambulanţei şi măsură el însuşi tensiunea lui Rhyme. Ridică din umeri.

– Nu e nimic serios.

– Tensiunea?

– Nu, vorbesc de Poitier. Taci. Vreau să-ţi aud pulsul.

Rhyme fu sigur că nu auzise bine – urechile încă îi erau pline cu apă.

– Dar...

– Şşşt!

Asistentul puse un stetoscop împrumutat pe braţul lui Rhyme.

– Ai zis...

– Taci! După câteva clipe, dădu din cap şi zise: Tensiunea e bună. Aruncă o privire în direcţia în care dispăruse medicul şi adăugă: Nu că n-am încredere în el, dar am vrut să văd cu...

– Cum adică nu e nimic serios cu Mychal?

– Ei bine, ai văzut şi tu, a fost lovit. Dar nu e nimic grav.

– A fost împuşcat!

– Împuşcat? Nu, n-a fost.

– Am auzit două împuşcături.

– Ah, alea...

– Ce vrei să spui cu „ah, alea"? se răsti Rhyme.

Thom îi explică:

– Tipul care te-a împins în apă, cel în cămaşă gri, a tras în Ron.

– În Pulaski? Isuse, e teafăr?

– N-are nimic.

– Ce dracu' s-a întâmplat? se răsti Rhyme.

– Mă bucur că te simţi mai bine, râse Thom.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

– Ron şi-a terminat treaba la South Cove şi a venit după noi. I-ai zis că vom fi aici. A apărut cu maşina lui închiriată, exact după ce ai ajuns tu în apă. A văzut ce se petrecea şi s-a năpustit cu maşina direct în tipul care ţinea arma, chiar s-a năpustit cu toată viteza. Tipul a tras în maşină de două ori, dar şi-o fi imaginat că Ron este primul reprezentant al întăririlor care urmau să sosească şi, fiindcă nu aveau decât o cale de scăpare, au sărit cu toţii în Mercury şi în camionetă şi au şters-o de-aici.

– Mychal e teafăr?

– După cum ţi-am spus.

Uşurarea lui Rhyme fu imensă. Nu zise nimic preţ de câteva clipe, ochii lui privind apa vălurită din apropiere, un arc de ceaţă fină în lumina soarelui ce coborâse mult spre vest.

– Scaunul cu rotile? zise el apoi.

Thom clătină din cap.

– El *nu* e la fel de teafăr.

– Ticăloşii! murmură Rhyme.

Nu era sentimental în privinţa obiectelor, fie ele profesionale sau personale. Dar se ataşase foarte mult de Storm Arrow – din punct de vedere practic – fiindcă era o maşinărie grozavă, iar el făcuse mari eforturi pentru a învăţa s-o folosească la deplina sa capacitate. Să manevrezi un scaun cu rotile este o adevărată artă. Era furios pe bandiţi.

– O să împrumut unul de la ei, continuă asistentul aruncând o privire spre echipa medicală. Nemotorizat. Ei bine, motorizat de mine.

O altă siluetă apăru lângă ei.

– Ei bine, pifanul a salvat situaţia.

– Nu arăţi foarte rău, rosti Pulaski. Eşti leoarcă. Nu cred că te-am văzut vreodată ud, Lincoln.

– Ce-ai aflat la hotel?

– Nu mare lucru în afară de ce ştiam deja. Camerista a confirmat în mare spusele caporalului Poitier. Un american cu aspect dur a întrebat de Moreno şi de apartamentul 1200. A pretins că îi este prieten şi că se gândea să dea o petrecere pentru el. Dorea să ştie cine era cu el, ce program avea, cine îi era prieten – presupun că bodyguardul îi era.

– O petrecere, mormăi Rhyme, uitându-se în afara ambulanţei.

Medicul se întoarse cu asistenţii săi solizi, unul dintre ei împingând un scaun cu rotile ponosit.

– Aveţi nişte brandy sau ceva asemănător? întrebă Rhyme.

– Brandy?

– Brandy medicinal.

– Brandy medicinal?

Faţa mare a bărbatului se încruntă.

– Daţi-mi voie să mă gândesc. Presupun că doctorii de aici administrează aşa ceva – fiind o insulă din lumea a treia, desigur. Mă tem că eu am ratat cursul respectiv când mi-am luat diploma în servicii medicale de urgenţă la Universitatea din Maryland.

Touché.

Însă era limpede că medicul nu era ofensat, ci se simţea amuzat de întrebarea lui Rhyme; le făcu semn asistenţilor, iar aceştia îl puseră pe Rhyme în scaunul ponosit. El nici nu-şi mai amintea când se aflase ultima oară într-unul care nu era dotat cu baterie şi motor şi nu-i plăcu deloc senzaţia de neajutorare. Îşi aminti de zilele de după accident.

– Vreau să-l văd pe Mychal, spuse el.

Instinctiv, înainte de a-şi aduce aminte că nu mai exista, întinse mâna spre maneta de acţionare a scaunului pentru a-l pune în mişcare. Dacă nu reuşise să apese nenorocitul de trăgaci al unui pistol, nu avea cum să fie în stare să-şi deplaseze propria greutate inertă pe asfalt spart şi pe nisip, folosindu-se doar de o mână.

Thom îl împinse circa 10 metri, până în locul unde Poitier stătea pe o grindă de 20 de centimetri pătraţi plină de creozot, lângă cei doi poliţişti care veniseră în urma apelului la urgenţe.

Poitier se ridică.

– Ah, căpitane. Am auzit că eşti teafăr. Bine, bine... Hainele nu-ţi sunt însă într-o stare prea bună.

– E leoarcă, repetă Pulaski.

Ceea ce atrase un zâmbet din partea lui Thom şi o încruntătură din partea lui Rhyme.

– Dar tu cum te simţi?

– Sunt în regulă. Puţin cam ameţit. Mi-au dat nişte medicamente contra durerii. E prima mea bătaie în cei cinci ani de când sunt în poliţie şi nu m-am descurcat foarte bine. Am fost luat prin surprindere.

– A văzut cineva numerele de înmatriculare ale maşinii? întrebă Rhyme.

– Nu aveau numere de înmatriculare. Şi nu ne va folosi la nimic să căutăm maşini Mercury aurii cu negru sau camionete albe. Sunt sigur că au fost furate. Când voi ajunge la secţie, o să mă uit la fotografiile cu infractori, dar şi asta va fi inutil. Totuşi, va trebui să facem toate astea.

Deodată, un val de praf se ridică din direcţia SW Road. O maşină... ba nu, două maşini se apropiau în viteză.

Poliţiştii care stăteau în apropiere încremeniră neliniştiţi.

Nu pentru că maşinile reprezentau o ameninţare fizică. Rhyme văzu că Fordul fără însemne oficiale avea girofaruri roşii, care luminau cu o intermitenţă dramatică. Nu fu surprins când observă că bărbatul de pe bancheta din spate era chestorul-şef McPherson. Al doilea vehicul, o maşină de patrulă, se afla în spate.

Cele două maşini opriră derapând lângă ambulanţe, iar McPherson coborî furios şi trânti portiera.

Repezindu-se spre Poitier, îl întrebă:

– Ce s-a petrecut aici?

Luând vina asupra lui, Rhyme îi explică tot ce se întâmplase.

Chestorul-şef îl privi mânios, apoi se răsuci şi se răsti cu voce joasă la caporal:

– Nu accept o asemenea insubordonare. Ar fi trebuit să-mi spui.

Rhyme se aştepta la o atitudine spăşită din partea tânărului caporal. Însă el se uită în ochii şefului său şi spuse:

– Domnule, cu tot respectul. Mi s-a încredinţat cazul Moreno pentru a mă ocupa de el.

– A fost cazul tău pentru a te ocupa de el conform procedurilor potrivite. Iar asta nu include să iei cu tine pe teren un străin.

– Aceasta este o pistă. Lunetistul a fost aici. Ar fi trebuit să fac cercetări săptămâna trecută.

– Trebuie să vedem ce...

Poitier îl întrerupse:

– ...ce au de zis autorităţile venezuelene.

– Nu mă mai întrerupe, caporale. Şi nu admit să ai o astfel de atitudine cu mine.

– Desigur, domnule. Scuze, domnule.

Rhyme interveni:

– Acesta este un caz important, domnule chestor-şef, cu implicaţii pentru ambele noastre ţări.

– Iar dumneavoastră, domnule căpitan Rhyme, dumneavoastră... Înţelegeţi că, din cauza dumneavoastră, unul dintre poliţiştii mei aproape că a fost ucis?

Criminalistul rămase tăcut.

Cu vocea la fel de dură, chestorul-şef adăugă:

– Şi dumneavoastră la fel. Nu mai avem nevoie de americani morţi în Bahamas. Am avut destui. Aruncă o privire rece într-o parte, apoi adăugă: Eşti suspendat, caporale. Va avea loc o anchetă care s-ar putea să ducă la concedierea ta. În cel mai fericit caz, te vei întoarce la trafic.

Disperarea inundă chipul lui Poitier.

– Dar...

– Iar dumneavoastră, domnule căpitan Rhyme, dumneavoastră veţi pleca imediat din Bahamas. Ofiţerii mei vă vor escorta la aeroport pe dumneavoastră şi pe partenerii dumneavoastră. Bagajele vă vor fi luate de la hotel şi duse acolo. Am contactat deja compania aeriană. Aveţi locuri la un zbor care pleacă peste două ore. Până atunci, vă veţi afla în custodia poliţiei. Iar tu, caporale, îţi vei preda arma şi insigna la sediu.

– Da, domnule.

Apoi brusc, Ron Pulaski se apropie şi îl înfruntă pe chestorul-şef, care avea de două ori greutatea lui şi era cu aproape 10 centimetri mai înalt.

– Nu, rosti tânărul poliţist.

– Pardon?

Tânărul ofiţer rosti cu fermitate:

– Ne vom petrece noaptea la motelul unde suntem cazaţi şi vom pleca mâine-dimineaţă.

– Poftim? clipi McPherson.

– Nu plecăm în seara asta.

– Este inacceptabil, ofiţer Pulaski.

– Lincoln aproape că a murit. Nu se urcă în niciun avion până nu se odihneşte.

– Aţi comis infracţiuni...

Pulaski își scoase telefonul.

– Să sunăm la ambasadă și să discutăm această problemă cu ei? Desigur, va trebui să declarăm ce facem aici, să dăm detalii despre crima pe care o investigăm.

Se lăsă tăcerea. Nu se mai auzea decât zăngănitul misterioasei mașinării din fabrica aflată în spatele lor și zgomotul valurilor strălucitoare spărgându-se de țărm.

Ofițerul superior se încruntă.

– În regulă, murmură McPherson. Dar plecați cu primul avion de mâine-dimineață. Veți fi escortați la motel și veți rămâne în camera voastră până atunci.

Rhyme spuse:

– Mulțumesc, domnule chestor-șef. Apreciez. Îmi cer scuze pentru dificultățile create. Mult noroc cu acest caz. Și cu ancheta uciderii studentei americane. Se uită la Poitier și adăugă: Și îmi cer iertare și față de tine, caporale.

Cinci minute mai târziu, Rhyme, Thom și Pulaski se aflau în dubița Ford, părăsind limba de pământ escortați de un echipaj al poliției care dorea să se asigure că ajungeau și rămâneau la motel. Cei doi ofițeri masivi din mașina de patrulă aveau chipurile serioase și circumspecte. De fapt, pe Rhyme nu-l deranja prea mult prezența lor de vreme ce, la urma urmelor, cei trei indivizi din Mercury-ul auriu erau încă liberi.

– Ai făcut o treabă al naibii de bună, pifane.

– Mai bună decât competența?

– Ai depășit competența.

Tânărul ofițer râse.

– Am avut o bănuială că doreai să mai câștigi ceva timp.

– Ai avut perfectă dreptate. Apropo, mi-a plăcut partea cu ambasada.

– Am improvizat. Deci, ce facem în continuare?

– Lăsăm pâinea să se coacă, rosti Rhyme criptic. Şi vedem dacă putem face rost de nişte rom de Bahamas de care am tot auzit.

CAPITOLUL 44

În salonul vilei transformat în laborator, Amelia Sachs aduse o ladă pentru lapte în care se aflau probele colectate din apartamentul Lydiei Foster.

– A sunat Lincoln? îl întrebă ea pe Mel Cooper, care privea lada cu interes.

– Nu, n-am primit nicio veste de la el.

Cooper, laborantul expert, făcea acum parte oficial din echipă, datorită unui telefon dat de Sellitto şi de căpitanul Myers pentru a aranja transferarea lui la „secţia" lui Rhyme. Cooper, detectiv la NYPD, chelea şi era mic de statură, purtând ochelari Harry Potter cu lentile groase, ce păreau că nu stau niciodată acolo unde ar fi trebuit. Te-ai fi aşteptat ca viaţa lui din afara orelor de program să însemne puzzle-uri matematice şi revista *Scientific American,* însă el îşi petrecea cea mai mare parte din timpul său liber în săli de bal, participând la competiţii de dans cu superba lui iubită scandinavă, profesoară de matematică la Universitatea Columbia.

Nance Laurel stătea la biroul ei. Femeia privi cu ochi goi spre probele fizice, apoi se uită din nou la poliţistă. Sachs se întrebă dacă acesta era un salut sau doar una dintre pauzele ei de dinainte de a vorbi.

– Am zbârcit-o, spuse Sachs posomorâtă. Sunt doi criminali. Îi explică lui Laurel presupunerea ei eronată şi adăugă: Eu îl urmăream pe lunetist. Bărbatul care a ucis-o pe Lydia Foster este altcineva.

– Cine crezi că este? întrebă Cooper.

– Rezerva lui Bruns.

– Sau un specialist angajat de Metzger să cureţe în urma lui, zise Laurel.

Lui Sachs i se păru că vocea ei se înviorase brusc. Erau veşti bune pentru caz, veşti bune pentru juriu – faptul că suspectul lor principal putea ordona unuia dintre ofiţerii săi să facă un lucru atât de inuman. Niciun cuvânt de compasiune faţă de victimă, nicio încruntare care să dovedească vreo preocupare.

În clipa aceea, Sachs simţi că o urăşte cu adevărat pe femeie. Continuă adresându-i-se intenţionat numai lui Mel Cooper:

– Lon a fost de acord să-l eticheteze deocamdată drept caz cu motiv necunoscut, după cum şi explozia de la Java Hut încă este oficial cauzată de o scurgere de gaze. M-am gândit că e mai bine ca Metzger să nu ştie cum evoluează ancheta.

Laurel dădu din cap.

– Bine.

Sachs se uită la panouri, apoi începu să le revizuiască ţinând cont de lucrurile pe care tocmai le aflaseră.

– Hai să-l numim pe ucigaşul Lydiei Foster Subnec 516. După data de azi.

Laurel întrebă:

– Ai mai aflat ceva despre identitatea lunetistului, bărbatul pe care l-ai urmărit până la SNSO?

– Nu. Lon a pus o echipă de supraveghere pe urmele lui. Ei or să sune de îndată ce îl identifică.

O altă pauză. Laurel spuse:

– Sunt doar curioasă... te-ai gândit să-i iei amprentele?

– Amprentele lui...?

– Când l-ai urmărit pe lunetist prin centru. Motivul pentru care te întreb este că am lucrat cândva la un caz, iar o polițistă sub acoperire s-a prefăcut că scapă o revistă cu coperte lucioase. Suspectul a ridicat-o și i-a dat-o. Așa am obținut amprentele lui.

– Ei bine, rosti Sachs pe un ton neutru, nu le-am obținut.

„Pentru că, dacă aș fi făcut-o, i-am fi cunoscut deja identitatea nenorocită. Dar n-o știm."

Laurel dădu din cap, având un aer impenetrabil de criptic.

„Sunt doar curioasă..."

Asta era la fel de iritant precum „dacă nu te superi".

Sachs se îndepărtă de ea, tresărind ușor, și îi dădu lui Mel Cooper probele prelevate din apartamentul Lydiei Foster. Acesta privi cele câteva probe cu aceeași nemulțumire pe care o simțea și Sachs.

– Asta-i tot?

– Mă tem că da. Subnec 516 știe ce face.

Sachs se uita la fotografiile cadavrului însângerat al Lydiei Foster, pe care le descărca de pe cardul aparatului echipei criminalistice din Queens și le printa.

Cu buzele strânse, se apropie de unul dintre panouri și lipi pozele pe el.

– A torturat-o, rosti Laurel cu o voce slabă, însă fără nicio altă reacție.

– Şi a luat tot ce avea Lydia legat de interpretările pentru Moreno.

– Oare ce ştia ea? se întrebă procurora. Dacă a avut cu el o interpretă, este evident că nu o ducea la întâlniri cu infractori. Ar fi o martoră bună care să ateste că Moreno nu era terorist. Se corectă: Ar fi *fost* o martoră bună.

Sachs simţi un val de furie – femeii îi păsa mai puţin de moartea Lydiei Foster decât de faptul că pierduse un avantaj în acuzarea lui Shreve Metzger. Apoi îşi aminti de propria disperare din clipele în care văzuse cadavrul, o parte din ea fiind pricinuită de faptul că ajunsese prea târziu pentru a căpăta informaţii importante de la interpretă. Spuse:

– Am avut o scurtă conversaţie cu ea mai devreme. Ştiu că Moreno a avut întâlniri legate de câteva organizaţii caritabile conduse de ruşi şi de arabi şi cu cineva de la consulatul brazilian. Asta-i tot.

„N-am avut ocazia să aflu mai multe", reflectă ea, încă furioasă pe sine. Dacă Rhyme ar fi fost acolo, era posibil ca el să fi speculat la timp că existau doi ucigaşi. Rahat!

„Las-o baltă! gândi ea cu asprime. Ocupă-te de caz."

Se uită la Cooper şi spuse:

– Hai să vedem dacă putem face nişte conexiuni. Vreau să ştiu dacă bomba a fost pusă de Bruns sau de subnec. Ai aflat ceva de la Java Hut, Mel?

Cooper îi spuse că existaseră foarte puţine indicii, dar că făcuse totuşi câteva descoperiri. Unitatea pirotehnică îl informase că bomba era un dispozitiv explozibil antipersonal cumpărat de-a gata, încărcat cu Semtex, explozibilul plastic cehesc.

– Se găsesc destul de uşor pe piaţa armelor dacă ai legăturile potrivite, explică Mel Cooper. Majoritatea cumpărătorilor sunt militari, atât ai guvernului, cât şi mercenari.

Cooper căutase în IAFIS[1] amprentele latente pe care Sachs reuşise să le preleveze de la cafenea. Rezultatele fuseseră negative. Tehnicianul spuse:

– Mi-ai adus o mulţime de probe bune de la Java Hut, dar niciuna care să-i poată fi în mod rezonabil atribuită celui care a pus bomba. Totuşi, două lucruri sunt unice, ceea ce înseamnă că ar putea proveni de la el. Primul este o combinaţie de calcar erodat, coral şi bucăţele foarte mici de cochilii de scoică – cu alte cuvinte nisip, şi anume nisip dintr-o locaţie tropicală. Am găsit şi resturi organice, de crustacee.

– Ce-i asta? întrebă Laurel.

– Rahat de crab, răspunse Sachs.

– Exact, confirmă Cooper. Totuşi, pentru acurateţe trebuie să precizez că poate proveni şi de la homari, raci, creveţi, krilli şi scoici. Există peste 65 000 de specii de crustacee. Ceea ce pot să vă spun însă este că acesta e tipic plajelor din Caraibe. Iar proba include urme de evaporare a apei de mare.

Sachs se încruntă.

– Deci, este posibil ca el să fi fost omul care s-a dus la South Cove Inn exact înainte ca Moreno să fie împuşcat. Nisipul rămâne agăţat de lucruri şi după o săptămână?

– Acestea erau granule foarte fine. Da, e posibil. Pot fi foarte aderente.

– Ce-ai mai găsit, Mel?

[1] Integrated Automated Fingerprint Identification System (FBI) (n.tr.)

– Ceva ce n-am mai găsit niciodată la un loc al faptei – acid 1,5-dicafeoilchinic.

– Adică?

– Cinarină, rosti Cooper citind dintr-o bază de date cu substanţe chimice, deschisă pe ecranul calculatorului. Cel mai adesea, este componenta biologic activă din anghinare. Cea care le conferă aroma dulce.

– Iar criminalul nostru a lăsat urme de aşa ceva?

– Nu pot spune cu siguranţă, dar am găsit pe pragul uşii de la Java Hut, pe clanţă şi pe un fragment din dispozitivul explozibil.

Sachs dădu din cap. Anghinare. Curios, dar aşa se întâmpla când analizai o scenă a crimei. Puzzle-ul avea multe piese.

– Nimic altceva.

– Asta-i tot ce-ai găsit la Java Hut?

– Da.

– Deci încă nu ştim cine a pus bomba.

Apoi, ea şi Cooper trecură la scena crimei din cazul Lydiei Foster.

– În primul rând, rosti tehnicianul arătând cu capul spre fotografiile cadavrului ei, rănile de cuţit. Par neobişnuite, foarte înguste. Dar nu există nicio bază de date în care să le putem identifica.

Statele Unite, sediul National Rifle Association, erau capitala armelor de foc a lumii. Moartea prin înjunghiere era comună în Marea Britanie şi în alte ţări în care existau legi privind controlul strict al armelor de foc, însă în America, având în vedere omniprezenţa acestora, cuţitele erau foarte rar folosite în omucideri. Aşa că nicio agenţie de aplicare a legii nu crease o bază de date computerizată cu imagini ale rănilor produse prin

înjunghiere, cel puțin nu una de care Sachs și Rhyme să aibă cunoștință.

Deși era sigură că el purtase mănuși, Sachs prelevase amprente din jurul și de pe cadavrul Lydiei Foster. Nu știai niciodată dacă nu cumva criminalul își scosese mănușile la un moment dat. Dar, la fel ca în cazul celor de la Java Hut, rezultatele căutării în baza de date fură negative.

– Nici nu mă așteptam la altceva, murmură ea. Însă am găsit un fir de păr care nu se potrivește cu celelalte. E aici, în plic, zise Sachs, dându-i-l tehnicianului. Este castaniu și scurt. E posibil să fie al criminalului. Caporalul Poitier a spus că bărbatul care a venit să verifice apartamentul lui Moreno, cu o zi înainte de crimă, avea părul castaniu, tuns scurt. A, și folicului este atașat de el.

– În regulă. O să-l verific în CODIS.

Baza de date națională pentru ADN se mărea în ritm exponențial. Oricui i-ar fi aparținut firul de păr, era posibil să se afle în sistem. Iar dacă se afla, aveau să-i afle în curând identitatea și, posibil, locul unde se afla în prezent.

Sachs începu să analizeze restul probelor. Cu toate că ucigașul luase cu el orice document care era posibil să conțină referiri la Robert Moreno, computerul și dispozitivul de stocare a datelor, ea găsise ceva ce putea să fie relevant. Un bon de la Starbucks. Data și ora tipărite în partea de sus indicau după-amiaza zilei de 1 mai. Sachs se gândi că, probabil, Moreno avusese atunci întâlnirea privată la care Lydia nu participase. Era posibil să identifice astfel biroul unde se dusese bărbatul.

A doua zi avea să se ducă acolo – era o clădire de pe Chambers Street.

Sachs şi Cooper analizară restul probelor ridicate din apartamentul Lydiei, dar nu reuşiră să izoleze mare lucru. Cooper verifică o probă la cromatograful de gaze, apoi îşi ridică privirea spre cele două femei.

– Am găsit ceva. O plantă. *Glycyrrhiza glabra* – e o legumă, un fel de fasole sau mazăre. În esenţă, e lemn-dulce.

– Anason sau fenicul? rosti Sachs.

– Nu, n-are nicio legătură, deşi gusturile sunt similare.

Nance Laurel părea stupefiată.

– N-ai căutat nicăieri şi totuşi... Cinarină. *Glycyrrhiza*... Îmi cer scuze, dar cum de *ştii* toate astea?

Cooper îşi împinse pe nas ochelarii întunecaţi şi spuse, pe un ton din care reieşea că răspunsul era evident:

– Lucrez pentru Lincoln Rhyme.

CAPITOLUL 45

În cele din urmă, o breşă: aflară numele real al lunetistului.

Echipa de supraveghere de la Serviciile Speciale ale căpitanului Myers îl urmărise pe lunetist de la sediul SNSO până acasă. Acesta ajunsese în Carol Gardens şi se îndreptase spre o casă deţinută de Barry şi Margaret Shales. O căutare în baza de date a permiselor auto le furniză fotografiile celor doi. Era clar acelaşi bărbat pe care Sachs îl urmărise în acea după-amiază şi pe care îl pozase cu telefonul mobil.

Barry Shales avea 39 de ani. Fost militar, se retrăsese cu rang de căpitan din aviaţia militară şi fusese decorat de câteva ori. Acum, era civil şi lucra ca „specialist în informaţii" pentru SNSO. El şi soţia sa – profesoară – aveau doi băieţi, elevi la şcoala elementară. Shales era un membru activ al bisericii presbiteriene şi lucra ca voluntar la şcoala băieţilor, ajutându-i pe copii să înveţe să citească.

Citindu-i biografia, Sachs se simţi derutată. Majoritatea celor pe urmele cărora porneau ea şi Rhyme erau criminali duri, infractori în serie, şefi ai crimei organizate, psihopaţi, terorişti. Dar în acest caz lucrurile stăteau altfel. Shales era probabil un angajat civil devotat

şi un bun soţ şi tată. Doar îşi făcea datoria, chiar dacă asta se întâmpla să presupună împuşcarea cu sânge-rece a unor terorişti. După arestarea şi condamnarea lui, o familie avea să fie distrusă. Metzger se folosea de SNSO pentru propria abordare halucinantă a pazei ţării şi de un specialist pentru a face curăţenie. Dar Shales? Probabil că doar urmase ordinele.

Totuşi, chiar dacă nu el fusese cel care o torturase şi o ucisese pe Lydia Foster, făcea parte din organizaţia care era posibil s-o fi făcut.

Sachs îl sună pe Lon Sellitto şi îi comunică descoperirea lor. Apoi, dădu un telefon la Serviciul de Informaţii şi le ceru tot ce puteau găsi despre Barry Shales – cel mai important fiind unde se aflase şi ce făcuse în data de 9 mai, ziua crimei.

Telefonul din laborator sună, iar Sachs, văzând identitatea apelantului, îl puse pe difuzor.

– Fred.

Nu-şi făcea griji că Subnec 516 ar fi putut asculta această linie. Rodney Szarnek le trimisese un dispozitiv pe care îl numea „capcană pentru ascultători" şi care putea detecta pe oricine asculta o linie telefonică. Monitorul acestuia indica faptul că acea conversaţie nu era ascultată.

– Amelia. E adevărat ce-am auzit? Că prietenul tău şi al meu se bronzează în Caraibe?

Stupefacţia lui era atât de exagerată, încât Sachs începu să zâmbească. La fel şi Cooper. Nance Laurel nu surâse.

– E adevărat, Fred.

– De ce... vai, de ce serviciul meu nu mă duce decât în destinaţii de vacanţă precum sudul Bronxului şi

Newark? Asta în timp ce domnul Lincoln Rhyme se află pe o plajă prin amabilitatea orașului New York. Unde-i corectitudinea? Se distrează cumva cu acele băuturi fandosite cu umbreluțe și căluți de mare din plastic?

– Cred că el plătește distracția, Fred. Și de unde știi că acolo se servesc băuturi cu căluți de mare din plastic?

– M-ai prins, recunoscu agentul. Cele servite în nuci de cocos sunt favoritele mele. Să revenim. Cum merge cazul? Crima de pe Third Avenue a avut vreo legătură cu el? Lydia Foster. Am văzut pe telefon.

– Mă tem că da. Credem că este o operațiune de curățenie, ordonată probabil de Metzger.

– La naiba! exclamă Dellray. Tipul a luat-o razna rău de tot.

– Categoric, a luat-o razna.

Sachs îi povesti că descoperiseră că erau, de fapt, doi criminali.

– Încă nu știm care dintre ei a pus bomba la cafenea.

– Ei bine, am câteva vești care s-ar putea să te intereseze.

– Dă-i drumul. Mă interesează orice.

– În primul rând, telefonul mobil pe care îl folosea lunetistul – cel înregistrat pe numele de cod Don Bruns cu un CNP fals și cu adresa unei corporații din Delaware. E greu de aflat cine-i în spatele companiei, dar am făcut legătura cu niște firme-fantomă de care SNSO s-a folosit în trecut. Probabil, acesta este motivul pentru care telefonul este încă activ. Cei care lucrează pentru guvern cred mai tot timpul că sunt prea deștepți pentru a fi depistați. Sau că lucrează la un nivel prea înalt. Dar n-ai auzit asta de la mine.

– În regulă. Mulțumesc, Fred.

– Şi s-a dovedit că prietenul tău, răposatul şi marele domn Moreno, *nu* plănuia un mare big bang care să provoace o distrugere în masă, nici să se mute într-o peşteră.

Îi explică apoi că se referea la misteriosul mesaj al lui Robert Moreno care menţiona dispariţia de pe faţa pământului şi data de 24 mai.

– Despre ce era vorba de fapt?

Agentul FBI continuă:

– Se pare că a fost un joc de cuvinte. Nişte oameni de-ai noştri din Venezuela au descoperit că Moreno şi familia lui urmau să se mute în casă nouă în data de 24.

Îi dădu apoi toate detaliile: Robert Moreno cumpărase o casă cu patru dormitoare în oraşul venezuelean San Cristóbal, unul dintre cele mai luxoase din ţară. Se afla pe vârful unui munte.

„Faţa pământului…"

Laurel dădu din cap la auzul acestor explicaţii, evident încântată. Deci, era posibil ca Moreno să nu fie varianta apuseană a lui Bin Laden.

„Trebuie să ai grijă ca juriul să fie fericit", se gândi Sachs cu cinism.

Agentul continuă:

– A, şi legat de atacul din Mexico City din 13 mai... Ei bine, asta-i aproape amuzant. Singurul lucru având legătură cu Moreno care s-a petrecut la data respectivă în Mexico City a fost o mare strângere de fonduri pentru o acţiune caritabilă în care era implicat. Săli de clase pentru copiii săraci din America de Nord, Centrală şi de Sud. S-a numit „Ziua balonului". Toată lumea a cumpărat câte un balon, pentru care a plătit zece dolari, apoi l-a spart şi a găsit înăuntru un premiu. Au avut peste o mie

de baloane. Trebuie să mărturisesc că plămânii *mei* nu sunt capabili de o asemenea sarcină.

„Putem găsi pe cineva care să le umfle?"

Să le umfle, nu să le arunce în aer.[1]

– Mulţumesc, Fred, zise Amelia, închizând apoi telefonul.

În lumina acestor noi revelaţii, Laurel spuse:

– E interesant cum primele impresii pot fi complet greşite, nu-i aşa?

Nu părea să jubileze, dar Sachs nu era chiar sigură.

„Dacă nu te superi..."

„Sunt doar curioasă..."

Sachs îşi scoase telefonul şi îl sună pe Lincoln Rhyme.

– Mă gândesc că ar trebui să ne luăm un cameleon, răspunse el.

Nu „bună", nu „Sachs".

– O... şopârlă? zise ea.

– Sunt foarte interesanţi. Încă n-am văzut vreunul care să-şi schimbe culoarea. Oare ei ştiu cum o fac, Sachs? Se numeşte metacromazie, ştii? Folosesc celule de semnalizare hormonală pentru a declanşa schimbări în celulele cromatofore din pielea lor. Mi se pare cu adevărat fascinant. Ei, cum merge cazul *acolo?*

Ea îi comunică noutăţile.

Rhyme se gândi la cele auzite.

– Presupun că are sens să fie doi criminali. Metzger n-ar folosi un lunetist de top pentru a face curăţenie în New York. Trebuia să mă fi gândit la asta.

„La fel şi eu", reflectă ea cu tristeţe, în timp ce în minte îi apăreau imaginile trupului Lydiei Foster.

[1] „Blow up" înseamnă şi „a arunca în aer", şi „a umfla". (n.tr.)

– Trimite-mi o poză a lui Shales din permisul de conducere sau din dosarul militar.

– O s-o fac după ce terminăm de vorbit.

Apoi, cu o voce gravă, îi povesti în detaliu despre moartea interpretei lui Moreno, Lydia.

– A torturat-o?

Ea îi descrise rănile provocate de cuţit.

– O tehnică deosebită, aprecie el. Asta ar putea fi util.

Ea înţelese că el se referea la faptul că aceia care foloseau cuţite sau alte obiecte mecanice, cum ar fi bâtele, aveau tendinţa de a lăsa răni similare victimelor, ceea ce ducea adesea la identificarea atacatorului. Remarcă şi că acest comentariu detaşat, tehnic fusese singura lui reacţie la oribilul atac.

Însă acesta era Lincoln Rhyme. Ştia asta, o accepta. Şi se întrebă în treacăt de ce acelaşi tip de atitudine o enerva atât de tare la Nance Laurel.

– Cum merge treaba în relaxantele insule Caraibe? îl întrebă apoi.

– Nu prea facem progrese, Sachs. Suntem în arest la domiciliu.

– *Poftim?*

– Într-un fel sau altul, se va rezolva mâine.

Era clar că nu intenţiona să-i spună mai multe, făcându-şi griji probabil că telefonul *lui* putea fi ascultat.

– Ar trebui să închid. Thom pregăteşte ceva pentru cină. Cred că e gata. Şi zău că ar trebui să încerci romul negru uneori. Este foarte bun. E făcut din zahăr, ştii?

– S-ar putea să refuz romul. Am nişte amintiri neplăcute. Totuşi, bănuiesc că nu sunt chiar amintiri dacă nu-ţi mai aminteşti nimic.

– Sachs, ce părere ai acum despre caz? Încă mai eşti în tabăra politicii şi a politicilor? Lasă toate astea în seama Congresului.

– Nu. Nu mai sunt. O singură privire aruncată către scena crimei din apartamentul Lydiei Foster m-a convins. Nişte nenorociţi de-o cruzime fără seamăn sunt implicaţi în povestea asta. Şi o să punem mâna pe ei. O, şi... Rhyme, apropo, dacă auzi ceva despre explozia unui dispozitiv improvizat care s-a petrecut aici, nu-ţi face griji, sunt teafără.

Îi povesti apoi despre explozia care distrusese computerul de la cafenea, fără a-i menţiona că scăpase ca prin urechile acului.

– E chiar plăcut aici, Sachs, zise el. Mă gândesc că am putea veni cândva... neoficial.

– În vacanţă. Da, Rhyme, hai s-o facem!

– Nu poţi conduce foarte repede. Traficul e cumplit.

Ea spuse:

– Am vrut mereu să încerc un skijet. Şi am putea merge pe o plajă.

– Am intrat în apă deja, îi zise el.

– Serios?

– Da. O să-ţi povestesc mai târziu.

– Mi-e dor de tine, rosti ea.

Apoi închise, înainte ca el să-i spună că şi lui îi era dor de ea.

Sau nu.

Imediat după aceea, Nance Laurel primi un telefon pe mobilul ei. Sachs observă că femeia deveni rigidă văzând identitatea apelantului. Când răspunse, tonul vocii ei îi spuse imediat lui Sachs că era o chestiune personală, fără legătură cu cazul.

– Bună... Ce mai faci?

Femeia se răsuci cât putu de mult, întorcându-se cu spatele la Sachs şi la Cooper. Însă Sachs încă putea auzi conversaţia femeii.

– Ai nevoie de ele? N-am crezut că-ţi vor mai trebui. Le-am împachetat.

Ciudat... Sachs nu se gândise până atunci că procurora ar putea avea o viaţă personală. Nu purta verighetă sau vreun inel de logodnă – de fapt, purta foarte puţine bijuterii. Sachs şi-o putea imagina petrecându-şi vacanţele cu mama sau cu sora ei, dar să şi-o închipuie pe Nance Laurel ca soţie sau mamă era foarte dificil.

Încă vorbind cu menajamente, Laurel spuse:

– Nu, nu ştiu unde sunt.

Ce era oare cu tonul acela? Oricine ar fi fost persoana cu care vorbea, era evident că avea un soi de putere personală asupra ei. O despărţire care încă nu se finalizase de tot? Probabil.

Laurel închise, apoi rămase pe scaun o clipă, de parcă şi-ar fi adunat gândurile, după care se ridică şi îşi luă geanta.

– Trebuie să rezolv ceva.

Era ciudat s-o vadă atât de răvăşită.

Sachs se pomeni întrebând:

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu. Ne vedem mâine-dimineaţă. Eu... mă întorc mâine-dimineaţă.

Strângându-şi în mână servieta, procurora ieşi din salon, apoi pe uşa din faţă a casei. Sachs observă că biroul ei rămăsese răvăşit, cu documentele împrăştiate deasupra – complet diferit faţă de cum îl lăsase cu o seară în urmă.

În timp ce privea masa, o foaie de hârtie îi atrase atenţia. Se apropie, o luă şi citi:

De la: Adjunct procuror districtual Nance Laurel
Către: Procuror districtual Franklin Levine
(Manhattan County)
Re: Statul vs Metzger şi ceilalţi, informare stadiu, marţi, 16 mai

Cercetând pistele legate de caz, l-am identificat pe şoferul de la Elite Limousines care a condus maşina închiriată de Robert Moreno pentru a circula prin oraş în data de 1 mai.

Numele şoferului este Atash Farada. Din cercetarea mea au rezultat câteva aspecte relevante pentru acest caz:

1. Robert Moreno a fost însoţit de o femeie în jur de 35 de ani, posibil escortă sau prostituată. Este posibil să o fi plătit cu o sumă semnificativă în bani gheaţă. A numit-o „Lydia";

2. El şi această persoană l-au lăsat pe şofer să-i aştepte în limuzină, la o locaţie din centru, pentru o perioadă de câteva ore. Impresia lui Farada a fost că Moreno nu a vrut ca el să ştie unde se duc;

3. Şoferul a oferit un motiv pentru sentimentele antiamericane ale lui Moreno. Un bun prieten al lui a fost ucis când trupele Statelor Unite au invadat Panama, în decembrie 1989.

Sachs fu surprinsă. Documentul Supraveghetoarei era aproape identic cu e-mailul pe care ea i-l trimisese

lui Laurel mai devreme, după cum îi ceruse aceasta. Cu excepţia câtorva modificări.

De la: Detectiv Amelia Sachs
Către: Adjunct procuror districtual Nance Laurel
Re: Cazul Moreno, informare stadiu, marţi, 16 mai

Cercetând pistele legate de caz, l-am identificat pe şoferul (Atash Farada) de la Elite Limousines care a condus maşina închiriată de Robert Moreno pentru a circula prin oraş în data de 1 mai.

Numele şoferului este Atash Farada. Discuţia mea cu el a relevat câteva aspecte relevante pentru acest caz:

1. Robert Moreno a fost însoţit de o femeie în jur de 35 de ani, posibil escortă sau prostituată. M-am întrebat dacă nu cumva ar putea fi teroristă sau alt agent operativ. Este posibil să o fi plătit cu o sumă „semnificativă" în bani gheaţă. Numele ei mic este „Lydia";

2. El şi această persoană l-au lăsat pe şofer să-i aştepte în limuzină, la o locaţie din centru, pentru o perioadă. Impresia şoferului a fost că Moreno nu a vrut ca el să ştie unde s-a dus împreună cu Lydia;

3. Şoferul a sugerat un motiv pentru activitatea antiamericană a lui Moreno. Un bun prieten al său a fost ucis cu ocazia invaziei din Panama.

„Laurel mi-a furat munca. Şi nu doar atât, ci a simţit nevoia s-o şi redacteze."

Sachs verifică toate e-mailurile pe care, cu conştiinciozitate, i le scrisese şi i le trimisese procurorei.

„Dacă nu te superi..."

Ei bine, Sachs era supărată – pentru că toate erau modificate pentru a părea că Laurel făcuse toată treaba. De fapt, numele lui Sachs nu apărea nici măcar pe o foaie de hârtie. Rhyme era menţionat din plin, însă Sachs fusese practic eliminată cu totul din investigaţie.

La naiba! Ce era asta?

Căutând răspunsuri, scotoci prin maldărele de hârtii. Multe dintre documente erau opinii despre prezentarea la tribunal şi comentarii legale.

Dar unul aflat dedesubt era diferit.

Şi explica foarte multe.

Sachs îi aruncă o privire lui Mel Cooper, care era aplecat deasupra unui microscop. N-o văzuse cotrobăind prin hârtiile lui Laurel. Sachs luă documentul pe care tocmai îl descoperise şi îl fotocopie, după care strecură foaia în geantă. Puse originalul pe masa procurorei, având grijă să se afle exact în locul unde îl găsise. Deşi masa părea dezordonată, Sachs n-ar fi fost surprinsă ca procurora să fi memorat poziţia fiecărei hârtii – şi a fiecărei agrafe de birou – înainte de a pleca.

Sachs dorea să fie sigură că femeia nu va avea habar că fusese prinsă.

IV
MIERCURI, 17 MAI

FELIA

CAPITOLUL 46

– Domnule căpitan Rhyme, vă simţiţi mai bine?

După o pauză nu foarte lungă, Rhyme îi răspunse chestorului-şef McPherson de la Poliţia Regală din Bahamas:

– Da. Mulţumesc de întrebare. Am împachetat, iar în scurt timp vom porni spre aeroport.

Mobilul lui Rhyme era pe difuzor.

Era ora 8 a.m., iar Rhyme se afla în livingul apartamentului încins şi din cale-afară de umed al motelului. Thom şi Pulaski stăteau pe verandă, sorbind cafea în compania altor doi cameleoni.

O pauză.

– Pot să vă pun o întrebare, domnule căpitan Rhyme?

– Presupun că da, zise el.

Păru deranjat. Obosit. Prizonier.

– Sunt uimit de un lucru pe care l-aţi spus.

– Care anume?

– Aţi zis că ne doriţi noroc cu ancheta *uciderii* studentei americane.

– Da...

– Însă tânăra a murit în urma unui accident. A băut şi s-a dus să înoate.

Rhyme lăsă câteva secunde de tăcere să se scurgă, ca şi cum ar fi fost nedumerit.

– Oh, m-aş mira foarte tare dacă aşa ar sta lucrurile.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule căpitan?

– Chiar n-am timp să discut despre asta, domnule chestor-şef. Trebuie să fim la aeroport în curând. Vă las pe dumneavoastră să...

– Vă rog... Chiar credeţi că studenta a fost ucisă?

– Sunt sigur de asta, da.

Ajunsese la concluzia că studenta fusese ucisă în timp ce savura scoicile de la Hurricane's şi se uita la cumplitele poze de la locul faptei. Totuşi, se abţinuse să-i comunice chiar atunci caporalului Poitier opinia sa.

Chestorul-şef rosti:

– Continuaţi, vă rog.

– Să continui? întrebă Rhyme, părând perplex.

– Da, spuneţi-mi ce gândiţi. Mă intrigă foarte tare.

„Lăsăm pâinea să se coacă..."

– În ciuda acestui lucru, trebuie să ajung la aeroport. Din nou, mult noroc, domnule chestor-şef.

– Staţi! Vă rog! Domnule căpitan Rhyme, poate că m-am cam pripit ieri. Ceea ce s-a întâmplat la Clifton Bay a fost un incident nefericit. Iar caporalul Poitier, la urma urmelor, a dat dovadă de insubordonare.

– Sincer, domnule chestor-şef, din experienţa mea, în meseria pe care o facem cele mai bune rezultate sunt adesea obţinute de cei mai insubordonaţi.

– Da, poate că este adevărat. Dar îmi puteţi da nişte idei legate de...

Rhyme rosti repede:

– S-ar putea să vă pot ajuta...

Apoi vocea lui se stinse.

– Da?

– În schimb însă, vreau să fie repus în funcţie caporalul Poitier.

– N-a fost efectiv demis. Documentele se află pe biroul meu chiar în timp ce vorbim. Dar nu le-am semnat încă.

– Bine. Şi voi avea nevoie să am acces la scena crimei de la South Cove Inn din cazul Robert Moreno, precum şi la rapoartele de autopsie şi hainele celor trei victime. Şi la orice probă relevantă prelevată de-acolo – mai cu seamă la glonţ. Trebuie să văd glonţul.

Din difuzorul telefonului se auzi o bătaie slabă cu vârfurile degetelor. Chestorul-şef în mod clar nu era obişnuit să negocieze.

Rhyme se uită la ceilalţi, asupra cărora soarele începuse să cadă în toată măreţia lui mistuitoare. Pulaski îi rânji încurajator.

După o pauză – „O pauză tensionată", gândi Rhyme crispat –, chestorul-şef spuse:

– Prea bine, domnule căpitan. Aţi putea veni acum la mine la birou, ca să discutăm chestiunea?

– Cu condiţia ca şi partenerul meu să fie acolo.

– Partenerul dumneavoastră?

– Caporalul Poitier.

– Desigur. Voi aranja imediat.

CAPITOLUL 47

Biroul chestorului-şef de la Poliţia Regală din Bahamas era opulent într-un mod ponosit şi avea un aspect mai mult rezidenţial decât oficial.

Camera respira o atmosferă colonială care îl făcu pe Rhyme să se simtă imediat ca acasă. Propriul spaţiu de lucru – salonul transformat în laborator – data din epoca victoriană. Aici, deşi clădirea poliţiei era mai nouă, biroul lui McPherson părea din vremuri mai vechi – cu o canapea având husă de creton, un lighenaş şi un urcior pentru spălat pe mâini, un dulap din stejar mare şi străvechi, veioze cu abajururi galbene şi, pe un perete, tablourile unor bărbaţi care probabil că fuseseră guvernatori ai dominionului sau oficiali de rang înalt. Două uniforme oficiale – una imaculat de albă, cealaltă bleumarin – atârnau ţepene pe umeraşe.

Erau prezente însă şi câteva obiecte ale timpurilor moderne: vechi fişete cenuşii, trei telefoane mobile aflate pe biroul de un bej practic şi trei computere impresionante. O hartă detaliată a Insulei Noua Provincie domina un perete.

Înăuntru era cald – aerul condiţionat făcea eforturi –, iar umiditatea era intensă. Rhyme deduse că McPherson ţinea în general ferestrele deschise şi că răcise artificial

biroul în onoarea vizitatorilor din acea dimineaţă. Deducţia era susţinută de prezenţa unui alt oaspete – un cameleon aflat pe pervazul interior.

Bărbatul masiv, într-o uniformă kaki bine călcată, se ridică şi strânse cu grijă mâna lui Rhyme.

– Vă simţiţi bine, domnule căpitan Rhyme?

– Da. Puţină odihnă a fost tot ce mi-a trebuit.

– Excelent.

Strânse apoi şi mâinile lui Pulaski şi Thom. O clipă mai târziu, Mychal Poitier intră nesigur în încăpere. Urmă un alt set de salutări.

Chestorul-şef se aşeză şi adoptă brusc o atitudine profesionistă, privindu-l pe Rhyme cu ochi mijiţi, concentraţi.

– Studenta. Vă rog, domnule. Aţi spus că a fost crimă.

Rhyme spuse:

– A fost categoric ucisă cu intenţie, da. Crima a fost plănuită. Şi cred că a fost bătută înainte de a fi omorâtă.

– Bătută? se miră Poitier înclinându-şi capul.

Criminalistul rosti:

– Indiciul îl reprezintă bijuteriile ei. În fotografiile de la scena crimei, am remarcat că brăţările, ceasul şi inelele de la degetele picioarelor erau din aur. Însă colierul cu frunzuliţe era din argint. Combinaţia celor două metale mi s-a părut nelalocul ei.

– Ce legătură...? dădu să spună chestorul-şef, apoi tăcu brusc.

Rhyme se încruntase din pricina întreruperii.

– Cred că atacatorul ei a bătut-o rău şi a vrut să ascundă acest fapt. După ce a terminat, a înecat-o şi i-a pus colierul. Ştia că peştii de pradă vor fi atraşi de metalul strălucitor – am citit asta în avionul care ne-a

adus aici. Presupun că e în toate ghidurile – mă refer la avertismentul de a nu purta nimic strălucitor. Argintul este în mod deosebit atrăgător, pentru că seamănă cu solzii peştilor mai mult decât aurul. Peştii s-au ocupat de îndepărtarea urmelor bătăii, înlăturând cea mai mare parte a pielii faciale. Ştim că ucigaşul fetei a plănuit asta pentru că a avut la el colierul de argint.

Poitier întrebă:

– De ce să fi făcut asta? Nu există nicio urmă de agresiune sexuală.

– Poate din răzbunare. Dar am nişte idei care ne-ar putea duce un pic mai departe. Trebuie să vorbim cu legistul. Aş vrea să cunosc rezultatele analizelor de sânge. Întrucât chestorul-şef nu reacţionă, privindu-l în continuare pe Rhyme, criminalistul i se adresă: Ar fi util să le aflu acum.

– Da. Desigur.

McPherson ridică receptorul telefonului de pe birou şi sună. Vorbi puţin cu o funcţionară sau cu o asistentă, din câte se părea, apoi rosti în receptor:

– Nu-mi pasă că este într-o autopsie. Persoana va fi la fel de moartă şi când se va întoarce el. Cheamă-l!

După o scurtă pauză, McPherson vorbi din nou. Se uită la Rhyme, îndepărtând receptorul de la ureche.

– Rezultatele au sosit. Legistul are raportul în faţă.

Criminalistul întrebă:

– Alcoolul din sânge?

McPherson repetă întrebarea, apoi răspunse:

– 0,07.

Pulaski rosti:

– Din punct de vedere legal, nu era beată, dar nici mult nu mai avea.

Rhyme întrebă repede:

– Ce-a băut?

Poitier spuse:

– Am găsit în maşină rom Bacardi cu 80 tărie[1] şi Coca-Cola. Ambele deschise.

– Dietetică sau normală? Cola.

– Normală.

Rhyme i se adresă lui McPherson:

– Întrebaţi-l pe legist de nivelul glucozei post-mortem. Şi nu cel din sistemul vascular. Acela nu este de încredere. Glicoliza continuă şi după moarte. Vreau concentraţia din *umoarea vitroasă*. Acolo nu sunt enzime glicolitice, explică el.

McPherson se holbă la el. De fapt, toată lumea din încăpere făcu asta.

Rhyme continuă nerăbdător:

– Vreau nivelul de glucoză din lichidul vitros al ochiului. Este o procedură standard. Sunt sigur că au făcut-o.

Bărbatul puse întrebarea. Răspunsul fu 4,2 miligrame per decilitru.

– Normal scăzut, zâmbi criminalistul. Ştiam eu. N-a băut că aşa a avut chef. Dacă ar fi amestecat Cola cu rom, nivelul ar fi fost mai mare. Ucigaşul ei a silit-o să bea nişte rom simplu, apoi a lăsat sticla de Cola deschisă pentru a da impresia că le-a combinat. Rhyme i se adresă din nou chestorului-şef: Testele toxicologice?

Acesta repetă în telefon întrebarea.

– Negativ pentru toate drogurile.

– Bine, rosti entuziasmat Rhyme. Am aflat ceva. Acum, trebuie să ne ocupăm de serviciul ei.

Poitier spuse:

[1] 40% alcool (n.tr.)

– Era vânzătoare cu jumătate de normă în Nassau.

– Nu, nu mă refer la slujba aceea. Ci la cea de prostituată.

– Poftim? De unde ştiţi?

– Din poze, zise el, uitându-se la Poitier. Pozele de pe iPad-ul tău. Avea multe urme de injecţii în braţ. Sângele îi este negativ pentru narcotice şi alte medicamente, după cum tocmai am aflat, aşa că de unde sunt aceste urme? Insulină nu poate fi – diabeticii nu şi-o injectează intravenos acolo. Nu, probabil că – atenţie, probabil, nu sigur – şi-a făcut regulat teste de sânge pentru boli cu transmitere sexuală.

– Prostituată.

Chestorul-şef părea mulţumit de asta. Americanca moartă în jurisdicţia lui nu era, la urma urmelor, o studentă inocentă.

– Puteţi închide, zise criminalistul.

Ochii lui Rhyme se îndreptară spre receptorul care atârna ca un pendul nemişcat.

McPherson îi dădu ascultare după un bun-rămas brusc adresat medicului legist.

– Deci, care-i următorul pas? întrebă Poitier.

– Să aflăm unde lucra femeia, spuse Pulaski, şi să-i găsim pe clienţii ei.

Rhyme dădu din cap.

– Da. Probabil că în felul acesta şi-a întâlnit ucigaşul. Bijuteriile de aur erau scumpe şi cu gust. Ea era sănătoasă şi într-o formă bună. Avea un chip drăguţ. Nu era o prostituată care bătea străzile. Căutaţi-i în geantă chitanţele cardului bancar. Vom afla astfel de unde şi-a cumpărat cocktailurile.

Chestorul-şef dădu din cap spre Mychal Poitier, care dădu un telefon, aparent cuiva de la biroul de dovezi sau cuiva de la unitatea de detectivi.

Tânărul ofiţer purtă o conversaţie lungă şi, în cele din urmă, închise.

– Ei bine, asta-i interesant, zise Poitier. Două bonuri de la barul din...

Ceva din tonul lui stârni rapid un gând în mintea lui Rhyme.

– South Cove Inn!

– Da, corect, căpitane. De unde ai ştiut?

Rhyme nu răspunse, ci se uită pe fereastră vreme de un minut întreg. Gândurile îi veneau cu repeziciune.

– Cum o cheamă? întrebă el.

– Annette. Annette Bodel.

– Ei bine, am veşti bune pentru amândoi, domnule chestor-şef McPherson. Pentru dumneavoastră: ucigaşul domnişoarei Bodel este american, nu un locuitor al insulei – asta-i o lovitură în materie de relaţii publice pentru ţara dumneavoastră. Iar pentru mine: cred că am găsit o legătură cu cazul Moreno. Am greşit în privinţa unui singur lucru – a fost torturată, da. Dar cred că s-a folosit de un cuţit, nu de pumni, tăindu-i obrazul sau nasul sau limba.

– De unde ştiţi asta? întrebă McPherson.

– Nu ştiu sigur, nu încă. Dar cred că e foarte probabil. Partenera mea din New York mi-a spus că un bărbat care elimină martorii din acest caz este specializat în folosirea cuţitelor. Nu e lunetistul. Bănuiala mea este că e rezerva lunetistului sau cineva al cărui rost este să-i găsească pe martori – şi cred că el e americanul care a fost la hotel în 8 mai pentru a afla tot ce se putea despre

apartamentul 1200, despre Moreno şi bodyguardul lui. Probabil că a agăţat-o pe Annette la bar, s-a folosit de ea pentru a obţine informaţii, apoi a plecat împreună cu lunetistul, după ce acesta a tras. Dar, când a auzit de anchetă, s-a întors, cu două zile în urmă, respectiv luni, şi a torturat-o pentru a afla dacă a povestit cuiva despre el, după care a ucis-o.

Pulaski spuse:

– Ar trebui să aruncăm o privire asupra plajei unde a fost găsită, s-o cercetăm din nou – de data aceasta, ca pe o scenă a crimei.

Chestorul-şef se uită la Poitier, dar caporalul clătină din cap.

– Acest bărbat a fost deştept, domnule. A ucis-o la reflux. Locul este sub un metru de apă.

– Chiar că a fost deştept.

Privirea lui Rhyme o susţinu cu fermitate pe a cea chestorului-şef. Spuse:

– Dovezile pe care le avem nu lasă prea multe urme de îndoială cu privire la faptul că Robert Moreno a fost ucis de un lunetist al guvernului american şi că partenerul lui sau cineva din organizaţia lui face curat în urma sa, ucigând-o inclusiv pe domnişoara Bodel în Nassau. Aceste informaţii vor deveni publice în curând. Puteţi să rămâneţi la povestea că un cartel venezuelean se află în spatele asasinatului şi să ignoraţi legătura cu Statele Unite. Dar atunci va părea că participaţi la muşamalizare. Sau ne puteţi ajuta să-i găsim pe lunetist şi pe rezerva lui.

Pulaski interveni:

– Ar trebui să ştiţi, domnule chestor-şef, că se pare că omul care a ordonat asasinatul a acţionat probabil în

afara scopului autorităţii sale. Dacă ne ajutaţi să-i găsim pe criminali, Washingtonul nu se va supăra atât de tare cum aţi putea crede.

„Excelentă precizare", reflectă Rhyme.

– O să ordon echipei criminalistice care se ocupă de limba de pământ să caute cuibul lunetistului. McPherson îşi întoarse faţa sa mare spre Mychal Poitier şi adăugă: Corporale, îi vei însoţi pe domnul căpitan Rhyme şi pe partenerii săi la South Cove Inn, pentru o a doua cercetare a locului faptei în cazul Moreno. Ajută-i în orice mod poţi. S-a înţeles?

– Da, domnule.

Apoi, chestorul-şef i se adresă lui Rhyme:

– Iar eu voi aranja să primiţi rapoartele complete de la locul faptei şi de la autopsie. A, la fel şi probele. Presupun că le veţi dori, domnule căpitan.

– Probele, da. Le-aş dori foarte mult.

Şi, cu mare dificultate, se abţinu să adauge că era şi timpul.

CAPITOLUL 48

Din nou pe SW Road.

Cu Thom la volan în dubiţa accesibilă, Poitier, Pulaski şi Rhyme se aflau în drum spre South Cove Inn, pe acelaşi traseu pe care fuseseră cu o zi în urmă, când făcuseră vizita interzisă şi aproape fatală de la limba de pământ din Clifton Bay.

Soarele se afla în spatele lor, deja sus pe cer în ciuda orei matinale, iar vegetaţia strălucea, verde, roşie şi de un galben cald. Erau şi câteva flori albe care sigur i-ar fi plăcut lui Sachs, se gândi Rhyme.

„Mi-e dor de tine..."

Ea închisese exact când el trăgea aer în piept pentru a-i spune acelaşi lucru. Zâmbi gândindu-se la sincronizare.

Se opriseră pentru scurt timp la laboratorul de criminalistică al Poliţiei Regale din Bahamas, ca să ia echipamentul de bază pentru prelevarea probelor. Acesta era de cea mai bună calitate, aşa încât Rhyme era încrezător că Pulaski şi Poitier vor putea găsi în Camera ucigaşă ceva care să-i ajute să-l lege indiscutabil pe Barry Shales de crimă şi, posibil, câteva indicii despre identitatea Subnecului 516.

Curând, ajunseră la hotel şi opriră în faţa clădirii sale impresionante, deloc ostentative, având un stil

arhitectonic despre care Rhyme presupuse că era Art Nouveau colonial. Thom împinse căruciorul manual în care se afla Rhyme pe trotuar, spre intrarea în preajma căreia se aflau frumoase spaţii cu flori bine îngrijite.

Intrară în hol, iar Mychal Poitier o salută pe funcţionara drăguţă de la recepţie. Femeia era însă mai curioasă în legătură cu prezenţa unui bărbat în scaun cu rotile decât cu cea a ofiţerului de poliţie – cu siguranţă, hotelul avusese parte din plin de aşa ceva în ultima vreme. Având un singur nivel, hotelul era accesibil, însă Rhyme presupunea că acel complex – care era în primul rând un beach club cu teren de golf – nu avea parte de prea mulţi oaspeţi invalizi.

Managerul era ocupat în clipa aceea, dar recepţionera le oferi un card de acces pentru apartamentul 1200.

Pulaski, care o cunoscuse cu o zi în urmă, o salută dând din cap şi îi arătă o poză a lui Barry Shales trimisă de Sachs prin e-mail. Nici ea, nici altcineva nu-l văzuseră vreodată pe Shales.

Lucru care confirmă ceea ce credea Sachs: Subnecul 516 fusese cel care venise la hotel în data de 8 mai, pentru a-l ajuta pe Shales.

Grupul porni pe coridorul indicat de recepţioneră, cu Pulaski şi Poitier cărând echipamentul.

După ce merseră câteva minute – hotelul era foarte mare –, Thom arătă cu capul spre o plăcuţă.

Apartamentele 1200–1208

– Aproape că am ajuns.

Cotiră, apoi se opriră brusc.

– Staţi, murmură Poitier. Ce-i asta?

Rhyme se uită spre uşile duble ale apartamentului 1200, Camera ucigaşă – scena crimei, care ar fi trebuit să fie marcată cu bandă şi cu indicatoare vizibile ce interziceau intrarea, adică sigilată corespunzător.

Dar nu mai era.

Uşile erau larg deschise, iar un muncitor într-o salopetă cu pete albe se afla în cameră cu un trafalet în mână, aplicând ceea ce părea a fi ultimul strat de vopsea pe peretele de deasupra şemineului. Parchetul era gol. Covorul fusese luat şi tot restul – canapeaua însângerată, cioburile de sticlă – dispăruse.

CAPITOLUL 49

Jacob Swann mânca o omletă foarte bine preparată, la un local din Upper West Side, lângă Central Park West.

Purta jeanşi, un hanorac (astăzi, negru), adidaşi şi un tricou. Rucsacul se afla alături. Acesta era un cartier în care mulţi oameni aveau slujbe ce nu impuneau costume şi cravate, iar programul normal nu era respectat – erau artişti sau lucrau la muzee şi la galerii. Şi în alimentaţie, desigur. Swann se pierdea în peisaj.

Cafeaua din care sorbea era fierbinte, deloc amară. Pâinea era groasă şi unsă cu unt înainte de a da de căldură – era singurul mod în care putea fi făcută. Iar omleta? Se decise că era mai mult decât bine preparată. Era al naibii de bună!

Fiind ingrediente dificile, ouăle pot face ca un fel de mâncare să fie sublim sau un eşec complet, dacă nu eşti suficient de atent sau dacă nu respecţi condiţiile: se pot întări, coagula, sau lăsa. Un pic de gălbenuş în albuşul cu care încerci să faci ţurţurii de bezea şi se alege praful de prăjitura Alaska. În plus, există întotdeauna posibilitatea ca anumite bacterii neplăcute să se reproducă nerăbdătoare în ovalul perfect al lui Dumnezeu (la urma urmelor, coaja oului pentru gestaţie a fost concepută).

Însă aceste ouă fuseseră bătute perfect – lejer şi fără urmă de lichid –, apoi preparate la foc iute; tarhonul, arpagicul şi mărarul proaspăt tăiate fuseseră presărate exact la momentul potrivit, nicio clipă mai devreme. Omleta în formă de cuţit mezzaluna[1] era galbenă, maronie şi albă, crocantă la exterior şi uşor moale la interior.

În ciuda mâncării bune, Swann devenea un pic nerăbdător în privinţa Ameliei Sachs. Intrase în casa lui Lincoln Rhyme cu multe ore în urmă. Se părea că rezolvase problema convorbirilor telefonice, schimbând celularele cu cartelă preplătită o dată la câteva ore – toată lumea din echipa ei făcea asta –, iar telefonul fix avea un dispozitiv de depistare a interceptărilor, de care nu se putea trece fără a interveni fizic.

Dar, având în vedere că era anchetatorul principal, mai devreme sau mai târziu trebuia să iasă.

Se gândi la partenerul ei, Rhyme. Ei bine, ăsta fusese un eşec. Organizaţia dăduse aproape 2000 de dolari pentru a-i elimina pe el, pe asistentul lui şi pe un alt poliţist – dar şi pe ofiţerul de poliţie din Bahamas. Contactele de acolo, alese dintre oamenii de pe chei, rataseră tentativa. Îl întrebaseră pe Swann dacă dorea ca ei să încerce din nou, însă el le spusese să plece dracului de pe insulă. Deşi ar fi fost foarte dificil să se facă legătura între ei, Swann şi şeful lui, nu era totuşi imposibil.

Era sigur că avea să se ivească o altă ocazie pentru a se ocupa de Rhyme. Cu siguranţă omul nu se putea mişca suficient de repede pentru a scăpa de Kai Shun. Swann căutase informaţii despre starea lui, cvadriplegia, şi descoperise că acesta nu simţea nimic în cea mai mare

[1] Semilună (în lb. italiană în original, n.tr.)

parte a corpului. Swann era intrigat de gândul că cineva ar fi putut sta nemişcat, privind cum cineva îi jupoaie pielea – făcându-l să sângereze lent până la moarte –, fără să simtă nicio durere.

Ce idee interesantă – să măcelăreşti o creatură de vie!

Curios. Va trebui să...

„Ah, dar iat-o pe frumoasa noastră Amelia!"

Nu venea din direcţia din care se aşteptase – uşa din fundătura în formă de L care ducea în spatele casei, la care se făceau livrările şi lângă care era parcat Fordul Torino. Se pare că ieşise pe uşa din faţă, care dădea spre Central Park West. Se îndrepta spre vest, mergând pe trotuarul de vizavi de local.

Sperase să o surprindă în fundătură. În clipa aceea, pe stradă erau prea mulţi pietoni care se îndreptau spre serviciile lor. Dar era doar o chestiune de timp până avea s-o prindă singură.

Şterse cu un gest firesc tacâmurile şi cana de cafea, înlăturând amprentele. Plăti băgând sub farfurie o bancnotă de zece şi una de cinci, în loc să ducă nota de plată casierului. Primise aceste bancnote de la portarul unui hotel din cealaltă parte a oraşului, care îi schimbase nişte bani. Bancnotele scoase de la bancomate erau înfricoşător de uşor de depistat, aşa că făcuse o mică spălare de bani lăsând un bacşiş generos, dar nu exagerat.

Apoi ieşi şi se urcă în Nissanul său.

O studie pe Sachs prin parbriz. Vigilentă, femeia se uita cu atenţie în jur, dar nu în direcţia lui, ci doar spre acele locuri din care putea să apară un atacator. Interesant era că se uita şi în sus, scanând clădirile.

„Nu-ţi face griji, i se adresă Swann în gând. Nu de acolo va veni glonţul."

Pe când își scotea cheile mașinii, jacheta i se dădu într-o parte de pe șold, iar el remarcă faptul că avea un Glock.

Porni mașina în același timp cu ea, pentru a acoperi zgomotul motorului.

Când Fordul lui Sachs se îndepărtă de la bordură, Swann îl urmă.

Singurul lui regret era acela că soarta ei avea să fie să încaseze un glonț. Folosirea cuțitului Kai Shun pe pielea ei mătăsoasă nu era o opțiune pentru această rețetă.

CAPITOLUL 50

Mychal Poitier vorbea cu managerul de la South Cove.

– Dar, domnule ofiţer, am crezut că ştiţi, rosti bărbatul înalt şi cu păr buclat, îmbrăcat într-un elegant costum bej.

În clipa aceea, riduri adânci îi brăzdau fruntea, pe care se remarca un bronz rozaliu. Accentul nu îi era foarte britanic.

– Ce să ştiu? murmură Poitier.

– Ne-aţi spus că putem să redeschidem camera, s-o curăţăm şi să reparăm stricăciunile.

– Eu? Eu n-am zis niciodată aşa ceva.

– Nu, nu, nu dumneavoastră. Cineva de la departamentul dumneavoastră. M-a sunat şi mi-a spus că putem intra în cameră. Nu-mi amintesc numele persoanei.

– A *sunat?* N-a venit aici personal? întrebă Rhyme.

– Nu, a fost un apel telefonic.

Rhyme suspină.

– Când a fost asta? întrebă el.

– Luni.

Poitier se răsuci şi se uită la Rhyme cu o privire disperată.

– Am dat ordine foarte stricte ca locul faptei să rămână sigilat. Nu-mi pot imagina cine din departament...

– N-a fost nimeni de la tine din departament, rosti Rhyme. Subnecul nostru a dat telefon.

Iar complice i-a fost, desigur, dorința arzătoare a managerului de a elimina orice semn că o crimă fusese comisă acolo. Anunțurile de pe coridoare că acolo se afla o scenă a crimei nu dădeau bine în relațiile cu publicul.

– Îmi pare rău, domnule caporal, zise managerul pe un ton defensiv.

Rhyme întrebă:

– Unde sunt covorul, canapeaua și cioburile de sticlă? Și celălalt mobilier?

– Presupun că la vreo groapă de gunoi. Habar n-am. Noi folosim o firmă. Din cauza sângelui, au spus că vor arde covorul și canapeaua.

„Focurile în care se ardeau gunoaiele..."

Pulaski rosti:

– Imediat după ce a ucis-o pe Annette, subnecul nostru a dat un telefon și, bang, scena crimei a dispărut. Foarte deștept, dacă stai să te gândești. Simplu.

Chiar era. Rhyme se uită în camera imaculată. Singura dovadă a crimei era geamul lipsă, în locul căruia fusese lipit plastic.

– Dacă vă pot ajuta cu ceva... spuse managerul.

Fiindcă nimeni nu zise nimic, se retrase.

Thom îl conduse pe Rhyme în apartament; cum Camera ucigașă nu era accesibilă scaunului cu rotile, criminalistul fu ajutat de Poitier și de Pulaski să coboare cele două trepte ceva mai înalte.

Camera era zugrăvită în verde și albastru-deschis – vopseaua încă era umedă pe câțiva pereți – și măsura

circa 6 metri pe 9; două uşi aflate în dreapta dădeau spre ceea ce păreau a fi dormitoarele. Acestea erau goale şi pregătite pentru a fi zugrăvite. În stânga intrării se afla o bucătărie complet utilată.

Rhyme privi afară pe una dintre celelalte ferestre. În faţa camerei se afla o grădină îngrijită dominată de un copac cu trunchiul neted, care se înălţa aproximativ 12 metri. Observă că ramurile de jos fuseseră tăiate – frunzişul nu începea decât de la circa 7 metri deasupra solului. Privind drept peste grădină, pe sub coroana copacului, văzu clar infama limbă de pământ de unde trăsese Barry Shales şi unde bărbaţii din cameră aproape că muriseră.

Îşi ridică privirea spre copac.

„Ei bine, s-ar putea să avem o scenă a crimei la urma urmelor."

– Pifane! îl chemă Rhyme.

– Da, Lincoln, răspunse Pulaski venind lângă el.

Li se alătură apoi şi Mychal Poitier.

– Remarci ceva ciudat la acest peisaj?

– A fost o împuşcătură dată naibii. E cumplit de departe. Şi uite prin ce pâclă – pricinuită probabil de poluare – a trebuit să tragă.

– E aceeaşi scenă pe care am văzut-o ieri de pe partea *cealaltă* a apei, mormăi el. Nimic nu s-a schimbat. Evident, nu despre asta vorbesc. Ceea ce te întreb este următorul lucru: nu observi nimic ciudat la vegetaţia de-aici?

Vreme de câteva clipe, tânărul ofiţer examină scena.

– Lunetistul a fost ajutat. Crengile.

– Întocmai. Rhyme îi explică lui Poitier: Cineva a tăiat crengile de jos pentru ca lunetistul să aibă vizibilitate bună. Ar trebui să cercetăm grădina.

Însă caporalul clătină din cap.

– Este o teorie bună, căpitane. Dar nu. Acela este un copac otrăvitor. Ați auzit de el?

– Nu.

– Este un copac otrăvitor, cum sugerează numele – ca stejarul otrăvitor sau ca sumacul otrăvitor. De pildă, dacă dai foc lemnului, fumul va fi ca un gaz lacrimogen. Dacă îi atingi frunzele, poți ajunge la spital din cauza iritației. Sunt copaci care fac flori foarte frumoase, așa că hotelurile de aici nu-i taie de tot, ci doar le scurtează crengile, astfel încât oamenii să nu poată ajunge la ele.

– Ah, bine, a fost o încercare, murmură Rhyme.

Detesta profund când se alegea praful de o teorie care părea bună. La fel și de speranța că va avea o scenă a crimei pe care s-o investigheze.

– Fă niște poze, îi spuse el lui Pulaski, apoi ia niște probe din covorul din fața ușii, câteva mostre de sol din straturile de flori de lângă trotuarul de la intrare și amprentele de pe clanțele de-aici. Probabil că vor fi inutile, dar, dacă tot suntem aici...

Rhyme îl privi pe tânăr prelevând probele, punându-le în pungi de plastic și notând de unde fusese luată fiecare. Apoi Pulaski făcu circa o sută de poze ale scenei crimei. Ridică trei amprente latente. Când termină, puse totul într-o pungă mare de hârtie.

– Mai dorești ceva, Lincoln?

– Nu, mormăi criminalistul.

Cercetarea Camerei ucigașe și a hotelului fusese probabil cea mai rapidă din istoria criminalisticii.

În pragul uşii apăru un alt ofiţer în uniformă – era slab, smead, cu chipul rotund. Îl privi pe Rhyme cu admiraţie. Poate că exemplarul manualului lui Rhyme de investigare a unei scene a crimei deţinut de Mychal Poitier circulase prin Poliţia Regală din Bahamas. Sau poate că era pur şi simplu impresionat să se afle în aceeaşi cameră cu ciudatul poliţist american care rezolvase cazul studentei dispărute printr-o serie de deducţii.

– Caporale, i se adresă tânărul ofiţer lui Poitier, dând din cap cu respect. Avea la el o mapă groasă şi o pungă mare de cumpărături. Din partea chestorului-şef McPherson: copia integrală a raportului cercetărilor de la locul faptei şi pozele de la autopsie. Şi rapoartele autopsiei.

Poitier luă mapa de la bărbat şi îi mulţumi, apoi arătă cu capul spre pungă.

– Hainele victimelor?

– Da. Şi pantofii. Plus probele colectate de-aici imediat după împuşcătură. Dar trebuie să te informez că, din câte mi-a spus administratorul de la morgă, multe lucruri lipsesc. Nu ştie cum s-a întâmplat asta.

– Nu ştie cum? rosti Poitier pe un ton batjocoritor.

Ceasurile şi alte bunuri de valoare, precum şi camera şi reportofonul lui Eduardo de la Rua dispăruseră undeva între scena crimei şi morgă, după cum îşi aminti Rhyme.

– Îmi pare rău, caporale.

– Ai vreo veste în privinţa cartuşelor? îl întrebă Poitier.

Aruncă o privire pe geam, către limba de pământ din golf. Scafandrii şi poliţiştii cu detectoare de metale lucraseră acolo în ultima oră.

– Mă tem că nu. Se pare că lunetistul le-a luat, iar noi încă nu i-am găsit cuibul.

Poitier ridică din umeri.

– Aţi găsit ceva legat de numele Barry Shales?

Pe drum spre hotel, Poitier îşi pusese oamenii să verifice dacă la vamă sau la controlul paşapoartelor exista vreo consemnare a intrării lunetistului în ţară. În plus, să caute informaţii despre folosirea cardului bancar.

– Nimic, domnule. Nu.

– În regulă, mulţumesc, sergent.

Bărbatul salută, dădu vag din cap spre Rhyme, apoi se răsuci şi, cu o atitudine solemnă, ieşi băţos din încăpere.

Rhyme îi ceru lui Thom să-l împingă mai aproape de Poitier, apoi se uită în sacoşa de cumpărături, în care văzu trei pungi de plastic bine închise, de care erau ataşate cartonaşe pentru consemnarea transferului de custodie. Cu un gest stângaci, bägă mâna în pungă şi scoase un mic plic aflat deasupra. În el se afla glonţul. Rhyme estimă că era un pic mai mare decât cele folosite în general de lunetişti, Lapua de 338. Acesta era probabil un 416, calibru care devenea din ce în ce mai popular. Rhyme studie glonţul de cupru şi plumb, acum deformat. La fel ca în cazul tuturor gloanţelor, era uimitor că un glonţ, atât de mic – deşi de calibru mare – cauzase o rană atât de cumplită şi curmase o viaţă omenească în doar o secundă. Îl puse la loc.

– Pifane, tu răspunzi de asta. Completează cartonaşele de custodie.

– Imediat.

Pulaski se semnă pe ele.

– O să avem mare grijă de ele, caporale, spuse Rhyme.

– În regulă. Oricum, mă îndoiesc că nouă ne vor folosi la ceva probele acestea. Dacă îi arestaţi pe Shales

şi pe partenerul lui, subnecul vostru, nu cred că vreun tribunal de la voi îi va trimite aici pentru a fi judecaţi.

– Cu toate astea, sunt probe. Vom avea grijă să le primiţi înapoi necontaminate.

Poitier se uită prin camera imaculată.

– Îmi pare rău că nu avem o scenă a crimei pentru tine, căpitane.

Rhyme se încruntă.

– Ah, dar avem. Şi vă sugerez să mergem acolo cât de repede posibil, înainte să se întâmple ceva şi cu ea. Împinge-mă, Thom. Să mergem.

CAPITOLUL 51

Semăna cu o broască. Henry Cross era îndesat şi smead şi avea câţiva negi vizibili, care, după părerea Ameliei Sachs, puteau fi uşor îndepărtaţi. Părul negru îi era bogat şi încununa un cap mare. Buzele îi erau groase. Mâinile – mari şi cu unghii neîngrijite. În timp ce vorbea, ridica din când în când un trabuc gros, neaprins şi îl băga în gură pentru a-l mesteca plin de entuziasm. Era scârbos.

Clătinând din cap, Cross spuse:

– E nasol că Roberto a murit. Nasol rău.

Vocea lui avea un accent vag – spaniol, presupuse ea. Îşi amintea că Lydia Foster îi spusese că el vorbea perfect limba aceea, dar şi engleza – la fel ca Moreno.

Era directorul fundaţiei Săli de clasă pentru Americi, care coopera cu biserici pentru a construi şcoli şi pentru a angaja profesori în zonele sărace din America Latină. Sachs îşi amintea că Moreno fusese implicat în acest proiect.

„Umflatul baloanelor..."

– Roberto şi Mişcarea Locală de Preluare a Puterii au fost cei mai mari susţinători ai noştri, spuse Cross.

Arătă cu un deget scurt spre galeria de fotografii aflată pe un perete scorojit. Acestea înfăţişau birouri

ale CAF[1] din Caracas, Rio şi Managua, Nicaragua. Moreno avea braţul petrecut pe după umărul unui bărbat negricios, cei doi aflându-se lângă un şantier de construcţii. Amândoi purtau căşti de protecţie. Un mic grup de localnici părea să aplaude.

– Şi mi-a fost prieten, murmură Cross.

– Îl cunoşteaţi de mult?

– De cinci ani, poate.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

O propoziţie pe care instructorii de la Academia de Poliţie chiar te puneau s-o înveţi. Totuşi, când Amelia Sachs le rosti, le crezu cu adevărat.

– Mulţumesc, zise el suspinând.

Biroul mic şi întunecat se afla într-o clădire de pe Chambers Street, în sudul Manhattanului. Fundaţia era unul dintre locurile pe care Moreno le vizitase când fusese la New York şi pe care Sachs reuşise să le depisteze – mulţumită bonului de la Starbucks pe care îl găsise în apartamentul Lydiei Foster. Sachs verificase condica intrărilor în clădirea în care se afla cafeneaua şi descoperise că Moreno vizitase sediul CAF.

– Lui Roberto îi plăcea faptul că nu suntem o instituţie caritabilă. Ne considerăm un distribuitor de resurse. Organizaţia mea nu numai că oferă bani pentru o cauză sau alta. Finanţăm şcoli, îi învăţăm pe oameni meserii pentru a putea scăpa de sărăcie... Nu am niciun fel de răbdare pentru cei care stau cu mâna întinsă. Mă enervează rău când...

Cross tăcu, ridică o mână şi râse. După câteva clipe, continuă:

[1] Charities Aid Foundation (Fundaţia pentru Ajutoare de Caritate) (n.tr.)

– Asemenea lui Roberto, am tendința de a ține predici. Îmi cer scuze. Dar vorbesc din experiență, vorbesc pentru că am făcut și muncă de jos, vorbesc pentru că știu cum e să trăiești în mizerie. Am lucrat în transporturi și un lucru pe care l-am observat a fost că oamenii chiar *vor* să muncească din greu. Vor să devină mai buni. Dar nu pot face asta fără o educație bună, iar școlile de-acolo erau în esență de rahat, scuzați-mi expresia. Eu am vrut să schimb asta. Așa l-am cunoscut pe Roberto. Noi ne deschideam un birou în Mexico, iar el se afla în oraș pentru a-i vorbi unui grup de preluare a puterii pentru fermieri. S-a creat o legătură între noi. Buzele groase schițară un zâmbet vag, apoi continuă: Putere pentru oameni... Trebuie să spun că nu e un sentiment rău. Roberto și-a făcut treaba prin microafaceri, eu o fac pe-a mea prin educație.

Cu toate astea, semăna mai mult cu un proprietar de fabrică de nasturi din Fashion District[1] sau cu un avocat specializat în obținerea de compensații civile decât cu un director de organizație caritabilă.

– Deci ați venit pentru nenorociții ăia de se ocupă cu droguri, cei care l-au ucis? lătră Cross.

Vreme de câteva clipe, își mestecă feroce trabucul, apoi îl puse într-o scrumieră având forma unei frunze de arțar.

– Deocamdată strângem informații, rosti Sachs evaziv. Vrem să aflăm unde a fost cu ocazia ultimei sale vizite la New York – când s-a întâlnit cu dumneavoastră. Mi-ați putea spune unde altundeva s-a mai dus?

[1] Zonă din Los Angeles dedicată industriei vestimentare (n.tr.)

– La alte organizații nonprofit, zise el, vreo trei sau patru. Știu că avea nevoie de o interpretă pentru unele dintre ele, dacă asta vă ajută cu ceva.

– N-a menționat la care?

– Nu, doar a venit să lase un cec și să afle vești despre câteva proiecte noi de care ne ocupam împreună. Voia să existe ceva care să poarte numele lui. O sală de clasă. Nu o școală întreagă. Vedeți? Acesta era Roberto. Era realist. Știind că dădea o anumită sumă de bani – nu catralioane de dolari –, nu voia ca o școală întreagă să-i poarte numele. Era fericit doar cu o clasă. Un tip modest, înțelegeți ce vreau să spun? Însă dorea o anumită recunoaștere.

– Părea îngrijorat în legătură cu siguranța lui?

– Sigur. Mereu era. Era foarte sincer. Zâmbi trist și adăugă: Îl ura pe politicianul cutare sau pe CEO-ul cutare și nici vorbă să-i fie teamă s-o spună la radio sau pe blog. Se autointitula Mesagerul, vocea conștiinței. Și-a făcut mulți dușmani. Nenorociții ăia de traficanți de droguri... Scuzați-mi franceza. Sper să ajungă pe scaunul electric sau să li se facă o injecție letală sau ce altceva s-o face.

– A pomenit faptul că bandele sau cartelurile de droguri reprezentau o amenințare?

Cross se lăsă pe spate și se gândi câteva clipe.

– Nu i-a numit efectiv, știți? Dar zicea că este urmărit.

– Spuneți-mi mai multe.

Cross își trecu un deget peste un grup de alunițe de pe gât.

– A zis ceva despre un tip care ba apărea, ba dispărea, înțelegeți ce vreau să spun? Îl urmărea pe stradă.

– Cumva vi l-a descris?

– Un tip alb. Cu aspect dur. Atâta tot.

Ea se gândi imediat la Barry Shales şi la Subnecul 516.

– Dar a mai fost ceva. Avionul. Asta l-a îngrozit cel mai tare.

– Avionul?

– Roberto călătorea mult. A zis că a remarcat un avion particular de trei sau patru ori în diferite oraşe în care a fost – locuri cu aeroporturi mici, unde un avion particular e mai lesne de observat. În Bermude, Bahamas, Caracas, unde locuia. În unele oraşe din Mexic. A spus că era ciudat fiindcă avionul părea mereu să ajungă acolo *înainte* de sosirea lui. Ca şi cum cineva îi cunoştea programul călătoriilor.

De pildă, ascultându-i telefonul? Un sport favorit al Subnecului 516.

Începu din nou să mestece trabucul.

– Spunea că motivul pentru care l-a recunoscut a fost că majoritatea avioanelor particulare sunt albe, dar acesta era albastru.

– Însemne, indicative, numere?

O ridicare din umeri.

– Nu, n-a pomenit. Dar eu m-am gândit că-i aiurea să te urmărească cineva cu un *avion.* Despre ce să fie vorba? Cine naiba să fie? Chestiile astea costă bani.

– Vă mai amintiţi ceva?

– Nu, îmi pare rău.

Sachs se ridică şi îi strânse mâna, reflectând că traseul întortocheat pe care ajunsese acolo – începând cu şoferul de limuzină – o dusese la un indiciu important. Chiar dacă era criptic.

„Avionul albastru…"

Cross suspină uitându-se la o altă fotografie cu el şi Moreno, realizată în junglă. Erau înconjuraţi de muncitori veseli. Din nou, lopeţi, căşti de protecţie şi noroi.

– Ştiţi, doamnă detectiv, noi eram prieteni buni, dar trebuie să vă spun că niciodată nu l-am înţeles. Întotdeauna avea ceva de zis împotriva Americii. Pur şi simplu ura ţara asta. Nu-i tăcea gura nicio clipă. Odată, i-am zis: „Haide, Roberto! De ce dispreţuieşti singura ţară de pe lumea asta în care *poţi* să spui toate lucrurile astea fără să fii împuşcat pe o alee de nişte naţionalişti sau să fii săltat în toiul nopţii pentru a fi azvârlit într-o închisoare secretă? Las-o mai moale".

Un râs amar se revărsă de pe buzele groase şi umede ale bărbatului.

– Dar pur şi simplu n-a vrut să asculte.

CAPITOLUL 52

Jacob Swann opri mașina la o oarecare distanță de cea a Ameliei Sachs, în apropiere de casa lui Lincoln Rhyme.

O urmărise în centru, unde ea avusese o întâlnire pe Chambers Street, iar el căutase o ocazie de a o împușca. Dar fuseseră prea mulți oameni pe stradă – ceea ce era întotdeauna o problemă în Manhattan. Acum ea se întorsese, parcând agresiv în paralel cu bordura, într-un loc unde nu avea voie, lângă intrarea în fundătură.

El se uită în susul și în josul străzii umbrite. În sfârșit, era goală. Da, acelea aveau să fie locul și ora. Swann strânse SIG Sauerul cu o mână acoperită cu o mănușă de latex, potrivindu-i poziția pentru a-l putea scoate rapid.

Nu intenționa s-o ucidă. Decisese că asta ar fi creat prea multă agitație – prea multă poliție, o vânătoare prea intensă a făptașului, prea multă presă. În schimb, avea s-o împuște în spate sau în picioare.

Când avea să iasă din mașină, el avea să oprească în dreptul ei, să coboare, s-o împuște, apoi, să plece, oprindu-se câteva străzi mai departe pentru a schimba din nou numerele de înmatriculare.

Sachs coborî din Torino uitându-se precaută în jur, cu mâna în apropierea şoldului. Această privire pătrunzătoare îl făcu pe Swann să rămână în Nissanul său, cu capul aplecat. Când ea porni pe stradă, el deschise portiera maşinii, apoi se opri. Sachs nu se îndreptă spre fundătura care ducea către uşa din spate a casei lui Rhyme sau către Central Park West, ci traversă strada – spre un restaurant chinezesc.

El o văzu intrând, apoi râzând în timp ce vorbea cu femeia de la casa de marcat. Sachs examină meniul. Comanda ceva pentru acasă. Îşi ridică privirea, apoi îl salută cu o fluturare a mâinii pe unul dintre picoli. Acesta îi zâmbi la rândul său.

Swann porni Nissanul şi văzu un spaţiu la câteva maşini distanţă. Parcă şi opri motorul. Mâna i se strecură în interiorul jachetei, asigurându-se din nou că ştia exact unde se află pistolul. Închizătorul avea o funcţionare mult mai greoaie decât cea a unui Glock, din cauza mecanismelor de siguranţă, însă şi pistolul în sine era greu, ceea ce garanta că şi focurile ulterioare primului aveau să fie deosebit de precise. Armele uşoare necesitau revenirea mai frecventă asupra ţintei decât cele grele.

O studie pe Sachs prin geamul pe care rămăseseră urme după spălare.

O femeie atât de atrăgătoare...

Păr lung, roşu.

Înaltă.

Şi slabă. Atât de slabă... Oare nu-i plăcea să mănânce? Nu părea genul care găteşte. Asta îl făcu pe Swann să n-o placă. Şi să ia mâncare dintr-un asemenea loc, mult prea sărată şi cu ulei folosit peste măsură. „Să-ţi fie ruşine,

Amelia. O să stai închisă în casă următoarele câteva luni, mâncând jeleu și budincă cât timp te vei vindeca."

După zece minute, ea ieși cu mâncarea într-o mână și deveni o țintă cooperantă: se duse direct spre fundătură.

Se opri înainte să intre și se uită în pungă – aparent, asigurându-se că i se pusese porția suplimentară de orez sau prăjiturelele cu răvaș sau poate bețișoarele. Încă uitându-se în pungă, își continuă drumul spre casa lui Rhyme.

Swann porni cu mașina de la bordură, dar fu nevoit să frâneze rapid din cauza unui biciclist care trecu pe lângă el și i se opri în față, întrebându-se dintr-un motiv oarecare dacă să se întoarcă sau să meargă mai departe către Central Park. Swann se înfurie, dar nu dori să atragă atenția claxonând. Așteptă, roșu la față de nervi.

Biciclistul porni mai departe – optând pentru frumosul verde de primăvară al parcului –, iar Swann apăsă pedala de accelerație pentru a ajunge rapid în dreptul fundăturii. Însă întârzierea îl costase. Mergând repede, Sachs ajunsese în capătul L-ului și cotise la stânga, către spatele casei.

Nicio problemă. De fapt, era mai bine așa. Va parca, o va urma și o va împușca în timp ce ea se va apropia de ușă. Geometria fundăturii va estompa zgomotul împușcăturilor și va trimite sunetele într-o sută de direcții. Oricine le-ar auzi n-ar avea habar dincotro au venit.

Se uită în jur. Niciun polițist. Trafic redus. Câțiva trecători neatenți, pierduți în lumea lor.

Swann opri maşina în dreptul intrării în fundătură, scoase din viteză şi ieşi. Cu arma scoasă, însă ascunsă sub hanorac, porni pe caldarâm.

Îşi spuse: „Două gloanţe, unul în partea de jos a spinării, celălalt în spatele genunchiului". Cu toate că prefera incomparabil mai mult cuţitul, era un trăgător bun. Va trebui să...

Din spatele lui se auzi vocea unei femei:

– Scuzaţi-mă. M-aţi putea ajuta?

Accent britanic.

Vocea îi aparţinea unei femei zvelte şi atrăgătoare de circa 30 de ani, care ieşise să alerge. Se afla la o distanţă de aproximativ 2,5 metri, între el şi portiera deschisă a maşinii.

– Nu sunt din oraş. Încerc să găsesc rezervorul. Există o pistă de alergat...

Apoi, ea văzu.

Hanoracul lui se îndepărtase de corp şi ea zărise arma.

– O, Doamne! Nu-mi faceţi rău! N-am văzut nimic. Jur!

Dădu să se întoarcă, dar Swann se mişcă repede – într-o clipă, se află în faţa ei. Ea trase aer în piept pentru a ţipa, însă el o lovi în gât – lovitura lui cu palma deschisă. Femeia se prăbuşi imediat pe beton, ascunsă privirii unui cuplu care se certa pe partea cealaltă a străzii.

Swann se uită în spate, în canionul întunecat dintre pereţii celor două clădiri învecinate. Oare Sachs intrase deja?

Poate că nu. Nu ştia cât de mult înainta fundătura în spatele casei lui Rhyme.

Însă avea doar câteva secunde pentru a se decide. Îşi coborî privirea spre femeie, care icnea încercând să-şi

recapete răsuflarea, exact la fel cum făcuse Annette în Bahamas şi Lydia Foster în apartamentul său.

– Haa, haa, haa...

Cu mâinile la gât, cu ochii lărgiţi, cu gura deschisă.

„Da sau nu? se întrebă el. Alege acum!"

Şi decise: „Da".

CAPITOLUL 53

Amelia Sachs se afla în fundătura din spatele casei cu Glockul scos, îndreptat spre locul unde canionul întunecat cotea la dreapta şi apoi dădea în stradă.

Mâncarea chinezească pe care o comandase era aşezată pe caldarâm, iar ea stătea în poziţie de luptă: cu picioarele paralele, cu vârfurile picioarelor îndreptate spre adversar, uşor aplecată în faţă, cu o mână ţinând ferm pistolul şi cu cealaltă asigurându-i stabilitatea. Braţul dominant trebuia să fie rigid – dacă muşchii nu sunt încordaţi, este posibil ca reculul să nu arunce cartuşul gol afară şi să nu bage un alt glonţ în cameră. Blocarea armei putea însemna moartea.

„Haide! i se adresă Sachs în gând adversarului său. Vino, apari!" Desigur, acesta era Subnecul 516. Ştia că nu era Barry Shales, lunetistul. Acesta era încă supravegheat de echipa lui Lon Sellitto.

De câteva ori în cursul zile, observase un sedan de culoare deschisă – mai întâi, lângă clădirea de birouri de pe Chambers Street unde avea sediul Henry Cross. Apoi, în drum spre casă. Şi, din nou, cu 15 minute în urmă. Nu văzuse bine maşina, dar părea să fie aceeaşi care o urmărise de la locuinţa lui Tash Farada, din Queens.

Remarcând că maşina oprise la capătul străzii, se gândise cum să procedeze. Dacă suna la centrală sau îl aborda singură pe stradă, era posibil să precipite declanşarea unui schimb de focuri, ceea ce era o idee proastă în acea zonă intens populată.

Aşa că decisese să-l atragă în fundătură. Cumpărase mâncarea chinezească pentru a-i oferi ocazia s-o zărească. Înainte de a pleca, îşi strecurase arma în pungă. Apoi traversase strada fiind atentă să nu devină o ţintă, iar la intrarea în fundătură se prefăcuse că verifică mâncarea din pungă, dar de fapt urmărise cu coada ochiului ce făcea individul.

Se grăbise să dea colţul în fundătură când văzu maşina apropiindu-se, apoi se oprise. Ajungând acolo, lăsase mâncarea jos şi scosese arma.

Acum, aştepta ca ţinta să apară.

Oare avea să bage maşina în fundătură? Probabil că nu. Putea fi foarte uşor blocat dacă apărea vreun camion de marfă sau de mutări.

Oare ieşise din maşină şi se îndrepta rapid spre ea?

Avea palmele uscate şi ambii ochi larg deschişi – niciodată nu îi mijeşti atunci când tragi. Şi te concentrezi numai asupra a două lucruri: ţinta şi vârful ţevii. Renunţă la privirea piezişă aruncată părţii din spate a închizătorului. Nu poţi cuprinde totul!

Haide!

Respiraţie egală.

Unde era? Se furişa spre ea, gata să ţâşnească de după colţ şi să adopte şi el poziţia de tragere?

Sau dacă anticipase că ea îl aştepta? Poate că înşfăcase vreun trecător pentru a-l împinge în fundătură ca să-i distragă ei atenţia. Sau ca să se folosească de el ca scut,

sperând că Sachs va reacţiona şi îl va împuşca pe omul acela nevinovat.

Inspiraţie, expiraţie, inspiraţie...

Oare se auzise o voce? Un ţipăt slab?

Ce era asta? Sachs se furişă spre cealaltă latură a L-ului. Se opri şi se lipi de zid.

Unde naiba era el? Oare şi arma lui era ridicată, îndreptată exact spre locul de unde urma să apară ea, dacă făcea un pas înainte?

„În regulă, du-te! Doar lasă-te în jos şi fii gata să tragi. Atenţie la ce vezi!"

„Unu... doi..."

„Acum!"

Cu arma ridicată, Sachs ţâşni pe aleea principală a fundăturii şi se lăsă brusc pe vine.

Moment în care genunchiul ei stâng cedă complet.

Înainte de a apuca să vadă clar unde era posibil s-o aştepte subnecul, se prăbuşi într-o parte pe caldarâm, izbutind să-şi ia degetul de pe trăgaci exact înainte de a trage unul sau două gloanţe la întâmplare. Amelia Sachs se rostogoli o dată şi rămase locului în stare de şoc, o ţintă perfectă.

Chiar şi vederea o părăsi. Din cauza lacrimilor de durere.

Dar se sili să ignore agonia şi să se ridice cu greu pe jumătate, cu pistolul aţintit spre intrarea în fundătură, de unde Subnecul 516 probabil că venea după ea. Ţintind spre ea. Trimiţând în ea gloanţe mortale.

Doar că el nu era acolo.

Ea clipi pentru a-şi alunga lacrimile din ochi, apoi le şterse cu înverşunare, folosindu-şi mâneca.

Pustiu. Fundătura era pustie. 516 dispăruse.

Făcu eforturi să se ridice în picioare, îşi puse arma în toc şi îşi masă genunchiul. Se duse şchiopătând în stradă şi începu să-i interogheze pe cei aflaţi pe trotuar. Dar nimeni nu dăduse atenţie maşinilor de culori deschise, nimeni nu văzuse un bărbat solid, cu păr castaniu tuns milităreşte comportându-se ciudat, nimeni nu văzuse vreo armă.

Cu mâinile în şolduri, se uită spre vest, apoi spre est. Totul era paşnic, totul era normal. O zi obişnuită în Upper West Side.

Încercând să atenueze şchiopătatul, Sachs se întoarse în fundătură. Dumnezeule, cât o durea! Luă mâncarea chinezească şi o aruncă într-un tomberon.

Regula celor cinci secunde în care mâncarea are voie să stea pe jos nu se aplică pe aleile din New York.

CAPITOLUL 54

– Ai avut dreptate, căpitane, strigă Mychal Poitier din balconul apartamentului Annettei Bodel aflat la primul etaj. Geamul lateral a fost forţat. Barry Shales sau subnecul vostru a intrat prin efracţie înainte sau după ce a ucis-o.

Rhyme îşi ridică privirea şi se uită cu ochii îngustaţi spre cerul strălucitor. Nu-l putea vedea pe caporal, ci doar silueta unui palmier legănându-se letargică lângă acoperişul clădirii în care locuise prostituata-studentă Annette.

Aceasta era cealaltă scenă a crimei la care se referise. Îşi imaginase că ucigaşul lui Annette venise acolo pentru a găsi orice informaţii ar fi avut ea în legătură cu el şi cu vizita lui la South Cove Inn din urmă cu o săptămână. Poitier şi oamenii lui fuseseră la apartament înainte – după ce fusese dată dispărută –, însă doar ca să vadă dacă ea sau cadavrul ei se află acolo. La încuietorile uşii nu se umblase, aşa că ofiţerii nu făcuseră investigaţii amănunţite.

– Probabil că după aceea, strigă Rhyme.

O parte dintre întrebările pe care ucigaşul i le pusese Annettei în timp ce o tortura fuseseră probabil despre agende sau fişiere din calculator care făceau referire la

el. Şi jurnale, desigur. Probabil că toate acestea dispăruseră deja, dar – spera el – o urmă a subnecului tot mai rămăsese.

Un mic grup de localnici cu chipuri bronzate se afla în apropiere, urmărindu-i. Rhyme presupuse că schimbul lor de cuvinte ar fi trebuit să se desfăşoare mai discret, însă de Poitier îl despărţeau cam aproape 8 metri pe verticală, nu avea altă alternativă decât să ţipe.

– Nu intra, caporale. Ron se va ocupa de asta. Se răsuci şi întrebă: Pifane, cum stăm?

– Aproape am terminat, Lincoln.

Acesta tocmai îmbrăca o salopetă de protecţie a Poliţiei Regale din Bahamas şi îşi pregătea echipamentul de bază.

Lui Rhyme nici măcar nu-i trecuse prin cap să se ocupe el însuşi de scena crimei, cu toate că, mai devreme, fusese tentat. Clădirea nu avea lift şi ar fi fost aproape imposibil ca scaunul greu să fie urcat pe scările înguste. În afară de asta, Pulaski era bun. Aproape la fel de bun ca Amelia Sachs.

Ofiţerul se opri în faţa lui Rhyme, ca şi cum ar fi aşteptat instrucţiuni. Însă criminalistul nu spuse decât:

– E scena ta. Ştii ce ai de făcut.

Tânărul dădu din cap şi începu să urce rapid scările.

Îi luă cam o oră să parcurgă reţeaua.

Când Pulaski apăru cu o jumătate de duzină de pungi, îi întrebă pe Rhyme şi pe Poitier dacă doreau să revadă probele acolo. Rhyme reflectă un timp, dar decise în cele din urmă să ducă totul la New York şi să facă analizele acolo.

În luarea acestei hotărâri, o mare pondere o avusese obişnuinţa lui de a lucra cu Mel Cooper.

Pe de altă parte, îi era dor de Sachs, fapt pe care nu l-ar fi mărturisit vreunei alte fiinţe omeneşti... cu excepţia ei.

– Ce opţiuni avem pentru întoarcere? îl întrebă el pe Thom.

Acesta verifică pe telefon şi spuse:

– Dacă reuşim să ajungem la aeroport în jumătate de oră, putem prinde zborul următor.

Rhyme se uită la caporal, iar acesta zise:

– Ajungem acolo în cel mult 20 de minute.

– Chiar şi cu traficul infernal din Bahamas? întrebă Rhyme neîncrezător.

– Am girofar.

Încă în salopetă, cu protecţii pentru pantofi şi cu cască pe cap, Pulaski se îndreptă grăbit spre dubiţă.

– Îmbracă-te în hainele de stradă, pifane. Cred că pe pasagerii avionului i-ar deranja să te vadă cu astea pe tine.

– Ah, da...

Girofarul îi ajută să ajungă rapid la aeroport, iar în curând se aflară la terminal. Ieşiră din dubiţă şi, în timp ce Pulaski se ocupa de bagaje şi Thom aranja returnarea vehiculului, Rhyme rămase cu Poitier. Locul era ticsit de turişti şi de localnici, iar atmosfera era plină de praf, de bubuituri şi de fluierături nesfârşite, ce veneau dinspre un şantier aflat în apropiere. Şi de mirosul permanent al fumului gunoaielor arse.

Rhyme dădu să vorbească, dar descoperi că vorbele îi veneau cu greu. Sili cuvintele să se aşeze în ordinea potrivită şi zise:

– Caporale, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la cuibul lunetistului. Chestorul-şef a avut dreptate. Aproape că ai fost ucis din cauza mea.

Poitier râse.

– Nu suntem librari şi nici stomatologi, căpitane. Nu toţi cei ca noi ajung acasă seara.

– Totuşi, n-am fost atât de prevăzător cum ar fi trebuit să fiu.

Aceste cuvinte îl arseră ca un fier roşu.

– Ar fi trebuit să anticipez atacul, adăugă el apoi.

– Căpitane, nu sunt de mult timp ofiţer de poliţie adevărat, dar cred că am dreptate când spun că ar fi imposibil de anticipat tot ce se poate întâmpla în această profesie. E cu adevărat o nebunie ceea ce facem noi. Salariu mic, mult pericol, politică de sus, haos pe străzi...

– O să faci o treabă bună ca detectiv, caporale.

– Sper. Cu siguranţă mă simt mult mai în largul meu decât la inspecţia afacerilor şi a licenţelor.

Luminile unui girofar atraseră privirea lui Rhyme; apoi, se auzi şi sirena. O maşină de poliţie gonea spre aeroport, croşetând traficul.

– Ah, ultima probă, rosti Poitier. Mi-am făcut griji că nu va ajunge la timp.

Rhyme se întrebă ce probă ar fi putut să fie. Aveau tot ce mai existase în apartamentul în care fusese împuşcat Moreno, precum şi ceea ce găsiseră în locuinţa lui Annette Bodel. Scafandrii renunţaseră să mai caute cartuşele lui Barry Shales.

Caporalul îi făcu semn maşinii.

Tânărul sergent pe care îl întâlniseră la South Cove Inn se afla la volan. Luând o pungă pentru probe, coborî şi îi salută solemn pe cei doi bărbaţi în faţa cărora se afla.

Rhyme rezistă ridicolului impuls de a răspunde la salut.

Poitier luă punga şi îi mulţumi ofiţerului. Un alt gest cu degetele ţepene ridicate la tâmplă, după care sergentul se întoarse la maşină şi se îndepărtă în viteză, cu sirena şi girofarul pornite, deşi îşi dusese misiunea la bun sfârşit.

– Ce este în pungă? întrebă Rhyme.

– Nu-ţi dai seama? răspunse Poitier. Îmi amintesc că, în cartea ta, îi instruieşti pe ofiţeri să miroasă mereu aerul când cercetează un loc al faptei.

Încruntându-se, Rhyme se aplecă şi trase aer în piept.

Aroma ademenitoare a scoicilor prăjite se ridica din pungă.

CAPITOLUL 55

– Susss, suss...

În bucătăria lui, Jacob Swann sorbi dintr-un vermentino, un vin italian plăcut şi uşor, în acest caz din Liguria. Reveni la ascuţirea cuţitului său, un Kai Shun, altul decât cel pentru feliat. Acesta era un model Deba de 21,6 centimetri, pentru desprinderea unor bucăţi mari şi intacte de carne.

– Susss, suss, suss...

Îl trecu în lung pe o parte şi pe alta pe tocila Arkansas, într-un stil personal de ascuţit. Niciodată cu mişcări circulare.

Era ora 8 p.m. La picup cânta jazz. Era Larry Coryell, chitaristul. Excela în muzica obişnuită, în compoziţii proprii şi chiar în muzică clasică. Modul în care interpreta *Pavană pentru o infantă defunctă*[1] era inegalabil.

Cu şorţul pus, Swann stătea lângă insula pe care se afla blatul pentru carne. Nu cu mult timp în urmă, primise un SMS de la sediu, în care era felicitat pentru tot ce făcuse în cursul zilei, confirmându-i că decizia de a amâna atacul asupra lui Sachs fusese bună. Putea să-şi vadă de ale lui în seara aceea. Iar el profita de asta. Lumina era slabă, iar jaluzelele şi perdelele erau trase.

[1] De Maurice Ravel (n.tr.)

Într-un fel, era ceva romantic în atmosferă. Swann se uită la femeia care stătea aşeată în apropiere. Părul îi curgea liber şi purta un tricou negru şi o pereche de boxeri în carouri care îi aparţineau. El avu impresia că simte un parfum floral amestecat cu o aromă de mirodenii. Mirosul şi gustul sunt inextricabil legate, se gândi el. Swann nu gătea niciodată ceva important când avea o răceală sau o infecţie a sinusurilor. De ce să facă un efort inutil? În astfel de momente, mâncarea era un simplu combustibil.

Un păcat.

Femeia, al cărui nume era Carol Fiori – ciudat nume pentru o britanică –, se uită şi ea la el. Plângea încetişor.

Ocazional, scotea câte un „haa, haa, haa", cum făcuse şi mai devreme. Carol era femeia care îl abordase pe alee mai devreme, distrugându-i şansa de a o scoate din funcţiune pe Amelia Sachs. O lovise în gât şi o băgase în portbagaj. Plecase repede de-acolo, întorcându-se acasă. Avea să se ocupe de poliţistă mai târziu.

Odată întors în Brooklyn, o târâse pe Carol în casă, descoperind că echipamentul ei de jogging nu putea să-i mai fie de folos – teama ei fusese atât de mare, încât îşi pierduse controlul. O dezbrăcase de haine şi o spălase, apoi îi dăduse ce purta acum. Deşi iniţial îi spusese că făcea această călătorie împreună cu „nişte prieteni", de fapt era singură şi se plimba de o lună prin Statele Unite, gândindu-se să scrie un articol despre aventurile ei.

Singură...

Se gândise ce să facă totuşi cu trofeul lui.

Acum, ştia.

Da? Nu?

Da.

Ea renunțase să se mai uite rugător la el și să șoptească implorator – acum își întorsese ochii umezi spre cuțitul Deba pe care el îl ascuțea, „susss, susss". Uneori, clătina din cap. Swann îi legase mâinile și picioarele de un scaun stil Mission foarte frumos și confortabil, la fel cum procedase și cu Lydia Foster.

– Te rog, mimă ea cuvintele, cu ochii ațintiți asupra cuțitului.

Deci nu renunțase de tot la rugăminți.

Swann examină cuțitul, testându-i cu grijă tăișul cu degetul mare. Avea rezistența corectă, era perfect ascuțit. Mai sorbi din vin, apoi începu să scoată ingredientele din frigider.

Pe vremea când Jacob Swann era copil, cu mult înainte de colegiu, cu mult înainte de armată, cu mult înaintea carierei de *după* armată, ajunsese să aprecieze valoarea meselor. Singurele momente în care își putea petrece timpul alături de mama și de tatăl său erau cele când se prepara și se mânca masa de seară.

Mătăhălosul Andrew Swann nu era aspru sau abuziv, ci pur și simplu distant și pierdut mereu în schemele, obligațiile și distracțiile lui, care în mare parte erau legate de slujba lui din lumea jocurilor de noroc din Atlantic City. Micul Jacob nu știuse niciodată exact cu ce se ocupa tatăl lui – având în vedere propria carieră actuală, era posibil ca Andrew să se fi ocupat de constrângeri. Chestia aceea genetică. Însă ceea ce Jacob și mama lui știau despre el era că îi plăcea să mănânce și că îi puteau atrage și reține atenția cu ajutorul mâncării.

Marianne nu avea un talent înnăscut la gătit și probabil că ura această îndeletnicire. Începuse să învețe abia după ce ea și Andrew începuseră să se întâlnească.

Jacob o auzise povestindu-i unei prietene despre una dintre primele mese pe care i le servise.

– Ce-i asta? dorise Andrew să ştie.

– Hamburger Helper[1] şi fasole Lima şi...

– Mi-ai spus că ştii să găteşti.

– Dar le-am gătit, rostise ea, arătând cu mâna spre tigaie.

Andrew îşi aruncase şervetul pe masă şi plecase la cazinou.

Aşa că, a doua zi, ea îşi cumpărase o carte de bucate Betty Crocker şi se apucase de treabă.

În după-amiezile petrecute în casa lor identică cu cele din jur, micul Jacob o urmărea prăjind febrilă puiul pentru a face un fricasse sau sotând un cod în tigaie. Se lupta cu mâncarea, se lua la trântă. Nu învăţase primele principii şi reguli (la urma urmelor, este vorba de chimie şi de fizică). În loc de asta, ataca fiecare reţetă de parcă nu văzuse niciodată o friptură sau o cambulă sau un pachet de făină rece. Sosurile ei erau pline de cocoloaşe şi bizar condimentate, mereu prea sărate – totuşi, nu după părerea lui Andrew, aşa că poate nu erau exagerat de sărate.

Spre deosebire de fiul ei, Marianne făcea eforturi vitejeşti înainte şi în timpul preparării fiecărei mese şi invariabil bea mai mult de un pahar de vin. Şi puţin whisky. Sau orice se afla în dulap.

Dar muncea din greu şi izbutea să facă mâncăruri suficient de bune pentru a-l reţine pe Andrew circa o oră. Totuşi, inevitabil, trântind furculiţa pentru desert

[1] Mâncare semipreparată care constă în principal din paste la cutie, cu sos sub formă de pulbere sau condimente. Pastele sunt combinate cu carne de vită şi uneori cu lapte. (n.tr.)

în farfuria de porţelan şi dând pe gât ultima gură de cafea (Andrew nu sorbea niciodată), tatăl lui se ridica şi dispărea. Fie în pivniţă, pentru a lucra la proiectele lui de afaceri secrete, fie la un bar local, fie înapoi la cazinou. Sau să i-o tragă vreunei vecine, după cum începuse să speculeze Jacob când aflase cum era cu sexul.

După orele de curs sau în weekenduri, dacă nu dădea de saltea cu adversarii lui din echipa de lupte ori dacă nu se antrena cu echipa de tir a şcolii, Jacob îşi petrecea timpul în bucătărie, frunzărind cărţile de bucate sau stând lângă mama lui, în timp ce aceasta zăcea beată; pretutindeni în jur se zăreau firicele de lapte şi sos de tomate, seminţe de mac împrăştiate, resturi de legume, făină, amidon de porumb, mărunţaie... Şi stropi de sânge.

Uneori, când se simţea copleşită, îl ruga pe el s-o ajute să îndepărteze cartilajele şi oasele şi să pregătească scaloppine[1]. Marianne părea să creadă că un băiat ar fi mai înclinat să mânuiască un cuţit decât un tel.

– Ia te uită, scumpul meu. Ce treabă bună ai făcut! Tu eşti micul meu măcelar.

El se pomeni preluându-i treaba tot mai mult, reparând instinctiv tocana, tăind mai fin ce era de tăiat, micşorând focul exact înainte de un dezastruos dat în clocot. Mama lui îl mângâia pe obraz şi îşi mai turna puţin vin.

Swann se uită acum la femeia legată de scaun.

Era în continuare furios pentru că-i stricase planurile din după-amiaza aceea.

Ea plângea în continuare.

[1] În general, termenul de scaloppine se referă la felii de vită sau de viţel foarte subţiri, bătute bine, condimentate, pudrate cu făină şi prăjite în unt şi ulei de măsline. (n.tr.)

Apoi el reveni la prepararea cinei, formată din trei feluri. Primul avea să fie sparanghel, gătit la aburii unui amestec de apă cu vermut, infuzat cu o frunză de dafin proaspătă şi un vârf de cuţit de salvie. Tijele aveau să se odihnească pe un pat de mâche[1] şi aveau să fie punctate cu sos olandez de casă; cuvântul-cheie era „punctat" fiindcă – ori de câte ori gălbenuşul se întâlnea cu untul – se putea exagera cu uşurinţă. Secretul cu sparanghelul era, desigur, sincronizarea. Romanii aveau o vorbă: să faci ceva în timpul în care e gata sparanghelul înseamnă s-o faci foarte repede.

Swann sorbi din vin şi pregăti lichidul pentru aburi. Tăie apoi verdeaţa din cutia de la fereastra lui.

Când mama lui îi părăsise – vin, plus 130 de kilometri la oră fără centură de siguranţă –, Jacob, aflat atunci la 16 ani, preluase treaba în bucătărie.

Doar ei doi, tată şi fiu.

Adolescentul procedase la fel ca mama lui, reţinându-l pe Andrew cu ajutorul mâncării, singurele diferenţe fiind că băiatului chiar îi plăcea să gătească şi că o făcea mult mai bine decât mama lui. Începuse să servească mai multe feluri – precum un bucătar profesionist care oferă un meniu cu mai multe sortimente de mâncare pentru a fi gustate –, în ideea de a prelungi timpul petrecut împreună. În cele din urmă, apăruse însă o altă diferenţă: descoperise că îi plăcea să gătească mai mult decât acea singură oră în care mâncarea era consumată – şi îşi dăduse seama că nu îl prea plăcea pe taică-său. Omul nu dorea să vorbească despre lucrurile care îl interesau pe Jacob: jocurile video, kickboxingul, luptele greco-romane, vânătoarea, armele

[1] Plantă erbacee foarte apreciată în bucătăria franţuzească, folosită la prepararea sau asezonarea salatelor (n.tr.)

în general şi boxul fără mănuşi. Andrew nu prea voia să vorbească despre altceva în afară de persoana sa.

Odată, pe când Jacob avea 18 ani, tatăl lui venise acasă cu o blondă frumoasă, cu adevărat frumoasă. Îi spusese femeii ce bucătar bun era „băiatul meu". Ca şi cum s-ar fi lăudat cu un inel mitocănesc de pus pe degetul mic. Îi zisese lui Jacob: „Fă-i lui Cindi ceva bun, bine? Fă ceva bun pentru această frumoasă doamnă".

Jacob ştia deja prea bine ce era *E. coli*. Cu toate astea, oricât de mult ar fi dorit s-o vadă pe fata de 24 de ani vomitând până murea – sau măcar vomitând –, nu se putuse hotărî să strice intenţionat un fel de mâncare. Fusese lăudat cu entuziasm de Cindi pentru un Cordon Bleu delicios, pe care nu-l făcuse bătând pieptul de pui, ci feliind carnea ca pe o coajă de măr spiralată şi învelind în ea brânza Gruyère şi – conform reţetei proprii – şunca de Parma.

„Măcelarul..."

Nu la mult timp după aceea, terorismul lovise ţara. Când Jacob se înrolase în armată, i se pusese întrebarea legată de aptitudini şi interese – dar nu spusese că ştia să gătească, de teamă să nu fie pus să facă mâncare la cazan în următorii patru ani. Ştia că nu avea să fie nicio plăcere să gătească la grămadă pentru o mie de soldaţi. Cel mai mult îşi dorea să omoare oameni. Sau să-i facă să urle. Sau ambele. Nu vedea vreo mare diferenţă între oameni şi animale când venea vorba de măcelărirea lor. „De fapt, dacă stai să te gândeşti, viţeii şi mieii sunt inocenţi, iar noi îi tăiem fără nicio remuşcare; pe de altă parte, oamenii sunt cu toţii vinovaţi de un păcat sau de altul, şi totuşi ezităm atât de mult să folosim glonţul ori cuţitul."

„Unii dintre noi."

O privi din nou pe Carol. Era foarte musculoasă, dar palidă. Poate că, în general, se antrena în săli de gimnastică sau, atunci când alerga, se dădea cu loţiuni de protecţie solară. Îi oferi vin. Ea clătină din cap. Îi dădu apă, iar ea bău jumătate din sticla pe care el i-o ţinu la gură.

Al doilea fel din seara aceea avea să fie o variaţiune a cartofilor Anna – cartofi tăiaţi în felii subţiri aşezate în formă de rozetă, fiecare strat fiind uns cu unt topit şi presărat din belşug cu sare de mare şi piper. În mijloc avea să se afle o porţie zdravănă de crème fraîche[1], deasupra căreia va pune – dintre toate lucrurile – puţin, foarte puţin sirop de arţar proaspăt. Iar pentru a încheia, câteva fâşiuţe de trufe negre. Prepară acest fel într-o mică tigaie din fontă. Avea să-l lase mai întâi pe aragaz, apoi îl va băga să se rumenească în cuptorul Miele.

Cartofi, sirop de arţar şi trufe. Cine s-ar fi gândit?

În regulă, începea să i se facă foame.

Când Jacob avea puţin peste 20 de ani, tatăl lui murise de ceea ce s-ar fi putut numi probleme gastrice – totuşi, nu ulcer sau vreo tumoare, ci patru gloanţe de 9 milimetri în stomac.

Tânărul soldat jurase să se răzbune, dar nu se aflase niciodată nimic. Mulţi oameni l-ar fi putut ucide – se dovedise că Andrew îi înşelase pe mulţi, ceea ce nu era deloc o idee bună în Atlantic City. Găsirea ucigaşilor ar fi durat ani întregi. În plus, pentru a respecta adevărul, Jacob nu se simţea deloc trist. De fapt, la recepţia pe care o dăduse după înmormântare, era foarte posibil să fi participat şi criminalul, unul dintre partenerii de afaceri ai tatălui său. Totuşi, existase o răzbunare subtilă cu

[1] Smântână „fals" proaspătă, care se prepară din frişcă nebătută, iaurt şi oţet alb sau suc de lămâie (n.tr.)

ocazia evenimentului: felul principal de mâncare fusese penne alla puttanesca, o mâncare italienească pe bază de sos de roşii picant, al cărui nume italienesc înseamnă „în stilul unei curve". O făcuse în onoarea prietenei de atunci a tatălui său, care nu era Cindi, dar care ar fi putut cu uşurinţă să fie.

În seara aceea, al treilea fel de mâncare al lui Jacob Swann avea să fie special. Misiunea Moreno fusese dificilă, iar el dorea să-şi satisfacă poftele. Antreul avea să fie în stil Veronique[1], pe care el îl prepara cu struguri tăiaţi felii în formă de discuri şi cu şalote[2] tăiate la fel de subţire, preparate în sos beurre blanc făcut cu mai puţin vin (niciodată nu folosea oţet), întrucât existau deja strugurii.

Va tăia carnea în ovale aproape translucide, o va da prin făină franţuzească tip 45, pentru patiserie, apoi o va rumeni repede într-un amestec de ulei de măsline şi unt (întotdeauna în amestecul celor două, pentru că untul singur ardea mai repede decât o cisternă răsturnată).

Îi mai oferi apă lui Carol, însă femeia nu fu interesată. Renunţase.

– Relaxează-te, îi şopti el.

Lichidul clocotea sub asparagus, cartofii se rumeneau frumos în cuptor, uleiul şi untul se încălzeau încet, emanând în jur parfumul lor minunat.

Swann şterse blatul pe care avea să-l folosească pentru a felia carnea de la felul principal.

---

[1] Supremes de Volaille Veronique, mâncare rafinată de proveniență franceză. Adesea, atunci când strugurii sunt folosiţi pentru prepararea unui fel de mâncare, aceasta capătă denumirea „Veronique" (soţia celui care cultivă struguri) sau uneori „à la vigneronne". (n.tr.)

[2] Ceapă franţuzească sau haşmă, plantă erbacee înrudită şi foarte asemănătoare cu ceapa (n.tr.)

Dar, înainte de a se apuca de treabă, vinul... Deschise şi turnă un Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă, un Cloudy Bay, unul dintre cele mai bune de pe planetă. Se gândise la vinul spumant al podgoriei, Pelorus, dar nu credea că va putea să termine singur o sticlă, iar bulele, desigur, nu ţineau.

V

JOI, 18 MAI

GLONȚUL DE UN MILION DE DOLARI

CAPITOLUL 56

– Te-ai bronzat, spuse Sellitto.

– Nu m-am bronzat.

– Ba da. Ar fi trebuit să folosești loțiune pentru protecție solară, Linc.

– Nu m-am bronzat, fir-ar să fie, murmură el.

– Ba cred că da, adăugă Thom.

Era aproape 8 a.m. Thom, Pulaski și Rhyme sosiseră târziu cu o seară înainte de la aeroportul LaGuardia, aproape de ora 11 p.m., iar asistentul insistase ca Rhyme să se ducă imediat la culcare. Cazul putea aștepta până în dimineața următoare.

Nu discutaseră în contradictoriu – criminalistul se simțise epuizat. Baia în mare nu rămăsese fără urmări. De fapt, toată excursia fusese obositoare. Dar asta nu-l împiedicase pe Rhyme ca a doua zi de dimineață, când se trezise la 6.30, să-l cheme pe Thom, apăsând butonul soneriei aflat lângă patul său. (Asistentul numise soneria *Downton Abbey*[1], o referire pe care Rhyme n-o înțelegea.)

[1] Serial de televiziune britanic, a cărui acțiune se petrece pe domeniul fictiv Downton Abbey, reședința contelui și a contesei de Grantham, și care urmărește viața aristocratică a familiei Crawley și a slujitorilor lor în timpul domniei regelui George al V-lea (n.tr.)

Salonul forfotea acum, Sellitto, Cooper şi Sachs fiind deja prezenţi. Ron Pulaski – care părea într-adevăr să se fi bronzat – tocmai intra pe uşă. Nance Laurel avea o înfăţişare la tribunal în legătură cu un alt caz, aşa că avea să ajungă mai târziu.

Rhyme se afla într-un scaun cu rotile nou, un Merits Vision Select, gri cu aripi roşii la roţi. Fusese livrat şi asamblat cu o zi în urmă, înainte ca Rhyme să se întoarcă din Bahamas. Thom sunase din Nassau la firma de asigurări şi negociase o achiziţionare rapidă. („N-au ştiut ce să spună, raportase asistentul, când le-am zis că motivul distrugerii a fost scufundarea la 3 metri sub apă.")

Rhyme alesese acest model anume pentru că era recunoscut pentru abilităţile sale de deplasare pe teren accidentat. Vechea lui reţinere de a se afişa în public dispăruse – în mare parte datorită excursiei în Bahamas. Dorea să călătorească mai mult şi să cerceteze el însuşi locurile faptelor. Pentru asta avea nevoie de un scaun care să-l poată duce în cât mai multe locuri cu putinţă.

Cei de la Merits fuseseră convinşi să facă nişte modificări având în vedere situaţia lui Rhyme – o curea pentru braţul stâng imobil, un touchpad sub inelarul stâng funcţional şi, desigur, un suport de pahar suficient de mare pentru un pahar de whisky şi o cană de cafea. Acum el savura cea de-a doua băutură, pe care o sorbea printr-un pai gros. Se uită la Sellitto, la Sachs şi la Pulaski, apoi studie panoul pe care Sachs notase evoluţia anchetei în absenţa lui.

– Trece timpul. Arătă cu capul spre ordinul OESS şi adăugă: Domnul Rashid o să-şi întâlnească ucigaşul

peste o zi sau două, dacă nu facem ceva în privinţa asta. Hai să vedem ce avem.

Începu apoi să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa panourilor pe care erau trecute analizele probelor prelevate de Sachs din cafeneaua Java Hut, unde explodase dispozitivul improvizat, şi din apartamentul Lydiei Foster.

– Un avion albastru? întrebă el privind însemnarea respectivă.

Sachs îi povesti ce-i spusese Henry Cross despre avionul particular care părea să-l urmărească pe Moreno prin Statele Unite şi prin America Centrală şi de Sud.

– I-am cerut unuia dintre ofiţerii de la Serviciile Speciale ale căpitanului Myers să verifice, dar n-a avut prea mult noroc. Nu există nicio bază de date în care să fie trecute culorile avioanelor. Dacă a fost vândut de curând, brokerii s-ar putea să aibă poze făcute pentru vânzare. Încă mai caută.

– În regulă. Acum hai să vedem ce-am găsit în Bahamas. Numărul 1, Camera ucigaşă.

Rhyme le explică lui Sachs şi lui Cooper cum Subnecul 516 – sau Barry Shales – distrusese scena crimei de la hotel, el având totuşi câteva lucruri, inclusiv raportul preliminar întocmit de poliţia locală, cu fotografiile aferente, pe care Sachs le lipi pe un alt panou, împreună cu raportul sumar realizat de poliţia din Bahamas.

În următoarea jumătate de oră, Sachs şi Cooper despachetară cu grijă şi analizară pantofii şi hainele celor trei victime care se aflaseră în apartamentul 1200 în dimineaţa zilei de 9 mai. Fiecare pungă de plastic fu deschisă deasupra unei hârtii de ziar sterile, iar fiecare

obiect vestimentar şi fiecare pantof fură analizate în căutare de probe.

Pe pantofii lui Moreno, ai bodyguardului şi ai lui de la Rua găsiră fibre identice cu cele din covorul de la hotel şi urme de pământ, care se potriveau cu probele de sol luate de lângă trotuar şi de pe terenul din faţa hotelului. Hainele conţineau probe similare, precum şi elemente ale meselor recente, probabil micul dejun – muriseră înainte de prânz. Cooper găsi urme de foietaj şi şuncă în cazul lui Moreno şi al bodyguardului şi ienibahar şi nişte sos de piper nedeterminat pe haina reporterului. De asemenea, Moreno şi bodyguardul aveau urme de petrol nerafinat pe pantofi, pe manşete şi pe mâneci, probabil ca urmare a vizitei făcute luni în afara hotelului – nu existau prea multe rafinării pe insula New Providence, aşa că poate luaseră cina la docuri. Bodyguardul avea urme de scrum de ţigară pe cămaşă.

Aceste informaţii fură notate pe panou, iar Rhyme le reţinu, dar nu zăbovi asupra lor. La urma urmelor, ucigaşul se aflase la un kilometru şi jumătate distanţă atunci când trăsese glonţul. Subnecul 516 fusese la hotel, dar chiar dacă intrase în Camera ucigaşă, nu rămăsese nicio urmă.

– Bine. Să trecem la raportul autopsiei, spuse Rhyme.

Nici aici nu apărură surprize. Moreno murise ca urmare a unei răni masive în piept provocate prin împuşcare, iar ceilalţi doi din cauza pierderii de sânge ca urmare a multiplelor răni provocate de lovirea cu cioburi de sticlă de diferite mărimi, cele mai multe având 3 sau 4 milimetri grosime şi 2 până la 3 centimetri lungime.

Cooper examină mucurile de ţigară şi ambalajul de bomboană pe care criminaliştii lui Poitier le găsiseră în Camera ucigaşă, dar nu descoperi nimic util. Ţigările erau Marlboro, la fel ca pachetul găsit asupra cadavrului gărzii de corp, iar bomboana provenea dintr-un coş care îi fusese oferit lui Moreno la sosire. Deloc surprinzător, amprentele prelevate de Pulaski nu se regăsiră în nicio bază de date.

– Hai să trecem la apartamentul prostituatei. Annette Bodel.

Pulaski făcuse o treabă bună prelevând o mulţime de probe din preajma locurilor unde căutase ucigaşul, plus probe care să ajute la eliminarea celor care nu-i aparţineau acestuia. Cooper le analiză folosindu-se ocazional de cromatograful de gaze/spectrometrul de masă. În cele din urmă, anunţă:

– În primul rând, avem combustibil pentru motoare în doi timpi.

Acestea erau propulsoare mai mici, precum cele de la snowmobiluri şi fierăstraie cu lanţ, la care uleiul de ungere se amesteca direct în benzină.

– De la un skijet, poate, rosti Rhyme. Femeia lucra cu jumătate de normă la un magazin de echipamente pentru scufundări. Se poate să nu fie de la criminalul nostru, dar e de ţinut minte.

– Şi nisip, adăugă tehnicianul. Plus reziduuri din apa de mare. Compară compuşii chimici din aceste probe cu cei găsiţi la cele două locuri ale faptei anterioare. Da, este practic acelaşi lucru cu ce a găsit Amelia la Java Hut.

Rhyme ridică o sprânceană.

– Ah, deci există o legătură categorică între Subnecul 516 și Bahamas. Știm că a fost în apartamentul lui Annette, iar eu sunt sigur 99 la sută că el e cel care a fost la South Cove în data de 8 mai. Acum, întrebarea este dacă există ceva care să-l lege de Lydia Foster.

Pulaski interveni:

– Firul de păr castaniu, așa cum a spus caporalul Poitier că îl avea bărbatul care a venit la South Cove Inn exact înainte de asasinarea lui Moreno.

– *Sugerează* asta, n-o dovedește. Continuă, Mel.

Tehnicianul privea ceva la microscop.

– E ceva ciudat aici. O membrană portocalie. O să verific o parte din ea la CG/SM.

Câteva minute mai târziu, avu rezultatele oferite de cromatograful de gaze/spectrometrul de masă.

Cooper citi:

– DHA, C22:6n-3 – acid docosahexaenoic.

– Ulei de pește, spuse Rhyme, uitându-se la ecranul pe care era proiectată imaginea de la microscop. Cu membrana aceea... vezi în colțul din dreapta-sus? Aș zice că sunt icre de Manciuria. Sau caviar.

– Mai e și niște $C_8H_8O_3$, spuse Cooper.

– M-ai prins, nu știu ce-i asta, murmură Rhyme.

Căutarea dură 30 de secunde.

– Vanilină.

– Extract de vanilie?

– Exact!

– Thom! Thom, vino încoace! Unde naiba ești?

Vocea asistentului ajunse în cameră:

– Ce-ți trebuie?

– Să vii aici. Acum!

Suflecându-şi mânecile, asistentul li se alătură.

– Cum puteam să rezist unei chemări atât de politicoase?

Sachs râse. Rhyme se încruntă.

– Uită-te la panourile astea, Thom. Foloseşte-ţi talentele culinare. Spune-mi ce crezi despre aceste elemente ştiind că acidul docosahexaenoic şi $C_8H_8O_3$ sunt caviar, respectiv vanilie.

Asistentul privi câteva clipe panourile şi pe chip îi apăru un zâmbet.

– E ceva familiar... Un moment.

Se apropie de un computer aflat în apropiere şi deschise site-ul *New York Times*. Căută ceva – Rhyme nu văzu exact la ce se uita.

– Ei bine, asta-i interesant! zise el apoi.

– Of, vrei să ne spui şi nouă ce-i interesant?

– La celelalte două locuri ale faptei – la Lydia Foster şi la Java Hut – s-au găsit urme de anghinare şi lemn-dulce, nu?

– Da, confirmă Cooper.

Thom răsuci monitorul pentru ca ei să-l poată vedea.

– Ei bine, combinând aceste ingrediente cu caviar şi vanilie, se obţine un fel de mâncare foarte scump, care se serveşte la Patchwork Goose. Tocmai a fost un articol despre asta la rubrica despre mâncăruri.

– Patchwork... ce naiba-i asta? murmură Sellitto.

Sachs spuse:

– Este unul dintre cele mai simandicoase restaurante din oraş. Timp de patru ore, îţi servesc şapte sau opt feluri de mâncare, cu vinul potrivit fiecăruia. Fac lucruri ciudate, cum ar fi faptul că obişnuiesc să gătească cu

nitrogen lichid şi la lămpi cu butan. Nu că aş fi fost vreodată acolo, desigur.

– Corect, rosti Thom, dând din cap spre ecranul pe care părea să fie o reţetă. Iar acesta este unul dintre felurile de mâncare: păstrăv servit cu anghinare fierte cu lemn-dulce, garnisit cu icre şi maioneză cu vanilie. Criminalul vostru a lăsat urme ale acestor ingrediente?

– Da, spuse Sachs.

– Aşadar, lucrează la un restaurant? întrebă Sellitto.

Thom clătină din cap.

– O, mă îndoiesc. Într-un astfel de loc, lucrezi şase zile pe săptămână, douăsprezece ore pe zi. N-ar avea timp să fie asasin profesionist. Şi mi-e greu să cred că este client. Nu cred că ingredientele s-ar transfera sau ar rezista mai mult de câteva ore pe hainele lui. Mai degrabă a pregătit acest fel de mâncare acasă. După reţeta de aici.

– Bine, bine, şopti Rhyme. Acum, ştim că Subnecul 516 s-a dus în Bahamas pe 15 mai pentru a o ucide pe Annette Bodel, a pus bomba la Java Hut şi a omorât-o pe Lydia Foster. Probabil că tot el a fost la South Cove Inn înainte ca Moreno să fie împuşcat. Îl ajuta pe Barry Shales să se pregătească pentru crimă.

– Şi ştim că îi place să gătească, spuse Sachs. Poate că e un fost profesionist. Asta ar putea să ne fie de ajutor.

Cooper îşi scoase telefonul şi răspunse. Rhyme nu-l auzise sunând şi se întrebă dacă tehnicianul îl avea pus pe vibraţii sau dacă nu cumva apa care îi intrase în urechi cu ocazia înotului involuntar îi afectase auzul. Dumnezeu ştie când aveau să îi treacă ochii, care încă îl mai înţepau.

Tehnicianul îi mulţumi celui care îl sunase, apoi anunţă:

– Am analizat rădăcina firului de păr castaniu găsit de Amelia în apartamentul Lydiei Foster. Am fost sunat pentru a mi se comunica rezultatele căutării în CODIS. Nimic. Oricine ar fi subnecul, nu se află în nicio bază de date cu ADN-ul infractorilor.

În timp ce Sachs nota pe panou ultimele descoperiri, Rhyme zise:

– Ei bine, am făcut nişte progrese. Dar cheia prinderii lui Metzger este găsirea puştii lunetistului, iar cheia găsirii puştii este glonţul. Hai să aruncăm o privire!

CAPITOLUL 57

Cu toate că, de peste o mie de ani, oamenii se elimină unii pe alţii cu ajutorul armelor de foc, analiza criminalistică a armelor şi a gloanţelor este o ştiinţă relativ nouă.

Când s-a făcut apel pentru prima oară probabil la această disciplină, anchetatorii din Anglia secolului al XIX-lea au obţinut o mărturisire de la un criminal pe baza asocierii unui glonţ cu matriţa care îl produsese. În 1902, un martor-expert (Oliver Wendell Holmes[1], nici mai mult, nici mai puţin) i-a ajutat pe procurori să obţină condamnarea unui suspect stabilind că un glonţ tras de probă cu arma suspectului era identic cu cel care ucisese victima.

Cu toate acestea, abia după ce Calvin Goddard, medic şi criminalist, a publicat, în 1925, articolul „Balistica judiciară"[2], a început să se dezvolte această disciplină. Goddard este cunoscut drept părintele balisticii ca ştiinţă.

---

[1] Oliver Wendell Holmes jr (8 martie 1841 – 6 martie 1935) – jurist american, judecător asociat al Curţii Supreme a Statelor Unite în perioada 1902–1932 şi preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie în perioada ianuarie–februarie 1930. Cunoscut pentru serviciul său îndelungat, pentru opiniile sale concise şi pline de miez, precum şi pentru respectul faţă de deciziile corpului legislativ ales, el este unul dintre cei mai citaţi judecători din Statele Unite, fiind onorat în timpul vieţii sale în Marea Britanie la fel ca în Statele Unite. (n.tr.)

[2] În original, „Forensic Ballistics" (n.tr.)

Rhyme avea trei scopuri atunci când aplica regulile pe care Goddard le stabilise cu 90 de ani în urmă. Primul era să identifice glonţul. Al doilea era, având această informaţie, să identifice tipurile de arme care l-ar fi putut trage. Al treilea, să facă legătura între glonţul respectiv şi arma care l-a tras, ceea ce putea face legătura cu trăgătorul – în acest caz, Barry Shales.

Echipa începu cu prima dintre aceste întrebări. Glonţul însuşi.

Mascată şi purtând mănuşi, Sachs deschise punga de plastic în care se afla glonţul, o bucată de cupru şi plumb alungită şi diformă. Se uită la ea.

– Este un glonţ curios. Neobişnuit. În primul rând, e mare – are vreo 20 de grame.

Greutatea proiectilului tras de armă – numit poş – se măsoară în grame. Majoritatea puştilor de vânătoare, de luptă şi chiar şi cele folosite de lunetişti trag cu gloanţe mult mai mici, de circa 11 grame.

Îl măsură cu un şablon pentru determinarea calibrelor, un disc metalic prevăzut cu găuri de diverse mărimi.

– Şi calibrul e rar. Mare. 420.

Rhyme se încruntă.

– Nu e 416?

Acesta fusese primul lui gând atunci când îl văzuse în Camera ucigaşă. Calibrul 416 era o inovaţie recentă în materie de gloanţe pentru puşti, fiind proiectat de faimosul producător Barrett Arms. Cartuşul era o versiune a celui de 50 folosit de lunetiştii din întreaga lume. În vreme ce unele ţări şi anumite state din SUA interziceau folosirea gloanţelor de 50 milimetri de către civili, cele de 416 erau încă legale mai peste tot.

– Nu, e clar mai mare. Sachs examină apoi glonțul la un microscop de mică putere și adăugă: Și are un design sofisticat. Este expandabil cu vârf de plastic – un spitzer modificat.

Producătorii de arme începuseră să încorporeze elemente aerodinamice în designul proiectilelor odată cu – deloc de mirare – dezvoltarea avioanelor. Glonțul spitzer – de la cuvântul german care însemna „glonț ascuțit" – fusese creat pentru tragere cu pușca la mare distanță. Fiind atât de aerodinamic, era foarte precis. Partea proastă era că rămânea intact după ce lovea ținta și provoca mult mai puțin rău decât cele cu vârf rotund, expandabile, care se deschideau ca o ciupercă în carne.

Unii producători de gloanțe veniseră cu ideea de a atașa un plastic ascuțit în vârful unui glonț expandabil. Acesta îmbunătățea și mai mult aerodinamica unui glonț spitzer, dar se rupea atunci când atingea ținta, permițând proiectilului să se expandeze.

Un astfel de glonț folosise Barry Shales pentru a-l ucide pe Robert Moreno.

Tot în scopul unei aerodinamici mai bune, le explică Sachs, poșul avea partea din spate în formă de coadă de barcă – se îngusta în partea posterioară exact ca un iaht de curse pentru avea o viteză mai mare. Apoi concluzionă:

– E mare, greu și al naibii de precis.

Arătă cu capul spre fotografia în care Moreno zăcea pe canapeaua din Camera ucigașă, cu bucăți de țesut și mult sânge în spatele lui.

– Și devastator, spuse ea apoi.

Răzui ușor glonțul și analiză reziduurile de ejectare – gazul și particulele rezultate în urma aprinderii pulberii.

– Crema cremelor, rosti ea. Capsa a fost Federal 210, iar pulberea, Hodgdon Extreme Extruded – pentru cele mai mari toleranţe. Acesta este un Ferrari al gloanţelor.

– Cine îl produce?

Aceasta era cea mai importantă întrebare.

Însă o căutare pe internet le oferi prea puţine indicii. Niciunul dintre marii producători, precum Winchester, Remington ori Federal, nu îl fabrica şi niciunul dintre vânzătorii cu amănuntul nu-l avea pe stoc. Totuşi, Sachs găsi câteva referiri despre existenţa misteriosului glonţ pe nişte forumuri obscure de armament şi află că o companie din New Jersey, Walker Defense Systems, era posibil să-l producă. Pe site-ul acesteia descoperi că, deşi Walker nu fabrica puşti, făcea gloanţe spitzer de 420 cu vârf de plastic şi coadă de barcă. Sachs se uită la Rhyme.

– Nu vând decât armatei, poliţiei... *şi* guvernului federal.

Primul scop fusese atins – identificarea glonţului. Acum, echipa se străduia să afle ce tip de armă îl trăsese.

– În primul rând, întrebă Rhyme, ce fel de acţionare avea? Cu repetiţie, semiautomată, cu rafală de trei gloanţe, complet automată? Sachs, ce părere ai?

– Lunetiştii nu folosesc niciodată puşti complet automate sau cu rafale – este prea dificil să compensezi reculul repetat. Dacă ar fi fost cu repetiţie, n-ar fi tras trei focuri. Dacă primul ar fi ratat, ar fi alertat ţinta, care s-ar fi ascuns. Aşa că aş vota pentru semiautomată.

– Nu poate fi prea greu de aflat, spuse Sellitto. Probabil că există doar una sau două arme în toată lumea capabile să tragă cu un astfel de glonţ. E cam unic.

– *Cam* unic, se răţoi Rhyme cu un sarcasm rece. E ca şi cum ai spune *puţin* însărcinată.

– Linc, replică Sellitto vesel, te gândeşti vreodată să te apuci să predai la şcoală? Sunt sigur că puştii te-ar îndrăgi.

Rhyme ştia că Sellitto avea mare dreptate. Cu cât glonţul era mai rar, cu atât existau mai puţine arme cu care să poată fi tras. Ceea ce uşura identificarea armei, făcând astfel posibilă stabilirea unei legături între ea şi Barry Shales.

Cele două caracteristici ale unui glonţ care îl puteau lega de arma care îl trăsese erau calibrul – pe care acum îl cunoşteau – şi urmele lăsate de ghinturi.

Toate ţevile armelor de foc moderne au în interior şanţuri în formă de spirală, pentru a imprima proiectilului o mişcare de rotaţie necesară menţinerii stabilităţii acestuia pe traiectorie. Aceste şanţuri se numesc ghinturi. Pereţii laterali ai ghinturilor se numesc flancuri, iar intervalele dintre ghinturi poartă denumirea de plinuri. Flancul ghintului care ghidează glonţul este denumit şi flanc de atac, în timp ce flancul opus se numeşte flanc liber. Aceste ghinturi au diverse configuraţii, în funcţie de tipul armei, de glonţul care se intenţionează a fi folosit şi de rostul ei. În funcţie de orientarea şi de pasul spiralei, flancurile de atac pot determina glonţul să se rotească în sensul acelor de ceasornic sau în sens invers, mai încet sau mai repede.

Glonţul le dezvălui că arma lui Barry Shales rotea glonţul în sens invers acelor de ceasornic, la un interval de 25,4 centimetri.

Rhyme ştia că era neobişnuit: spiralele erau în general mai strânse, cu un raport de 1:7 sau 1:8.

– Asta înseamnă că este o ţeavă lungă, nu? îl întrebă Rhyme pe Cooper.

– Da. Foarte lungă. Ciudat.

Având în vedere calibrul rar şi ghintuirea, în mod normal ar fi trebuit să poată identifica uşor mărcile de puşti semiautomate având aceste caracteristici. Bazele de date balistice corelau toate aceste informaţii, aşa că o simplă căutare cu ajutorul computerului era firesc să le ofere rezultatele în câteva secunde.

Dar nimic nu era normal la acest caz.

Sachs îşi ridică privirea de la calculatorul ei şi raportă:

– Nici măcar o sigură variantă. În baza de date nu există nici măcar un singur producător care să aibă o astfel de puşcă.

– Mai e ceva ce-am putea spune despre această armă? Uitaţi-vă la pozele de la scena crimei, la cadavrul lui Moreno. Vedeţi dacă ne spune ceva.

Specialistul criminalist îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi începu să se legene înainte şi înapoi în timp ce examina sinistrele fotografii. Dacă cineva îşi putea da seama de ceva, acela era Mel Cooper. Detectivul era membru activ al International Association for Identification – cea mai mare organizaţie criminalistică din lume, având aproape 100 de ani –, deţinând deja aproape toate certificările ce se puteau obţine de la IAI, în toate domeniile de specialitate: artă criminalistică, analiza urmelor de încălţăminte şi de pneuri, fotografie/imagine criminalistică, dactiloscopie şi amprente latente – precum şi analiza petelor de sânge, un domeniu care îi interesa în mod deosebit şi pe Cooper, şi pe Rhyme.

Cooper putea citi fotografiile de la locul faptei aşa cum putea citi un medic o radiografie.

– Ah, uitaţi-vă la asta, la modul cum s-au împrăştiat, spuse el. Atinse o fotografie, indicând sângele şi fragmentele

de carne şi de os de pe canapea şi de pe duşumeaua din spatele ei, apoi adăugă: A tras de la 1800 de metri, nu?

– Cam aşa, rosti Rhyme.

– Amelia, care ar fi viteza tipică unui glonţ atât de mare?

Ea ridică din umeri.

– La ieşirea din ţeavă, de circa 800 de metri pe secundă. La impact? Aş zice 550.

Cooper clătină din cap.

– Acel glonţ a avut peste 900 de metri pe secundă când l-a lovit pe Moreno.

Sachs se miră:

– Serios?

– Categoric.

– Rapid. Foarte rapid. Confirmă că puşca avea o ţeavă deosebit de lungă şi că în cartuş a fost mult praf de puşcă. În mod normal, un glonţ de dimensiunea asta ar avea cam 2,6–2,7 grame de pulbere. Pentru a se obţine o astfel de viteză, bănuiesc că ar trebui de două ori mai mult, ceea ce înseamnă un închizător ranforsat.

Aceasta este partea armei care preia cartuşul din încărcător şi îl introduce în cameră, asigurând astfel închiderea canalului ţevii în momentul declanşării focului. Închizătorul este mai gros decât ţeava pentru a rezista presiunii gazelor în expansiune, astfel încât arma să nu explodeze când este apăsat trăgaciul.

– Vreo concluzie?

– Da, rosti Sachs. Că Barry Shales sau cineva de la SNSO a făcut puşca.

Rhyme se strâmbă.

– Deci n-avem cum să facem legătura între vânzarea unei arme cu un anumit număr de serie şi SNSO sau Shales. La naiba!

Al treilea scop, găsirea unei legături între glonţ şi Shales prin intermediul puştii, tocmai devenise considerabil mai greu de atins.

– Încă mai aşteptăm ca Serviciile de Informaţii să ne comunice ce au găsit, spuse Sachs. Poate că au descoperit că Shales a cumpărat părţi componente pentru o puşcă sau diverse unelte.

Rhyme ridică din umeri.

– Ei bine, hai să vedem ce ne mai poate zice glonţul. Mel, desenul papilar?

Amprentele puteau supravieţui trecerii glonţului prin aer, printr-un corp, iar uneori chiar printr-un perete. Admiţând că Barry Shales atinsese glonţul cu degetele goale, ceea ce nu era cazul. Cu ochelari speciali la ochi, Sachs lumină glonţul cu o baghetă cu lumină alternativă.

– Nimic.

Cooper îl analiză din nou.

– Fărâme de praf de sticlă de la geam.

Apoi se folosi de pensetă pentru a culege câteva bucăţele minuscule de materie, pe care le examină la microscop.

– Vegetaţie, decretă Rhyme privind monitorul.

– Da, aşa este, rosti tehnicianul.

Făcu o analiză chimică, apoi spuse. E urushiol[1]. Un alergen care irită pielea. Îşi ridică privirea şi zise: Iederă-otrăvitoare, sumac?

[1] Ulei secretat de majoritatea speciilor din familia Anacardiaceae, care se întâlneşte în nucile caju, iedera otrăvitoare şi în coaja fructului de mango (n.red.)

– Ah, copacul-otrăvitor. Din faţa ferestrei Camerei ucigaşe. Glonţul trebuie să fi trecut printr-o frunză înainte de a-l lovi pe Moreno.

Tehnicianul mai găsi o fibră identică cu cele din cămaşa lui Moreno şi urme de sânge care se potrivea ca grupă cu acela al activistului.

– În afară se asta şi de reziduurile ejectate, nu mai e nimic altceva pe glonţ, spuse Cooper.

Rhyme îşi răsuci noul scaun spre panouri.

– Ron, ai putea aduce la zi notiţele noastre cu frumoasa ta caligrafie de şcoală catolică? Trebuie să vizualizez imaginea de ansamblu, adăugă el, neabţinându-se să folosească un jargon demn de liderul lor *in absentia*, căpitanul Bill Myers.

CAPITOLUL 58

CAZUL ROBERT MORENO

Scrisul îngroşat indică informaţii actualizate.

Locul faptei 1

- Ap. 1200, South Cove Inn, Insula New Providence, Bahamas („Camera ucigaşă")
- 9 mai
- Victimă 1: Robert Moreno
  - Cauza morţii: **o rană prin împuşcare în piept**
  - Informaţii suplimentare: Moreno, 38, cetăţean american, expatriat, locuind în Venezuela. Antiamerican vehement. Poreclă:„Mesagerul Adevărului". **S-a determinat că referirile la „dispariţia de pe faţa pământului" şi „aruncarea lor în aer" nu au legături cu terorismul.**
  - **Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului, pământ de lângă intrarea în hotel şi petrol nerafinat.**
  - **Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun, foietaj, gem şi şuncă, plus petrol nerafinat.**

– A petrecut trei zile în NY, între 30 aprilie – 2 mai. Motivul?

– 1 mai: a folosit Elite Limousine.

– Şofer Tash Farada (şoferul regulat, Vlad Nikolov, a fost bolnav. Încercăm să-l localizăm.)

– Şi-a închis conturile de la American Independent Bank and Trust, probabil şi de la alte bănci.

– **A mers prin oraş cu interpreta Lydia Foster, ucisă de Subnecul 516.**

– Motivul pentru sentimentele sale antiamericane: cel mai bun prieten a fost ucis de invazia trupelor americane în Panama, în 1989.

– Ultima vizită a lui Moreno în SUA. Nu intenţiona să mai revină.

– Întâlnire pe Wall Street. Scop? Loc?

– **În zonă nu există anchete legate de terorism.**

– **S-a întâlnit cu persoane necunoscute de la organizaţii caritabile din Rusia şi EAU (Dubai), precum şi de la consulatul brazilian.**

– **S-a întâlnit cu Henry Cross, directorul de la Săli de Clasă pentru Americi. Acesta a declarat că Moreno a avut întâlniri şi la alte organizaţii caritabile, dar nu ştie la care. Un bărbat alb şi „cu aspect dur" l-a urmărit pe Moreno. Îl urmărea un**

avion particular pe Moreno? Albastru. Se încearcă identificarea acestuia.

- Victimă 2: Eduardo de la Rua
  - Cauza morţii: pierdere de sânge. Răni provocate de cioburi de sticlă spartă de împuşcătură, **dimensiuni 3-4 mm lăţime, 2-3 cm lungime**
    - **Camera foto, reportofonul, stiloul de aur şi agendele – dispărute**
    - **Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului şi pământ de lângă intrarea în hotel.**
    - **Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun: ienibahar şi sos de piper.**
    - Informaţii suplimentare: jurnalist, îl intervieva pe Moreno. Născut în Puerto Rico, locuind în Argentina
- Victimă 3: Simon Flores
  - Cauza morţii: pierdere de sânge. **Răni provocate de cioburi de sticlă spartă de împuşcătură, dimensiuni 3-4 mm lăţime, 2-3 cm lungime**
  - Informaţii suplimentare: bodyguardul lui Moreno, naţionalitate braziliană, locuind în Venezuela
  - **Ceas Rolex şi ochelari de soare Oakley – dispăruţi**
  - **Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului, pământ de lângă intrarea în hotel şi petrol nerafinat.**

- **Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun, foietaj, gem și șuncă, plus petrol nerafinat și scrum de țigară.**

- **Cronologia lui Moreno în Bahamas:**
  - **7 mai: sosește la Nassau cu Flores (bodyguardul).**
  - **8 mai: întâlniri în afara hotelului, toată ziua.**
  - **9 mai: întâlnire cu doi bărbați în legătură cu Mișcarea Locală de Preluare a Puterii în Bahamas. De la Rua sosește la 10.30 a.m. La 11.15 a.m., Moreno este împușcat.**
- Suspect 1: Shreve Metzger
  - Director Serviciul Național de Spionaj și Operațiuni
  - Instabil psihic? Probleme cu furia
  - A manipulat dovezi pentru a autoriza ilegal un ordin de executare a unei sarcini speciale?
  - Divorțat. Diplomă în drept la Yale.
- Suspect 2: Subnec 516
  - **S-a determinat că nu este lunetistul.**
  - Posibilă vizită la South Cove Inn, 8 mai. Caucazian, bărbat, cca 35 de ani, păr castaniu-deschis tuns scurt, accent american, slab, dar atletic. Pare „militar". A pus întrebări despre Moreno.
  - **Ar putea fi partenerul lunetistului sau angajat de Metzger separat pentru a face curat și a opri ancheta.**

- **S-a determinat că este ucigaşul Lydiei Foster şi al Annettei Bodel, tot el fiind cel care a pus bomba la Java Hut.**
- **Bucătar amator sau profesionist, având oarecare talent.**

- **Suspect 3: Barry Shales**
  - **S-a confirmat că este lunetistul. Nume de cod: Don Bruns**
  - **39 de ani, a fost în aviaţia militară, decorat**
  - **Specialist în informaţii la SNSO. Soţia este profesoară. Are doi fii.**
  - Persoana cu accent american care a sunat la South Cove Inn, în 8 mai, pentru a confirma sosirea lui Moreno. **Apelul s-a făcut de pe telefonul luat pe numele de Don Bruns printr-o firmă-fantomă a SNSO.**
  - **Serviciile de informaţii caută date despre Shales.**
  - Amprentă vocală obţinută.

- Raportul de la locul faptei, raportul autopsiei, alte detalii
  - **Locul faptei curăţat şi contaminat de Subnecul 516, fiind în mare parte inutilizabil.**
  - **Detalii generale: glonţul a trecut prin geamul de la podea până la tavan, pe care l-a spart, grădina afară, copac-otrăvitor cu crengile tăiate la 7 metri înălţime. Vederea spre cuibul lunetistului îngreunată, pâclă cauzată de poluare.**

- **47 de amprente au fost găsite. Jumătate analizate, rezultate negative. Celelalte lipsesc.**
- **S-au găsit ambalaje de bomboane.**
- **S-a găsit scrum de ţigară.**
- **Glonţ în spatele canapele ei pe care s-a găsit cadavrul lui Moreno**
  - **Glonţul fatal**
  - **Calibru 420, produs de Walker Defense Systems, NJ**
  - **Glonţ spitzer coadă de barcă**
  - **Calitate extrem de ridicată**
  - **Viteză extrem de mare, putere mare**
  - **Rar**
  - **Armă: făcută special**
  - **Urme pe glonţ: fibre din cămaşa lui Moreno şi de frunză din copacul-otrăvitor**

Locul faptei 2

- Locul de unde a tras lunetistul Don Bruns, la 1800 de metri de Camera ucigaşă, insula New Providence, Bahamas
- 9 mai
- **Nu s-au găsit cartuşe sau alte dovezi ale locaţiei cuibului lunetistului.**

Locul faptei 2A

- **Apartamentul 3C, 182 Augusta Street, Nassau, Bahamas**
- **15 mai**
- **Victimă: Annette Bodel**
- **Cauza morţii: urmează a se determina, probabil strangulare sau asfixiere**

- **Suspect: s-a determinat că este Subnec 516.**
- **Probabil că victima a fost torturată.**
- **Probe:**
  - **Nisip asociat cu nisipul găsit la Java Hut**
  - **Acid docosahexaenoic – ulei de peşte. Posibil caviar sau icre de Manciuria. Ingredient dintr-un fel de mâncare de la un restaurant din NY**
  - **Combustibil pentru motoare în doi timpi**
  - **$C_8H_8O_3$, vanilină. Ingredient dintr-un fel de mâncare de la un restaurant din New York**

Locul faptei 3

- **Java Hut, intersecţia Mott Street cu Hester Street**
- **16 mai**
- **Explozie a unui dispozitiv improvizat pentru distrugerea probelor legate de informator**
- **Victime: niciun deces, răni minore**
- **Suspect: s-a determinat că este Subnec 516**
- **Dispozitiv în stil militar, antipersonal, şrapnel. Explozibil Semtex. Disponibil pe piaţa armelor**
- **Localizat clienţi care s-au aflat în cafenea odată cu informatorul, de căutat informaţii, poze.**
- **Probe:**
  - **Nisip dintr-o regiune tropicală**

Locul faptei 4

- **Apartamentul 230, 1187 Third Avenue**
- **16 mai**
- **Victimă: Lydia Foster**
- **Cauza morţii: pierdere de sânge, şoc din cauza rănilor de cuţit**

- **Suspect: s-a determinat că este Subnec 516.**
- **Fir de păr castaniu și scurt (de la Subnec 516) trimis pentru a fi analizat în CODIS**
- **Probe:**
  - ***Glycyrrhiza glabra* – lemn-dulce. Ingredient dintr-un fel de mâncare de la un restaurant din New York**
  - **Cinarină, substanță care se găsește în anghinare. Ingredient dintr-un fel de mâncare de la un restaurant din New York**
- **Dovezi că a fost torturată**
- **Toate consemnările legate de traducerile făcute pentru Robert Moreno la 1 mai au fost furate.**
- **Nu s-a găsit vreun telefon celular sau vreun computer.**
- **Bon de la localul Starbucks, unde Lydia a așteptat ca Moreno să se întoarcă de la întâlnirea particulară la care a participat pe 1 mai**

Investigații suplimentare

- Determinarea identității informatorului
  - Subiectul necunoscut care a dat în vileag ordinul de executare a sarcinii speciale
  - Trimis prin e-mail anonim
  - Contactat Unitatea NYPD pentru infracțiuni computerizate; așteptăm rezultate.
  - Trecut prin Taiwan, România și Suedia. Trimis din New York, prin Wi-Fi public, nu au fost folosite servere guvernamentale.

- A folosit un computer vechi de probabil zece ani, iBook, fie model scoică, bicolor cu o culoare aprinsă (verde sau portocaliu). Sau poate fi un model tradiţional, cenuşiu, dar mult mai gros decât laptopurile de astăzi.
- Persoană în sedan de culoare deschisă a urmărit-o pe A. Sachs.
- Marcă şi model neidentificate

– Există nişte mistere aici, spuse Rhyme gânditor, uitându-se la panouri şi pierzându-se în fapte. Pe jumătate şoptind, adăugă: Ne plac misterele, pifane?

– Aş zice că da, Lincoln.

– Ai dreptate. Şi de ce?

– Pentru că ne împiedică să ne mulţumim cu ce avem. Ne fac să ne punem întrebări, iar când ne punem întrebări, descoperim lucruri.

Un zâmbet.

– Ei bine, ce avem, ce avem? În primul rând, pe Subnecul 516. Avem o mulţime de dovezi împotriva lui – pentru uciderea Annettei în Bahamas, pentru bomba de la Java Hut şi pentru uciderea Lydiei Foster. Dacă... scuze, *când* vom afla identitatea lui, vom putea construi un caz solid împotriva lui pentru plasarea bombei şi pentru crimă.

– Acum, cazul de conspiraţie împotriva lui Shales şi Metzger. Putem face legătura între ei – amândoi lucrează la SNSO – şi avem numele de cod al lui Shales, Don Bruns, pe ordinul de asasinat. Tot ce ne trebuie este ultima piesă a puzzle-ului: dovada că Barry Shales se afla în Bahamas pe 9 mai. Când o vom obţine, îi vom putea acuza pe amândoi de conspiraţie.

În timp ce se uita la panouri, şopti pentru sine:

– Nu există nicio probă fizică pentru a-l plasa acolo. Putem dovedi că subnecul a fost în South Cove cu o zi înainte de crimă, dar nu și că Shales s-a aflat acolo. Se uită la Sachs și adăugă: Cum e cu informațiile – s-a aflat ceva despre istoricul călătoriei lui Shales?

– Îi sun imediat, rosti ea scoțându-și mobilul.

„Nu avem nevoie de multe", reflectă Rhyme. O legătură poate fi dedusă de juriu – pentru asta există dovezile circumstanțiale. Dar trebuie să existe o bază pentru o deducție validă. Un juriu îl poate găsi vinovat de lovire și fugă de la locul accidentului pe un om care a condus beat, chiar dacă acesta este găsit treaz a doua zi de dimineață și neagă, dacă un barman depune mărturie că respectivul a băut o duzină de beri în ora de dinaintea accidentului, iar juriul îi consideră mărturia credibilă.

Transponderele E-ZPass de pe vehicule, cardurile bancare, cipurile RFID din legitimațiile angajaților, cartelele de metrou, înregistrările camerelor din transportul public, de la vamă, ale celor din trafic și din magazine... existau zeci de surse de informații care puteau fi folosite pentru a-i plasa pe suspecți la locurile faptelor.

Observă că Sachs nota repede ceva. Bine. Dăduseră peste un filon de aur – avea el un presentiment...

Ceva avea să-l lege pe Barry Shales de Bahamas în data de 9 mai.

Uitându-se la schema cazului, Sellitto dădu glas gândului lui Rhyme:

– Trebuie să existe ceva. Știm că Shales e lunetistul.

Amelia Sachs închise telefonul și, cu o expresie de stupefacție care nu-i era caracteristică, spuse:

– De fapt, Lon, nu, nu este.

CAPITOLUL 59

O jumătate de oră mai târziu, Nance Laurel era acasă la Rhyme.

– Imposibil, şopti ea.

– Nu el este lunetistul, spuse Sachs, uită-te singură.

Îi aruncă pe masă câteva documente, cu puţin mai multă forţă decât era necesar în condiţiile date, se gândi Rhyme. Pe de altă parte, era clar că aceste două femei nu erau menite să fie prietene. Se aştepta la o dispută aprigă între ele, precum un vânător de furtuni care zăreşte un norişor cât un bob de mazăre şi gândeşte: „Se pune de-o tornadă".

Cei de la Serviciul de Informaţii al NYPD descoperiseră că Barry Shales nu fusese în Bahamas în ziua în care Moreno fusese împuşcat. Se aflase în New York toată ziua – de fapt, nu părăsise ţara de luni de zile.

– Au făcut o mulţime de verificări, cu confirmări din alte surse, totul. Le-am cerut să mai verifice o dată. Au mai verificat de încă două ori. Frecvenţa radio a cipului legitimaţiei l-a plasat în sediul SNSO la ora 9, după care a ieşit să ia prânzul – bănuiesc – pe la ora 14. Cât a fost plecat, s-a dus la Bennigan's, unde a plătit cu cardul. Semnătura este a lui. Apoi, s-a dus la un bancomat – camera video confirmă că a fost acolo. Recunoaştere

facială în 60 de puncte. S-a întors la birou la ora 15. A plecat la 18.30.

– În data de 9 mai. Eşti sigură?

– Foarte.

Se auzi un sunet ciudat, ca un şuierat de şarpe – Sunetul respiraţiei lui Nance Laurel.

– Şi cu ce rămânem? întrebă Sachs.

– Cu Subnecul 516, răspunse Pulaski.

Sellitto adăugă:

– Nu avem nimic care să sugereze că el ar fi lunetistul – pare mai degrabă o rezervă sau cel care face curat. Dar avem de ce să-l acuzăm.

– Hai să abordăm altfel lucrurile, spuse Rhyme. Uităm cu totul de uciderea lui Moreno. Dovedim că Metzger l-a pus pe Subnecul 516 s-o omoare pe Lydia Foster şi să pună bomba. Cel puţin, îl putem acuza de conspiraţie. Probabil că se va putea obţine condamnarea lui Metzger pentru crimă de gradul doi.

Însă Laurel părea nesigură.

– Nu asta vreau, zise ea.

– Nu asta vrei? întrebă Sachs, parcă învinuind-o pe procuroră pentru că vorbise ca o fetiţă răsfăţată.

– Exact. Cazul meu este împotriva lui Metzger şi a lunetistului său pentru a fi conspirat să comită un asasinat ilegal. Vocea i se ridică – prima urmă de iritare constatată de Rhyme – când adăugă: Ordinul de comitere a asasinatului constituie baza.

Se uită la copia acestuia prinsă pe panou de parcă ar fi trădat-o.

– Dacă reuşim să punem mâna pe Metzger, ripostă Sachs pe un ton arţăgos, ce mai contează cum?

Ignorând-o, procurora se răsuci şi se îndreptă spre fereastra aflată în partea din faţă a salonului. Privi spre Central Park.

Amelia Sachs se uită urât în urma ei. Rhyme ştia exact ce gândea ea.

Eu *vreau*...

Cazul *meu*...

Ochii lui Rhyme se îndreptară spre Laurel. Copacul la care se uita era un stejar alb de mlaştină, *Quercus bicolor,* un pom gros şi nu deosebit de înalt, căruia îi mergea bine în Manhattan. Rhyme ştia asta nu pentru că îl interesa arboricultura, ci pentru că descoperise un minuscul fragment de frunză de stejar alb de mlaştină în maşina lui Reggie „Sump" Kelleher, un bandit deosebit de neplăcut din Hell's Kitchen. Acel fragment împreună cu o fărâmă de sol calcaros îl plasaseră pe Kelleher într-o poieniţă din Prospect Park, unde fusese găsit cadavrul fără cap al unui important dealer de droguri.

Rhyme tocmai se concentra asupra copacului când îi veni ideea.

Se întoarse repede spre panoul pe care se afla lista probelor şi o privi îndelung. Era vag conştient că oamenii din jur îi spuneau ceva. Nu le acordă nicio atenţie, murmurând ceva ca pentru sine. Apoi, strigă peste umăr:

– Sachs, Sachs! Repede! Vreau să te duci undeva.

CAPITOLUL 60

Afacerile legate de război se prăbuşeau peste tot în lume, iar unele dintre clădirile sediului din New Jersey al companiei Walker Defense Systems aveau obloanele trase.

Însă Sachs medită că probabil mai existau nişte pieţe pentru vânzarea de arme de distrugere în masă – şi personală – din moment ce parcarea era plină de Mercedesuri, BMW-uri şi Audi-uri de ultimă generaţie.

Şi un Aston Martin.

„Dumnezeule! se gândi Sachs. Tare mi-ar plăcea să dau o tură cu acel Vanquish." Şi începu să-şi imagineze cum ar fi fost să dea frâu liber hergheliei de cai-putere pe aleea privată a companiei.

După ce intră în clădirea construită în stilul anilor '50, se duse la recepţie, apoi fu condusă spre un loc de aşteptare.

„Steril" era cuvântul care îi veni în minte şi care era adevărat în două sensuri: decorul era minimalist şi auster, cu câteva tablouri în gri şi alb şi câteva afişe cu reclame la produse de al cărui rost nu-şi prea putea da seama; şi steril şi în alt sens: se simţea ca un virus în care cercetătorii nu prea aveau încredere şi pe care îl ţineau izolat până aflau mai multe despre el.

În loc să aleagă un exemplar din *People* sau *Wall Street Journal,* cu ştirile de săptămâna trecută, preferă o broşură a companiei cu coperte lucioase, în care erau prezentate diviziile sale, ce se ocupau inclusiv de sisteme de ghidare a rachetelor, navigaţie giroscopică, blindaje, muniţie... tot soiul de lucruri.

Da, poate că firma îşi restrângea activitatea, dar în broşură erau prezentate uzine impresionante din Florida, Texas şi California, pe lângă sediul central. În străinătate aveau filiale în Abu Dhabi, São Paulo, Singapore, München şi Mumbai. Se îndreptă spre fereastră şi studie terenurile întinse.

În scurt timp, un bărbat de vreo 30 de ani în costum veni în hol şi o salută. Era clar surprins să vadă o poliţistă de la NYPD arătând atât de bine şi nu se putu abţine cu totul să nu flirteze în timp ce o conducea prin coridoarele labirintice şi la fel de sterile către biroul CEO-ului. Încercă s-o farmece punându-i întrebări despre meseria ei – cum era să fie poliţistă în New York, care au fost cele mai interesante cazuri, dacă se uita la *CSI* sau la *În mintea criminalului,* ce armă avea...

Ceea ce îi aminti de managerul tatuat de la Java Hut.

Bărbaţii...

Când îi deveni limpede că această temă de conversaţie nu dădea rezultate, el începu să-i povestească despre realizările companiei. Ea dădu politicoasă din cap, uitând imediat informaţiile recitate de el. Cu o încruntare, el se uită la piciorul ei; ea îşi dădu seama că şchiopătase şi imediat se sili să păşească normal.

După o plimbare nesfârşită, ajunseră la un birou aflat pe un colţ în clădirea cu un singur nivel – era biroul domnului Walker. O brunetă cu părul dat cu fixativ,

care stătea la un birou impresionant, își ridică privirea cu o atitudine defensivă, explicabilă probabil prin faptul că șeful ei era vizitat de NYPD. Sachs observă că multe rafturi erau ocupate de o colecție întreagă de soldăței din plastic și plumb. Armate întregi. Primul lucru pe care Sachs îl gândi fu: „Să-i ștergi de praf trebuie să fie un coșmar".

Bărbatul pus pe flirtat care o condusese părea să se gândească la o modalitate de a o invita la o întâlnire, dar cum nimic nu-i veni în minte, se răsuci și plecă.

– Intrați, vă rog, rosti asistenta personală.

În timp ce păși în biroul lui Harry Walker, Sachs nu se putu abține să nu zâmbească. Un producător de arme trebuia să aibă chipul îngust, sever și suspicios, nu-i așa? Să se gândească la comploturi pentru a vinde muniție Rusiei în timp ce, simultan, îi aproviziona și pe separatiștii ceceni. Cu toate astea, președintele de la Walker Defense era un bărbat de 65 de ani mic și îndesat, cu aspect heruvimic, care stătea pe podea cu picioarele încrucișate, montând o tricicletă roz.

Walker purta o cămașă albă umflată în dreptul burții, care se revărsa peste pantalonii bej. Cravata era dungată, roșu cu albastru. Îi zâmbi relaxat și se ridică – cu oarecare dificultate. Într-o mână strângea o șurubelniță, iar în cealaltă, instrucțiunile de asamblare.

– Detectiv Sachs. Amanda?

– Amelia.

– Eu sunt Harry.

Ea dădu din cap.

– Pentru nepoata mea, zise el privind spre tricicletă. Am o diplomă de la MIT. Am 200 de patente pentru sisteme de armament avansat. Dar sunt în stare să

montez o tricicletă Hello Kitty? Se pare că doar cu mare dificultate.

Fiecare piesă era pusă cu grijă pe podea şi etichetată cu post-ituri.

– Eu mai lucrez la maşini, rosti Sachs. De fiecare dată îmi rămâne câte un şurub sau câte o piuliţă, sau altceva. Dar maşina pare să funcţioneze foarte bine şi fără.

El puse unealta şi instrucţiunile pe birou şi se aşeză în spatele lui. Sachs se instală pe fotoliul indicat de el.

– Ei bine, cu ce-ţi pot fi de folos?

Încă zâmbea – la fel ca managerul care o condusese –, însă, în cazul lui Walker, nu era vorba de flirt. Zâmbetul lui ascundea şi curiozitate, şi precauţie.

– Eşti unul dintre cei mai vechi producători de muniţie şi de arme din ţară.

– Ei bine, graţie Wikipediei, ce rost ar avea să neg?

Sachs se lăsă pe spate în comodul fotoliu din piele bej. Se uită la fotografiile de pe perete – nişte bărbaţi într-un poligon unde se trăgea cu puşca, probabil în preajma Primului Război Mondial.

– Firma a fost fondată de străbunicul meu, îi explică el. Un om uimitor. Adică... mi-ar fi plăcut să-l cunosc, însă a murit înainte ca eu să mă nasc. El a inventat sistemul de încărcare automată prin reculul ţevii. Desigur, au existat vreo şase alţi inventatori care au făcut acelaşi lucru, iar el nu a fost primul care s-a dus la biroul de invenţii. Însă el a făcut modelele cele mai bune, cele mai eficiente.

Sachs nu ştiuse de contribuţia lui Walker senior la dezvoltarea armelor, dar fu impresionată. Existau câteva modalităţi de a face o armă să tragă repetat, dar sistemul prin recul era cel mai popular. Cu o puşcă cu închizător

cilindric rotativ, un trăgător talentat putea expedia un glonț la câteva secunde. O armă automată modernă scuipa 900 de gloanțe pe minut, iar unele prea puțin cunoscute, chiar mai multe.

– Te pricepi la arme de foc? o întrebă el.

– Trasul cu arma e un hobby.

El o privi cu atenție.

– Ce părere ai despre al doilea amendament?

O întrebare provocatoare îmbrăcată în aparența unei simple curiozități.

Ea nu ezită.

– Sunt deschisă la interpretări – miliția versus drepturile personale.

Pe scurt, al doilea amendament al Constituției garanta dreptul *milițiilor* de a deține și de a purta arme, fără a spune în mod clar că toți cetățenii au acest drept.

Sachs continuă:

– Am citit notițele lui George Mason[1] și cred că intenția lui a fost să se refere exclusiv la miliții. Ridică o mână, fiindcă Walker dădu s-o întrerupă, și continuă: însă el a adăugat apoi: „Cine sunt milițiile? Acum, ele sunt tot poporul, cu excepția câtorva funcționari publici". Ceea ce înseamnă că acest drept se aplică tuturor – pe vremea aceea, fiecare cetățean era un potențial membru al miliției populare.

– Te susțin! zâmbi Walker încântat. Apropo, citatul este aproape exact. Așa că nu ne știrbește drepturile.

Dădu din cap, dar Sachs adăugă rezervată:

[1] George Mason al IV-lea (11 decembrie 1725 – 7 octombrie 1792) a fost un patriot american, om de stat și delegat al statului Virginia la Convenția Constituțională a Statelor Unite. Împreună cu James Madison, el a fost numit „Părintele Bill of Rights", contribuind la conceperea primelor zece amendamente ale Constituției. Din acest motiv, este considerat unul dintre „Părinții fondatori" ai Statelor Unite. (n.tr.)

– Nu te grăbi! N-am încheiat argumentaţia.

– Nu?

– Constituţia ne oferă multe drepturi, dar de asemenea îngăduie Congresului să ne-o tragă într-o mie de feluri. Ai nevoie de permis ca să conduci o maşină sau ca să pilotezi un avion sau ca să vinzi băutură. Nu poţi vota decât după 18 ani. De ce să n-ai permis pentru a deţine ori pentru a trage cu o armă de foc? N-am nicio problemă cu asta. Şi nu este deloc în conflict cu al doilea amendament.

Walker răspunse bucuros, fiind încântat de dezbatere:

– A, dar firește că, dacă ne luăm permise, Washingtonul ştie unde se află armele, aşa că trimite pe cineva în toiul nopţii ca să ni le ia. Nu avem nevoie de armele noastre pentru a-i opri să facă asta?

– Washingtonul are arme nucleare, ripostă Sachs. Dacă vrea armele noastre, ni le va lua.

Walker dădu din cap.

– Este adevărat. Ei bine, divagăm. Cu ce te pot ajuta?

– Am găsit un glonţ la un loc al faptei.

– Unul de-al nostru, presupun.

– Aceasta este singura companie care produce gloanţe spitzer de 420, coadă de barcă, nu-i aşa?

– O, noul nostru glonţ pentru lunetişti... Şi e un cartuş foarte bun. Mai bun decât cel de 416 dacă mă întrebi pe mine. Rapid. O, e rapid ca un demon. Apoi se încruntă, aparent nedumerit: Şi spui că acest glonţ a fost implicat într-o infracţiune?

– Aşa este.

– Nu le vindem publicului. Doar guvernului, armatei şi echipelor SWAT ale poliţiei. Nu ştiu cum ar fi putut un infractor să pună mâna pe unul. Unde se afla locul faptei?

– Deocamdată nu pot spune.

– Înţeleg. Şi ce vrei să ştii?

– Doar câteva informaţii. Încercăm să găsim puşca din care a fost tras acest glonţ, dar nu avem noroc. Presupunem că a fost făcută la comandă.

– Aşa este. Gloanţele sunt prea mari pentru a fi trase cu o puşcă modificată. Majoritatea trăgătorilor găsesc pe cineva care să facă arme special pentru ei. Iar câţiva – foarte puţini – şi le fac singuri.

– Cunoşti pe cineva care se ocupă de asta?

El zâmbi reţinut.

– Deocamdată nu pot spune.

Ea râse.

– Asta e valabil şi în privinţa clienţilor cărora le-ai vândut aceste gloanţe?

Walker deveni serios.

– Dacă cineva a intrat prin efracţie într-unul dintre depozitele noastre... Arătă cu capul spre fereastra care dădea către clădirile învecinate. ... iar gloanţele au fost folosite pentru comiterea unei crime, aş fi bucuros să te ajut. Dar nu-ţi pot da informaţii despre clienţi. Avem clauze ferme în toate contractele, iar în majoritatea cazurilor există cerinţe suplimentare legate de securitatea naţională. Să-ţi dau asemenea informaţii ar fi o infracţiune. Chipul îi deveni preocupat când adăugă: Totuşi, îmi poţi spune *ceva* despre ce s-a întâmplat? A fost o crimă?

Sachs se gândi dacă să-i spună adevărul.

– Da.

Chipul lui Walker rămase încremenit.

– Îmi pare rău să aud asta. Sincer, îmi pare rău. Nu ne este de niciun folos când cineva întrebuinţează neadecvat produsele noastre şi se întâmplă ceva tragic.

Dar asta nu însemna că avea s-o ajute. Walker se ridică şi îi întinse mâna.

Se ridică şi ea.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, zise.

Walker luă de pe birou instrucţiunile şi şurubelniţa şi reveni la tricicletă. Zâmbi şi luă un şurub.

– Când îţi cumperi un Harley-Davidson, vine gata asamblat, ştiai?

– Mult noroc cu asta, domnule Walker. Sună-mă, te rog, dacă îţi vine vreo idee.

Îi dădu o carte de vizită – deşi bănuia că o va arunca înainte ca ea să străbată jumătate din anticameră.

Nu conta.

Sachs aflase tot ce dorise.

CAPITOLUL 61

În salonul întunecat al lui Rhyme, parfumat de probele arse în cromatograful de gaze pentru a deveni dovezi incriminatoare, Sachs își scoase jacheta și ridică broșura de la Walker Defense.

Ron Pulaski o lipi pe un panou. Broșura lucioasă ajunse lângă ordinul de comitere a asasinatului.

– Deci, rosti Rhyme, cum ți s-a părut?

– Destul de scurtă și ascunsă între două clădiri, dar am reușit s-o întrezăresc din biroul lui Walker. Exista un con de vânt într-unul dintre capete și ceva ce arăta ca un mic hangar în celălalt.

Misiunea lui Sachs nu fusese să obțină informații despre clienți sau să afle numele celor care fabricau puști cu rază lungă de acțiune, date pe care Rhyme știa că Walker nu le va divulga. Treaba ei fusese să afle cât de multe putea despre produsele companiei – mai multe decât oferea site-ul ambiguu și lăudăros. Și – cel mai important – să afle dacă exista vreo suprafață de asfalt sau de beton care ar fi putut fi folosită ca pistă de aterizare/decolare. Google Earth nu le fusese de ajutor în această privință.

– Excelent, spuse Rhyme.

Iar în privința celorlalte produse, erau exact ce sperase: instrumente și dispozitive de ghidare, sisteme de navigație și control, pe lângă muniție.

– Giroscoape, sisteme de ochire cu GPS, radare cu apertură sintetică, lucruri de genul ăsta, explică Sachs.

Criminalistul frunzări broșura și rosti încet:

– În regulă, ne-am primit răspunsul. Revenim la caz. Barry Shales *l-a ucis* pe Robert Moreno. Se afla la ceva mai mult de 1800 de metri de țintă. De fapt, se afla aici, în New York, când a apăsat trăgaciul.

Sellitto clătină din cap.

– Ar fi trebuit să ne ducă mintea. Shales nu a fost infanterist și nici în forțele speciale. A fost în aviație.

Teoria lui Rhyme, susținută acum de verificarea făcută de Sachs, era că Barry Shales era pilot de dronă.

– Știm că numele lui de cod este Don Bruns, iar Bruns a fost cel care l-a ucis pe Moreno. Informațiile arată că s-a aflat în sediul SNSO din centru în ziua în care omul a murit. Probabil că a pilotat o dronă de la un centru de control de-aici. Făcu o pauză și se încruntă, apoi adăugă: O, la dracu', asta-i „Camera ucigașă" la care se face referire în OESS. Nu este camera de hotel în care a fost împușcat Moreno, e cockpitul dronei – sau cum s-o chema – în care stă pilotul.

Sachs arătă cu capul spre broșură.

– Cei de la Walker fac gloanțele acelea, tot ei fac colimatoare pentru arme și sisteme de stabilizare, radar și de navigație. Probabil că au construit sau au pus o pușcă pe o dronă specializată.

Rhyme continuă:

– În regulă, totul are sens acum. Care este problema cu loviturile date de drone?

– Pagubele colaterale, spuse Sachs.

– Exact. O rachetă omoară un terorist, dar şi persoane inocente. Ceea ce dă foarte rău pentru imaginea Americii. SNSO a solicitat firmei Walker Defense să creeze o dronă cu care riscul producerii de victime colaterale să fie minim. Folosind o puşcă de mare precizie, cu un glonţ foarte mare.

– Dar au dat-o în bară, rosti Sellitto. *Au existat* victime colaterale.

– Asasinarea lui Moreno a fost un eşec, spuse Rhyme. Cine să anticipeze că sticla spartă va fi fatală?

Sellitto râse.

– Ştii, Amelia, că ai avut dreptate? Chiar *a fost* un glonţ de un milion de dolari. Efectiv. La naiba, având în vedere cât costă dronele, probabil că a fost un glonţ de zece milioane de dolari.

– Cum ai ghicit? întrebă Nance Laurel.

– Să ghicească? se răsti Sachs.

Însă Rhyme nu avea nevoie să fie apărat. Era încântat de deducţia sa şi bucuros s-o explice.

– Copacii. Mă gândeam la copaci. Pe glonţ a existat o urmă de frunză din copacul-otrăvitor. Am văzut pomul în faţa ferestrei apartamentului. Toate crengile aflate până la o înălţime de circa 7 metri fuseseră tăiate – fiindcă cei de la hotel nu doreau ca vreun oaspete să atingă frunzele. Asta înseamnă că glonţul l-a lovit pe Moreno la un unghi foarte mare de sus – probabil la 45 de grade. Era prea mult chiar şi pentru un lunetist de pe limba de pământ să ţintească în sus, iar gravitaţia să compenseze. Asta înseamnă că glonţul a venit din aer.

– Dacă Shales a tras printre copaci, probabil că a folosit un sistem de ochire cu infraroşii sau cu radar pentru a-l „vedea" pe Moreno printre frunze. De asemenea, am fost

curios de ce pe glonţ nu existau urme de substanţe toxice din pâcla de pe limba de pământ. Un glonţ fierbinte ar fi cules multe. Dar n-a făcut-o.

– Apropo, Lincoln, sunt aeronave fără pilot, UAV[1]-uri, spuse Pulaski.

– Mulţumesc pentru precizare. Acurateţea e totul. Eşti o fântână de cunoştinţe!

– Discovery Channel.

Rhyme râse şi continuă:

– De asemenea, tot astfel se explică de ce scafandrii lui Mychal Poitier n-au găsit cartuşe trase. Acestea sunt în largul mării. Sau poate că drona reţine cartuşele trase. Bine, bine. Avansăm.

– Şi s-a aflat la mai puţin de 1800 de metri, spuse Cooper. Asta explică viteza mare a glonţului.

Rhyme continuă:

– Bănuiesc că UAV-ul nu putea să se afle la o distanţă mai mare de 200 – 300 de metri dacă a tras cu o asemenea precizie. Ar fi fost uşor ca oamenii de la sol să nu-l vadă. Probabil că s-a folosit o vopsea de camuflaj – cam cum fac cameleonii noştri. Iar motorul probabil că e mic – doi timpi, vă amintiţi? Cu un amortizor de zgomot nici nu s-ar auzi.

– A fost lansat de pe pista lui Walker din New Jersey? întrebă Pulaski.

Rhyme clătină din cap.

– Sunt sigur că pista aia e pentru testarea dronelor. Probabil că SNSO a lansat-o de la o bază militară cât mai apropiată de Bahamas.

Laurel scotoci prin notiţele ei.

[1] Unmanned Aerial Vehicles (n.tr.)

– Există un sediu SNSO lângă Miami. Își ridică privirea și adăugă: Lângă Homestead Air Reserve Base.

Sachs bătu cu degetul în broșură.

– Walker are un sediu în apropiere. Probabil pentru service și asistență.

Vocea rece a lui Laurel adăugă, adresându-se tuturor:

– Și vă amintiți ce-a zis Lincoln mai devreme?

– Da, răspunse Sellitto, amestecând febril cafeaua, ca și cum asta ar fi făcut-o mai dulce – pusese numai o jumătate de pachețel de zahăr. Nu mai avem nevoie de conspirație. Barry Shales se afla în New York când a apăsat trăgaciul. Asta înseamnă acum crimă de gradul doi. Iar Metzger este complice.

– Foarte bine, detective, corect, spuse Laurel, pe tonul unei profesoare de la clasa a cincea care lăuda un elev în clasă.

CAPITOLUL 62

Shreve Metzger își lăsă capul pe spate atât de mult, încât ochelarii îl ajutară să vadă mai bine cuvintele de pe telefonul său magic.

> Ședințele de buget se desfășoară rapid. Multă nehotărâre. Decizia, mâine. Nu-mi dau seama dincotro bate vântul.

Se gândi la Vrăjitor. „Și eu ce dracu' pot să fac cu acest rahat de informație care de fapt nu e nicio informație? Să-mi actualizez CV-ul sau nu? Să le spun tuturor celor de-aici că sunt pe cale să fie pedepsiți pentru că sunt patrioți și că-i zic «nu» diavolului care vrea să distrugă cea mai măreață țară de pe Pământ? Sau nu?"

Uneori, Fumul putea fi ușor, iritant. Alteori, putea fi ca un nor de cerneală, în genul celui pe care îl vezi ridicându-se după prăbușirea unui avion sau după explozia unui petrolier.

Distruse digital mesajul și coborî la cafenea, de unde cumpără un latte pentru el și un moccacino cu lapte de soia pentru Ruth. Se întoarse și puse paharul ei pe birou,

între fotografia soţului-soldat numărul 1 şi a soţului-soldat numărul 2.

– Mulţumesc, rosti femeia, îndreptând spre el fantasticii ei ochi albaştri.

Colţurile lor se încreţiră atunci când zâmbi. În ciuda vârstei sale înaintate, Ruth era atrăgătoare în cel mai larg sens al cuvântului. Metzger nu credea în suflet şi spirit, dar, dacă ar fi crezut, atunci asta ar fi fost partea care i-ar fi plăcut cel mai mult la Ruth.

Eventual, se putea spune pur şi simplu că avea o inimă bună.

„Iar aici, lucrează pentru cineva ca mine..."

Alungă cinismul transmis de Fum.

– Întâlnirea a decurs bine, îi zise ea.

– Eram sigur, răspunse Metzger. Îl chemi pe Spencer, te rog?

Intrând în biroul lui, se lăsă să cadă în fotoliul său, sorbi din cafea şi se enervă din pricina faptului că prin cartonul paharului lichidul radia o fierbinţeală excesivă. Asta îi aminti de un alt incident, cu un vânzător stradal care îi vânduse cafea şi care fusese un nemernic. Încă îşi imagina că avea să găsească toneta individului şi să dea peste ea cu maşina. Incidentul se petrecuse cu trei ani în urmă.

„Nu-mi dau seama dincotro bate vântul."

Suflă în cafea – exhalând fum, îşi imagină el.

„Las-o baltă!"

Începu să-şi verifice e-mailurile, după ce rezolvă decriptarea lor complicată. Unul era îngrijorător: veştile legate de ancheta în cazul Moreno erau neplăcute, situaţia se înrăutăţise. În mod curios, îl obosiră, nu-l înfuriară.

O bătaie în tocul uşii. Spencer Boston intră şi se aşeză.

– Am aflat ceva despre informatorul nostru? întrebă Metzger fără să-l salute.

– Se pare că prima rundă de teste la poligraf e negativă. Au fost cei care semnează sau verifică OESS-urile. Încă mai sunt sute care puteau să se strecoare într-un birou şi să pună mâna pe o copie.

– Deci, toţi cei din conducere sunt în regulă?

– Da. De aici şi de la centre.

SNSO avea trei centre de comandă a UAV-urilor: Pendleton în California, Fort Hood în Texas şi Homestead în Florida. Toate primiseră câte o copie a OESS-ului care îl viza pe Moreno, chiar dacă aparatul fusese lansat de la Homestead.

– Ah, apropo, rosti Boston. Şi eu l-am trecut.

Metzger zâmbi.

– Nu m-am gândit la asta.

Şi chiar nu se gândise.

– Ce-i bun pentru agenţie este bun şi pentru agent.

Metzger întrebă:

– Şi de la Washington?

Cel puţin o duzină de oameni din capitala naţiunii ştiau de acel OESS. Inclusiv, desigur, câţiva membri-cheie ai personalului Casei Albe.

– Asta-i mai dificil. Se opun, zise Boston apoi întrebă: În ce stadiu mai e ancheta poliţiştilor?

Metzger simţi Fumul ivindu-se.

– Se pare că Rhyme a reuşit în final să ajungă în Bahamas, zise el. Dădu din cap spre telefonul pe care obişnuiau să apară anumite mesaje şi adăugă: Nenorocitul ăla de nisip nu l-a împiedicat atât de tare pe cât speram noi.

– Poftim?

Ochii lui Boston, în general umbriți de pleoapele căzute, se făcură mari.

Metzger rosti chibzuit:

– Se pare că a avut loc un accident. Dar asta nu l-a oprit.

– Un accident? întrebă Boston privindu-l cu atenție.

– Da, Spencer, un accident. Iar acum s-a întors și se străduiește să-i prindă pe răufăcători. La fel și femeia.

– Procurora?

– Ei bine, da, și ea. Dar mă refeream la detectivul Sachs. E de neoprit.

– Iisuse!

Cu toate că planurile lui actuale aveau s-o oprească foarte eficient.

La fel și pe Laurel.

„Ei bine, da, și ea..."

Îngrijorarea lui Boston era evidentă, iar manifestarea ei îl înfurie pe Metzger. Rosti pe un ton nepăsător:

– Nu-mi imaginez că Rhyme a găsit ceva. Scena crimei avea o săptămână vechime și cât de competentă putea fi poliția de-acolo?

Amintirea vânzătorului de cafea reveni proaspătă și cu putere. În loc să-i distrugă toneta, Metzger se gândi să-și toarne pe el cafea fierbinte și să cheme poliția, pretinzând că vânzătorul o făcuse și cerând să fie arestat.

Fumul te face nerezonabil.

Boston îi curmă amintirea.

– Nu crezi că ar trebui să avertizezi pe cineva să fie atent?

„Să avertizezi să fie atent..." Metzger detesta expresia. Dacă o analizai, nu putea să însemne decât că ar trebui să ridici privirea la timp pentru a spune o rugăciune înainte

ca vreo chestie mare să te zdrobească mortal. O expresie mai bună ar fi fost „să facă ochii mari".

– Nu acum.

Îşi ridică privirea şi observă că Ruth stătea în pragul uşii.

De ce naiba nu închisese uşa?

– Da? zise el.

– Shreve... Te caută de la operaţiuni.

Un led roşu clipea pe telefonul lui Metzger.

Nu-l remarcase.

Ce mai era?

Ridică degetul arătător spre Spencer Boston şi răspunse:

– Metzger.

– Domnule, l-am găsit pe Rashid.

Directorul de la operaţiuni era mai tânăr chiar şi decât Metzger, iar vocea lui dezvăluia acest lucru.

Brusc, Fumul dispăru. La fel şi Nance Laurel, Lincoln Rhyme şi practic toate neplăcerile din viaţa lui. Rashid era următorul pe lista sarcinilor speciale după Moreno. Metzger era pe urmele lui de foarte multă vreme.

– Unde?

– Este în Mexic.

– Deci, ăsta-i planul lui... Ticălosul s-a apropiat mai mult decât am crezut.

– E alunecos, domnule. Se află într-o locaţie temporară, o casă conspirativă pe care cartelul Matamoros o are în Reynosa. Avem o fereastră mică de timp. Să trimit detaliile către centrul de control de la sol şi către centrul din Texas?

– Da.

Directorul de operaţiuni întrebă:

– Domnule, ştiţi că OESS-ul a fost modificat la Washington?

– Ce anume s-a modificat? întrebă el îngrijorat.

– Ordinul original prevedea minimizarea daunelor colaterale, dar nu le interzicea. Acum, sunt interzise. Aprobarea e revocată dacă vreo persoană prezentă devine victimă, chiar şi dacă este doar rănită.

„Revocată..."

„Ceea ce înseamnă că, dacă cineva este ucis împreună cu Rashid, chiar dacă e vorba de adjunctul al-Qaeda pe cale să apese butonul de lansare a unei bombe nucleare, am acţionat în afara domeniului meu de autoritate." „Şi sunt terminat."

Nu conta că o jigodie a murit şi că o mie de oameni nevinovaţi au fost salvaţi.

Poate că şi asta se discutase la şedinţele „de buget".

– Domnule?

– Am înţeles.

Închise telefonul şi îi dădu veştile lui Boston.

– Rashid? Am crezut că ticălosul ăla o să se ascundă în San Salvador până la atac. A plătit nişte membri din banda Mara Salvatrucha – alias MS-13 – pentru a-i asigura protecţia. Avea un loc în districtul şase, lângă Soyapango. Dacă vrei să te ascunzi de lume, ăla e locul cel mai potrivit.

Nimeni nu cunoştea America Centrală mai bine decât Spencer Boston.

Pe computerul lui Metzger se ridică un steguleţ. Deschise e-mailurile criptate şi citi noul OESS – ordinul de execuţie al lui al-Barani Rashid modificat în mod corespunzător. Îl citi din nou şi adăugă semnătura lui electronică şi PIN[1]-ul său, aprobând asasinatul.

[1] Personal Identification Number (n.tr.)

La fel ca Moreno, individul era un expatriat american născut în Statele Unite, care locuise în nordul Africii şi în ţările din Golf până cu câteva luni în urmă.

Vreme de câţiva ani, fusese pe lista de supravegheri, însă nu fiindcă prezenta vreun risc. Nu făcuse niciodată ceva făţiş care să poată fi dovedit. Dar era la fel de vehement antiamerican precum Moreno. Şi el fusese văzut în compania unor grupări implicate activ în acţiuni teroriste.

Metzger aruncă o privire asupra analizelor spionajului care însoţeau ordinul modificat, explicându-i lui Boston detaliile. Rashid se afla în neînsemnatul orăşel Reynosa din Mexic, la graniţa cu Texas. Agenţii americani pe care SNSO îi avea acolo credeau că Rashid se afla în oraş pentru a se întâlni cu o persoană importantă din cel mai mare cartel aflat în nord-estul Mexicului. Teroriştii ajunseseră să colaboreze îndeaproape cu cartelurile din două motive: pentru a încuraja fluxul de droguri spre America, ceea ce sprijinea ideologia lor de erodare a societăţii şi a instituţiilor occidentale, şi întrucât cartelurile erau incredibil de bine echipate.

– O să-l punem pe el să se ocupe de asta.

– Desigur.

El. Bruns. Shales. Era cel mai bun. Metzger îi trimise un mesaj, prin care îi ordona să se prezinte în Camera ucigaşă.

Apoi răsuci calculatorul, iar el şi Boston studiară atât imaginile luate de echipa de supraveghere de la sol, cât şi pe cele din satelit. Casa conspirativă din Reynosa era o fermă prăfuită, cu un singur nivel, mare, de un bej decolorat de intemperii şi cu lemnăria de un verde strălucitor. Se afla în mijlocul unui lot de teren de un

acru. Toate geamurile aveau obloanele coborâte. Maşina, dacă exista vreuna, probabil că era ascunsă în garaj.

Metzger evaluă situaţia.

– Va trebui să folosim o rachetă. Nu se vede nimic, aşa că nu putem folosi LRR.

Programul Long-Range Rifle[1], care însemna o puşcă specială montată pe o dronă, fusese ideea lui Metzger. LRR era piesa de rezistenţă a SNSO şi îndeplinea două scopuri: minimiza riscul uciderii persoanelor nevinovate, lucru care se întâmpla aproape întotdeauna în cazul rachetelor, şi îi oferea lui Metzger posibilitatea de a ucide mult mai mulţi duşmani. Altminteri, trebuia să ai mare grijă atunci când lansai rachete şi nu existau prea multe îndoieli în legătură cu expeditorul unui Hellfire – armata Statelor Unite, CIA sau alt serviciu de spionaj. Dar focul tras de o puşcă? Trăgătorul putea fi oricine. Plantai câteva indicii legate de un trăgător care lucra pentru un partid politic opus, pentru o grupare teroristă sau – să zicem – pentru un cartel din America de Sud, iar autorităţile locale şi presa nu se apucau să caute în altă parte. Putea părea posibil chiar şi ca victima să fi fost ucisă de un soţ gelos.

Dar ştiuse de la bun început că treaba cu dronele LRR n-avea să funcţioneze întotdeauna. În cazul lui Rashid, neexistând o ţintă vizibilă, singura opţiune era o rachetă cu focos exploziv de 9 kilograme.

Chipul prelung al lui Boston era îndreptat spre fereastră, privind poate spre locul unde se aflaseră Turnurile Gemene. Îşi trecu absent degetele prin părul alb şi începu să se joace cu un capăt de aţă ieşit pe lângă

[1] Puşcă cu rază lungă de acţiune (în lb. engleză în original, n.tr.)

unul dintre butonii de la manşete. Metzger se întrebă de ce purta mereu sacou la birou.

– Ce-i, Spencer?

– Este oare acesta un moment bun pentru un alt OESS? Având în vedere greşeala cu Moreno?

– *Această* informaţie este corectă. Rashid e vinovat ca păcatul. Avem confirmări de la Langley, de la Mossad şi de la SIS.

– Ce vreau să spun e că nu ştim cât din listă s-a aflat. Poate că au fost doar ordinele legate de Moreno şi de Rashid, poate că au fost şi altele. Moartea lui Rashid va face senzaţie. Poate că afurisita aia de procuroră ne va acuza şi de uciderea lui. Ne aflăm pe o gheaţă foarte subţire.

Toate acestea erau lucruri evidente, însă Metzger simţea *nevoia* în măruntaie. Şi, în consecinţă, scăpase de Fum.

Categoric nu dorea ca această uşurare, această senzaţie de bine şi de libertate să dispară.

– Iar dacă nu-l ucidem, ştii bine ce a plănuit Rashid pentru Texas sau Oklahoma.

– Am putea suna la Langley ca să aranjăm o extrădare.

– Să-l răpim? Şi ce să facem cu el? Nu avem nevoie de informaţii de la el, Spencer. Tot ce ne trebuie de la Rashid este să nu mai existe Rashid.

Boston cedă.

– În regulă. Dar cum rămâne cu riscul victimelor colaterale? Că asta o să se întâmple dacă tragi o rachetă Hellfire într-o locuinţă în care nu vezi nimic.

Metzger parcurse informaţiile până găsi raportul echipei de supraveghere. Întocmit cu zece minute în urmă.

– În casa conspirativă nu e nimeni în afară de Rashid. Casa este, de-o săptămână, supravegheată de DEA şi de poliţia federală mexicană, întrucât suspectează existenţa unor cărăuşi de droguri. Nimeni n-a intrat în casă cu excepţia lui Rashid, în dimineaţa asta. Conform informaţiilor, trebuie să se întâlnească din clipă-n clipă cu tipul din cartel. După plecarea acestuia, vom arunca locuinţa în aer.

CAPITOLUL 63

Al-Barani Rashid se uita mult peste umăr.

Și la propriu, și la figurat.

Bărbatul înalt, de 40 de ani, cu un început de chelie și cu un barbișon precis tuns știa că îl pândea primejdia – din partea Mossadului, din partea CIA sau din partea acelei agenții de securitate cu sediul la New York, SNSO. Și probabil și din partea unor oameni din China.

Nemaivorbind de numeroși musulmani de-ai săi. Fusese luat în vizor întrucât îi condamna pe fundamentaliștii religiei sale pentru eșecul lor intelectual de a fi aderat orbește la o filosofie medievală nesustenabilă în secolul al XXI-lea. De asemenea, îi apostrofase public pe moderații credinței pentru lașitatea lor de a nu protesta că erau neînțeleși, fiindcă islamul era practic prezbiterianism cu o altă carte sfântă. Dar aceștia se limitau la insulte pe bloguri, fără a avea de gând să dea o *fatwa*[1] în privința lui.

Rashid dorea o nouă ordine, o reinventare completă a credinței și a societății. Admițând că ar fi avut vreun model, acesta nu era Zawahiri sau Bin Laden. Ar fi fost un hibrid din Karl Marx și Ted Kaczynski, faimosul

[1] Sentință, recomandare cu caracter de precept (în lb. arabă în original, n.tr.)

Unabomber care întâmplător făcuse aceeaşi şcoală ca şi el – Universitatea din Michigan.

Dar, oricât de nepopular era, în inima lui, Rashid credea că are dreptate. Îndepărtează cancerul, iar lumea se va îndrepta...

Celulele metastatice erau, desigur, Statele Unite ale Americii. De la criza creditelor ipotecare cu grad mare de risc până la Irak, la sintagma „împărţirea morcovului" legată de ajutoarele străine, la diatribele rasiste ale predicatorilor şi politicienilor creştini, la divinizarea bunurilor de consum, ţara era o ancoră care ţinea în loc progresul civilizaţiei.

După ce obţinuse o diplomă în ştiinţe politice, părăsise ţara cu gândul de a nu se mai întoarce niciodată.

Da, duşmanii erau nerăbdători ca nişte lupi să pună gheara pe el din cauza convingerilor sale. Chiar şi acele ţări cărora nu le plăcea America *aveau nevoie* de America.

Însă în clipa aceea, se simţea mai mult sau mai puţin în siguranţă într-o casă stil fermă din Reynosa, Mexic, unde aştepta sosirea unui aliat.

Desigur, nu-l putea numi „prieten". Relaţia lui cu indivizii alunecoşi din cartelul Matamoros era simbiotică, însă motivele lor difereau considerabil. Al lui Rashid era ideologic – războiul împotriva capitalismului şi societăţii americane (şi sprijin pentru Israel, dar asta nu spunea). Motivul cartelului era, într-un fel, opus, acesta făcând extraordinar de mulţi bani tocmai de pe urma acelei societăţi. Dar, în esenţă, scopurile erau aceleaşi. Introducerea unor cantităţi cât mai mari de droguri în ţară. Şi uciderea celor care încercau să-i oprească.

Sorbind dintr-un ceai tare, se uită la ceas. Unul dintre şefii cartelului îl trimisese pe şeful echipei care se ocupa cu confecţionarea bombelor să se întâlnească cu Rashid, acesta urmând să apară într-o oră. Avea să-i aducă lui Rashid tot ce era necesar pentru construirea unui dispozitiv deosebit de inteligent, care, peste două zile, urma s-o ucidă pe directoarea regională a DEA din Brownsville, Texas, împreună cu familia ei şi cu oricât de mulţi alţii care aveau să se afle în preajmă la picnic.

Rashid stătea la o măsuţă de cafea, aplecat deasupra unui blocnotes cu hârtie galbenă şi ţinând în mână un creion mecanic cu care desena diagrame pentru realizarea dispozitivului explozibil.

Cu toate că Reynosa era un oraş urât, prăfuit, cenuşiu şi plin de mici fabrici dărăpănate, această casă era mare şi foarte plăcută. Cartelul băgase mulţi bani în întreţinerea ei. Avea un sistem decent de aer condiţionat, mâncare, ceai şi apă îmbuteliată din belşug, mobilă confortabilă şi obloane groase la toate ferestrele. Da, nu era deloc o casă rea.

Deşi uneori era zgomotoasă.

Se îndreptă spre dormitorul din spate şi bătu la uşă, apoi o deschise. Unul dintre bătăuşii cartelului, un bărbat masiv pe nume Norzagaray, îl salută dând din cap.

Rashid se uită la prizonierii cartelului: soţul şi soţia, doi mexicani bondoci, fiul lor adolescent şi fetiţa stăteau pe podea, în faţa unui televizor. Mâinile părinţilor erau legate cu cablu, dar suficient de lejer pentru a le îngădui să bea apă şi să mănânce. Însă nu atât de lejer încât să-i poată ataca pe răpitorii lor.

După părerea lui Rashid, ar fi trebuit s-o lege mai strâns pe soţie. *Ea* era primejdia, *ea* era cea furioasă.

Acest lucru era evident din felul în care o liniştea pe fiica ei, o copilă slăbuţă, cu capul încoronat de un păr negru şi cârlionţat. Soţul şi băiatul erau mai înspăimântaţi.

Contactele lui Rashid din zonă îi spuseseră că putea folosi casa, cu condiţia s-o împartă cu aceşti ostatici care se aflau acolo de opt sau nouă zile. Mica firmă a bărbatului se străduia de atunci să facă rost de răscumpărarea cerută de cartel, de două milioane – pentru că îl sfidase.

Rashid i se adresă lui Norzagaray:

– Poţi să dai volumul mai încet, te rog?

Arătă cu capul spre televizorul la care se vedea un desen animat.

Paznicul se conformă.

– Mulţumesc.

Se uită apoi la familia prizonieră, acum foarte atentă – teroarea lor nu îi făcea deloc plăcere. Aceasta era o crimă pentru profit, iar el n-o aproba. Se uită la adolescent, apoi la o minge de fotbal aflată într-un colţ. Avea culorile de la Club América, o echipă profesionistă din Mexico City.

– Îţi place fotbalul? îl întrebă el pe băiat.

– Da.

– Pe ce post joci în echipă?

– Mijlocaş.

– Şi eu am jucat când eram de vârsta ta.

Rashid nu zâmbi. Nu zâmbea niciodată, dar vocea îi fusese blândă. Se mai uită la ei preţ de o clipă. Cu toate că nu ştiau încă, lui Rashid i se spusese că negocierile erau aproape încheiate şi că familia avea să fie eliberată a doua zi. Rashid era mulţumit de asta. Nu oamenii aceia erau duşmanul. Tatăl nu lucra pentru o companie americană imorală, care exploata oameni. Era doar un mic om de

afaceri care, din greşeală, intrase în conflict cu cartelul. Rashid îşi dori să-i asigure că aveau să fie eliberaţi. Dar asta nu era treaba lui.

Închise uşa şi reveni la diagramele la care lucra. Le analiză câteva momente lungi. În final, concluzionă: în primul rând, nimeni dintre cei aflaţi în preajma dispozitivului nu putea supravieţui, iar în al doilea rând – îşi îngădui el un gând lipsit de modestie –, schiţele erau la fel de elegante precum cel mai deosebit mozaic terracotta zellige, un reper al artei marocane.

CAPITOLUL 64

Lincoln Rhyme spunea:

– Şi aceleaşi dovezi despre care am crezut că îl disculpă pe Shales plasându-l în New York în momentul împuşcăturii ne ajută acum să-l *inculpăm:* telefonul dat de pe mobilul lui la South Cove Inn pentru a afla când anume se va caza Moreno şi metadatele care îl plasează la sediul SNSO din New York la ora crimei. Totuşi, vom avea nevoie de mai mult. Trebuie să-i punem în mână joystickul dronei. *UAV-ului,* scuză-mă, pifane. Cum putem face asta?

– Controlul traficului aerian din Florida spre Bahamas, rosti Sachs.

– Bine.

Sachs îl sună pe Fred Dellray, legătura lor cu federalii, pentru a-i cere să se ocupe de asta şi avu o lungă conversaţie cu el. În cele din urmă, Sachs închise.

– Fred o să sune la FAA[1] şi la Departamentul Aviaţiei Civile din Nassau. Dar mi-a dat o altă idee.

Tastă ceva la computer. Rhyme nu reuşi să vadă prea bine. Părea că ea examina o hartă.

– Bine, şopti ea.

– Ce-i? vru să ştie Rhyme.

[1] Federal Aviation Administration (n.tr.)

– Fred a sugerat că ar trebui să încercăm să vedem Camera ucigașă.

– Poftim? interveni Sellitto. Cum?

Aparent, folosindu-se de Google.

Sachs zâmbi. Ceruse o imagine prin satelit a sediului SNSO din Manhattan. În spatele clădirii se afla o parcare despărțită de stradă printr-un impresionant gard securizat, supravegheat de un paznic aflat într-o gheretă. Într-un colț se afla o mare construcție rectangulară, asemănătoare unui container de marfă – genul pe care îl vezi fixat pe punțile navelor sau călătorind pe câte un trailer pe autostrăzi. Alături se afla o antenă de trei metri îndreptată spre cer.

– Fred mi-a spus că acesta este centrul de control de la sol. CCS. Și că majoritatea UAV-urilor sunt controlate din astfel de dispozitive mobile.

– Camera ucigașă, rosti Mel Cooper.

– Perfect, i se adresă repede Laurel lui Sachs. Printează asta, dacă ești drăguță.

Rhyme o văzu pe Sachs zburlindu-se, însă apoi, cu degetul mare și cu încă unul – care avea un strop de sânge uscat în spatele unghiei –, apăsă cu putere tastatura.

O imprimantă începu să zumzăie.

Când documentul fu printat, Laurel îl luă din tăviță și îl adăugă hârtiilor ei.

Telefonul lui Sachs sună.

– Este Fred, anunță ea, apăsând butonul difuzorului.

– Fred, nu insulta pe nimeni, strigă Rhyme.

– Să știi că aud bine. Ia te uită ce caz pe cinste aveți voi aici. Mult noroc la rezolvarea lui. A... dar nu vedeți niște avionașe nostime pe la geamuri? Poate că ați vrea să trageți jaluzelele!

Gluma despre priceperea lui Barry Shales de a trage gloanţe de milioane de dolari, decise Rhyme, nu fusese atât de reuşită pe cât intenţionase Dellray.

– În regulă, situaţia radarelor. V-am trimis nişte capturi de ecran. Ce-am reuşit să aflăm este că, în dimineaţa zilei de 9 mai, o mică aeronavă fără transponder s-a îndreptat spre sud peste Atlantic, la sud de Miami.

– Unde se află baza aeriană Homestead, sublinie Sellitto.

– Corect. Aparatul a respectat regulile de zbor la vedere, dar nu există niciun plan de zbor. Viteza a fost foarte mică – circa 180 de kilometri pe oră. Adică viteza tipică a dronelor. Mă ascultaţi?

– Te ascultăm, Fred. Continuă.

– Ei bine, de la Miami la Nassau sunt circa 300 de kilometri. Exact după o oră şi 52 de minute, controlul traficului aerian din Nassau a depistat pe radar o mică aeronavă fără transponder, la circa 180 de metri. Dellray făcu o pauză, apoi adăugă: Iar după aceea s-a oprit.

– S-a oprit?

– Au crezut că s-a prăbuşit. Dar rămăsese pe ecran.

– Zbura la punct fix, spuse Rhyme.

– La asta m-am gândit şi eu. Ei au crezut că, dacă n-are transponder, e un avion ultrauşor – unul dintre acele modele simpliste care uneori rămân locului precum păsările când vântul bate din faţă. Nu se afla pe niciun culoar de zbor, aşa că nu i-au mai dat atenţie. Asta se întâmpla la 11.04 a.m.

– Moreno a fost împuşcat la 11.16, spuse Sachs.

– Iar la 11.18, aparatul s-a întors şi a dispărut de pe radar. După două ore şi cinci minute, o mică aeronavă

fără transponder a intrat în spaţiul aerian al Statelor Unite şi s-a îndreptat spre Miami.

– Ăsta-i tipul nostru, rosti Rhyme. Mulţumesc, Fred.

– Muuult noroc... Şi uitaţi că m-aţi cunoscut.

Clic.

Nu era o probă decisivă, dar, ca toate elementele unui caz, putea fi o cărămidă solidă în ridicarea zidului care reprezenta stabilirea vinovăţiei suspectului.

Nance Laurel primi un telefon. Probabil că oricine altcineva ar fi dat din cap sau ar fi avut expresii faciale care să indice subiectul convorbirii, dar ea ascultă fără să trădeze nimic, cu chipul ei pudrat ca o mască. Apoi închise.

– E o problemă cu un alt caz al meu. Trebuia să merg să interoghez o persoană arestată. N-ar trebui să dureze prea mult. Aş vrea să rămân, dar trebuie să mă ocup acum de asta.

Procurora îşi luă geanta şi se îndreptă apoi spre uşă.

Şi pe Sachs o sună cineva. Ascultă şi îşi notă ceva.

Rhyme se îndepărtă de ea şi privi din nou panourile.

– Dar vreau mai mult, se ambală el. Ceva care să dovedească faptul că Shales a controlat drona.

– Cere şi ţi se va da, spuse Amelia Sachs.

Rhyme ridică o sprânceană.

Ea zise:

– Avem o pistă legată de informator. Dacă există cineva care să-l poată plasa pe Barry Shales în Camera ucigaşă la data de 9 mai, acela este el.

Sachs fu încântată să raporteze că ofiţerii căpitanului Myers, care îi căutaseră pe clienţii aflaţi la Java Hut în

momentul în care informatorul trimisese ordinul de asasinare, găsiseră niște martori.

Când calculatorul ei scoase un sunet, ea se uită la ecran.

– A intrat, spuse ea.

Sellitto râse răguşit.

– Având în vedere acest caz, nu este o exprimare tocmai fericită, dacă nu te superi.

Ea deschise ataşamentul.

– Oamenii folosesc acum mult mai mult cardurile de debit sau de credit. Chiar dacă au de plătit trei, patru dolari. Totuşi, asta ne e de mare ajutor. Poliţiştii au vorbit cu toţi cei care au achitat ceva în jurul orei 1 p.m. în data de 11 mai. În general, n-au aflat nimic, dar unul dintre ei a făcut o fotografie.

Printă poza din ataşament – decise că nu era rea, deşi nici nu se vedeau clar feţele.

– Probabil că este omul nostru, adăugă apoi.

Citi e-mailul ofiţerului:

– „Fotograful este un turist din Ohio. I-a făcut poze soţiei, care stătea în faţa lui. În fundal se poate vedea un bărbat, a cărui imagine este neclară pentru că s-a răsucit foarte repede şi a ridicat o mână ca să-şi ascundă faţa. I-am întrebat pe turişti dacă s-au uitat bine la el. N-au făcut-o, iar ceilalţi clienţi şi angajaţii nu i-au acordat nicio atenţie."

Rhyme se uită la poză. La două mese în spatele femeii zâmbitoare se afla presupusul informator. Alb, solid, cu un costum albastru – o culoare ciudată, un fel de bleumarin-deschis. Purta o şapcă de baseball – lucru cam suspect având în vedere ţinuta business –, dar părea

să aibă părul de culoare deschisă. Un laptop mare era deschis în faţa lui.

– El este, rosti Sachs. Are un iBook.

Descărcase deja fotografiile tuturor modelelor.

Criminalistul observă:

– Costumul nu-i vine bine. Este ieftin. Şi vedeţi pachetele de Splenda de pe masă, de lângă beţişorul pentru amestecat? Confirmă că este omul nostru.

– De ce? întrebă Sellitto. Şi eu folosesc Splenda.

– Nu e vorba de îndulcitor, ci de faptul că se află pe masă. Cei mai mulţi oameni pun zahăr sau îndulcitor odată cu laptele şi aruncă pliculeţele goale, la fel şi beţişoarele. Ca să fie mai puţină dezordine pe masă. El a luat resturile cu el. N-a vrut să lase amprente.

Majoritatea obiectelor – chiar şi hârtia – reţin foarte bine amprentele acolo unde se serveşte mâncare, întrucât aceasta conţine grăsime.

– Ne mai poţi spune ceva despre el? întrebă Pulaski.

– Tu să-mi spui mie, pifane.

– Uitaţi-vă cum ţine mâna dreaptă, rosti tânărul ofiţer cu palma făcută cupă orientată în sus. Poate că era pe cale să ia o pastilă. Din cauza unei dureri de cap sau de spate. Staţi, uitaţi-vă! Este o cutie aici. Nu-i aşa? Nu-i o cutie pe marginea mesei?

Aşa se părea. Albastră cu auriu.

Rhyme spuse:

– Bine, spuse Rhyme. Cred că ai dreptate. Şi remarcaţi că bea ceai – vedeţi pliculeţul din şervеţel? – într-o cafenea. Nu este foarte neobişnuit, dar s-ar putea deduce că are probleme cu stomacul. Verificaţi ce cutii de medicamente antiacid, pentru reflux şi indigestie au aceste două culori.

O clipă mai târziu, Cooper zise:

– S-ar putea să fie Zantac, concentrația cea mai mare. E greu de spus.

– Nu avem nevoie de răspunsuri categorice în toate privințele, rosti Rhyme cu blândețe. Avem nevoie de direcție. Deci, probabil că are probleme cu stomacul.

– Stresul pricinuit de furtul unor documente guvernamentale secrete i le-o fi provocat, sugeră Mel Cooper.

– Vârsta? întrebă Rhyme.

– Nu-mi dau seama, răspunse tânărul ofițer. Tu cum îți dai seama?

– Ei bine, nu-ți cer să joci jocuri de societate, pifane. Se vede că e bondoc, se vede că are probleme cu stomacul. Părul s-ar putea să fie blond, dar s-ar putea să fie și cenușiu. Îmbrăcat conservator. Putem specula că e de vârstă mijlocie.

– Sigur. Înțeleg.

– Iar ținuta lui... Este perfectă cu toate că nu e tânăr. Ceea ce sugerează o carieră militară în trecut. Sau poate că încă este în armată, dar s-a îmbrăcat civil.

Se uitară cu toții la poză, iar Sachs se pomeni întrebându-se: „De ce ai luat ordinul de asasinare? Ce legătură are cu tine?" „Un om cu conștiință..." „Dar ești patriot sau trădător?"

Și se mai întrebă: „Unde naiba ești?"

Sellitto răspunse la telefon. Sachs observă cum expresia de pe chipul lui devine din curioasă întunecată. Bărbatul se uită la ceilalți din încăpere, apoi se întoarse cu spatele și șopti:

– Poftim...? Asta-i o mizerie. Nu poți să-mi spui doar atât. Am nevoie de detalii.

Toată lumea se uita la el.

– Cine? Vreau să ştiu cine. În regulă, află şi comunică-mi.

Închise şi se uită spre Sachs, dar nu direct la ea, ceea ce îi lămuri pe toţi că ea fusese subiectul convorbirii.

– Ce-i, Lon?

– Hai să ieşim, zise el, arătând cu capul spre hol.

Sachs se uită la Rhyme şi spuse:

– Nu, rămânem aici. Ce este? Cine a sunat?

El ezită.

– Lon! rosti ea cu fermitate. Spune-mi.

– În regulă, Amelia, îmi pare rău. Nu te mai ocupi de caz.

– Poftim?

– De fapt, trebuie să-ţi zic că eşti în concediu obligatoriu. Trebuie să-i raportezi...

– Ce s-a-ntâmplat? se răsti Rhyme.

– Nu ştiu sigur. A fost asistenta mea. Mi-a spus că vestea a venit de la şeful biroului de detectivi. Raportul oficial e pe drum. Nu ştiu cine e în spatele lui.

– O, dar eu ştiu, izbucni Sachs.

Îşi deschise geanta cu o smucitură şi se uită înăuntru pentru a se asigura că încă mai avea copia documentului pe care îl găsise cu o seară înainte pe biroul lui Nance Laurel. Atunci avusese reţineri dacă să se folosească de el ca de o armă.

Acum, nu mai avea.

CAPITOLUL 65

Shreve Metzger își trecu o mână prin părul scurt, amintindu-și prima sa zi de după ieșirea din armată.

Cineva, un civil de pe străzile din Buffalo, îl numise „skinhead". Și ucigaș de copii. Tipul era beat. Antiarmată. O jigodie. Toate cele de mai sus.

Fumul îl cuprinsese repede pe Metzger, cu toate că, pe vremea aceea, nu-l numea „um", nu-l numea în niciun fel. Apucase să rupă cel puțin patru oase din trupul bărbatului înainte să se simtă ușurat. Fusese mai mult decât ușurare, fusese ceva aproape sexual.

Uneori, în momente ca acesta de acum, amintirea îi revenea în minte când se întâmpla să-și atingă părul. Era suficient acest gest. Și-l amintea pe bărbat, privirea lui tulbure din ochii puțin încrucișați... Sângele, falca remarcabil de umflată...

Și pe vânzătorul de cafea. Nu, o să-i distrugă toneta, o să-l opărească, o să-l ucidă fără să țină cont de consecințe. Satisfacția va fi sublimă.

„Ajută-mă, doctore Fischer!"

Dar acum Fumul nu era prezent. Era cuprins de o euforie extatică. Experții în spionaj și supraveghere îi furnizau informații despre operațiunea Rashid.

Teroristul – următoarea sarcină specială de pe listă – tocmai avea o întâlnire cu omul care îi furniza bombe cartelului Matamoros. Metzger ar fi dat orice să poată modifica OESS-ul astfel încât să-l includă şi pe el, dar individul era cetăţean mexican, iar obţinerea permisiunii de a-l face pulbere presupunea discuţii complicate cu oficiali înalţi din Mexico City şi Washington. Şi Dumnezeu ştia că trebuia să aibă grijă cu ei.

„Şedinţele de buget se desfăşoară rapid. Multă nehotărâre. Decizia, mâine. Nu-mi dau seama dincotro bate vântul..."

Primi un alt telefon în legătură cu evoluţia UAV-ului manevrat de Barry Shales din centrul de control aflat în containerul de sub fereastra lui Metzger. Aparatul nu fusese lansat de la Homestead, ca în cazul operaţiunii Moreno, ci de la sediul SNSO de lângă Fort Hood, Texas. Intrase în spaţiul aerian mexican cu binecuvântarea federalilor, *spre deosebire* de cum se întâmplase în cazul lui Moreno în Bahamas, iar acum se îndrepta, pe vreme bună, spre ţintă.

Telefonul îi sună din nou. Văzând identitatea apelantului, deveni rigid şi se uită la uşa deschisă. În lumina argintie din anticameră, văzu mâinile lui Ruth tastând. Avea şi ea o fereastră mică, iar soarele se reflecta în inelul de logodnă modest şi în cel de căsătorie, mult mai impresionant.

Se ridică şi închise uşa, apoi răspunse:

– Da.

– Am găsit-o, raportă vocea bărbatului.

„Nu folosiţi nume sau nume de cod..."

Ea.

Nance Laurel.

– Unde?

– La centrul de detenție. Interoghează un suspect. Nu legat de acest caz, ci de un altul. Am confirmarea că este ea. Acum se află acolo și e cam singură. Da?

Nu folosise niciun verb.

Metzger cumpăni plusurile și minusurile.

– Da.

Apoi închise.

Poate – doar poate – toate problemele acestea aveau să dispară.

Și își îndreptă din nou atenția spre Mexic, unde un dușman al țării era pe cale să moară. Shreve Metzger se simți cuprins de bucurie.

CAPITOLUL 66

– Unde-i Nance Laurel? o întrebă Sachs pe afro-americana plinuță de la etajul cinci al centrului de detenție din New York.

Gardiana deveni puțin rigidă și se uită cu dispreț la insigna lui Sachs. Aceasta se gândi că tonul îi fusese un pic cam strident, iar salutul, cam nepoliticos. Nu fusese cu intenție: Nance Laurel o stârnise.

– Camera cinci. Lăsați arma în dulap.

Femeia reveni apoi la revista *People*. Avea loc un scandal între niște cvasicelebrități. Sau poate că erau într-adevăr niște celebrități. Sachs nu auzise niciodată de ele.

Simți nevoia să-i ceară scuze femeii pentru duritatea ei, dar nu știa cum. Apoi furia față de Laurel reveni, iar ea băgă Glockul într-un dulap și trânti ușa, atrăgându-și un suspin critic din partea stăpânei dulapurilor. Ușa se deschise cu un bâzâit, iar ea intră într-un coridor întunecat. Era pustiu în clipa aceea. Aceea era zona în care prizonierii importanți – cei acuzați de infracțiuni grave – își discutau cazurile cu avocații lor și făceau înțelegeri cu procurorii.

Mirosea a dezinfectant, a vopsea și a urină.

Sachs trecu pe lângă câteva camere, toate fiind goale. Ajunsă în dreptul camerei de interogatorii #5, se uită prin geamul murdar al uşii şi văzu un bărbat încătuşat, în salopetă portocalie, şezând vizavi de Laurel la o masă prinsă în şuruburi de podea. Într-un colţ se afla un gardian, un bărbat uriaş, al cărui cap cu un păr alb extrem de scurt strălucea de transpiraţie. Braţele îi erau încrucişate şi se uita la deţinut ca un entomolog care examina un alt specimen de gândac toxic.

Uşile se blocau singure, aşa că aveai nevoie de o cheie pentru a le deschide indiferent de pe care parte, motiv pentru care Sachs bătu cu palma în ea.

Probabil că şi bătaia fusese stridentă, pentru că toţi cei din încăpere tresăriră şi se răsuciră spre uşă. Gardianul nu avea armă, dar mâna i se îndreptă spre spray-ul cu piper de la curea. O văzu pe Sachs, recunoscând-o aparent ca fiind poliţistă şi se relaxă. Prizonierul se uită la Sachs cu ochii mijiţi, iar privirea i se metamorfoză din surprinsă în lacomă.

„Crimă legată de sex", deduse Sachs.

Buzele lui Laurel se strânseră uşor.

Se ridică. Gardianul descuie uşa, permiţându-i procurorei să iasă, apoi o blocă din nou şi reveni la atitudinea sa vigilentă.

Cele două femei se îndreptară spre capătul coridorului, îndepărtându-se de uşă.

– Aţi aflat ceva despre Metzger sau Shales?

– De ce mă întrebi pe mine? ripostă Sachs. Din moment ce nu mai fac parte din ecuaţie?

– Detective, rosti Laurel cu glas calm, despre ce vorbeşti?

Sachs nu începu cu veştile pe care tocmai i le dăduse Sellitto, legate de suspendare. O luă cronologic:

– Mi-ai scos numele din toate rapoartele, din toate e-mailurile. Mi-ai înlocuit numele cu al tău.

– Nu sunt...

– Te foloseşti de orice te-ar putea ajuta la alegeri, nu-i aşa, Laurel, membră a Adunării legislative?

Sachs scoase copia documentului secret găsit pe biroul lui Laurel şi o întinse spre ea. Era o petiţie pentru ca Laurel să poată candida la funcţia de reprezentantă a districtului ei în Adunarea legislativă. Aceasta era camera inferioară a legislativului din New York.

Femeia îşi coborî privirea.

– Ah!

Fusese prinsă asupra faptului.

O clipă mai târziu însă, o privi cu răceală pe Sachs. Aceasta continuă pe un ton răstit:

– M-ai scos din toate documentele pentru a-ţi asuma tu meritele. Despre asta-i vorba cu cazul ăsta, Nance? Apropo, cazul „tău". Nu cazul „nostru" sau „cazul". Pentru că ai vrut inculpaţi importanţi pentru presă, care să facă valuri mari. Ce contează că Subnecul 516 torturează femei nevinovate? Nu pe el îl vrei. Îl vrei pe cel mai înalt oficial guvernamental pe care poţi pune mâna. Iar pentru a fi sigură că reuşeşti, m-ai pus să alerg prin tot oraşul, scormonind după toate lucrurile bune legate de Moreno pe care le puteam găsi. Ţi-ai însuşit tot ce era important pentru caz, ţi-ai trecut numele pe documente şi ţi-ai asumat toate meritele.

Totuşi, asistenta procurorului districtual nu părea deloc tulburată.

– Ai văzut din întâmplare şi cererea mea de a candida?

– Nu, n-am avut nevoie. Am asta, petiţia cu semnături, zise Sachs fluturând copia.

– Semnăturile *susţin* cererea, spuse Laurel. Însă trebuie să depui totuşi o cerere.

Sachs avu brusc senzaţia de îngrijorare sâcâitoare pe care o simţea uneori, un fel de bâzâit, cum că era posibil să-i fi scăpat ceva la un loc al faptei. Ceva esenţial.

Rămase tăcută.

– *Nu* candidez pentru această funcţie.

– Petiţia...

– Petiţia s-a făcut, da. Dar m-am răzgândit. N-am mai făcut cererea.

Tăcu din nou, iar Laurel continuă:

– Da, am vrut să candidez din partea democraţilor, dar partidul a fost de părere că sunt prea îndărătnică. Am făcut o petiţie pentru a candida ca independent. Dar timpul a trecut, iar eu m-am decis să n-o mai fac.

Ping...

Acum, în mod curios, Laurel îi evita privirea. Ea, nu Sachs, părea să fie cea stânjenită. Iar umerii ei, de obicei perfect drepţi, erau acum încovoiaţi.

– Iarna trecută, am avut parte de o despărţire dureroasă. El a fost... Ei bine, am crezut că ne vom căsători. Înţeleg că treburile astea nu ţin întotdeauna. În regulă. Dar durerea pur şi simplu nu voia să treacă.

Maxilarul îi era încleştat, buzele subţiri îi tremurau.

– A fost epuizant, spuse apoi.

Sachs îşi aminti de constatarea ei de mai devreme, când Laurel primise acel telefon.

„Este vulnerabilă, lipsită de apărare chiar..."

– M-am gândit că am nevoie să încerc altceva. Să candidez pentru o funcţie legislativă, să mă dedic politicii. Mereu am vrut să fac asta. Am idei foarte bine conturate despre această ţară şi rolul guvernului. Am

fost preşedintele clasei în liceu şi la colegiu. Au fost vremuri frumoase pentru mine şi bănuiesc că am vrut să le trăiesc din nou. Însă am decis că sunt mai bună ca procuror decât aş fi fost ca politician. Asta mi se potriveşte. Arătă cu capul spre sala de interogatorii, apoi continuă: Infractorul de-acolo? A mai fost condamnat pentru agresiuni sexuale. Se află aici pentru că a pipăit trei eleve de liceu. Primul procuror n-a avut vreme de acest caz, intenţionând să-l acuze de pipăire cu folosirea forţei. O infracţiune minoră. Nu putea fi deranjat. Numai că eu mă pricep la oamenii precum acest suspect. Data viitoare va viola o fetiţă de 11 ani, iar data următoare o va ucide pe fată după ce va termina. Am preluat cazul şi îl voi acuza de act sexual de gradul întâi.

– Infracţiune cu violenţă de clasă B, rosti Sachs.

– Exact. Şi voi obţine condamnarea. Să rezolv astfel de cazuri este talentul meu, nu politica. Să-i opresc pe violatori şi pe oamenii precum Shreve Metzger, care se ascund în spatele guvernului şi fac tot ce le trece prin minte, fiindcă... dracu' s-o ia de Constituţie!

O înjurătură. Era furioasă. Sachs bănui că aceasta era adevărata Nance Laurel, atât de rar vizibilă dincolo de costumele ei cu cămăşi încheiate până sus şi de machiaj.

– Amelia, da, ţi-am scos numele din documente şi din e-mailuri. Dar am făcut-o exclusiv pentru binele *tău* şi al carierei tale. Nici prin cap nu mi-a trecut că vrei să ţi se recunoască meritele. Cine ar fi putut să vrea asta? Ridică din umeri. Ştii cât de primejdioasă este punerea sub acuzare în acest caz? Cea mai mică greşeală înseamnă sfârşitul carierei. Washingtonul s-ar putea să se dezică de Metzger şi de Barry Shales şi să-i lase să se legene de cracă. Dar la fel de posibil este să facă din asta

Gettysburg-ul[1] lor şi să ia măsuri împotriva mea. Dacă ei fac asta, iar eu pierd cazul din motive de imunitate, s-a zis cu mine. Federalii îl vor presa pe procurorul general din Albany să scape de mine, iar el o va face. Cât ai clipi. Iar asta se va întâmpla cu toţi cei implicaţi în acest caz, Amelia.

„Cazul meu..."

– Am vrut să vă protejez pe tine şi pe ceilalţi cât mai mult posibil. Lon Sellitto nu apare în niciun document. Nici Ron Pulaski.

Sachs încercă să argumenteze:

– Dar unul dintre noi va trebui să depună mărturie ca expert... pentru a prezenta probele. Apoi, înţelese. Lincoln.

Lincoln rosti:

– E consultant. *Nu* poate fi concediat.

– Nu înţelesesem nimic din toate astea, zise Sachs.

Apoi îşi ceru scuze pentru izbucnirea ei.

– Nu, nu, ar fi trebuit să vă spun care-i strategia mea.

Sachs îşi simţi telefonul vibrând şi se uită la ecran. Era un mesaj de la Lon Sellitto.

A,

Tocmai am aflat. Suspendarea a fost cerută de la centru. Cpt. Myers. Crede că nu poţi face faţă din motive de sănătate. A făcut rost de dosarul medical de la doctorul tău particular. Ţi-am obţinut o săptămână ca să te ocupi de cazul Moreno. Dar trebuie să faci un examen medical complet până pe 28 mai.

[1] Bătălia care a făcut cele mai multe victime în Războiul Civil American şi care a înclinat definitiv balanţa în favoarea forţelor Uniunii (n.tr.)

Aşadar, asta era. Laurel nu avea nicio legătură cu faptul că fusese trasă pe dreapta. Slavă Domnului că nu-i reproşase ce gândise mai devreme! Însă apoi se înfurie: cum naiba obţinuse Myers dosarul ei? Nu făcuse niciodată cereri pentru obţinerea asigurării prin departament. Îşi plătise singură vizitele la ortoped – tocmai din acest motiv, pentru ca nimeni de la centru să nu afle.

– E totul în regulă? o întrebă Laurel arătând cu capul spre telefon.

– Da, e-n regulă.

În clipa aceea, dinspre capătul coridorului se auzi un bâzâit. Uşa se deschise şi un bărbat de vreo 35 de ani, atletic, în costum negru păşi înăuntru. Clipi surprins văzându-le pe cele două femei. Apoi porni mai departe, ochii lui cercetând restul coridorului şi camerele goale.

Sachs îşi petrecuse mult timp acolo. Îi cunoştea pe mulţi dintre ofiţeri şi gardieni. Dar pe bărbatul acela nu-l mai văzuse niciodată.

Poate că era avocatul perversului sexual. Dar expresia de pe chipul lui Laurel îi confirma că nici ea nu-l recunoştea.

Sachs se întoarse din nou spre Laurel.

– Am nişte veşti. Înainte de a pleca, am primit o pistă care duce la informator.

– Serios?zise Laurel ridicând o sprânceană.

Sachs îi povesti despre fotografiile pe care un turist i le făcuse băutorului de ceai căruia îi plăcea îndulcitorul Splenda şi care avea probleme cu stomacul. Care purta un costum ieftin, având o culoare ciudată. Şi care era posibil să aibă o legătură cu armata.

Laurel îi puse o întrebare, dar deja instinctul lui Sachs se trezise, aşa că nu mai era atentă la ea.

Bărbatul care intrase ignora sălile de interogatoriu. Părea să se îndrepte hotărât, dar precaut spre cele două femei.

– Îl cunoşti pe tipul ăsta? şopti Sachs.

– Nu.

Lincoln păru tulburată de îngrijorarea detectivului.

Un scenariu se derulă imediat în mintea lui Sachs, creat de instinct: bărbatul nu era Barry Shales – ştia cum arată, doar îl văzuse bine –, dar era oare posibil să fie Subnecul 516? Sachs avusese grijă cu telefoanele celulare, dar cine putea să ştie de ce era capabil SNSO? Era posibil ca bărbatul să o fi urmărit până acolo – sau să o fi urmărit pe Laurel. Poate că tocmai o ucisese pe gardiana din faţă şi deschisese uşa singur.

Analiză opţiunile disponibile. Avea briceagul în buzunar, dar, dacă acela era subnecul, în mod sigur era înarmat. Îşi aminti cumplitele răni de cuţit de pe cadavrul Lydiei Foster. Şi putea foarte bine să aibă şi un pistol. Va trebui să-l lase să se apropie înainte să poată folosi briceagul.

Însă el încetini şi se opri mult în afara razei de acţiune a cuţitului. Nici vorbă ca ea să aibă timp să-l scoată şi să atace înainte ca el să deschidă focul. Ochii precauţi de pe chipul lui neted priviră de la una la alta.

– Nance Laurel?

– Eu sunt. Tu cine eşti?

Bărbatul nu se osteni să răspundă la întrebarea ei.

Aruncându-i o privire rapidă şi cercetătoare lui Sachs, băgă mâna în haină.

Sachs se pregăti să se lanseze spre el, muşchii încordându-i-se şi degetele strângându-i-se în pumni.

„Pot ajunge la el la vreme pentru a-l înşfăca de mână atunci când scoate arma, apoi să-mi apuc briceagul şi să-l deschid?"

Îşi îndoi genunchii pregătindu-se de atac şi simţi un junghi de durere. Apoi, fu gata să se repeadă.

Întrebându-se dacă, la fel ca pe alee, genunchiul nu avea să îi cedeze trântind-o pe podea într-o agonie neajutorată, ceea ce avea să-i permită bărbatului să le împuşte sau să le înjunghie pe amândouă.

CAPITOLUL 67

În clipa de dinaintea saltului, Sachs văzu apărând un plic – nu un pistol sau un cuțit.

Bărbatul observă poziția curioasă a lui Sachs, se încruntă, apoi se apropie și îi dădu plicul lui Laurel.

– Cine *ești?* insistă Laurel.

Nici de data aceasta nu primi vreun răspuns la întrebarea ei. În schimb, el spuse:

– Mi s-a cerut să-ți dau acest plic. Înainte de a continua, ar trebui să afli.

– „Înainte de a continua"?

El nu o lămuri, ci doar arătă cu capul spre plic.

Procurora scoase din el o foaie de hârtie. O citi metodic, cuvânt cu cuvânt, judecând după mișcările lente ale ochilor ei. Dinții părură să i se încleștеze. Apoi își ridică privirea spre bărbat.

– Lucrezi pentru Departamentul de Stat?

Deși el nu spuse nimic, impresia lui Sachs fu că răspunsul era da. Despre ce era vorba?

Aruncând o privire spre document și uitându-se cu atenție la subalternul de la Departamentul de Stat, Sachs întrebă:

– Este autentic?

Bărbatul răspunse:

– Mi s-a cerut să-i înmânez un document procurorei Laurel. Nu mă interesează şi nu-i cunosc conţinutul.

Sachs reflectă cu cinism că frazarea era bună. Lincoln Rhyme ar fi apreciat-o.

– Shreve Metzger te-a pus să faci asta, nu-i aşa? rosti Laurel. L-a falsificat? Răspunde l-a întrebarea doamnei ofiţer. Este real?

„Nu-i cunosc conţinutul, nu mă interesează..."

Bărbatul nu mai răspunse nimic. De parcă femeile n-ar mai fi existat, se răsuci şi plecă. Se opri la capătul coridorului, iar uşa i se deschise.

– Ce este? întrebă Sachs.

– Nu spunea raportul lui Fred Dellray că Moreno a fost văzut în interiorul sau în preajma ambasadelor şi a consulatelor Statelor Unite exact înainte de a fi împuşcat?

– Ba da, confirmă ea. În Mexico City şi în Costa Rica. După ce a plecat din New York, în data de 2 mai.

Îngrijorarea lui Sachs fu complet alungată când se uită în spate şi văzu chipul rotund şi negru al gardianei de la uşă, care privea înăuntru teafără şi fără să se preocupe de vizitator. Reveni la postul şi la celebrităţile ei.

Suspinând, Laurel îi spuse lui Sachs:

– Dacă cineva a crezut că Moreno avea de gând să atace o ambasadă, s-a înşelat. Arătă cu capul spre scrisoarea pe care o avea în mână şi adăugă: Căuta o ambasadă, dar una care să-i rezolve rapid renunţarea la cetăţenia americană. A făcut-o în 4 mai, în San José, Costa Rica. Renunţarea a devenit efectivă imediat, dar documentele au intrat în baza de date a Departamentului de Stat abia ieri. Oftă. Când a murit, Robert Moreno era cetăţean venezuelean, nu american.

– Acesta este motivul pentru care i-a spus şoferului de limuzină că nu va putea reveni în America, zise Sachs. Nu din cauza unui complot terorist, ci pentru că urma să devină persona non grata şi nu avea să i se mai îngăduie să intre cu paşaport străin.

Un telefon apăru în mâna lui Laurel şi ea îşi coborî privirea spre el. Chipul ei nu păruse niciodată atât de palid. „Care era rostul machiajului?" se întrebă Sachs din nou. Laurel apăsă un buton pentru apelare rapidă. Sachs nu reuşi să vadă ordinea priorităţilor, dar nu conta prea mult. Tasta 9 era la fel de uşor de apăsat ca şi 1.

Laurel se îndepărtă şi discută cu cineva. În cele din urmă băgă telefonul în buzunar şi rămase un minut întreg cu spatele la Sachs. Telefonul îi sună. O altă conversaţie, mai scurtă de această dată.

După ce încheie convorbirea, reveni lângă Sachs.

– Şeful meu tocmai a vorbit cu procurorul general din Albany. Indiferent cât de mult au depăşit Shreve Metzger şi lunetistul său scopul autorităţii, nu există niciun interes să i se aducă acuzaţii în condiţiile în care victima nu era cetăţean american. Îşi coborî privirea spre podea şi şopti: Deci, asta este.

– Îmi pare rău, rosti Sachs.

Şi fusese sinceră.

CAPITOLUL 68

În casa răcoroasă și întunecată din Reynosa, Mexic, Rashid al-Barani completă lista componentelor bombei și o împinse spre Grăsan.

Așa îl numise în sinea lui pe expertul-șef în explozibili al cartelului încă din clipa în care acesta intrase legănându-se, cu o jumătate de oră în urmă, plin de praf și cu părul nespălat. Rashid îl poreclise astfel din dispreț, dar respectând totuși realitatea – omul chiar era foarte gras. Apoi, regretase gândul lipsit de amabilitate legat de fizicul lui și de felul cum se îngrijea – omul cartelului se dovedise nu doar foarte cooperant, ci și extrem de talentat. Se demonstră apoi că el era responsabil pentru unele dintre cele mai sofisticate dispozitive explozive trimise în emisfera vestică în ultimii câțiva ani.

Bărbatul băgă în buzunar lista de cumpărături pe care el și Rashid o finalizaseră, după care spuse în spaniolă că se va întoarce în seara aceea ca să aducă piesele componente și uneltele.

Rashid era satisfăcut că bomba avea să-și facă treaba foarte eficient la picnicul bisericii, ucigând-o pe directoarea regională a DEA, Barbara Summers, și pe toți cei aflați pe o rază de 10 metri în jur, poate chiar mai mare,

în funcţie de câţi oameni aveau să stea la coadă la standul de îngheţată, acolo unde urma să fie plasat dispozitivul.

Rashid arătă cu capul spre camera în care erau ţinuţi ostaticii mexicani, apoi îl întrebă pe Grăsan:

– Firma lui a reuşit să strângă banii pentru răscumpărare?

– Da, da, confirmă el. Familiei i s-a comunicat. Poate pleca în seara asta, de îndată ce ultimii bani vor fi transferaţi. Îl privi cu atenţie pe Rashid şi adăugă: Sunt doar afaceri, să ştiţi.

– Doar afaceri, rosti Rashid, gândindu-se de fapt: „Nu, nici vorbă".

Grăsanul se duse în bucătărie, unde deschise frigiderul şi, spre surpriza lui Rashid, scoase nu o bere, ci două cutii cu iaurt grecesc. Privindu-l pe arab, îndepărtă ambele capace şi îl mâncă pe unul, apoi şi pe celălalt, cu o linguriţă de plastic, stând în picioare în mijlocul încăperii. Apoi se şterse la gură cu un prosop de hârtie, aruncă resturile la gunoi, după care bău dintr-o sticlă cu apă.

– *Señor,* ne vedem curând.

Îşi strânseră mâinile, apoi el ieşi şi se îndepărtă, legănându-se pe pantofii săi cu tocurile tocite inestetic.

După ce uşa se închise, Rashid se apropie de fereastră şi privi afară. Omul se urcă într-un Mercedes, care se înclină spre babord. Motorul diesel începu să toarcă şi se trezi la viaţă, după care automobilul negru se îndreptă spre drum, lăsând în urmă un nor de praf.

Rashid rămase la fereastră vreme de zece minute. Nu se vedea niciun semn că ar fi fost supravegheat, nici vecini care să se uite neliniştiţi în timp ce treceau pe lângă casă. Nici perdele care să coboare brusc la geamuri. Câinii erau

relaxaţi şi nu se auzeau lătrături care să sugereze că, în apropiere, ar fi existat intruşi ascunşi în locuri nevăzute.

Din dormitor se auziră voci. Apoi, un zgomot slab pe care nu-l putu identifica iniţial, inegal, ridicându-se şi coborând ca tonalitate şi volum. Devenind regulat, el îşi dădu seama că era un copil care plângea. Fetiţa. I se spusese că avea să plece acasă, dar ea nu aprecia asta. Voia să fie acolo *în clipa aceea,* cu jucăriile ei de pluş, în patul ei, cu păturica ei.

Rashid se gândi la sora lui, care fusese ucisă în Gaza împreună cu două colege. Sora lui... nu fusese mai mare decât această fetiţă. Ea nu avusese ocazia să plângă.

Rashid mai sorbi din ceai şi examină diagramele, ascultând sunetul de jale al copilei, care – fiind estompat de pereţi – îţi frângea inima şi mai tare, de parcă ar fi fost o fantomă captivă pentru totdeauna în acel mormânt prăfuit.

CAPITOLUL 69

Expresia „Camera ucigașă" sugera ceva desprins parcă dintr-un film SF sau centrul de operațiuni din serialul de televiziune *24*[1].

Însă centrul de control de la sol al Serviciului Național de Spionaj și Operațiuni era un loc meschin, care arăta precum o cameră de depozitare dintr-o companie de asigurări sau dintr-o firmă de publicitate de dimensiuni medii. Se afla într-un container de 4,5 x 12 metri, împărțit în două încăperi. Zona de birou era cea în care intrai din parcarea SNSO. La perete erau aliniate cutii din carton de diferite vârste, cu inscripții criptice, unele goale, altele conținând documente, pahare de carton sau soluții de curățat. Un centru de comunicații neocupat momentan. Calculatoare. Un scaun maro ponosit și un birou cenușiu se aflau într-un colț, iar mai multe dosare vechi și nepuse în ordine erau îngrămădite pe el, de parcă o secretară se săturase să caute sertarul potrivit dintr-un dulap și le trântise la nimereală. O mătură, o cutie cu sticle goale de Vitaminwater și o veioză spartă

[1] *24* este un serial TV american, câștigător, între altele, al premiilor Emmy și Globul de Aur. Serialul relatează în timp real acțiunile unor agenți care luptă împotriva diverselor atacuri teroriste din Statele Unite. Fiecare episod prezintă evenimentele petrecute pe o durată de 60 de minute. (n.tr.)

se aflau pe podea. Ziare. Becuri. Circuite de calculator. Cabluri. O revistă *Runner's World.*

În loc de decoraţiuni, hărţi cu Caraibe, Mexic, Canada şi America Centrală, precum şi harta Irakului şi câteva postere OSHA[1], avertizând despre primejdia de a ridica greutăţi mari cu spinarea îndoită şi de a nu bea suficientă apă în zilele fierbinţi.

Înăuntru era semiîntuneric, becurile din tavan fiind rareori aprinse. Ca şi cum secretele ar fi fost mai bine păstrate pe lumină slabă.

Oricum, meschinăria biroului era trecută cu vederea datorită a ceea ce se afla în cealaltă jumătate a containerului: staţia de operare a UAV-urilor, vizibilă printr-un perete de sticlă groasă.

Bărbaţii şi femeile precum Barry Shales, piloţii şi operatorii de radar numeau staţia de operare „cockpit", lucru care nu părea să deranjeze pe nimeni, deşi folosirea cuvântului „dronă" era descurajată. Poate că „vehicul aerian fără pilot" suna mai sofisticat sau mai inofensiv. Această denumire era categoric mai bună – din punctul de vedere al relaţiilor publice – decât felul în care numeau între ei UAV-urile cei care le dirijau: JDS, adică Jigodiile De Sus.

Purtând pantaloni negri şi o cămaşă în carouri albastre, cu mâneci scurte şi fără cravată, zveltul Barry Shales stătea într-un confortabil fotoliu din piele bej, cu capitonaj gros, care semăna mai degrabă cu acela al căpitanului Kirk din *Star Trek* decât cu un scaun din cockpitul unui avion cu reacţie. În faţa lui se afla un pupitru de control de 90 pe 45 de centimetri, plin de clapete, butoane, comutatoare şi cadrane de afişare a

[1] Occupational Safety and Health Administration (n.tr.)

informațiilor, plus două joystickuri. Deocamdată, nu le atingea. UAV N-397 zbura pe pilot automat.

Dirijarea de către computer era procedura standard în această etapă a îndeplinirii unui ordin de executare a unei sarcini speciale, care presupunea aducerea aparatului în apropierea țintei. Pe Shales nu-l deranja să fie copilot în această fază. Astăzi, avea probleme de concentrare. Se gândea întruna la misiunea anterioară.

Cea în legătură cu care SNSO greșise atât de tare...

Își aminti de informațiile despre chimicalele pentru bomba lui Moreno – nitrometan, motorină, fertilizator –, care urmau să transforme sediul AmPet din Miami într-un crater fumegând. De informațiile conform cărora Moreno plănuia atacuri în America, vizând agresarea violentă a cetățenilor. De informațiile cum că activistul făcea recunoașteri la ambasadele din Mexic și Costa Rica, plănuind să le arunce în aer.

Ei fuseseră atât de siguri...

Și greșiseră atât de tare.

Greșiseră și în privința evitării existenței victimelor colaterale. De La Rua și bodyguardul.

Principalul rost al programului Long-Range Rifle de la SNSO era minimizarea – în mod ideal eliminarea – producerii de victime colaterale, lucru imposibil atunci când se trăgea cu rachete.

Și ce se întâmplase prima dată când fusese folosit într-o misiune reală? Muriseră oameni nevinovați.

Shales manevrase perfect UAV-ul, făcându-l să zboare la punct fix deasupra apelor din Clifton Bay, în Bahamas, ochind printre frunzele unui copac și având o imagine clară, în infraroșu și cu ajutorul radarului, a lui Moreno, confirmând de două ori că el era, compensând acțiunea

vântului și înălțimea și trăgând doar când ținta se aflase singură în fața ferestrei.

Shales știuse în inima lui că numai Moreno avea să moară.

Dar existase acel mic aspect la care nu se gândise, la care nimeni nu se gândise: geamul.

Cui să-i treacă prin cap că sticla putea fi atât de letală?

Nu era vina lui... Dar, dacă asta credea, dacă era de părere că nu se făcea vinovat de nicio greșeală, atunci de ce își petrecuse noaptea trecută la toaletă, vomitând?

„E doar o mică problemă la stomac, iubito... Nu, nu, sunt în regulă."

Și de ce îi era tot mai greu să adoarmă?

De ce era din ce în ce mai preocupat, mai agitat, mai chinuit?

În mod curios, deși operatorii de drone erau probabil militarii combatanți cei protejați fizic, numărau printre cele mai mari rate ale depresiilor și ale stresului postraumatic din armată și din serviciile naționale de securitate. Să stai în fața unei console video din Colorado sau din New York și să ucizi pe cineva aflat la 10 000 de kilometri depărtare, iar apoi să-ți iei copiii de la gimnastică sau de la fotbal, să iei cina și să te instalezi comod pentru a te uita la *Dansând cu stelele* în cămăruța ta personală din casa aflată în suburbii era incredibil de bulversant.

Mai ales în condițiile în care soldații care îți erau colegi rezistau cu greu în deșert sau erau făcuți fărâme de exploziile dispozitivelor improvizate.

„În regulă, aviatorule, își spuse el, așa cum făcuse mai tot timpul în ultima vreme, concentrează-te! Ești în misiune. O misiune OESS."

Privi cele cinci monitoare de calculator. Cel aflat exact în fața lui, având fundalul negru plin de linii verzi, casete și litere, era o reprezentare a instrumentelor tipice dintr-un avion, afișând orizontul artificial, viteza față de aer, viteza față de sol, cursul, datele NAV/COM-ului, datele GPS-ului, nivelul de combustibil și diverse informații despre motor. Deasupra se afla o hartă tradițională a terenului, una publicată de Rand McNally[1]. Un monitor pentru informații – vreme, mesaje și alte rapoarte de comunicare – era plasat în stânga-sus.

Dedesubt se afla un ecran care putea trece de la imaginea transmisă de un radar normal la cea furnizată de unul cu apertură sintetică. În dreapta, la nivelul ochilor, se vedea imaginea la rezoluție înaltă transmisă de camera din dronă – în clipa aceea, o filmare de zi, dar exista, desigur, și posibilitatea vederii nocturne.

Acum, se vedea deșertul cafeniu-cenușiu derulându-se jos.

Încet, totuși. Dronele nu erau avioane F-16.

Pe un alt panou metalic, aflat sub monitoare, se aflau comenzile armelor. Acesta nu avea aceleași ecrane sofisticate, dar era negru și funcțional, puțin zgâriat.

În multe misiuni cu drone din lume, mai ales din zonele de luptă, echipajul consta dintr-un pilot și un operator radar. Însă la SNSO, UAV-urile erau pilotate solo. Aceasta era ideea lui Metzger și nimeni nu știa exact ce anume o inspirase. Unii credeau că motivul era limitarea numărului de oameni care știau despre programul de sarcini speciale, minimizând astfel riscul de a se produce scurgeri de informații.

[1] Editură specializată în publicarea de hărți, atlase, ghiduri de călătorie etc. (n.tr.)

Totuşi, Shales credea că motivul era altul: directorul SNSO avusese în vedere impactul emoţional al acestor misiuni şi dorea să-i supună pe cât mai puţini oameni posibil la stresul generat de asasinatele OESS. Se ştia că unii angajaţi cedaseră nervos. Iar asta putea avea consecinţe serioase pentru ei, pentru familiile lor... şi pentru program, firește.

Barry Shales privi cadranele. Apăsă un buton şi observă că alte câteva leduri se aprinseră. Apoi vorbi în microfon:

– UAV 397 către centrul Texas.

I se răspunse instantaneu:

– Spune, 397.

– Sistemul de armament verde.

– Recepţionat.

Se lăsă pe spate şi un alt gând îi veni în minte. Metzger îi zisese că cineva „verifica" ordinul referitor la Moreno. Îi ceruse detalii, dar şeful lui zâmbise şi îi spusese că era doar o formalitate. Avea el grijă de tot. Avea oameni care luau măsuri de precauţie. Nu avea de ce să fie îngrijorat. Shales nu fusese satisfăcut de explicaţie. Orice zâmbet al lui Metzger stârnea suspiciuni.

Shales simţi acelaşi val de furie copleşitoare despre care el – despre care *toţi* – ştia că avea să fie motivul distrugerii directorului SNSO. *Cine* făcea verificări? Poliţia, Congresul, FBI-ul?

Iar apoi, lovitura. Metzger îi spusese că ar fi trebuit să-şi ia nişte măsuri de precauţie.

– Cum ar fi?

– Ţine minte doar că ar fi mai bine dacă ar exista mai puţine... ei bine, „dovezi" este un cuvânt atât de dur... Dar înţelegi ce vreau să zic.

Şi în clipa aceea Shales decisese să nu şteargă informaţiile din telefonul pe numele Don Bruns care îi fusese dat. Toate datele – şi e-mailurile, şi mesajele către şi de la Metzger – erau criptate, dar Shales decisese că ar fi fost prudent ca dovezile să *nu* dispară. De asemenea, printase zeci de documente şi le scosese pe furiş din sediul SNSO.

O poliţă de asigurare.

Iar faptul că se simţise obligat să-şi ia aceste măsuri de siguranţă îl făcuse să gândească: „La naiba, poate că e vremea să ies din această afacere dementă". Shales avea 39 de ani, o diplomă de la Academia Forţelor Aeriene Militare şi două diplome postuniversitare în inginerie şi ştiinţe politice. Se putea duce oriunde.

Sau nu putea?

Cu un astfel de CV?

În plus, ideea de a nu-şi mai apăra ţara era aproape insuportabilă.

„Dar cum îmi ajut ţara ucigând accidental un jurnalist faimos şi un bodyguard conştiincios în timp ce îmi îndeplinesc misiunea de a-l asasina pe un gură-spartă enervant, dar nevinovat? Cum e cu...?"

– Centrul Texas către 397.

Ca şi cum ar fi acţionat un comutator. Barry Shales se concentră la maximum.

– 397.

– Mai ai zece minute până la ţintă.

Centrul de comandă al operaţiunii de lângă Fort Hood ştia exact unde se afla drona lui.

– Recepţionat.

– Condiţiile de vizibilitate?

Aruncă o privire spre monitorul din dreapta.

– O pâclă uşoară, dar se vede destul de bine.

– Spre cunoştinţa ta, 397, supravegherea de la sol raportează că ţinta este singură în clădire. Persoana care a sosit cu o oră în urmă a plecat.

„Ţinta..."

– Recepţionat, Centrul Texas. Preiau controlul aparatului, rosti Shales decuplând pilotul automat. Mă apropii de spaţiul aerian al aeroportului Lucio Blanco International.

Aeroportul din Reynosa.

– Controlul traficului aerian a fost anunţat în privinţa rutei de zbor.

– Recepţionat. Cobor la 600 de metri. DAM activat.

Deflectoarele audio ale motorului reduceau nivelul decibelilor motorului dronei până la o zecime din volumul normal al sunetului. Acestea puteau fi folosite doar o scurtă perioadă de timp, întrucât determinau supraîncălzirea motorului şi, implicit, o pierdere de putere ce putea fi primejdioasă pe vreme rea. Totuşi, cerul era acum senin şi practic nu exista vânt care să afecteze aparatul.

Cinci minute mai târziu, Shales duse drona 397 la circa 500 de metri deasupra şi la 800 de metri pe orizontal faţă de casa conspirativă în care al-Barani Rashid plănuia sau poate chiar îşi construia bomba.

– Zbor la punct fix.

Mişcă uşor joystickul.

Shales trimise o rază laser spre casa conspirativă.

– Confirm coordonatele.

Longitudinea şi latitudinea raportate de el aveau să fie comparate – pentru siguranţă – cu cele stocate în calculatorul principal al SNSO pentru ţinta respectivă.

– Centrul Texas către 397. Datele se potrivesc. Ţinta este confirmată. Care este PIN-ul tău?

Shales recită cele zece cifre ale numărului de identificare personală, confirmând că era cine se presupunea că este și că era autorizat să tragă această rachetă spre acea țintă.

– Identificare pozitivă, 397. Lansarea încărcăturii este autorizată.

– Recepționat. 397.

Ridică acoperitoarea comutatorului de armare a rachetei Hellfire și apăsă butonul.

Shales privi cu atenție imaginea casei conspirative. Totuși, nu apăsă încă butonul de lansare.

Se uită la ferestre, la uși, la coșul de pe acoperiș, la dârele de praf de pe alee, la un cactus. Căutând un semn. Căutând un indiciu cum că ar trebui să lanseze racheta letală.

– 397, ai recepționat. Lansarea încărcăturii este autorizată.

– Confirmat, Centrul Texas. 397.

Trase adânc aer în piept.

Gândi: „Moreno..."

Apoi ridică al doilea capac, de deasupra butonului de lansare, pe care îl apăsă.

Nu se auzi niciun sunet, dar imaginea se legănă puțin când racheta de 50 de kilograme fu lansată de pe UAV. Un led verde confirmă eliberarea ei. Un altul, aprinderea.

– Încărcătura a plecat, Centrul Texas. 397.

– Recepționat.

Cu cel mai plat ton posibil.

Shales nu mai avea nimic de făcut acum, în afară de a privi cum casa conspirativă dispare într-o izbucnire de flăcări și de fum. Își îndreptă privirea spre filmarea video.

Văzu uşa din spate deschizându-se şi doi oameni ieşind în curtea dintre casă şi garaj. Rashid era unul dintre ei. Celălalt era un adolescent. Schimbară câteva cuvinte şi începură să joace fotbal.

CAPITOLUL 70

Barry Shales simţi şocul ca pe o lovitură fizică.

Îşi rupse unghia când îşi repezi degetul şi apăsă butonul roşu din mijlocul panoului de control al armamentului, etichetat simplu: „STOP".

Acesta trimise un semnal care dezarmă focosul rachetei Hellfire. Însă racheta încă era o masă ucigaşă de metal şi de combustibil îndreptându-se cu o viteză de 1 500 de kilometri pe oră spre o clădire, cu o acurateţe nu tocmai perfectă. Putea foarte uşor să-i ucidă pe toţi cei aflaţi înăuntru, chiar dacă explozibilul nu avea să fie detonat.

Shales apăsă butonul pilotului automat al dronei şi anulă controlul automat al rachetei, preluând controlul cu ajutorul unui mic trackball[1] de pe panoul de comandă al armamentului.

O cameră se afla în botul rachetei, nu departe de încărcătura explozivă, dar – la viteza aceea şi având în vedere rezoluţia marginală a lentilelor – proiectilul nu putea fi ghidat cu mare precizie. Shales nu se putea baza decât pe radarul dronei şi pe un feedback de la controlul

[1] Bilă dispusă între două role plasate perpendicular, care translatează mişcarea bilei în mişcări pe orizontală şi pe verticală, pe ecran (n.tr.)

mexican al traficului aerian pentru a îndepărta cilindrul ucigaş de casa conspirativă.

Se uită la monitorul din dreapta – camera dronei, care încă era îndreptată spre jucătorii de fotbal. Îl văzu pe Rashid oprindu-se şi ridicându-şi privirea spre cer. Îngustându-şi ochii. Probabil că auzise ceva sau poate că zărise o licărire.

Adolescentul, care tocmai fusese pe cale să lovească mingea prăfuită, se opri şi el, privindu-l precaut pe arab.

Barry Shales văzu o fetiţă apărând în spatele lor şi rămânând în pragul uşii casei conspirative. Zâmbea.

– Centrul Texas către 397, am văzut devierea cursului încărcăturii. Te rog, informează.

Shales ignoră transmisiunea şi se concentră asupra încercării de a îndepărta racheta Hellfire, care era de două ori mai rapidă decât un avion de linie, de zona populată din preajma ţintei. Nu era uşor. Această parte a oraşului Reynosa nu era la fel de populată precum cea din est, dar tot existau destule case şi sedii de firme, şi trafic. Radarul îi oferi o imagine clară a avioanelor din apropiere, pe care Shales le putu evita, dar nu-i spuse ce se afla la sol – iar el acolo trebuia să prăbuşească racheta. Şi asta rapid, înainte de terminarea combustibilului, ceea ce ar fi dus la pierderea controlului.

– 397? Recepţionezi?

Apoi, imaginea dispăru de pe micul ecran unde apărea filmarea camerei din bot, racheta intrând în pâclă. Shales pilota orbeşte.

– Doamne, Iisuse...

Cuvinte pe care Barry Shales, care se ducea la biserică în fiecare duminică împreună cu soţia şi cu cei doi băieţi, nu le rostea cu mare uşurinţă.

– 397, sunt Centrul Texas. Te rog, informează.

Shales se gândi furios: „Te informez că ar fi cazul să te duci la dracu'."

Pâcla se sparse pentru o clipă, iar el văzu că racheta se îndrepta direct spre un ansamblu rezidențial.

Nu, nu...

O mișcare fină a trackballului schimbă cursul rachetei și mai mult spre vest.

Pâcla reveni.

Aruncă o privire spre radar. Terenul era cartat, dar nu era o imagine din satelit, ci abia dacă semăna cu o hartă tradițională, neoferind niciun indiciu legat de ce se afla la sol în fața rachetei Hellfire.

Mai rămăseseră câteva secunde până la terminarea combustibilului, iar cilindrul mortal avea să lovească pământul. Dar unde? În dormitorul unui copil, într-un spital, într-o clădire de birouri plină de oameni?

Apoi, lui Shales îi veni o idee. Luând mâna o clipă de pe trackball, tastă rapid ceva la computerul din fața lui.

Pe monitorul cu informații din stânga-sus, apăru Firefoxul. Acest lucru era complet împotriva procedurii. Nu aveai voie să folosești un browser comercial în centrul de control de la sol în vreme ce o dronă era operațională. Însă Shales nu găsi altă variantă. Într-o clipită intră în Google Maps și deschise imaginea prin satelit. Pe ecran apăru o imagine a terenului din jurul orașului Reynosa – case, vegetație, drumuri, magazine.

Plimbându-și privirea de la imaginea de pe radar la hartă, identificând drumurile și alte repere, estimă locația rachetei.

Hristoase! Era exact deasupra unui alt complex rezidențial, aflat la nord-vest de Reynosa. Dar, conform

Google, la vest era o mare zonă pustie – un deşert bej şi galben.

– UAV 3...

Shales îşi smulse căştile de la urechi şi le azvârli aiurea.

Mâna dreaptă îi reveni pe trackball.

Uşurel, uşurel – fir-ar să fie, era atât de uşor să virezi prea mult.

Mutându-şi privirea de la radar la Google, văzu că racheta Hellfire se îndepărta de case. În curând, avea să se îndrepte spre vest, către pustiul promis de harta prin satelit. Camera din botul rachetei filma în continuare doar pâclă.

Apoi, altitudinea şi viteza începură să scadă rapid. Combustibilul se terminase. Shales nu mai putea face nimic – pierduse controlul rachetei. Se lăsă pe spate şi îşi şterse mâinile de pantaloni. Privi monitorul pe care apărea filmarea camerei din botul rachetei. Nu se vedea decât pâcla.

Indicatorul de altitudine arătă 450 de metri.

204.

180...

Ce avea să vadă când racheta Hellfire urma să se izbească de pământ? Deşert pustiu? Sau un autobuz cu elevi plecaţi în excursie cu şcoala? Fermieri privind îngroziţi spre obiectul care se prăbuşea peste ei?

Apoi pâcla se risipi, iar Shales văzu clar încotro se îndrepta racheta.

Oricât de zgomotos şi de spectaculos ar fi fost impactul produs la 2 900 de kilometri distanţă, în Camera ucigaşă de la SNSO se văzu doar o simplă şi tăcută schimbare de imagine: o câmpie aridă cu praf şi tufe deveni un ecran

plin de purici albi și negri, ca acela al unui televizor atunci când o furtună rupe cablul.

Shales reveni la comenzile dronei și decuplă pilotul automat. Privi monitorul pe care apărea filmarea camerei dronei, încă îndreptată spre curtea casei conspirative. Copiii erau tot acolo. Băiatul – probabil fratele – lovea cu delicatețe mingea în direcția fetiței, care o urmărea ca un terier hotărât. O femeie stătea în pragul ușii și îi privea fără să zâmbească.

„Doamne, Iisuse!" repetă el fără să se întrebe sau să-i pese cine erau sau cum de ajunseseră să se afle în casa conspirativă, despre care spionajul „impecabil" îi asigurase că era ocupată doar de un terorist.

Micșoră imaginea.

Ușa garajului era deschisă. Rashid plecase. Normal că plecase. Privirea îngrijorată de mai devreme îi spusese lui Shales că teroristul bănuia ce se petrecea.

Culese căștile de jos și le puse pe cap. Băgă la loc mufa.

– ... nezi, 397?

– 397 către Centrul Texas, se răsti el. Misiune abandonată conform deciziei operatorului. Întoarcere la bază.

CAPITOLUL 71

– Vrei niște scotch? întrebă Rhyme din mijlocul salonului său, stând lângă un microscop comparator. Cred că ai nevoie.

Ridicându-și privirea de la biroul ei din colțul camerei, unde își strângea dosarele, Nance Laurel se răsuci spre Rhyme, încruntarea frunții formând o cută în machiaj. El bănui că avea să urmeze o predică despre cât de neprofesionist era să bei la serviciu.

– Ce distilerie? întrebă Laurel.

– Glenmorangie. 12 sau 18 ani.

– N-ai ceva cu miros de turbă[1]? întrebă ea, spre și mai marea lui surpriză.

Ca și spre surprinderea lui Sachs, care era și amuzată, din câte își dădea el seama văzând zâmbetul slab de pe chipul partenerei lui.

– Nu. Încearcă-l, o să-ți placă.

– Bine. Cel de 18 ani. Natural. Cu un strop de apă.

Rhyme apucă sticla și turnă neîndemânatic. Ea își turnă singură apa. Brațul lui bionic nu era suficient de precis.

– Sachs? întrebă el apoi.

[1] Whisky-ul din Islay are un miros înțepător, ca de iod și de turbă arsă (n.tr.)

– Nu, mulţumesc. O să-mi iau altceva.

Organiza pungile şi cutiile cu probe, care – chiar şi atunci când se alegea praful de cazuri – trebuiau să fie meticulos catalogate şi depozitate.

– Thom şi Mel?

Tehnicianul spuse că lui îi ajungea cafeaua. Şi Thom refuză. În ultima vreme, începuse să-i placă cocktailul Manhattan cu bourbon, dar îi explicase lui Rhyme că băuturile pentru a căror preparare e nevoie de o reţetă trebuie savurate în weekend, când e de presupus că nu va apărea nicio treabă de făcut care să te deranjeze.

Thom scoase o sticlă de Chardonnay franţuzesc, din frigiderul în care erau adesea păstrate probe de sânge şi de ţesut. I-o arătă lui Sachs şi ea rosti:

– Mi-ai citit gândurile.

El deschise sticla şi turnă.

Rhyme sorbi din whisky-ul aromat.

– E bun, nu?

– Este, fu de acord Laurel.

Rhyme reciti scrisoarea despre renunţarea lui Moreno la cetăţenia americană. Era la fel de furios ca Laurel din pricina acestei chichiţe, care făcuse cazul să deraieze.

– Chiar atât de mult ura această ţară, întrebă Pulaski, încât să renunţe la cetăţenie?

– Aşa se pare, spuse Laurel.

– Haideţi, băieţi şi fete, îi dojeni Rhyme, sorbind apoi din whisky. Ei au câştigat runda asta. Sau prima repriză. Indiferent ce clişeu de exprimare sau metaforă combinată vă place. Dar noi tot mai avem un criminal, după cum ştiţi. Pe Subnecul 516, care este responsabil

pentru bomba de la cafenea şi pentru uciderea Lydiei Foster. Acestea sunt cazuri de infracţiuni majore. Lon Sellitto ni le va atribui pentru a ne ocupa de ele.

– Totuşi, nu va fi cazul meu, rosti Nance Laurel. Mi s-a spus să revin la cazurile mele obişnuite.

– Ăsta-i un rahat, se răsti Ron Pulaski, surprinzându-l pe Rhyme cu vehemenţa lui. Moreno este aceeaşi persoană care era şi atunci când a fost împuşcat – o victimă inocentă. Ce dacă nu era cetăţean american?

– Chiar că-i un rahat, Ron, zise Laurel cu o voce mai mult resemnată decât furioasă. Exact aşa este.

Îşi termină whisky-ul şi se apropie de Rhyme. Apoi îi strânse mâna şi zise:

– A fost un privilegiu să lucrez cu tine.

– Sunt sigur că o vom mai face.

Un zâmbet slab. Dar ceva din tristeţea insuportabilă a expresiei sale îi spuse lui Rhyme că ea credea de fapt că viaţa ei ca procuror se sfârşise.

– Hei, vrei să luăm masa împreună cândva? îi zise Sachs. Putem bârfi despre guvern. Apoi adăugă în şoaptă, dar Rhyme o auzi: Şi despre bărbaţi.

– Mi-ar face plăcere. Da.

Făcură schimb de numere de telefon, după ce Sachs verifică din nou care era noul ei număr. În ultimele câteva zile, cumpărase o jumătate de duzină de cartele preplătite.

Apoi, procurora îşi aranjă cu grijă documentele, folosind agrafe de birou şi post-ituri pentru a delimita categoriile relevante.

– Vă voi trimite copii pentru cazul subnecului.

Femeia cea scundă își luă servieta într-o mână și geanta în cealaltă, iar după ce aruncă o ultimă privire prin încăpere – fără să mai spună nimic –, ieși pe ușă, în timp ce tocurile ei solide clămpăneau pe lemn, apoi pe marmura din hol.

Și dispăru.

CAPITOLUL 72

Jacob Swann decise cu un oarecare regret că n-o putea viola pe Nance Laurel înainte de a o ucide.

Ei bine, *putea.* Şi o parte din el chiar dorea asta. Dar n-ar fi fost înţelept – la asta se referea. O agresiune sexuală lăsa mult prea multe probe. Să le minimizeze pe cele lăsate cu ocazia unei crime era suficient de greu – trebuia să se asigure că nu rămâneau sudoare, lacrimi, salivă, fire de păr şi o parte dintre miile de celule ale pielii care se descuamează zilnic, pentru a fi găsite de vreun criminalist conştiincios.

Nemaivorbind de amprentele din *interiorul* mănuşilor de latex sau de cele care rămâneau pe piele.

Avea nevoie de o altă opţiune.

În clipa aceea, Swann se afla într-un restaurant de pe Henry Street, vizavi de blocul din Brooklyn în care era situat apartamentul procurorei, la etajul patru. Sorbea tacticos dintr-o cafea cubaneză dulce-amară.

Cercetând din priviri blocul lui Laurel, observă că nu era o clădire cu portar. Bine, îşi spuse el.

Swann decisese că *acum* putea să camufleze motivul real al crimei. Pe lângă faptul că îi punea sub acuzare pe americanii patrioţi care îi ucideau pe trădători, Laurel trimisese mulţi violatori în puşcărie. Îi studiase dosarul

de condamnări – extrem de impresionant – şi aflase că printre cei închişi de ea se aflau zeci de violatori şi molestatori în serie. Unul dintre suspecţi s-ar fi putut hotărî foarte bine să se răzbune după eliberarea sa. Sau o rudă a vreunui deţinut ar fi putut s-o facă.

Trecutul ei îi putea veni de hac.

Da, primise de la sediu vestea că ancheta în cazul Moreno fusese suspendată. Dar asta nu însemna că nu putea fi reluată. Laurel era genul care era în stare să renunţe la serviciul său pentru guvern şi să înceapă să scrie scrisori şi articole pentru ziare sau online în legătură cu cele întâmplate sau despre SNSO şi despre programul OESS de asasinate.

Era mai bine dacă dispărea. Şi, oricum, Swann pusese o bombă în Mica Italie şi înjunghiase o interpretă şi un şofer de limuzină. Dacă nu altceva, Laurel putea fi solicitată să dea o mână de ajutor la investigarea acestor crime. El o voia moartă şi toate dosarele ei distruse.

Începu să fantazeze. Nu despre sex, ci despre înscenare, pe care el o aborda ca pe o reţetă. Plănuire, pregătire, executare. Avea să intre prin efracţie în apartamentul ei, s-o doboare cu o lovitură în cap (nu în gât, pentru a nu se face vreo legătură cu domnişoara Lydia Foster), să-i sfâşie hainele şi să se asigure că pe sânii şi pe vintrele ei aveau să rămână hematoame grave (nu muşcături, cu toate că era tentat, însă exista acel enervant ADN). Apoi, avea să o ucidă în bătaie şi să o penetreze cu un obiect.

Nu avea timp să se ducă într-un magazin cu obiecte pentru adulţi de genul celor în care se aflau cabine unde puteai urmări filme porno, pentru a face rost de ADN-ul cuiva ca să-l planteze pe corpul ei. Dar furase nişte lenjerie pătată şi ruptă, de o dimensiune potrivită unui

adolescent, dintr-un tomberon din spatele unui bloc cu apartamente ieftine aflat nu departe. Va avea grijă ca fibre din acel chilot să ajungă sub unghiile ei şi spera că tânărul se masturbase la un moment dat în ultimele câteva zile. Era probabil.

Asta ar fi reprezentat o probă suficientă.

Îşi cufundă limba în cafea. Se bucură de senzaţia intensă resimţită în toată gura. Se gândi la mitul care spunea că diferitele gusturi sunt simţite de părţi diferite ale limbii: sărat, acru, dulce, amar. Sorbi din nou. Uneori, Swann folosea cafea la gătit – făcuse un sos mexican tip mōlli pentru carne de porc, cu 80% cacao şi espresso. Fusese tentat să-l înscrie într-un concurs, dar se decisese apoi că nu era o idee bună să se afişeze prea mult în public.

Tocmai revedea planul legat de Nance Laurel când o zări.

Procurora apăruse pe partea cealaltă a străzii, de după colţ. Purta un costum bleumarin şi o bluză albă. În mâinile mici şi dolofane avea o servietă maro demodată şi ponosită şi o geantă mare. Se întrebă dacă vreuna dintre ele fusese primită cadou de la tatăl sau de la mama ei, care erau amândoi avocaţi, după cum aflase Swann. Mama era avocat din oficiu. Tatăl, avocat al săracilor.

Swann reflectă că amândoi făceau fapte bune, ajutau societatea. La fel ca bondoaca lor fiică.

Laurel mergea cu privirea coborâtă, făcând eforturi pentru a căra geanta cu dosare. Cu toate că faţa ei era precum o mască enigmatică, acum se zărea o vagă urmă de deprimare, aşa cum gustul pătrunjelului italian în supă este sugerat, nu evident. Spre deosebire de îndrăzneţul coriandru.

Fără îndoială, motivul supărării era renunțarea la cazul Moreno. Lui Swann aproape că îi păru rău pentru ea. Obținerea unei condamnări în acest caz ar fi fost o piatră prețioasă pe coroana ei, dar acum revenise la ocupația de a-i trimite la închisoare pe José, Shariq, Billy și Roy, pentru droguri, violuri și arme.

„N-am fost eu. Nici vorbă. Nu știu, omule, nu știu de unde au apărut, zău..."

Numai că nu se va mai ocupa de asemenea cazuri.

După noaptea aceea, nu va mai face nimic. Va fi rece și nemișcată ca o bucată de fileu.

Nance Laurel își găsi cheile și descuie ușa din față, apoi păși înăuntru.

Swann avea să-i lase 10-15 minute. Timpul necesar pentru ca ea să lase garda jos.

Duse la nas ceșcuța, inhală, apoi își vârî din nou limba în lichidul cald.

CAPITOLUL 73

– Ce ştim despre ultimul dintre cei zece mici indieni ai noştri? întrebă absent Lincoln Rhyme.

Lovitura pe care le-o dăduse informaţia despre cetăţenia lui Moreno o înfrânsese pe Nance Laurel, dar lui nu făcuse decât să-i amplifice dorinţa de a vâna.

– Nu-mi pasă ce vrea Albany-ul, Sachs, eu îl vreau pe subnecul nostru. 516 este prea primejdios pentru a rămâne în libertate. Ce ştim? Se uită la panourile pe care erau prezentate probele, apoi continuă: În regulă, ştim că 516 a fost în Bahamas în preajma datei când s-a tras. Ştim că a ucis-o pe studenta-prostituată Annette Bodel. Ştim că a pus o bombă pentru a elimina pista care putea duce la informator. Ştim că a ucis-o pe Lydia Foster. Ştim că a urmărit-o pe Sachs prin oraş. Cum ne putem folosi de toate astea? Sachs!

– Ce-i?

– Ce-i cu celălalt şofer, cel pe care Moreno îl folosea de obicei? Ai luat legătura cu el?

– Nu. Nu m-a sunat înapoi.

Acest lucru se întâmpla adesea atunci când poliţia dădea telefon şi – fiindcă nu i se răspundea – îi cerea celui apelat să sune înapoi.

De obicei, asta se întâmpla pentru că oamenii nu doreau să se implice.

Alteori existau alte motive.

Îl mai sună o dată pe şofer şi clătină din cap. Mai dădu un telefon – la Elite Limos, deduse Rhyme. Întrebă dacă primiseră veşti de la angajatul lor. O scurtă conversaţie, după care închise.

– Nu i-a mai sunat după ce a plecat să-şi vadă o rudă bolnavă.

– Să nu crezi asta! S-ar putea să avem o a treia victimă a subnecului nostru. Pulaski, află unde locuieşte. Ia un echipaj de la cea mai apropiată secţie şi duceţi-vă să vedeţi ce-i acolo.

Tânărul ofiţer îşi scoase mobilul şi sună la centrală.

Rhyme se plimbă înainte şi înapoi prin faţa panourilor. Nu credea că avusese vreodată un astfel de caz, în care probele să fie atât de fragmentare şi disparate.

Bucăţele, fărâmiţe, observaţii, schimbări de direcţie la 180 de grade...

Nimic altceva.

La naiba!

Rhyme se îndreptă spre raftul pe care se aflau sticlele de whisky. O luă pe cea de Glenmorangie şi îşi turnă stângaci încă o porţie, apoi puse capacul pe pahar şi sorbi.

– Ce faci? îl întrebă Thom din pragul uşii.

– Ce fac, ce fac? Ei bine, asta-i o întrebare ciudată. De obicei, interogativul „ce" începe o propoziţie care exprimă incapacitatea celui care întreabă de a face vreo deducţie în legătură cu o situaţie. Sorbi o gură zdravănă şi adăugă: Cred că ai irosit o propoziţie perfectă, Thom. Este foarte clar ce fac.

– Deja ai băut prea mult.

– Asta-i o propoziţie declarativă care are mult mai mult sens. Este întemeiată. Nu sunt de acord cu ea, dar este întemeiată logic.

– Lincoln!

Thom se apropie de el. Rhyme se uită urât la el şi zise:

– Nici prin cap să nu-ţi treacă...

– Staţi! rosti Sachs.

Rhyme presupuse că îi lua partea lui Thom în disputa legată de alcool, însă când se răsuci cu scaunul spre ea, descoperi că ea nu se uita la el sau la asistent, ci la panouri. Se apropie de ele, iar Rhyme observă că nu era crispată de durere şi nici nu şchiopăta. Avea ochii îngustaţi. Aceasta era privirea ei de prădător. O făcea pe femeia cea înaltă să pară înspăimântătoare, iar pentru Rhyme, atrăgătoare.

Puse paharul cu whisky jos. Ochii lui se ridicară spre panouri şi le scană ca un radar. Oare existau acolo nişte fapte care îi scăpaseră? Făcuse ea vreo deducţie pe care el o ratase?

– Vezi ceva legat de 516?

– Nu, Rhyme, şopti ea. E altceva. Cu totul altceva.

CAPITOLUL 74

Nancyann Olivia Laurel stătea pe o canapea din apartamentul ei aflat în Brooklyn Heights, având peste tapițeria albastră o husă JCPenney, ce devenise lucioasă de cât șezuseră pe ea rudele și prietenii, cu ani și ani în urmă.

O moștenire de familie. Erau multe în apartamentul ei. Laurel își aminti o întâmplare. Tatăl ei căutând pe furiș printre pernele canapelei ceva mărunțiș căzut din buzunarele musafirilor. Ea avea cam opt ani, iar când intrase pe neașteptate în cameră, el făcuse din asta o glumă, un joc.

Doar că nu era un joc, iar ea știa asta. Chiar și copiilor le putea fi rușine cu părinții lor.

Încă simțind gustul de scotch ușor afumat, se uită prin casă. Casa ei. Doar a ei. O privi gânditoare. În ciuda – sau poate datorită – mobilierului ros, reciclat, locuința emana confort chiar și într-o zi urâtă ca aceea. Muncise din greu pentru a o face să devină astfel. Pereții acoperiți cu zeci de straturi de vopsea, primul fiind probabil de pe vremea lui Teddy Roosevelt, aveau o nuanță crem. Ca decorațiuni, avea un aranjament de flori din mătase luat de la un târg meșteșugăresc din Chelsea, o coroniță cu flori de toamnă cumpărată din piața fermierilor aflată în Union Square, dar și câteva obiecte de artă. Avea

tablouri şi schiţe, unele originale, dar şi câteva gravuri, toate ilustrând scene care rezonau cu personalitatea ei – cai, ferme, cursuri de apă cu maluri stâncoase, naturi statice. Habar n-avea de ce o atrăgeau. Însă îşi dăduse seama instantaneu că îi plăceau, aşa că le cumpărase dacă reuşise să facă rost de bani. Nişte piese din lână de alpaca – ca nişte dreptunghiuri colorate – atârnau pe pereţi. Laurel se apucase de croşetat cu câţiva ani în urmă, dar nu găsise timpul sau înclinaţia de a termina eşarfele pentru nepoatele prietenilor.

„Şi acum ce fac?" se întrebă ea.

„Şi acum ce...?"

Ceainicul şuiera. Şuiera de ceva vreme. Strident. Deveni brusc conştientă de prezenţa acestuia. Se duse în bucătărioară şi puse un pliculeţ cu ceai de măceşe în cană – care era bleumarin pe dinafară şi albă pe dinăuntru, asortându-se cu ţinuta ei, după cum îşi dădu seama.

Ar fi trebuit să se schimbe.

Mai târziu.

Laurel privi ceainicul vreme de un minut întreg. Stinse focul, dar nu turnă lichidul clocotit. Se întoarse pe canapea.

Şi acum ce?

Acesta era cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Dacă ar fi reuşit să obţină condamnarea lui Metzger şi a lui Barry Shales, ei bine, asta ar fi fost fantastic. I-ar fi schimbat viaţa. Nici nu se putea descrie importanţa pe care o căpătase acest caz pentru ea. Îşi aminti că, pe când urma Facultatea de Drept, fusese fascinată de poveştile marilor oameni din sistemul de justiţie american – avocaţi, procurori şi judecători. Clarence Darrow, William O. Douglas, Felix Frankfurter, Benjamin

Cardozo, Earl Warren... şi atât de mulţi alţii. La Louis D. Brandeis se gândea adesea.

„Constituţia este probabil cel mai mare experiment uman..."

Nimic nu era mai minunat decât maşinăria justiţiei, iar ea dorea din tot sufletul să facă parte din ea, să lase propriile amprente în justiţia americană.

În ziua ceremoniei de absolvire a Facultăţii de Drept, se mândrise cel mai mult. Îşi aminti cum privise audienţa. Tatăl ei fusese singur. Asta pentru că mama susţinea un caz la Curtea de Apel din Albany – cea mai înaltă instanţă de apel a statului –, încercând să anuleze condamnarea pentru crimă a unui om al străzii.

Laurel nu putea descrie cât de onorată se simţise fiindcă mama ei *nu* fusese prezentă în ziua aceea.

Cazul Moreno urma să fie modul ei de a valida astfel de sacrificii. În regulă, şi de a-şi face un nume. Amelia o nimerise bine când îi descoperise intenţia de a se orienta spre politică. Ambiţia rămăsese, chiar dacă numele ei nu ajunsese pe niciun buletin de vot.

Şi, chiar dacă ar fi pierdut cazul împotriva lui Metzger, tot ar fi avut succes într-un fel. Camera ucigaşă de la SNSO ar fi fost expusă. Iar acest lucru ar fi putut să fie suficient pentru a distruge definitiv programul asasinatelor. Presa înfometată şi congresmeni şi mai lihniţi s-ar fi năpustit ca muştele asupra SNSO.

Ea ar fi fost sacrificată – cariera i s-ar fi sfârşit –, dar măcar s-ar fi asigurat că adevărul despre crimele comise de Metzger ar fi fost dezvăluit.

Dar acum asta? Şeful ei închidea cazul? Nu, nimic bun nu putea ieşi din acest lucru.

Presupunea că informatorul dispăruse şi că nu aveau să mai fie identificate şi alte victime de pe listă. „Îmi pare rău, domnule Rashid."

Care era viitorul ei? Laurel râse când se gândi la această întrebare. Se întoarse în bucătărie, iar de data aceasta chiar îşi pregăti o cană cu ceai. Adăugă două cubuleţe de zahăr, pentru că ceaiul de măceşe era acrişor. Viitorul, da: o perioadă în care nu va mai avea serviciu şi pe care şi-o va petrece urmărind *Seinfeld* în reluare şi mâncând câte o porţie de mâncare congelată Lean Cuisine sau, la naiba, şi câte două. Câte un pahar de vin Kendall-Jackson în plus. Şah pe calculator. Apoi, interviuri. Apoi, o slujbă la o mare firmă de pe Wall Street.

Inima i se frânse.

Se gândi la David, aşa cum făcea adesea. Mereu. „Treaba este, Nance, că mă presezi să-ţi dau un răspuns. În regulă, ţi-l dau. Eşti ca un fel de învăţătoare pedantă. Ştii ce vreau să spun? Nu mă pot ridica la nivelul tău. Tu vrei ca totul să fie perfect, aşa cum trebuie. Tu corectezi, tu găseşti greşeli. Poftim, îmi pare rău. N-am vrut să zic asta. Tu m-ai făcut s-o spun."

„Uită-l."

„Ai cariera ta."

„Doar că n-o ai."

În biblioteca ei – pe jumătate plină cu cărţi de drept, pe jumătate plină cu romane şi o carte de bucate – se afla o poză cu ea şi David. Amândoi zâmbind.

„Doar că... îmi pare rău, nu ştiu cum să spun asta..."

Mai jos se afla o cutie de şah cu piese de lemn, nu din plastic.

„Arunc-o", îşi zise ea.

„O voi face."

„Nu încă."

În regulă. Destul cu asta. Autocompătimirea era ceea ce vedea la majoritatea perverşilor sexuali şi ucigaşilor, iar ea nu avea de gând s-o lase să i se strecoare în suflet. „Încă mai ai cazurile tale. Apucă-te de treabă. Ea..."

Din hol se auzi un zgomot.

O bătaie, un clic, o bufnitură slabă.

Apoi, nimic.

Doamna Parsons scăpând punga de cumpărături. Domnul Lefkowitz jonglând cu un pudel de jucărie şi cu un baston.

Privi televizorul, apoi cuptorul cu microunde, apoi privi spre dormitor.

„Scote nenorocita aia de informare despre cazul Statul vs Gonzalez şi apucă-te s-o redactezi."

Laurel tresări când auzi soneria. Se duse la uşă.

– Cine este?

– Detectivul Flaherty, NYPD.

Nu auzise niciodată de el, dar în Manhattan existau câteva mii de poliţişti. Laurel se uită pe vizor. Un tip alb cu păr negru, zvelt, îmbrăcat în costum. Avea legitimaţia deschisă, însă ea nu putu decât să întrezărească insigna.

– Cum ai intrat? îl întrebă ea.

– A ieşit cineva. Am sunat la interfon, dar nu mi-a răspuns nimeni. Aveam de gând să las un bilet, dar m-am gândit să sun totuşi la sonerie.

Aşadar, interfonul se stricase din nou.

– În regulă, un minut.

Scoase lanţul şi trase zăvorul, apoi deschise uşa.

Şi abia atunci, în timp ce bărbatul făcea un pas spre ea, se gândi Nance Laurel că ar fi trebuit probabil să-i ceară să strecoare legitimaţia pe sub uşă, pentru a citi ce scria pe ea.

„Dar ce rost are să-mi fac griji? Cazul ăsta s-a încheiat. Nu sunt o ameninţare pentru nimeni."

CAPITOLUL 75

Barry Shales nu era un bărbat mare.

„Compact" era modul în care era descris adesea.

Iar slujba lui era sedentară, el stând mai tot timpul în fața unor ecrane, cu mâinile pe joystickurile UAV-urilor, cu tastatura calculatorului în fața lui.

Dar ridica haltere – pentru că îi plăcea să facă exerciții.

Alerga – pentru că îi plăcea să alerge.

Iar fostul căpitan de aviație militară credea, cu totul nefondat, că mușchii îți răspundeau cu atât mai bine cu cât îți plăcea mai mult să faci exerciții.

Așa că, după ce trecu pe lângă Ruth, asistenta personală a lui Metzger, având un aer alarmant ca un câine de pază, intră în biroul lui Shreve Metzger, își trase un braț înapoi și îl pocni în față pe șeful lui. Bărbatul slăbuț se împletici și se prăbuși.

Cu brațele fluturând, șeful SNSO căzu într-un genunchi. Dosarele alunecară de pe biroul de care încercă să se țină.

Shales se apropie, își trase din nou brațul spre spate, apoi ezită. Prima lovitură fusese suficientă pentru a-i alunga furia, care crescuse în el din clipa în care văzuse partida de fotbal neașteptată dintre ținta pe care primise ordin s-o transforme în molecule și un adolescent, în curtea casei conspirative dintr-o suburbie mexicană prăfuită.

Îşi lăsă pumnul jos şi se dădu în spate. Dar nu simţi nicio pornire să-l ajute pe Metzger să se ridice, aşa că îşi încrucişă braţele şi îl privi cu răceală pe bărbatul şocat, care îşi apăsa o mână pe obraz în timp ce se ridica neîndemânatic, culegând de pe jos dosarele care căzuseră. Shales observă câteva mape cu coperte de pânză care aveau o ştampilă „strict secret" ce nu-i era familiară, deşi nivelul lui de acces la informaţii secrete era stratosferic.

Mai remarcă şi că prima grijă a lui Metzger în clipa aceea nu era lovitura pe care o încasase, ci dosarele strict secrete.

– Barry... Barry.

Se uită dincolo de Shales şi clătină din cap. Şocată, Ruth plana la intrarea în birou, nu foarte diferit de o dronă. Metzger îi zâmbi şi îi arătă uşa. Ea ezită, apoi ieşi şi o închise.

Zâmbetul bărbatului dispăru imediat.

Respirând adânc, Shales se duse la fereastră. Îşi coborî privirea spre falsul container Maersk din parcarea SNSO. Văzând centrul de control din care aproape că ucisese cel puţin trei civili nevinovaţi, furia i se stârni din nou.

Se întoarse spre Metzger. Dar directorul nu se făcu mic şi nici nu ceru îndurare. Nu reacţionă în niciun fel, nici fizic, nici verbal, ci doar îşi atinse obrazul din nou şi studie pata roşie de pe degete.

– Ai ştiut? îl întrebă Shales.

– Despre victimele colaterale de la Reynosa? Nu.

Ca şef al SNSO, probabil că urmărise atacul în timp real.

– Fireşte că nu, zise el.

– O lansasem, Shreve. Hellfire era deja în aer! Ce părere ai de asta? Am fost la zece secunde distanţă de

uciderea unui adolescent, a unei fetițe și a unei femei care probabil că era mama lor. Și naiba știe cine mai era în casă!

– Ai văzut documentația legată de OESS. Supravegherea lui Rashid a fost cât se poate de serioasă. Am avut rapoartele de supraveghere ale DEA și ale federalilor mexicani, care au fost permanent cu ochii pe casă. Nimeni n-a intrat și n-a ieșit timp de o săptămână. Cine stă ascuns în casă vreme de șapte zile, Barry? Ai mai auzit vreodată așa ceva? Eu nu. Metzger se așeză și continuă: La naiba, Barry, nu suntem Dumnezeu. Și fundul meu a fost în joc, să știi. Dacă ar fi murit și altcineva, asta ar fi însemnat sfârșitul carierei mele. Probabil, și sfârșitul SNSO.

Aviatorul avea fălcuțe de o parte și de alta a buzelor strânse, iar zâmbetul său rece le întinse.

– Ești turbat, Shreve, nu-i așa?

Folosise cuvântul „turbat" cu sensul de „furios", dar din felul în care reacționă Metzger, cu ochii îngustându-i-se, își dădu seama că șeful SNSO înțelesese că-l făcuse nebun.

– Turbat?

– Că n-am urmărit mașina lui Rashid. Că m-am ocupat de rachetă, având grijă unde se prăbușește.

O pauză.

– Acest scenariu, lovirea mașinii lui Rashid, nu era autorizat, zise Metzger apoi.

– Dă-o dracu' de autorizație! Te gândești că ar fi trebuit să las racheta aia să cadă unde se nimerea și să o lansez pe a doua spre vehicul.

Ochii lui Metzger îi confirmară că exact asta își dorise.

– Barry, ceea ce facem noi este o treabă murdară. Există victime colaterale, există foc prietenos, există

sinucideri şi există greşeli, pur şi simplu. Oameni mor pentru că noi facem programarea pentru West Main Street 100, iar ţinta se află de fapt pe East 100.

– Interesant cuvânt pentru a descrie o fiinţă omenească, nu-i aşa? Ţintă...

– O, haide! E uşor să glumeşti pe seama exprimării guvernului. Dar, datorită lui, suntem feriţi de oamenii precum Rashid.

– Asta va fi o replică frumoasă pentru audierile din Congres, Shreve, zise Shales, apoi izbucni: Ai măsluit dovezile pentru OESS-ul legat de Moreno ca să omori un ticălos pe care nu-l plăceai. Care nu era suficient de patriot pentru tine.

– Nu aşa s-a întâmplat! aproape că ţipă Metzger, împrăştiind în jur stropi de salivă.

Surprins de această izbucnire necontrolată, Shales îşi privi şeful preţ de câteva clipe. Apoi băgă mâna în buzunar şi îşi scoase legitimaţia, pe care o azvârli pe birou.

– Copii, Shreve. Astăzi, aproape că am aruncat în aer doi copii. M-am săturat. Îmi dau demisia.

– Nu! zise Metzger, aplecându-se în faţă. Nu-ţi poţi da demisia.

– De ce nu?

Shales se aştepta ca şeful lui să ridice problema contractului, a securităţii. Însă acesta spuse:

– Pentru că eşti cel mai bun, Barry. Nimeni nu poate manevra o aeronavă ca tine. Nimeni nu poate trage ca tine. Când am conceput programul OESS, am ştiut că tu eşti omul potrivit, Barry.

Shales îşi aminti de un vânzător de maşini zâmbăreţ care îi folosea numele în mod repetat, pentru că se pare că, la şcoala vânzătorilor de maşini zâmbăreţi, învăţase

că asta slăbea rezistența unui potențial cumpărător, făcându-l mai ușor de convins.

În final Shales plecase fără să cumpere mașina pe care și-o dorise atât de mult.

– Rostul proiectului era eliminarea existenței victimelor colaterale! țipă el acum.

– N-am simulat un scenariu de tragere prin geamuri! Ar fi trebuit s-o facem! Nimănui nu i-a trecut asta prin minte. *Tu* te-ai gândit? Cu toții am dat-o în bară. Ce vrei să spun mai mult? Îmi cer iertare.

– Mie? Poate că ar trebui să le ceri iertare soției și copiilor lui Robert Moreno, familiei lui de la Rua, reporterul, sau familiei bodyguardului. Ei au nevoie de asta mai mult decât mine, nu crezi, Shreve?

Metzger împinse legitimația spre Shales.

– A fost dificil pentru tine. Ia-ți câteva zile libere.

Fără să atingă legitimația, Shales se răsuci pe călcâie și deschise ușa, ieșind din birou.

– Îmi cer scuze dacă te-am supărat, Ruth, zise el din mers.

Ea doar îl privi fix.

După cinci minute, ieși pe poarta din față a sediului SNSO și porni pe aleea care ducea spre drumul principal din apropiere.

Apoi ajunse pe trotuar și se simți brusc mai ușor și plin de o satisfacție ambiguă.

Avea s-o sune pe fata care îi supraveghea pe copii din când în când și o va scoate pe Margaret la cină în seara aceea. Și îi va da vestea că era șomer. Ar fi putut să...

Un sedan negru se opri lângă el. Doi bărbați deschiseră repede ușile și ieșiră într-o clipită, îndreptându-se spre el.

Preţ de un moment, Shales se întrebă dacă nu cumva Shreve Metzger îşi chemase specialiştii – dacă nu cumva aranjase să se emită un OESS cu Barry Shales ca ţintă, pentru a-l elimina din cauză că reprezenta acum o ameninţare pentru preţiosul său program de asasinate.

Dar bărbaţii care veneau spre el nu scoaseră pistoale Beretta sau SIG Sauer cu amortizoare. În palmele lor strălucea ceva metalic, într-adevăr, dar era auriu. Insigne ale Departamentului de Poliţie din New York City.

– Barry Shales? întrebă cel mai vârstnic dintre cei doi.

– Eu... da, eu sunt Shales.

– Sunt detectivul Brickard. El este detectivul Samuels. Insignele şi legitimaţiile dispărură, apoi bărbatul zise: Sunteţi arestat, domnule.

Surpins, Shales râse scurt. Era o greşeală. Oare la ei nu ajunsese vestea că ancheta fusese suspendată?

– Nu, e o greşeală.

– Vă rog să vă întoarceţi şi să vă puneţi mâinile la ceafă.

– Dar care este acuzaţia?

– Crimă.

– Nu, nu... Cazul Moreno... s-a renunţat la el.

Detectivii se uitară unul la altul. Apoi, Brickard spuse:

– Nu ştiu nimic despre vreun Moreno, domnule. Vă rog. Ridicaţi mâinile. Acum.

CAPITOLUL 76

– S-ar putea să fie dificil de vândut asta juriului, rosti Lincoln Rhyme, referindu-se la teoria din spatele unui nou caz împotriva lui Metzger şi Shales.

Era teoria Ameliei Sachs, nu a lui. Una de care se îndrăgostise tare – şi era mândru de Amelia că o formulase. Lui Rhyme îi plăcea în secret când oamenii – anumiţi oameni – îl întreceau în materie de idei.

Sachs se uită la telefonul său, care emise un semnal de avertizare.

– Un mesaj.

– E Nance?

– Nu, zise ea. Îşi mută privirea de la ochii întrebători ai lui Mel Cooper la Ron Pulaski şi apoi la Rhyme, după care adăugă: Barry Shales a fost reţinut. N-a opus rezistenţă.

Aşadar, acţionau acum conform teoriei lui Sachs, pe care el o formulase înţelegând semnificaţia unei anumite informaţii din schema cazului.

– Victimă 2: Eduardo de la Rua
  – Cauza morţii: pierdere de sânge. Răni provocate de cioburi de sticlă spartă de împuşcătură, dimensiuni 3-4 mm lăţime, 2-3 cm lungime

- Informaţii suplimentare: jurnalist, îl intervieva pe Moreno. Născut în Puerto Rico, locuind în Argentina
- Cameră foto, reportofon, stilou de aur şi agende dispărute
- Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului şi pământ de lângă intrarea în hotel.
- Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun: ienibahar şi sos de piper.

Ideea ei era cu atât mai strălucită cu cât era extrem de simplă: oamenii născuţi în Puerto Rico sunt cetăţeni americani.

Astfel că Barry Shales *ucisese* un american cu ocazia atacului din 9 mai de la South Cove Inn.

Şeful lui Nance, procurorul districtual, decisese să nu continue anchetarea cazului, argumentând că Moreno nu fusese cetăţean american. Însă de la Rua fusese. În anumite circumstanţe, o persoană putea fi acuzată de crimă chiar dacă moartea fusese accidentală.

Sachs continuă:

– Cred că, în cel mai prost caz, poate fi acuzat de omor prin imprudenţă. Shales l-a ucis accidental pe de la Rua, ca parte a actului intenţionat de ucidere a lui Moreno. Ar fi trebuit să ştie că şi o altă persoană aflată în cameră ar putea fi rănită fatal când a tras acel glonţ.

O voce feminină umplu încăperea.

– Bună analiză, Amelia. Te-ai gândit vreodată să faci Facultatea de Drept?

Rhyme se întoarse şi o văzu pe Nance Laurel intrând în salon, cărând din nou servieta şi geanta. În spatele ei se afla detectivul căruia îi ceruseră s-o aducă, un prieten

al lui Sachs. Bill Flaherty. Rhyme apreciase că era mai sigur ca ea să aibă o escortă. Încă îl neliniștea faptul că Subnecul 516 era în libertate, mai ales că acum exista șansa de reluare a cazului Moreno.

Laurel îi mulțumi detectivului, care dădu din cap și, zâmbindu-le lui Sachs și lui Rhyme, părăsi casa.

– Deci? Cazul nostru? Ce părere ai? Legal? o întrebă Rhyme pe procuroră.

– Ei bine, rosti ea așezându-se la biroul ei și scoțând din nou dosarele pe care începu să le organizeze, probabil că-l vom putea acuza pe Barry Shales de crimă de gradul doi. Prevederile codului penal sunt de partea noastră. Parafrază: O persoană este vinovată de crimă de gradul doi atunci când intenționează să provoace moartea cuiva și cauzează moartea altcuiva. Dar Amelia are dreptate. Omorul prin imprudență este categoric o posibilitate. Îl vom acuza de o infracțiune mai puțin gravă, deși sunt sigură că voi putea să susțin acuzația de crimă.

– Mulțumesc că ai revenit, spuse Sachs.

– Nu, eu vă mulțumesc tuturor că ați salvat cazul nostru.

Se uită la toți.

Cazul *nostru*...

– Ameliei i-a venit ideea, rosti Lon Sellitto.

– *Mie* mi-a scăpat complet acel detaliu, adăugă Rhyme.

Sellitto le spuse că luase legătura cu căpitanul Myers și că omul – deși cu oarecare reticență – fusese de acord că trebuiau să se ocupe de noile acuzații. Și procurorul general își dăduse, nesigur, aprobarea.

– Acum, trebuie să vedem cum vom proceda, zise Laurel, surprinzându-l pe Rhyme când nu numai că își descheie sacoul, dar îl și dădu jos.

Putea zâmbi, putea bea whiskey, se putea relaxa.

– În primul rând, continuă ea, aş dori să ştiu mai multe despre el. Cine era acest reporter?

Ron Pulaski se documentase deja. Spuse:

– Eduardo de la Rua, 56 de ani. Căsătorit. Jurnalist liber-profesionist şi blogger. Născut în Puerto Rico, paşaport american. Dar a locuit în Buenos Aires în ultimii zece ani. Anul trecut a câştigat *Premio a la Excelencia en el Periodismo.* Adică Premiul pentru Excelenţă în Jurnalism.

– Vorbeşti şi spaniolă, pifane? îl întrerupse Rhyme. Nu încetezi să mă uimeşti! Şi accentul e bun.

– *Nada.*

– Ha, interveni Sellitto.

Tânărul ofiţer continuă:

– În ultimul timp, de la Rua scria pentru *Diario Seminal Negocio de Argentina.*

– *Revista săptămânală a Argentinei,* încercă Rhyme.

– Pe-aproape. *Revista săptămânală de afaceri.*

– Desigur.

– Se ocupa de o serie de oameni de afaceri americani şi de bănci, începând cu America Latină. De luni întregi îi solicita lui Moreno un interviu legat de asta – o părere alternativă, motivul pentru care companiile americane n-ar trebui încurajate să-şi deschidă filiale acolo. În cele din urmă acesta a fost de acord, iar de la Rua a luat un avion spre Nassau. Şi ştim ce s-a întâmplat după aceea.

Sachs i se adresă lui Laurel:

– Shales a fost arestat.

– Bine, rosti procurora. Cum stăm cu probele?

– Ah, probele, zise Rhyme gânditor. Probele. Tot ce trebuie să dovedim este că glonţul a spart sticla, făcând cioburile să zboare, ceea ce a cauzat moartea reporterului.

Nu mai avem mult. Avem urme de sticlă pe glonț și pe hainele lui de la Rua. Însă mi-ar plăcea tare mult să avem câteva dintre cioburile care efectiv au pricinuit rănile și sângerarea. Se uită la Laurel și adăugă: Juriilor le plac armele, nu?

– Categoric, Lincoln.

– Morga din Bahamas? întrebă Sachs. Legistul ar trebui să mai aibă sticla, nu credeți?

– Să sperăm. Oamenii or fura Rolexuri și Oakley-uri, dar nu cred că sticla spartă le priește degetelor lipicioase. O să-l sun pe Mychal, să văd ce poate găsi. Ne poate trimite cioburile însoțite de o declarație cum că au fost prelevate din cadavru și că reprezintă cauza morții. Sau, la naiba, poate că va veni el aici pentru a depune mărturie.

– Asta-i o idee grozavă, spuse Thom. Ar putea sta la noi o vreme, să ieșim undeva.

Rhyme suspină exasperat.

– O, sigur. Avem *atât* de mult timp să socializăm! L-aș putea duce într-un tur prin Big Apple. Știi, n-am văzut statuia Libertății... *niciodată*. Și nici nu intenționez s-o văd.

Thom râse, ceea ce-l irită pe Rhyme și mai mult.

Criminalistul deschise pe ecran pozele de la autopsie și se uită la ele.

– Un ciob care i-a tăiat jugulara, carotida sau artera femurală ar fi cel mai bun, rosti el gânditor. Acelea ar fi rănile fatale.

Dar o primă privire aruncată fotografiilor nu reperă cioburi evidente înfipte în cadavrul palid al lui Eduardo de la Rua.

– O să-l sun pe Mychal mâine-dimineață. Acum e târziu. Nu vreau să-l deranjez de la slujba lui nocturnă.

Rhyme ar fi putut să-l sune, dar dorea să discute cu caporalul în particular. De fapt, el *se gândise* să-l invite pe Poitier la New York, la un moment dat, iar acesta era un bun pretext s-o facă. Şi, reflectă el cu o oarecare ironie, da, *intenţionase* să-i arate lui Poitier oraşul. Totuşi, statuia Libertăţii nu avea să fie inclusă în tur.

CAPITOLUL 77

Jacob Swann se întrebă ce se întâmplase.

Planurile lui legate de Nance Laurel fuseseră întrerupte de sosirea unei maşini de poliţie fără însemne în faţa blocului din Brooklyn în care se afla apartamentul ei, tocmai când Swann era pe cale să se ridice şi să-i facă o vizită procurorei, punând în scenă piesa cu răzbunarea.

Detectivul în haine civile o scosese atât de repede din casă, încât îi fu clar că se întâmpla ceva important. Oare avea legătură cu cazul Moreno, care se presupunea că deja nu mai era un caz? Sau era altceva?

Acum se afla în Nissanul său, îndreptându-se spre casă. Lămurirea misterului sosi sub forma unui mesaj de la sediu. Rahat! Shreve Metzger îi transmitea că anchetarea cazului se reluase, dar cu o variaţie curioasă: Barry Shales fusese arestat nu pentru uciderea lui Robert Moreno, ci a lui Eduardo de la Rua, reporterul care îl intervieva în momentul în care glonţul spulberase geamul hotelului în milioane de cioburi mici.

Pentru că de la Rua era cetăţean american – *¡Hola, Puerto Rico!* –, domnişoara Nance Laurel se ocupa din nou de caz.

Metzger nu fusese acuzat, dar era posibil să fie în curând, împotriva lui putând fi formulate cel puţin unul,

dacă nu două capete de acuzare. Desigur, rostul arestării lui Shales era presarea pilotului de drone de a-l da în vileag pe şeful lui.

Swann se întrebă cât de uşor era să ucizi pe cineva aflat în arest. Bănuia că nu era foarte uşor, cel puţin nu fără un ajutor din interior, ceea ce ar fi fost extrem de costisitor.

Lui Swann i se spusese că nu mai erau necesare servicii suplimentare. Trebuia să aştepte instrucţiuni. Ziua următoare promitea să fie aglomerată, dar, pentru că ora era târzie, se îndoia că vreuna dintre acele instrucţiuni presupunea să mai iasă în seara aceea.

Ceea ce era bine.

Micuţului măcelar îi era foame şi avea poftă de vin. Un pahar sau două de albariño spaniol îi făceau cu ochiul, la fel şi nişte Veronique rămasă de seara trecută, împachetată cu grijă şi pusă în frigider. Nu exista bucătar pe lumea asta – nici chiar cei ale căror localuri aveau trei stele Michelin – care să nu aprecieze resturile, indiferent ce afirmau în public.

VI
VINERI, 19 MAI
FUMUL

CAPITOLUL 78

– Domnule căpitan Shales...

– Nu mai sunt în armată. Sunt civil acum.

Era o oră matinală a dimineții de vineri. Nance Laurel și pilotul de drone se aflau într-o cameră de interogatorii de la centrul de detenție. Ca un fapt divers, se aflau la același etaj unde stătuse de vorbă cu Amelia atunci când băiatul de la livrări al Departamentului de Stat reușise cu un asemenea succes să facă să deraieze ancheta cazului uciderii lui Moreno.

– În regulă, domnule Shales, vi s-au citit drepturile, nu?

Laurel puse un reportofon pe masa ruginită dintre ei. Se întrebă câte injurii, minciuni, scuze și apeluri la milă auzise acel paralelipiped electronic învechit. Prea multe pentru a le ține socoteala...

El se uită neimpresionat la respectivul dispozitiv.

– Da.

Ea nu știu sigur cum să-l citească, iar cititul acuzaților era o parte foarte importantă a slujbei sale. Se vor da bătuți, vor refuza să colaboreze, vor face cât mai puține comentarii care s-o ajute, vor pândi momentul potrivit pentru a țâșni de pe scaun și a-i sări la beregată?

Toate acestea i se întâmplaseră în diverse ocazii.

– Şi aţi înţeles că puteţi încheia oricând această conversaţie?

– Da.

Cu toate acestea, nici nu o încheia şi nici nu ţipa că-şi vrea avocatul. Ea simţi că o parte din el, o părticică, dorea să-i spună totul, să se confeseze – cu toate că ziduri foarte groase încă înconjurau acea zonă din inima lui.

Şi mai observă ceva: da, Shales era un ucigaş profesionist, teoretic cu nimic diferit de Jimmy Bonittollo, cel care-i băgase un glonţ în cap lui Frank Carson fiindcă acesta intrase pe teritoriul unde el distribuia alcool. Însă practic, se părea că exista o diferenţă. Spre deosebire de Bonittollo, Shales avea o patină de regret în ochii lui albaştri. Şi nu regretul că fusese prins – care exista mereu –, ci regret fiindcă înţelesese că uciderea lui Robert Moreno fusese o greşeală.

– Vreau să vă explic de ce mă aflu aici, rosti Laurel pe un ton calm.

– Am crezut... că s-a renunţat la caz.

– Cazul uciderii lui Robert Moreno nu va fi trimis în instanţă. Ne ocupăm de cazul morţii lui Eduardo de la Rua.

– Reporterul.

– Corect.

Capul lui se ridică şi coborî încet. Nu spuse nimic.

– Shreve Metzger v-a cerut să-l ucideţi pe Robert Moreno printr-un ordin de executare a unei sarcini speciale emis de Serviciul Naţional de Spionaj şi Operaţiuni.

– Aleg să nu răspund la această întrebare.

„N-am pus o întrebare", reflectă ea. Apoi, continuă:

– Întrucât aţi intenţionat să-l ucideţi pe Moreno şi chiar l-aţi ucis, orice deces produs în consecinţă – chiar dacă aţi sperat să evitaţi asta – este considerat crimă.

Capul lui se răsuci, iar el păru să studieze o zgârietură de pe perete. Lui Laurel i se păru că arăta ca un fulger.

Însă apoi îşi dădu seama: „Dumnezeule, seamănă cu David". La fel gândise şi atunci când îl văzuse pe asistentul lui Lincoln Rhyme, pe Thom. Însă privirea pe care Shales tocmai i-o aruncase fusese ca un şoc electric – aviatorul semăna mult, mult mai bine ca aspect şi ca expresie.

„Învăţătoare pedantă..."

Cuvinte rostite în focul momentului.

Totuşi...

David, singurul iubit adevărat pe care îl avusese vreodată.

Laurel trase adânc aer în piept, îşi recăpătă cumpătul şi continuă:

– Ştiţi că, de fapt, Robert Moreno nu plănuia să atace clădirea American Petroleum din Miami? Şi că a importat acele chimicale în Bahamas în scopuri agricole şi comerciale legitime, pentru a ajuta Mişcarea Locală de Preluare a Puterii?

– Aleg să nu răspund nici la această întrebare.

– Am găsit convorbirile telefonice pe care le-aţi avut, am stabilit unde v-aţi aflat, avem informaţii de la controlul traficului aerian legate de dronă, fotografii ale centrului de control de la sol din parcarea sediului SNSO...

– Aleg să... vocea i se gâtui. Aleg să nu răspund.

Privirea lui nu o mai putu susţine pe a ei.

Ca a lui David.

„Poftim, îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Tu m-ai făcut..."

Instinctul îi spuse să dea înapoi. Imediat. Cu o voce mai blândă, spuse:

– Vreau să cooperăm, domnule Shales. Pot să vă zic Barry?

– Presupun.

– Eu sunt Nance. Vreau să lămurim ceva. Noi credem că şi tu ai fost o victimă în toată povestea asta. Că nu ţi s-au dat toate informaţiile despre Robert Moreno, care probabil că ar fi trebuit să ţi se dea atunci când a fost emis ordinul OESS.

O licărire în ochii lui.

„Care – la naiba cu tot – sunt la fel de albaştri ca ai lui David."

– De fapt, este posibil, continuă ea, ca anumite informaţii să fi fost intenţionat manipulate pentru ca motivele pentru asasinarea lui Moreno să fie mai puternice. Ce părere ai de asta?

– Informaţiile furnizate de spionaj sunt dificil de analizat. Este o treabă delicată.

„A, nu mai folosea numele, gradul şi numărul de identificare. Fără îndoială Shales ştie că Metzger a măsluit informaţiile, iar asta îl roade."

– Sunt sigură că este. Dar e de presupus că e uşor să le manipulezi. Nu aşa s-a întâmplat?

– Bănuiesc că este posibil.

Chipul lui Shales era îmbujorat. Nance avu impresia că venele din maxilarele şi din tâmplele lui erau mai proeminente decât înainte.

Excelent.

Teama era o unealtă bună pentru persuasiune.

Speranţa era una şi mai bună.

– Hai să vedem dacă ne putem înţelege!

Dar umerii lui se ridicară uşor, iar ea îi evaluă nivelul rezistenţei. Încă era destul de ridicat.

Laurel jucase şah cu David. Era unul dintre lucrurile pe care le făceau în dimineţile de duminică, după ce luau micul dejun şi după, ei bine, după ce făceau uneori după micul dejun.

Îi plăceau mult acele partide. El era puţin mai bun decât ea. Ceea ce făcea ca jocul să fie şi mai incitant.

„Acum, se gândi ea. Acum este momentul."

– Barry, miza e mare. Moartea lui Moreno şi a celorlalţi din Bahamas e una. Dar bomba din cafenea şi uciderea Lydiei Foster e...

– *Poftim?*

– Bomba. Uciderea martorei.

Laurel părea perplexă.

– Stai! Despre ce vorbeşti? zise el.

Ea făcu o pauză. Apoi, studiindu-i cu atenţie chipul, spuse:

– Despre individul care încearcă să pună beţe în roate anchetei, specialistul – aşa sunt numiţi, specialişti, nu-i aşa? A ucis o martoră în Bahamas şi încă una aici, în New York. A detonat un dispozitiv explozibil improvizat pentru a distruge un computer în care se aflau dovezi, aproape ucigând o duzină de oameni, inclusiv un detectiv de la NYPD. Nu ştii toate astea?

– Nu...

„Nebunul a fost luat de calul reginei. În regulă."

– Ba da. O, ba da, şopti ea.

El îşi îndepărtă privirea şi zise cu un glas pierit:

– Paşii minimi...

Ea nu știa ce însemna asta.

Însă Laurel știu că el nu juca teatru. Shales, cu obrajii roz și cu ochii extrem de îmbătrâniți și dureros de albaștri, nu știuse nimic în legătură cu Subnecul 516. Absolut nimic. Shreve Metzger îl înșelase total.

Profită...

– Ei bine, Barry, avem dovezi că acest bărbat a fost în Bahamas în preajma datei când drona ta a tras. Am crezut că a fost partenerul tău.

– Nu, eu lucrez singur. SNSO are uneori oameni în teritoriu pentru obținerea de informații...

Vocea i se stinse.

– Care sunt trimiși acolo de către Shreve Metzger, zise Laurel.

Nu fusese o întrebare.

– Uneori.

– Deci, el este cel care a manipulat dovezile. Și care a încercat să oprească ancheta.

– Îi cunoașteți numele? întrebă Shales.

– Nu, deocamdată este un subiect necunoscut.

Shales șopti:

– Cine este această Lydia Foster de care ai pomenit?

– Interpreta folosită de Moreno când a venit la New York. Acest subnec a ucis-o. Îi elimina pe martori.

– Iar bomba a fost acea explozie de gaze care a apărut la știri?

– Da, asta a fost acoperirea. Însă a fost o bombă. Scopul a fost uciderea anchetatorilor și distrugerea probelor.

Pilotul păru dărâmat.

– Și au murit doi oameni?

– Au fost înjunghiați mortal. Amândouă au fost mai întâi torturate.

El nu spuse nimic. Ochii lui se concentrară asupra unei mici ciobituri a mesei.

– Barry, ai sunat la South Cove Inn cu două zile înainte de a te ocupa de Moreno. Ai sunat de pe telefonul de serviciu, care este înregistrat pe numele Don Bruns.

Chiar dacă fu surprins, bărbatul nu avu nicio reacţie.

– Ştiu de ce ai sunat, rosti Laurel cu blândeţe. Nu pentru a confirma rezervarea lui Moreno. Agenţii CIA sau ai SNSO din teritoriu puteau verifica dacă el avea să fie acolo. Dar tu ai vrut să te asiguri că avea să fie *singur*. Că soţia şi copiii lui nu vor veni cu el. Ai vrut să fii sigur. Astfel încât să nu existe victime colaterale.

Buzele aviatorului tremurară o clipă. Privi în altă parte.

Laurel şopti:

– Asta îmi spune că, de la bun început, ai avut îndoieli legate de misiune. N-ai vrut să se întâmple ce s-a întâmplat. Îi susţinu privirea şi şopti: Colaborează cu noi, Barry.

David îi zisese că, la şah, există un moment de claritate alarmantă. Înţelegi că strategia pe care ai folosit-o încrezător este complet greşită, că adversarul a făcut un joc cu totul diferit – inspirat şi strălucitor –, luându-ţi-o înainte. S-ar putea să nu pierzi la următoarea mutare sau la următoarele zece, dar înfrângerea este inevitabilă.

„Iar el va vedea asta în ochii tăi, îi explicase David. Ceva se schimbă. Ştii că ai pierdut, iar ochii tăi îi spun adversarului că ai înţeles asta."

Asta observase acum la Barry Shales.

„Va ceda, îşi dădu ea seama. Mi-l va da pe Shreve Metzger! Pe omul care se foloseşte de serviciile de informaţii naţionale pentru a ucide pe oricine vrea el."

„Şah mat..."

Respiraţia lui era rapidă.

– În regulă. Spune-mi... Spune-mi cum putem proceda.

– Putem să...

O bătaie puternică în uşă.

Laurel tresări.

Un bărbat într-un costum cenuşiu, strâmt se vedea la geam, uitându-se calm de la ea la Shales şi înapoi.

Nu, nu, nu...

Laurel îl cunoştea. Era unul dintre cei mai tenaci – şi mai duri – avocaţi din oraş. Adică unul dintre cei mai buni. Dar el apărea în primul rând la tribunalul federal din New York, la cererea firmelor asociate cu sediul în Washington, DC. Era curios că venise el, şi nu un avocat care nu ştia mersul treburilor în această instanţă haotică numită, în New York, Curtea Supremă.

Gardianul deschise uşa.

– Bună ziua, doamnă procuror Laurel, rosti avocatul pe un ton plăcut.

Ea îl cunoştea după reputaţie. El după ce o cunoştea?

Ceva nu era în regulă.

– Cine...? începu Shales.

– Sunt Artie Rothstein. Am fost angajat să te apăr.

– De către Shreve?

– Nu mai spune nimic, Barry. Ţi s-a comunicat că ai dreptul la un avocat şi că nu eşti obligat să zici nimic?

– Eu... Da. Dar vreau să...

– Nu, nu vrei, Barry. Nu vrei să faci nimic în clipa asta.

– Dar, uite ce e, tocmai am aflat că Shreve...

– Barry, rosti Rothstein cu voce joasă. Te sfătuiesc să taci. Este foarte important. Aşteptă un moment, apoi adăugă: Vrem să ne asigurăm că tu şi familia ta aveţi parte de cea mai bună apărare.

– *Familia* mea?

La naiba! Ăsta era jocul lui. Laurel spuse cu fermitate:

– Statul nu-ţi acuză familia de nimic, Barry. Nu ne interesează absolut deloc.

Rothstein se răsuci spre ea, iar pe chipul lui rotund şi ridat apăru o expresie de perplexitate.

– Abia v-aţi apucat să investigaţi cazul, Nance. Se uită la Shales şi adăugă: Nu se ştie niciodată în ce direcţie va vira acuzarea. Teoria mea este să fiu pregătit pentru toate eventualităţile. Şi mă voi asigura că tu şi oricine altcineva implicat în această... – vocea lui deveni indignată – ... anchetă *nechibzuită* veţi fi bine protejaţi. Mergem, Barry?

Maxilarul pilotului tremura. Îi aruncă o privire rapidă lui Nance, apoi îşi coborî privirea şi dădu din cap.

Rothstein spuse:

– Acest interogatoriu s-a terminat.

CAPITOLUL 79

Lumina dimineții umplu casa lui Rhyme.

Ferestrele dădeau spre est, iar fâșiile de lumină directă, filtrată de nenumărate frunze, năvăleau în salon în șuvoaie tremurătoare.

Echipa era adunată aici – Cooper, Sellitto, Pulaski. Și Sachs. Și Nance Laurel, care tocmai se întorsese de la centrul de detenție cu vestea dezamăgitoare că Shales fusese pe cale să mărturisească și să i-l dea pe Metzger, când un avocat angajat de SNSO sau de cineva din DC apăruse și îl speriase, făcându-l să tacă.

– Dar încă mai pot să prezint cu succes cazul în instanță, spuse ea. Nimic nu mă va opri de data asta.

Din întâmplare Rhyme se uita la telefonul său când acesta sună, iar el fu încântat să răspundă:

– Caporale, ce mai faci?

Vocea melodioasă a lui Poitier se auzi la celălalt capăt al firului:

– Bine, căpitane. Bine. Am fost bucuros să-ți primesc mesajul azi-dimineață. Ne lipsește haosul pe care l-ai adus cu tine. Trebuie să revii. Vino să-ți petreci vacanța aici. Și apreciez invitația făcută. Categoric voi veni la New York, dar va trebui să fie și ca o vacanță. Mă tem

că n-am nicio probă pentru tine. N-am avut noroc la morgă. N-am nimic să-ţi aduc personal.

– N-au rămas cioburi din cadavrul lui de la Rua?

– Mă tem că nu. Am vorbit cu medicul care a făcut autopsia, iar el mi-a spus că în cadavrul lui de la Rua şi în cel al bodyguardului nu erau cioburi atunci când au fost aduse. Se pare că fuseseră scoase de paramedicii care au încercat să-i salveze pe cei doi.

Însă Rhyme îşi amintea pozele de la locul faptei. Rănile fuseseră numeroase, iar pierderea de sânge, masivă. Nişte cioburi tot trebuiau să fi rămas. Se apropie de panouri şi examină fotografiile făcute victimelor cu ocazia autopsiei, inciziile urâte, calota craniană pusă la loc după ce fusese tăiată cu fierăstrăul, incizia în Y care decora pieptul.

Ceva era în neregulă.

Rhyme se răsuci spre cameră şi strigă, neadresându-se cuiva anume:

– Raportul autopsiei! Vreau raportul autopsiei lui de la Rua acum!

Nu putea să ţină telefonul şi să folosească computerul în acelaşi timp.

Mel Cooper se conformă şi o clipă mai târziu documentul scanat apăru pe monitorul de lângă Rhyme.

„Victima prezenta aproximativ 35 de laceraţii în diverse locuri de pe piept, abdomen, braţe, faţă şi coapse, cele mai multe dintre acestea făcute din faţă, probabil cauzate de cioburi de sticlă dintr-un geam spart la locul faptei. Laceraţiile aveau dimensiuni variate, însă majoritatea erau de 3-4 mm lăţime şi de 2-3 cm lungime. Şase dintre laceraţii erau prezente în

carotidă, jugulară şi artera femurală a victimei, ceea ce a dus la o hemoragie severă."

Rhyme auzi respiraţia slabă de la telefon.

– Căpitane Rhyme, e totul în regulă? întrebă caporalul.

– Trebuie să închid, zise Rhyme.

– Mai vrei să fac ceva?

Ochii lui Rhyme erau îndreptaţi spre Nance Laurel, care privea întrebătoare, uitându-se când la raportul autopsiei, când la fotografii şi la Rhyme. Acesta îi spuse lui Poitier:

– Nu, mulţumesc, caporale. Te sun eu.

Închise şi se apropie mai mult de ecran, studiindu-l mai atent. Apoi analiză panourile.

– Ce este, Rhyme? îl întrebă Sachs.

El suspină, apoi se răsuci şi se uită la Laurel.

– Îmi pare rău. Am greşit.

– Ce vrei să zici, Linc? întrebă Sellitto.

– De la Rua n-a fost victimă colaterală. A fost *ţinta.*

– Dar, Lincoln, rosti Laurel, ştim totuşi că Shales a intenţionat să-l omoare pe Moreno. Cioburile de sticlă pricinuite de glonţul pe care l-a tras Shales l-au omorât pe de la Rua.

– Tocmai asta este, rosti Rhyme cu glas moale. Nu cioburile l-au ucis.

CAPITOLUL 80

„UAV 892 către Centrul Florida. Țintă identificată și confirmată. Infraroșii și SAR[1]."

„Recepționat, 892... Lansare autorizată."

„Recepționat. 892."

Iar șase secunde mai târziu, Robert Moreno nu mai exista.

Barry Shales era singur în celulă, cu mâinile împreunate, aplecat în față. Banca era tare, aerul era sufocant și mirosea a acru dinspre oamenii de acolo.

Își amintea de misiunea Moreno – se gândea mai ales la vocile fără chip de la Centrul Florida. Oameni pe care nu îi întâlnise niciodată.

La fel cum nu văzuse niciodată UAV-ul pe care îl pilotase în acea misiune. Nu-și trecuse niciodată mâinile peste fuzelajul său, așa cum făcea cu avionul său F-16. Nu văzuse niciodată personal un UAV.

Distanțați.

Soldat și armă.

Soldat și țintă.

Distanțați.

Distanțați.

„Se pare că sunt doi, ba nu, trei oameni în cameră."

[1] Pantof (în lb. engleză în original, n.tr.)

„Poți să-l identifici cu certitudine pe Moreno?"

„Este... e o pâclă slabă. În regulă, este mai bine. Da. Pot identifica ținta. Îl văd."

Gândurile lui Shales erau învălmășite. Ca un avion în vrie. Oroarea de a afla că ucisese trei oameni inocenți, apoi arestarea pentru uciderea unuia dintre ei. Iar apoi aflarea faptului că Shreve Metzger trimisese un specialist pentru a face curățenie în urma operațiunii, ucigându-i pe martori, amplasând bomba aceea.

Toate acestea îl duseră la concluzia că tot ce făcea pentru SNSO era fundamental greșit.

Barry Shales zburase în misiuni de luptă în Irak. Lansase bombe și rachete și avea victime confirmate în cadrul sprijinirii operațiunilor de la sol. Când luptai direct, chiar dacă șansele erau de partea ta, ca în majoritatea operațiunilor militare americane, tot exista posibilitatea să te doboare cineva – cu o rachetă Stinger, cu o rafală de AK-47. Chiar și un singur glonț tras de un kurd cu o pușcă cu încărcare pe țeavă putea să te omoare.

Asta era lupta. Așa era războiul.

Și era cinstit. Pentru că știai cine era inamicul. Erau ușor de identificat: erau cei care voiau să te omoare pe loc.

Dar să stai într-o Cameră a morții aflată la mii de kilometri depărtare, tapetată cu informații care puteau să fie sau să nu fie corecte (sau *măsluite),* era cu totul altceva. Cum puteai să știi că presupusul inamic chiar asta era? Cum puteai să știi *vreodată?*

Și apoi te întorceai acasă, după un drum de 40 de minute, și te înconjurai de oameni la fel de nevinovați precum aceia pe care tocmai îi ucisesei, într-o zecime de secundă.

„Ah, şi... scumpule, ia nişte Nyquil pentru copii. Sammy a răcit, iar eu am uitat să iau."

Shales închise ochii şi se legănă pe bancă.

Ştiuse că era ceva în neregulă cu Shreve Metzger – temperamentul, momentele când îşi pierdea controlul, rapoartele de informaţii care nu păreau în regulă, discursurile despre sanctitatea Americii. La naiba, când începea o tiradă pro-Statele Unite, semăna foarte mult cu reversul lui Robert Moreno.

Numai că nimeni nu băgase un spitzer de 420 în directorul SNSO.

Iar să-i ordoni unui specialist să se ocupe de curăţenie, să pună bombe şi să-i omoare pe martori...

Să-i tortureze...

Brusc, şezând în acel loc sumbru, duhnind a urină şi a dezinfectant, Barry Shales realiză că era copleşit. Vina ascunsă ani de zile se revărsa acum în el înecându-l, în timp ce fantomele bărbaţilor şi ale femeilor de pe infama listă – oamenii pe care el îi ucisese – înotau spre el pentru a-l trage în valul de culoarea sângelui. Ani în care fusese altcineva – Don Bruns, Samuel McCoy, Billy Dodd... Uneori, la magazin sau în holul unui cinematograf, când Marg îl chema pe numele său real, el ezita, nefiind sigur cu cine vorbea ea.

„Dă-l pe Metzger pe mâna procuraturii", îşi spuse el. Avea o mulţime de informaţii în telefonul pe numele Don Bruns pentru a-l băga la închisoare vreme îndelungată pe şeful SNSO – dacă se dovedea că măsluise informaţiile şi că angajase un specialist pentru a-i elimina pe martori. Ar fi putut să-i dea lui Laurel codul de criptare şi lista cu toate codurile, precum şi celelalte telefoane împreună cu documentele pe care le păstrase.

Amintirea avocatului reveni. Nu-i plăcea câtuşi de puţin omul acela. Din câte se părea, Rothstein fusese angajat de o firmă din Washington. Dar refuzase să-i spună care. Când se întâlniseră după plecarea lui Laurel, avocatul devenise brusc neatent, primind şi trimiţând mesaje în timp ce îi explica lui Shales cum avea să evolueze cazul. Atitudinea lui se schimbase ca şi cum, indiferent ce-ar fi zis sau ce-ar fi făcut, Shales era terminat.

Era ciudat că omul nu ştia prea multe despre Shreve Metzger, deşi era foarte familiarizat cu SNSO. Se părea că Rothstein petrecea mai mult timp în Washington decât acolo. Sfatul lui fusese simplu: „Nu spune niciun cuvânt nimănui, despre nimic. Ei vor încerca să te facă să cedezi, Nance Laurel este o căţea duplicitară, ştii ce vreau să spun, Barry. Să nu crezi niciun cuvânt de-al ei".

Shales îi explicase că era posibil ca Metzger să fi făcut lucruri foarte rele încercând să muşamalizeze cazul.

– Cred că s-ar putea să fi omorât pe cineva.

– Asta nu-i treaba noastră.

– Ei bine, chiar este, spusese Shales. E fix treaba noastră.

Avocatul primise apoi un alt mesaj. Privise ecranul preţ de câteva clipe lungi, apoi zisese că trebuia să plece. Şi că va lua legătura cu el cât de curând.

Rothstein plecase.

Iar Barry Shales fusese adus acolo şi lăsat singur în camera tăcută şi urât mirositoare.

Momentele trecură, o mie de bătăi de inimă, o eternitate, după care auzi uşa din capătul îndepărtat al coridorului deschizându-se cu un bâzâit. Nişte paşi se apropiară.

Poate că era un gardian care urma să-l ducă la o altă întâlnire. Cu cine? Cu Rothstein? Poate cu Nance Laurel, care avea să-i ofere o înţelegere convenabilă.

Dacă i-l dădea pe Shreve Metzger.

Totul îi spunea că ar trebui să accepte. Creierul, inima, conştiinţa. Şi gândul la chinul de a trăi în felul acela: să-i vadă pe Marg şi pe băieţi printr-un geam unsuros. Nu şi-ar vedea niciodată copiii învăţând diverse sporturi, nu i-ar mai vedea niciodată în dimineţile zilelor de vacanţă. Iar ei ar creşte hărţuiţi şi batjocoriţi pentru că tatăl lor se afla în închisoare.

Disperarea situaţiei coborî asupra lui, îl învălui şi îl sufocă. Simţi nevoia să ţipe. Dar consecinţele erau vina lui. El luase decizia de a intra în SNSO, de a ucide oameni prin apăsarea unui buton aflat la jumătate de lume distanţă.

Însă, în cele din urmă, totul se rezuma la asta: nu-ţi trădezi tovarăşii de luptă. Chiar dacă au greşit. Barry Shales suspină. Metzger era în siguranţă, cel puţin din partea lui. Celulele precum aceea aveau să fie casa lui pentru următorii 20 sau 30 de ani.

Se pregătea să-i dea lui Nance Laurel vestea pe care ea nu dorea s-o afle, când auzi paşii de-afară oprindu-se, iar uşa se deschise cu un zăngănit.

Râse scurt şi amar. Se părea că vizita nu avea nicio legătură cu el. Un gardian afro-american solid aducea un alt prizonier, chiar mai masiv decât el, un bărbat uriaş, murdar, cu părul slinos pieptănat spre spate. Deşi se afla în cealaltă parte a camerei, dinspre corpul bărbatului duhoarea se răspândi ca nişte valuri pe un lac liniştit.

Bărbatul îl măsură pe Shales cu ochii îngustaţi, apoi se întoarse şi se uită la gardian – acesta îi privi pe amândoi, după care încuie uşa celulei şi se îndepărtă pe coridor.

Noul prizonier îşi adună flegma şi o scuipă pe podea.

Pilotul de drone se ridică și se duse în colțul îndepărtat al celulei.

Celălalt prizonier rămase pe loc, cu capul întors. Totuși, pilotul avea impresia că acesta era conștient de fiecare mișcare a mâinilor și a picioarelor lui Shales, de fiecare schimbare a poziției pe bancă, de fiecare respirație.

„Noua mea casă..."

CAPITOLUL 81

– Eşti sigur? întrebă Laurel.

– Da, rosti Rhyme. Barry Shales este nevinovat. El şi Metzger nu sunt responsabili pentru moartea lui de la Rua.

Laurel se încruntă.

Criminalistul spuse:

– Eu... e ceva ce n-am văzut.

– Ce anume, Rhyme? întrebă Sachs.

El privea chipul lui Nance Laurel devenind iarăşi încremenit – acesta era modul în care ea reacţiona la durere. Cazul ei important i se dizolva iarăşi în faţa ochilor.

„Nimic nu mă va opri acum..."

– Vorbeşte, Linc, spuse Sellitto. Ce mama mă-sii se petrece?

Mel Cooper rămase nemişcat, copleşit de curiozitate.

Rhyme le explică:

– Uitaţi-vă la răni.

Mări fotografia de la autopsie astfel încât să se vadă doar rănile de pe faţa şi de pe gâtul jurnalistului. Apoi, puse alături o altă poză. Cea de la locul faptei. De la Rua zăcea pe spate, cu sângele curgându-i din acele tăieturi.

Era acoperit cu cioburi de sticlă. Dar niciunul dintre ele nu era înfipt în vreo rană.

– De ce nu m-am gândit? murmură Rhyme. Uitați-vă la *dimensiunile* rănilor trecute în raportul autopsiei. Uitați-vă! Rănile au doar câțiva milimetri lățime. Un ciob de sticlă este mult mai gros. Și cum de sunt toate atât de uniforme? M-am *uitat* la ele, dar nu le-am *văzut*.

– A fost înjunghiat mortal, rosti Sellitto dând din cap.

– Trebuie să fi fost, spuse Rhyme. Lama unui cuțit are doar 3 milimetri grosime și 2-3 centimetri lățime.

Sachs adăugă:

– Iar ucigașul a aruncat niște sticlă pe cadavrul lui de la Rua pentru a părea că a fost ucis accidental, că e o victimă colaterală.

Sorbind din cafeaua lui dulce, Sellitto murmură:

– Foarte deștept. Și l-a ucis și pe bodyguard în același mod. Pentru că ar fi fost martor. Dar cine a făcut-o?

– Este evident, spuse Rhyme. 516. Știm că se afla în preajma apartamentului 1200 pe la ora când drona a tras. Și amintiți-vă că arma preferată de el e cuțitul.

– Ei bine, rosti Sachs, și mai știm ceva: 516 este un specialist. N-a făcut asta de amuzament. Lucra pentru cineva – cineva care a vrut ca reporterul să moară.

– Corect, spuse Rhyme, șeful lui este cel pe care-l vrem. Ochii lui se îndreptară din nou spre panou. Dar cine naiba este?

– Metzger, zise Pulaski.

– Poate, rosti Rhyme încet.

– Oricine ar fi, zise Laurel, știa că Moreno avea să se afle în Bahamas și că un OESS avea să fie executat. Și când anume.

– Pifane, ocupă-te de motiv. Tu eşti expertul nostru în privinţa reporterului argentinian. Află cine a vrut ca el să moară.

– Să aflu la ce articole lucra, cele controversate? întrebă Pulaski.

– Da, fireşte. Şi pe cine a deranjat. Dar vreau să-i cunosc şi viaţa personală – oamenii pe care îi cunoştea, investiţiile pe care le-a făcut, familia, unde se ducea în vacanţă, ce proprietăţi imobiliare deţinea.

– Adică, totul? Cum ar fi cu cine el se culca?

Rhyme murmură:

– O să trec cu vederea locul pronumelui în întrebare.

– Scuze. Ar fi trebuit să spun „cu el cine se culca", ripostă tânărul ofiţer.

Toată lumea râse.

– În regulă, Ron. Probabil că am meritat asta. Da, află tot ce poţi.

Vreme de două ore, Pulaski – ajutat de Sachs – scotoci prin viaţa personală şi prin cariera jurnalistului şi descărcă toate articolele şi postările pe blog pe care le putu găsi. Printă totul şi puse foile pe masa din faţa lui Rhyme.

Tânărul ofiţer aranjă materialele, iar criminalistul începu să le citească pe cele în engleză. Apoi îl chemă pe Pulaski.

– Ron, vreau să fii Berlitz[1].

– Cine?

– Tradu-mi aceste articole.

Arătă spre articolele pe care de la Rua le scrisese în spaniolă.

[1] Celebră şcoală de limbi străine (n.tr.)

Vreme de încă o oră le parcurseră împreună, Rhyme punând întrebări, iar Pulaski traducând repede și cu precizie.

În cele din urmă, Rhyme își ridică privirea spre panouri.

CAZUL ROBERT MORENO

Scrisul îngroșat indică informații actualizate.

Locul faptei 1

- Ap. 1200, South Cove Inn, insula New Providence, Bahamas („Camera morții")
- 9 mai
- Victimă 1: Robert Moreno
  - Cauza morții: o rană prin împușcare în piept
  - Informații suplimentare: Moreno, 38, cetățean american, expatriat, locuind în Venezuela. Antiamerican vehement. Poreclă: „Mesagerul Adevărului". S-a determinat că „dispariția de pe fața pământului" și „aruncarea lor în aer" nu au legături cu terorismul.
  - Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului, pământ de lângă intrarea în hotel și petrol nerafinat.
  - Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun, foietaj, gem și șuncă, plus petrol nerafinat.
  - A petrecut trei zile în NY, între 30 aprilie – 2 mai. Motivul?
    - 1 mai: a folosit Elite Limousine.
    - Șofer Tash Farada (șoferul regulat, Vlad Nikolov, a fost bolnav. Încercăm să-l localizăm.) **Probabil ucis**

- Şi-a închis conturile de la American Independent Bank and Trust, probabil şi de la alte bănci.
- A mers prin oraş cu interpreta Lydia Foster, ucisă de Subnecul 516.
- Motivul pentru sentimentele antiamericane: cel mai bun prieten a fost ucis de invazia trupelor americane în Panama, 1989.
- Ultima vizită a lui Moreno în Statele Unite. Nu intenţiona să mai revină.
- Întâlnire pe Wall Street. Scop? Loc?
- În zonă, nu există anchete legate de terorism.
- S-a întâlnit cu persoane necunoscute de la organizaţii caritabile din Rusia şi EAU (Dubai), precum şi de la consulatul brazilian.
- S-a întâlnit cu Henry Cross, directorul de la Săli de clasă pentru Americi. A declarat că Moreno a avut întâlniri şi la alte organizaţii caritabile, dar nu ştie la care. Un bărbat l-a urmărit pe Moreno, alb şi „cu aspect dur". Îl urmărea un avion particular pe Moreno? Albastru. Se încearcă identificarea lui.

Nicio pistă

– Victimă 2: Eduardo de la Rua

- Cauza morţii: pierdere de sânge. **Răni provocate de cuţit**

- Informaţii suplimentare: jurnalist, îl intervieva pe Moreno. Născut în Puerto Rico, locuind în Argentina
- Cameră foto, reportofon, stilou de aur şi agende dispărute
- Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului şi pământ de lângă intrarea în hotel.
- Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun: ienibahar şi sos de piper

- Victimă 3: Simon Flores
  - Cauza morţii: pierdere de sânge. **Răni provocate de cuţit**
  - Informaţii suplimentare: bodyguardul lui Moreno, naţionalitate braziliană, locuind în Venezuela
  - Ceas Rolex şi ochelari de soare Oakley dispăruţi
  - Pe pantofi se aflau urme asociate cu mocheta de pe coridorul hotelului, pământ de lângă intrarea în hotel şi petrol nerafinat.
  - Pe haine s-au găsit urme de la micul dejun, foietaj, gem şi şuncă, plus petrol nerafinat şi scrum de ţigară.
- Cronologia lui Moreno în Bahamas
  - 7 mai: Soseşte la Nassau cu Flores (bodyguardul).
  - 8 mai: Întâlniri în afara hotelului, toată ziua
  - 9 mai: Întâlnire cu doi bărbaţi în legătură cu Mişcarea Locală de Preluare a Puterii în

Bahamas. De la Rua soseşte la 10.30 a.m. La 11.15 a.m., Moreno este împuşcat.

- Suspect 1: Shreve Metzger
  - Director Serviciul Naţional de Spionaj şi Operaţiuni
  - Instabil psihic? Probleme cu furia
  - A manipulat dovezi pentru a autoriza ilegal un ordin de executare a unei sarcini speciale?
  - Divorţat. Diplomă în drept la Yale.
- Suspect 2: Subnec 516
  - S-a determinat că nu este lunetistul.
  - Posibilă vizită la South Cove Inn, 8 mai. Caucazian, bărbat, cca 35 de ani, păr castaniu-deschis tuns scurt, accent american, slab, dar atletic. Pare „militar". A pus întrebări despre Moreno.
  - Ar putea fi partenerul lunetistului sau angajat de Metzger separat pentru a face curat şi a opri ancheta.
  - S-a determinat că este ucigaşul Lydiei Foster şi al Annettei Bodel, tot el fiind cel care a pus bomba la Java Hut.
  - Bucătar amator sau profesionist, având oarecare talent
- Suspect 3: Barry Shales
  - S-a confirmat că este lunetistul. Nume de cod: Don Bruns
  - 39 de ani, a fost în aviaţia militară, decorat
  - Specialist în informaţii la SNSO. Soţia este profesoară. Are doi fii.

- Persoana cu accent american care a sunat la South Cove Inn, în 8 mai, pentru a confirma sosirea lui Moreno. Telefonul s-a dat de pe telefonul luat pe numele de Don Bruns printr-o firmă-fantomă a SNSO.
- Serviciile de informaţii caută date despre Shales.
- Amprentă vocală obţinută.
- **Pilotul de dronă care a tras glonţul ce l-a ucis pe Moreno**
- **FAA şi controlul traficului aerian din Bahamas – dovezi ale cursului de zbor al dronei şi ale prezenţei în Bahamas**

- Raportul de la locul faptei, raportul autopsiei, alte detalii
  - Locul faptei curăţat şi contaminat de Subnecul 516, fiind în mare parte inutilizabilă
  - Detalii generale: Glonţul a trecut prin geamul de la podea până la tavan pe care l-a spart, grădina afară, copac-otrăvitor cu crengile tăiate la 7 metri înălţime. Vederea spre cuibul lunetistului îngreunată pâclă cauzată de poluare.
  - 47 de amprente au fost găsite. Jumătate analizate, rezultate negative. Celelalte lipsesc.
  - S-au găsit ambalaje de bomboane.
  - S-a găsit scrum de ţigară.
  - Glonţ în spatele canapelei pe care s-a găsit cadavrul lui Moreno, **tras de dronă**

- Glonţul fatal
- Calibru 420 produs de Walker Defense Systems, NJ
- Glonţ spitzer coadă de barcă
- Calitate extrem de ridicată
- Viteză extrem de mare, putere mare
- Rar
- Armă: făcută special
- Urme pe glonţ: fibre din cămaşa lui Moreno şi de frunză din copacul-otrăvitor

Locul faptei 2

- **Nu există un cuib al lunetistului; gloanţe trase de dronă. „Camera ucigaşă" este centrul de control al dronei.**
- 9 mai
- Nu s-au găsit cartuşe sau alte dovezi ale locaţiei cuibului lunetistului.

Locul faptei 2A

- Apartamentul 3C, 182 Augusta Street, Nassau, Bahamas
- 15 mai
- Victimă: Annette Bodel
- Cauza morţii: urmează a se determina, probabil strangulare sau asfixiere.
- Suspect: S-a determinat că este Subnec 516.
- Probabil că victima a fost torturată.
- Probe:
  - Nisip asociat cu nisipul găsit la Java Hut.
  - Acid docosahexaenoic – ulei de peşte. Posibil caviar sau icre de Manciuria. Ingredient

dintr-un fel de mâncare de la un restaurant din NY
- Combustibil pentru motoare în doi timpi
- C8H8O3, vanilină. Ingredient dintr-un fel de mâncare de la un restaurant din New York

Locul faptei 3
- Java Hut, intersecţia Mott Street cu Hester Street
- 16 mai
- Explozie dispozitiv improvizat pentru distrugerea probelor legate de informator
- Victime: niciun deces, răni minore
- Suspect: S-a determinat că este Subnec 516.
- Dispozitiv în stil militar, antipersonal, şrapnel. Explozibil Semtex. Disponibil pe piaţa armelor
- Localizat clienţi care s-au aflat în cafenea odată cu informatorul, de căutat informaţii, poze.
- Probe:
  - Nisip din regiune tropicală

Locul faptei 4
- Apartamentul 230, 1187 Third Avenue
- 16 mai
- Victimă: Lydia Foster
- Cauza morţii: pierdere de sânge, şoc din cauza rănilor de cuţit
- Suspect: S-a determinat că este Subnec 516.
- Fir de păr castaniu şi scurt (de la Subnec 516) trimis pentru a fi analizat în CODIS
- Probe:
  - *Glycyrrhiza glabra* – lemn-dulce. Ingredient într-un fel de mâncare de la un restaurant din New York

  - Cinarină, substanţă care se găseşte în anghinare. Ingredient într-un fel de mâncare de la un restaurant din New York
- Dovezi că a fost torturată
- Toate consemnările legate de traducerile făcute pentru Robert Moreno la 1 mai au fost furate.
- Nu s-a găsit vreun telefon celular sau un computer.
- Bon de la localul Starbucks unde Lydia a aşteptat ca Moreno să se întoarcă de la întâlnirea particulară avută la 1 mai

Investigaţii suplimentare

- Determinarea identităţii informatorului
  - Subiectul necunoscut care a dat în vileag ordinul de executare a sarcinii speciale
  - Trimis prin e-mail anonim
  - Contactat Unitatea NYPD pentru infracţiuni computerizate; aşteptăm rezultate.
  - Trecut prin Taiwan, România şi Suedia. Trimis din New York, prin Wi-Fi public, nu au fost folosite servere guvernamentale.
  - A folosit un computer vechi de probabil zece ani, iBook, fie model scoică, bicolor cu o culoare aprinsă (verde sau portocaliu). Sau poate fi un model tradiţional, cenuşiu, dar mult mai gros decât laptopurile de astăzi.
  - **Profil:**
    - **Probabil bărbat de vârstă mijlocie**
    - **Foloseşte îndulcitor Splenda**
    - **A fost în armată?**

– Poartă un costum ieftin, de un albastru neobişnuit

– Foloseşte iBook

– Posibil să aibă probleme cu stomacul; foloseşte Zantac.

– O persoană în sedan de culoare deschisă a urmărit-o pe A. Sachs.

– Marcă şi model neidentificate.

Desigur, desigur...

– Cred că m-am prins. Trebuie să vorbesc din nou cu Mychal Poitier. Şi, Thom, adu dubiţa.

– Dubiţa?

– Dubiţa! Mergem la plimbare. Sachs, vii şi tu. Şi *eşti* înarmată, nu? A, şi cineva să sune la centrul de detenţie. Să fie eliberat Barry Shales. Tipul a trecut prin destule.

CAPITOLUL 82

Bărbatul slab de 58 de ani era vieţaş în Departamentul Penitenciarelor.

Totuşi, nu era prizonier, ci gardian, şi asta fusese încă de când începuse să muncească. Îi plăcea cu adevărat slujba lui, să-i păstorească pe oameni prin Cavou.

Porecla acelui loc de judecată – de fapt, Centrul de detenţie Manhattan – sugera ceva mult mai rău decât era în realitate. Aceasta data din anii 1800 şi fusese potrivită pentru o închisoare proiectată după un mausoleu egiptean, construită pe o mlaştină prost asanată (ceea ce sporea duhoarea şi starea de rău care saturau oricum clădirea), situată în notoriul Five Points, fost cartier din Manhattan descris ca fiind „cel mai primejdios loc de pe Pământ" la vremea aceea.

De fapt, Cavoul era astăzi doar o altă închisoare, deşi una al naibii de mare.

Gardianul sună la intercomuri, folosindu-se de cuvântul care era codul zilei pentru a deschide uşile, apoi intră în coridorul care ducea spre celulele izolate, rezervate pentru prizonierii speciali.

Precum bărbatul la care se ducea acum. Barry Shales.

În cei 28 de ani de când era gardian, se învăţase să nu aibă nicio părere despre cei pe care îi avea în grijă.

Ucigaşi de copii şi infractori cu educaţie care escrocaseră oameni care meritaseră probabil să fie escrocaţi... nu era nicio diferenţă pentru el. Slujba lui era să menţină ordinea şi să se asigure că sistemul funcţiona fără probleme. Şi, de asemenea, să le facă viaţa mai uşoară acestor oameni, care treceau printr-o perioadă dificilă.

La urma urmelor, aceasta nu era o închisoare, ci un centru de detenţie temporară, unde oamenii stăteau până ieşeau pe cauţiune sau până erau transferaţi la Rikers sau, în destule cazuri, până erau eliberaţi pentru totdeauna. Toţi cei de-acolo erau presupuşi nevinovaţi. Aşa mergeau lucrurile în ţara asta.

Însă bărbatul spre a cărui celulă se îndrepta era diferit, iar gardianul *avea* o părere despre el. Era o tragedie absolută că fusese încarcerat acolo.

Gardianul nu ştia prea multe despre trecutul lui Barry Shales. Dar ştia că fusese pilot în aviaţia militară şi că luptase în războiul din Irak. Şi că acum lucra pentru guvern, guvernul federal.

Şi totuşi, fusese arestat pentru crimă. Însă nu pentru uciderea soţiei sau a amantului soţiei, sau ceva de genul ăsta. Ci pentru omorârea unui nenorocit de terorist.

Fusese arestat cu toate că era soldat, cu toate că era erou.

Iar gardianul ştia de ce se afla acesta acolo – din cauza politicii. Fusese arestat pentru că partidul care nu era la putere trebuia să i-o tragă ăluia care era, făcând un exemplu din acest sărman.

Gardianul ajunse în faţa celulei şi se uită pe geam înăuntru.

Interesant.

În celulă mai era un prizonier, de care gardianul nu ştia nimic. Faptul că se afla acolo nu avea niciun sens.

Exista o celulă goală în care ar fi trebuit să fie dus. Noul prizonier stătea într-o parte a încăperii şi se uita în gol. Privirea lui îl făcu pe gardian să se simtă neplăcut. Ochii îţi spuneau totul despre oamenii de-acolo, mult mai multe decât prostiile pe care le ziceau.

Dar ce era cu Shales? Acesta stătea întins pe-o parte pe bancă, cu spatele la uşă. Nu mişca.

Gardianul tastă codul, iar uşa se deschise cu un bâzâit.

– Hei, Shales!

Nicio mişcare.

Al doilea prizonier continua să privească fix peretele din faţa sa. „Înfricoşător ticălos", gândi gardianul. Şi nu era omul care să folosească cu uşurinţă aceste cuvinte.

– Shales?

Gardianul se apropie.

Brusc, aviatorul se mişcă şi se ridică. Se răsuci încet. Gardianul văzu că Shales îşi ţinea mâinile la ochi. Plânsese.

Nu era nicio ruşine. Se întâmpla mereu acolo.

Shales îşi şterse faţa.

– Ridică-te, Shales. Am nişte veşti care cred că or să-ţi placă.

CAPITOLUL 83

Aflat la biroul său, Shreve Metzger auzi sirena, dar nu-şi făcu griji.

La urma urmelor, acesta era Manhattanul. Mereu se auzeau sirene. Tot aşa cum se auzeau împuşcături, claxoane, uneori urlete, ţipete de pescăruşi... Rateuri... ei bine, detunături staccato care *probabil* că erau rateuri.

Fundalul sonor al oraşului.

Nu îl interesa, mai cu seamă acum, când încerca să stingă sălbaticul foc de pădure care devenise ordinul de asasinare a lui Robert Moreno.

Haosul se învârtejea în jurul lui, ca o tornadă de flăcări: Barry Shales şi blestematul de informator, şi căţeaua de procuroră, şi oamenii din guvern şi din afara lui care alcătuiseră programul ordinelor de executare a sarcinilor speciale.

În curând, aveau să apară şi mai multe lemne pe foc: presa.

Apoi, desigur, planând deasupra tuturor, se afla Vrăjitorul.

Se întrebă ce se decidea la „şedinţa de buget" chiar în acel moment.

În mod curios, lucrul care îl deranja cel mai tare era demisia lui Barry Shales. Pentru că omul era atât de al naibii

de bun... Nimeni nu putea pilota un UAV aşa cum o făcea el. Era cu adevărat sufletul programului OESS. Aviatorul era capabil să bage aţa în ac cu aeronava lui. Putea...

Metzger realiză că sirenele se opriseră.

Şi se opriseră exact în faţa biroului său.

Se ridică şi se uită în jos, în parcarea împrejmuită cu gard în care se afla centrul de control de la sol.

„Plină cu..."

Chiar că era.

O maşină fără însemne, dar cu girofarul luminând albastru, o maşină de patrulă a NYPD, o dubă - probabil, SWAT. Uşile erau deschise. Poliţiştii nu se vedeau nicăieri.

Totuşi, Shreve Metzger ştia unde erau. Nu exista nicio îndoială, desigur.

Lucru confirmat o clipă mai târziu, când paznicul de jos îl apelă şi rosti cu voce nesigură:

– Domnule director? Îşi drese glasul şi continuă: Sunt nişte ofiţeri de poliţie care vor să vă vadă.

CAPITOLUL 84

Lincoln Rhyme își dădu seama că Shreve Metzger, care îl privea de sus până jos, era surprins să-l vadă.

Poate îl frapase faptul că era într-un scaun cu rotile. Dar omul probabil că știa asta. Șeful spionajului studiase sigur dosarele tuturor celor implicați în anchetarea cazului Moreno.

Poate că, în mod ironic, surpriza era că Rhyme se afla într-o formă mai bună decât șeful SNSO. Rhyme observă cât de rău arăta Metzger: avea părul rar, era sfrijit, iar ochelarii cu ramă bej și groasă aveau câte o pată pe fiecare lentilă. Rhyme ar fi crezut că un bărbat care ucidea ocazional oameni ca să-și câștige existența ar fi trebuit să fie mai dur și mai sinistru. Metzger remarcase trupul musculos al lui Rhyme, părul bogat, fața pătrățoasă. Clipise – o expresie criptică, demnă de Nance Laurel.

Omul se așeză la biroul lui și își îndreptă privirea – de data aceasta fără a fi surprins – spre Sachs și Sellitto. Numai ei veniseră, nu și Laurel. După cum explicase Rhyme, era o treabă a poliției, nu a procuraturii. Și exista posibilitatea, redusă totuși, să fie primejdioasă.

Se uită în jur. Biroul era anost. Câteva decorațiuni și câteva cărți care păreau să nu fi fost citite – cotoarele nu erau îndoite – stăteau pe rafturi pline de praf. Câteva

fişete având încuietori mari cu rozete şi scanere de iris. Mobilă funcţională, desperecheată. Pe tavan, o lumină roşie licărea în tăcere, ceea ce însemna – Rhyme ştia asta – că în cameră se aflau vizitatori fără acces la informaţii secrete, aşa că toate documentele trebuiau luate de pe birou sau întoarse cu faţa în jos.

Ceea ce Metzger, ascultător, deja făcuse.

Cu voce domoală, controlată, directorul SNSO spuse:

– Înţelegeţi, sper, că n-o să vă spun nimic.

Lon Sellitto – ofiţerul superior – dădu să-i răspundă, însă Rhyme îl întrerupse:

– Invocăm drepturile constituţionale, nu?

– Nu sunt obligat să vă răspund la nimic, replică el, încălcându-şi propriul jurământ al tăcerii.

Brusc, mâinile lui Metzger începură să tremure. Ochii i se îngustară, iar respiraţia păru să-i devină mai rapidă. Lucruri care se întâmplară într-o clipită. Transformarea fu alarmantă. Rapid şi sigur ca un şarpe care ţâşneşte din lâncezeală pentru a înşfăca un şoarece.

– Credeţi că puteţi veni aici...

Încetă apoi să mai vorbească. Maxilarul i se încleştase prea tare.

„A avut probleme afective. În special legate de furie..."

– Hei, calmează-te niţel, bine? rosti Sellitto. Metzger, dacă voiam să te arestăm, te-am fi arestat. Ascultă-l pe omul acesta. Iisuse!

Rhyme îşi aminti cu drag de zilele când ei doi fuseseră parteneri. Tactica lor nu era poliţist bun/poliţist rău. Ci mai degrabă poliţist moale/poliţist dur.

Metzger se calmă.

– Atunci, ce...?

Băgă mâna în sertar.

Rhyme bagă de seamă că Sachs se încordă uşor, mâna îndreptându-i-se către armă. Dar şeful SNSO scoase doar o unghieră. Apoi o puse la loc fără s-o folosească.

Sellitto dădu din cap, invitându-l pe Rhyme să vorbească.

– Ei bine, avem o situaţie care trebuie... rezolvată. Organizaţia ta a emis un ordin de executare a unei sarcini speciale.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Haide, zău! zise Rhyme, ridicând nerăbdător o mână. Un OESS împotriva unui om care pare să fi fost nevinovat. Dar asta rămâne între tine, conştiinţa ta şi, probabil, nişte audieri dificile în Congres. Nu e treaba noastră. Noi suntem aici pentru că trebuie să găsim pe cineva care îi ucide pe martorii implicaţi în cazul Moreno. Şi...

– Dacă sugerezi că SNSO...

– ...a apelat la un specialist? rosti Sachs.

Metzger se înfioră din nou. Se întrebă de unde cunoşteau termenul. De unde ştiau toate acestea. Spuse precipitat:

– N-am ordonat nimănui să facă aşa ceva.

Un eufemism birocratic.

„Să facă aşa ceva..."

Sellitto se răsti:

– Uită-te la încheieturile tale, Metzger. Uită-te! Ai cătuşe? Eu nu le văd. Tu le vezi?

– Ştim că a fost altcineva, continuă Rhyme. Şi acesta este motivul pentru care ne aflăm aici. Vrem să ne ajuţi să-l găsim.

– Să vă ajut? replică Metzger, zâmbind scurt. Şi pentru ce Dumnezeu i-aş ajuta pe oamenii care încearcă să distrugă un important departament al guvernului? Un

departament care face o treabă vitală, ferindu-i pe cetăţeni de duşmanii noştri.

Rhyme îi aruncă o privire sardonică şi până şi directorul SNSO păru să realizeze că retorica sa era deplasată.

– De ce ne-ai ajuta? îi repetă Rhyme cuvintele. Două motive îmi vin în minte. Primul: pentru a nu fi acuzat de obstrucţionarea justiţiei. Ai pus la cale o adevărată campanie pentru oprirea investigaţiei. Ai obţinut renunţarea lui Moreno la cetăţenie, probabil trăgând nişte sfori la Departamentul de Stat. Ar fi interesant de văzut dacă ai urmat căile legale pentru asta. Ştim sigur că l-ai pus pe Barry Shales, pe membri ai personalului SNSO şi pe contractorii cu care faceţi afaceri să distrugă dovezile existenţei programului OESS cu drone. Şi că ai dezgropat lucruri neplăcute despre anchetatori. Ne-ai interceptat telefoanele, e-mailurile, i-ai pus pe prietenii de la Langley şi Fort Meade să ne monitorizeze.

Sachs spuse cu o voce dură:

– Ai furat dosare medicale personale.

Ea şi Rhyme discutaseră despre modul în care obţinuse căpitanul Bill Myers dosarul de la ortopedul ei. Ajunseseră la concluzia că cineva de la SNSO intrase în calculatorul acestuia şi îl trimisese superiorilor lui Sachs.

Metzger îşi coborî privirea. O confirmare tăcută.

– Şi al doilea motiv pentru a ne ajuta? Ţie şi organizaţiei SNSO vi s-au înscenat nişte crime. Iar noi suntem singurii care te putem ajuta să pui mâna pe făptaş.

Rhyme căpătase acum toată atenţia lui Metzger.

– Ce spui că s-a întâmplat?

– I-am auzit pe unii sugerând că te foloseşti de slujba ta pentru a ucide pe oricine nu este patriot sau e antiamerican, replică Rhyme. Eu nu cred asta. Sunt de părere că ai

crezut cu adevărat că Moreno era o amenințare – pentru că cineva *a vrut* ca tu să crezi asta și ți-a transmis informații false. Astfel încât să emiți un OESS și să-l omori. În felul acesta, adevăratul criminal avea ocazia să omoare adevărata victimă vizată.

Metzger păru debusolat preț de o clipă.

– Sigur! zise el. Moreno este împușcat, iar ceilalți din cameră sunt surprinși, speriați. Criminalul intră și îl omoară pe cel vizat de fapt. Pe de la Rua, reporterul. Scria un articol care dădea în vileag niște fapte de corupție sau ceva, iar cineva a vrut ca el să moară.

– Nu, nu, nu, spuse Rhyme, însă apoi recunoscu: În regulă. La început, și eu am *crezut* același lucru. Dar apoi mi-am dat seama că greșesc.

Rosti aceste cuvinte de parcă i-ar fi făcut o confesiune. De fapt, era încă iritat pentru că se repezise să tragă concluzia legată de reporter fără să fi luat în considerare toate faptele.

– Atunci, cine...?

Metzger își ridică mâinile confuz.

Amelia Sachs îi dădu răspunsul:

– Simon Flores, bodyguardul lui Moreno. El a fost ținta.

CAPITOLUL 85

– De la Rua scria articole de fond pentru o publicație de afaceri, explică Rhyme. Ne-am uitat peste materialele lui recente și am aflat cu ce se ocupa. Povești legate de oameni, analize ale afacerilor, economie, investiții. Nu reportaje de investigație, nu dezvăluiri. Nimic care să deranjeze. Iar în privința vieții personale, ei bine, Pulaski n-a găsit nimic care să fi putut motiva un criminal să-l ucidă. Nu era implicat în afaceri dubioase sau în activități criminale, nu avea dușmani și nu avea relații personale imorale – nu exista niciun dubiu în legătură cu persoana cu care se culca (și anume cu cea care, de 23 de ani, îi era soție). Rhyme continuă: Așa că, nedescoperind un motiv, a trebuit să mă întreb ce anume era curios. Am revenit la probe, iar câteva minute mai târziu, ceva mi-a sărit în ochi. Sau, mai degrabă, *absența* a ceva mi-a sărit în ochi. Ceasul lipsă al bodyguardului, care a fost furat după împușcătură. Era un Rolex. Furtul în sine nu este interesant. Dar de ce ar purta un bodyguard un ceas de 5 000 de dolari?

Metzger se uită la el cu o privire goală.

– Șeful lui, Robert Moreno, nu era bogat – era activist și jurnalist. Probabil că era destul de generos cu cei care

lucrau pentru el, dar să le fi plătit salarii suficient de generoase încât aceştia să-şi cumpere Rolexuri? Nu cred. Cu o jumătate de oră în urmă, i-am cerut contactului nostru de la FBI să afle ce hram purta bodyguardul. Flores avea conturi care totalizau şase milioane de dolari în numeroase bănci din Caraibe. În fiecare lună, primea 50 000 cash dintr-un cont anonim din insulele Cayman.

Ochii lui Metzger sticliră.

– Bodyguardul şantaja pe cineva, zise el.

Nu ajungeai şeful unei organizaţii precum SNSO fără să-ţi meargă mintea, însă asta nu fusese o deducţie tocmai corectă.

Zâmbind, Rhyme dădu din cap.

– Cred că aşa este. Mi-am amintit că în ziua atacului de la South Cove Inn, în Nassau mai avusese loc o crimă. Un avocat. Contactul meu de la poliţia din Bahamas mi-a pus la dispoziţie lista clienţilor avocatului.

Metzger spuse:

– Desigur, bodyguardul era unul dintre clienţii avocatului. Acesta – Flores – i-a lăsat avocatului spre păstrare informaţii incriminatoare. Însă omul pe care îl şantaja se săturase să plătească şi a apelat la un asasin plătit – acest specialist – pentru a-i ucide pe bodyguard şi pe avocat şi pentru a fura apoi informaţiile, cu scopul de a le distruge.

– Exact. Biroul avocatului a fost răscolit şi jefuit după moartea lui.

Sellitto îi aruncă o privire ambiguă lui Metzger.

– E bun, Linc. Ar trebui să se facă spion.

Directorul se uită cu răceală la detectiv, apoi continuă:

– Aveţi idee cum să aflaţi cine era persoana şantajată?

– Cine a trimis falsa informaţie cum că Moreno plănuia să atace American Petroleum? întrebă Sachs.

Metzger se lăsă pe spate, iar privirea lui mătură tavanul.

– Nu vă pot spune exact. E secret. Dar vă pot spune că sunt agenţi locali în America Latină – al nostru şi al unei alte organizaţii americane de securitate. Oameni de încredere.

– E posibil să le fi furnizat *lor* cineva informaţii false, iar ei să ţi le fi trimis? sugeră Rhyme.

Privirea neîncrezătoare dispăru.

– Da, cineva care ştie cum funcţionează comunitatea de informaţii, cineva care are contacte.

Maxilarul lui Metzger începu din nou să tremure alarmant. Cât de repede trecea de la calm la furie! Era neliniştitor.

– Dar cum aflăm cine este? zise el apoi.

– M-am gândit la asta, spuse Rhyme. Şi cheia cred că este informatorul, persoana care ne-a trimis OESS-ul.

Metzger se strâmbă.

– Trădătorul.

– Ce-aţi făcut pentru a-l găsi?

– L-am căutat zi şi noapte, zise posomorât bărbatul. Fără rezultat. I-am exclus pe toţi cei de-aici care au acces la OESS-uri. Asistenta mea personală a fost ultima care a făcut testul la poligraf. Are... Ezită. ... motive să fie nemulţumită de guvern. Dar a trecut testul. Mai sunt câteva persoane de la Washington pe care trebuie să le verificăm. Ne gândim că de-acolo trebuie să fi plecat. Poate de la o bază militară.

– Homestead?

O pauză.

– Nu pot spune.

– Cine se ocupă de ancheta internă? întrebă Rhyme.

– Directorul administrativ, Spencer Boston. O pauză în care observă privirea pătrunzătoare a lui Rhyme şi îşi coborî pentru o secundă ochii. Nu e suspect. Cum ar putea fi? Ce-ar avea de câştigat? Şi, în afară de asta, a trecut testul.

– Cine este el mai exact? întrebă Sachs. Cu ce s-a ocupat înainte?

– Spencer este fost militar, decorat, fost agent CIA – activ mai ales în America Centrală. Îl numeau „expertul în schimbări de regim".

Sellitto se uită la Rhyme.

– Îţi aminteşti de ce Robert Moreno a devenit antiamerican? Invazia Statelor Unite din Panama. Cel mai bun prieten al lui a fost ucis atunci.

Rhyme nu răspunse, scanând cu ochii minţii schema probelor. Apoi îl întrebă pe directorul SNSO:

– Prin urmare, acest Boston ar trebui să fie antrenat pentru a păcăli poligraful.

– Presupun că da, în principiu. Dar...

– Bea ceai? Foloseşte Splenda? A, şi are cumva un costum ieftin, de un albastru cu o nuanţă mai deschis decât ar fi de bun-gust?

Metzger se holbă la el, iar după câteva clipe spuse:

– Bea ceai de plante pentru că are ulcer...

– A, probleme cu stomacul...

Rhyme îi aruncă o privire lui Sachs, iar ea dădu din cap.

– Cu un fel de îndulcitor, niciodată cu zahăr.

– Iar costumele lui?

Metzger suspină.

– Îşi face cumpărăturile de la Sears. Şi, da, dintr-un motiv oarecare, îi place această ciudată nuanţă de albastru. N-am înţeles niciodată de ce.

CAPITOLUL 86

– Frumoasă casă, rosti Ron Pulaski.

– Într-adevăr.

Sachs se uita în jur, nu tocmai atentă la el.

– Deci, ce-i aici? Glen Cove?

– Sau Oyster Bay. Sunt cam tot aia.

North Shore din Long Island era o adunătură de mici comunități, cu mai multe dealuri și mai mulți copaci decât South Shore. Sachs nu cunoștea bine zona. Cu câțiva ani în urmă, mai fusese aici pe când se ocupa de cazul unui chinez care își aducea ilegal concetățenii în țară. Iar înainte de asta, fusese implicată într-o urmărire cu poliția pe unele dintre drumurile șerpuite. Urmărirea nu durase mult – în vârstă de 16 ani pe atunci, Amelia scăpase repede de poliția din Nassau County, care întrerupsese o cursă ilegală ce avusese loc lângă Garden City (ea o câștigase, întrecând fără probleme un Dodge).

– Ești nervoasă? o întrebă Pulaski.

– Da. Așa sunt mereu înainte de o arestare dificilă. Mereu.

Amelia Sachs era de părere că, dacă într-un astfel de moment nu erai tensionat la maximum, ceva era în neregulă.

Pe de altă parte, de când arestarea fusese binecuvântată de Sellitto şi, mai sus de el, de căpitanul Myers, Sachs nu-şi zgâriase pielea nici măcar o dată, nu-şi chinuise unghiile şi – asta chiar că era ciudat – nu simţise vreun junghi dureros în genunchi sau în şold.

Erau îmbrăcaţi cvasitactic, cu veste de protecţie şi cu căşti negre, dar nu aveau decât armele de la şold.

Se apropiau de locuinţa lui Spencer Boston.

Cu o oră în urmă, Shreve Metzger şi Rhyme puseseră la punct un plan pentru arestarea lui. Metzger îi spusese directorului administrativ Boston că aveau să aibă loc audieri în legătură cu greşeala comisă în cazul lui Moreno. Dorea o locuinţă privată pentru a se întâlni cu avocaţii SNSO? Puteau folosi casa lui Boston, urmând ca el să-şi trimită familia undeva pentru tot restul zilei?

Boston fusese de acord şi venise imediat aici.

În drum spre marea casă în stil colonial, Sachs şi Pulaski se opriră şi priviră în jur spre peluzele tunse, spre copaci, spre tufele aranjate cu grijă şi grădinile încântătoare, aproape obsesiv îngrijite.

Tânărul ofiţer respira chiar mai rapid acum.

„Eşti nervoasă?"

Sachs observă că îşi freca absent o veche cicatrice de pe frunte. Era urmarea unei lovituri încasate de la un infractor cu ocazia primului caz la care lucraseră împreună, cu câţiva ani în urmă. Rana de la cap fusese gravă, iar el aproape că ieşise din poliţie din cauza acelui incident – lucru care cu siguranţă l-ar fi devastat, fiindcă a fi poliţist era partea esenţială a psihicului său şi îl apropia mult de fratele lui geamăn, de asemenea poliţist. Însă datorită încurajării şi exemplului oferite de Lincoln

Rhyme, reuşise să depăşească momentul, trecând printr-o perioadă lungă de recuperare şi revenind apoi în poliţie.

Însă rana fusese gravă, iar Sachs ştia că stresul posttraumatic continua să-l afecteze.

Pot face faţă? Voi ceda sub presiune?

Ea ştia că răspunsurile în staccato ale celor două întrebări erau „da" şi „nu". Zâmbi.

– Hai să arestăm un ticălos.

– S-a făcut.

Se îndreptară repede spre uşă şi se opriră de o parte şi de cealaltă a acesteia, cu mâinile în apropierea pistoalelor, dar fără a le atinge.

Ea dădu din cap.

Pulaski bătu cu putere în uşă.

– NYPD. Deschide!

Din interior se auziră câteva sunete.

– Ce-i? se auzi o voce. Cine este?

– NYPD! insistă tânărul ofiţer. Deschide sau vom sparge uşa.

Din nou, din interior se auzi:

– Iisuse!

Trecură câteva clipe – suficient de multe pentru ca Boston să poată pune mâna pe un pistol. Cu toate că, după calculele lor, nu avea să facă aşa ceva.

Uşa roşie de lemn se deschise, iar distinsul bărbat cu părul cărunt privi prin uşa de plasă. Îşi mângâie absent o cută de pe faţa uscată, ridată.

– Să-ţi văd mâinile, domnule Boston.

El le ridică suspinând.

– Acesta este motivul pentru care m-a chemat Shreve de fapt. N-o să fie nicio întâlnire, nu-i aşa?

Sachs şi Pulaski intrară şi închiseră uşa.

Bărbatul îşi trecu o mână prin părul bogat, apoi îşi aminti că trebuia să şi le ţină la vedere. Se dădu în spate, dând de înţeles că nu reprezenta o ameninţare.

– Eşti singur? îl întrebă Sachs. Familia ta e aici?

– Sunt singur.

Sachs verifică rapid casa, în vreme ce Pulaski rămase cu informatorul. Când se întoarse, Boston spuse:

– Despre ce-i vorba?

Încercă să pară indignat, dar nu-i ieşi – ştia de ce se aflau acolo.

– Suntem aici pentru că ai trimis OESS-ul la biroul procurorului districtual. Am verificat zborurile. În data de 11 mai, te aflai în vacanţă în Maine, dar dimineaţă ai luat un avion spre New York. Te-ai dus la Java Hut cu iBook-ul tău. Ai trimis copia ordinului de asasinat la procuratură. Apoi te-ai întors în Maine, în acea după-amiază. Adăugă detaliile despre identificarea traseului e-mailului, despre ceai, despre Splenda şi despre costumul albastru, apoi adăugă: De ce? De ce l-ai trimis?

Bărbatul se lăsă pe spate pe canapea. Băgă încet mâna în buzunar, extrase neîndemânatic o cutie cu antiacide şi o deschise. Mestecă două, amintindu-i de advilul ei.

Sachs se aşeză în faţa lui. Pulaski se duse la fereastră, privind dincolo de peluza tunsă.

Boston era încruntat.

– Dacă voi fi pus sub acuzare, va fi sub incidenţa legii Espionage Act. Care e federală. Voi reprezentaţi statul. De ce aţi venit *voi?*

– Există şi implicaţii care privesc Statul, răspunse ea în mod intenţionat vag. Acum, spune-mi. De ce ai trimis ordinul de asasinat OESS? Fiindcă ai considerat că este

un lucru moral să informezi lumea că organizația ta ucide cetățeni americani?

El râse cu amărăciune.

– Chiar credeți că tuturor le pasă de asta? N-a stricat că Obama l-a ucis pe al-Awlaki, nu? *Toată lumea* consideră că este bine ce facem – toată lumea, cu excepția procurorei tale.

– Și? întrebă ea.

Pentru o clipă, el își îngropă fața în mâini.

– Ești tânără. Amândouă sunteți. Nu aveți cum să înțelegeți.

– Spune-mi, insistă Sachs.

Boston o privi cu ochi arzători.

– Sunt în SNSO încă de la început, din ziua în care a fost format. Am făcut parte din spionajul armatei, din CIA. Eram pe teren și mă ocupam de agenții locali când Shreve Metzger dădea petreceri cu droguri la Cambridge și New Haven. Eu am fost cheia rezistenței noastre în fața Revoluției Roz – a socialiștilor – în anii '90. Hugo Chávez în Venezuela, Lula în Brazilia, Néstor Kirchner în Argentina, Vázquez în Uruguay, Evo Morales în Bolivia. O privi cu răceală pe Sachs, apoi continuă: Știi măcar cine sunt oamenii ăștia? Nu păru să aștepte un răspuns. Am orchestrat două schimbări de regim în America Centrală și una în America de Sud. Am băut în baruri de rahat, am mituit jurnaliști, m-am dat bine pe lângă politicienii de nivel mediu din Caracas și din Buenos Aires. M-am dus la funeralii când agenții mei erau intenționat uciși într-un așa-zis accident de mașină cu fugă de la locul faptei, când nimeni nu știa ce eroi fuseseră de fapt. Imploram Washingtonul să-mi dea bani, făceam înțelegeri cu băieții de la Londra, Madrid și

Tokio... Iar când a venit vremea să fie numit un director al SNSO, pe cine au ales? Pe Shreve Metzger, un puşti nenorocit, care se înfurie repede. *Eu* ar fi trebuit să fiu. Mi-am câştigat acest drept! Meritam!

– Deci, atunci când ai realizat că Shreve a geşit în cazul lui Moreno, te-ai decis să te foloseşti de asta pentru a-l da jos. Ai trimis ordinul de asasinat şi informaţiile. Te aşteptai ca tu să-l înlocuieşti.

El murmură supărat:

– Puteam conduce locul ăla de o sută de ori mai bine decât el.

– Cum ai reuşit să înşeli poligraful? întrebă Pulaski.

– Ah, mi-am format în timp acest talent. Vedeţi? Exact asta vreau să zic. Afacerea asta n-are nicio legătură cu apăsatul butoanelor şi cu jocurile pe calculator. Se lăsă pe spate şi adăugă: O, la dracu', arestaţi-mă şi să terminăm cu asta.

CAPITOLUL 87

– Scanez, şuieră vocea în casca din ureche. Nicio transmisiune, niciun semnal.

Şoptitul probabil că nu era necesar. Oamenii se aflau într-o zonă împădurită, la prea mare distanţă pentru a fi auziţi de cineva din casa lui Spencer Boston.

– Recepţionat, confirmă Jacob Swann, gândindu-se că acel cuvânt părea oarecum ridicol.

Nicio transmisiune, niciun semnal. Asta era o veste bună. Dacă ar fi existat şi alţi ofiţeri prin preajmă care să dea o mână de ajutor la arestarea lui Boston, flecăreala lor ar fi apărut pe scanerul lui Bartlett. Bartlett, un mercenar, era anost ca un glonţ, însă îşi cunoştea echipamentele şi era capabil să găsească o undă ultrascurtă sau o transmisiune radio şi într-o cutie de plumb.

– Se vede cineva?

– Nu, au venit singuri. Femeia-detectiv, Sachs, şi poliţistul în uniformă.

Swann reflectă că avea sens să fie doar cei doi, fără acoperire. Boston era un informator şi, posibil, un trădător, însă nu era periculos şi era de aşteptat să nu se opună arestării. Te-ar fi ucis cu un Hellfire în Yemen sau ţi-ar fi distrus cariera politică lansând zvonul că eşti homosexual într-o ţară fervent catolică din America de

Sud. Dar probabil că nici măcar n-avea o armă, așa că doi polițiști de la NYPD erau suficienți pentru a-l aresta.

Swann se apropie printre copaci de laterala casei lui Boston, având grijă să nu poată fi văzut de la ferestre.

Își verifică Glockul, pe care era montat un amortizor, și magaziile suplimentare din buzunarul stâng al pantalonilor cargo. Desigur, la centura utilitară avea cuțitul de bucătărie Kai Shun. Își coborî pe față masca tactică neagră Nomex.

În apropiere, niște oameni de la spații verzi tăiau un copac pe care tocmai îl doborâseră. Zgomotul fierăstrăului și al tocătorului erau puternice. Jacob Swann era recunoscător pentru asta. Avea să acopere zgomotul atacului, deși el și echipa lui aveau armele prevăzute cu amortizoare și era greu de crezut că vreunul dintre polițiști avea să apuce să tragă înainte de a muri. Transmise:

– Situația?

– Pe poziție, rosti Bartlett.

Același mesaj fu primit o clipă mai târziu de la un alt membru al echipei, un asiatic american cu umeri largi, pe nume Xu, al cărui sigur comentariu mai substanțial de când se întâlniseră fusese făcut pentru a corecta modul în care Jacob Swann îi pronunțase numele.

Xu.

– Ca „Shoe[1]".

„Eu l-aș schimba", se gândi Swann.

– Scanează interiorul, îi spuse Swann lui Bartlett.

O clipă mai târziu, auzi:

– Trei persoane, toate la parter. Chiar în fața ușii, la 2-2,5 metri, jos. În dreapta ușii, la 1-1,5 metri, jos. În stânga ușii, la 1-1,5 metri, în picioare.

[1] Pantof (în lb. engleză în original, n.tr.)

Expertul lor în electronică scana casa cu SAR şi cu senzor în infraroşu.

– Se vede cineva în jur? întrebă Swann.

– Negativ, transmise Pantoful.

Casele aflate de o parte şi de alta erau dincolo de raza de acţiune a aparaturii, dar erau întunecate, iar uşile garajelor erau închise. Acestea erau după-amiezile în suburbii. Copiii erau la şcoală, iar mamele şi taţii, la cumpărături sau la serviciu.

Un alt răget oportun al tocătorului.

– Intrăm! comandă Swann.

Ceilalţi confirmară recepţia.

Bartlett şi Swann urmau să intre pe uşa din faţă. Pantoful, pe cea din spate. Aveau să intre în forţă şi să tragă pe loc. De data aceasta, Amelia Sachs va trebui să moară, nu să i se alăture lui Rhyme în lumea paraliziei. Dacă ar fi cooperat mai devreme, măcar ar fi supravieţuit.

Lăsându-şi rucsacul în tufişuri, Jacob Swann păşi aplecat pe peluză. Bartlett se afla la 6 metri depărtare, mai aproape de casă. Şi masca lui era coborâtă. Dădu din cap.

15 metri distanţă de casă, apoi 10.

Scanând ferestrele. Dar echipa de atac se afla în laterala casei şi nu putea fi văzută de unde se aflau cei din interior, după cum îi asigurase Bartlett.

5 metri.

Privind în jur spre peluze, spre case.

Nimeni.

Bine, bine.

3 metri.

Avea să...

Iar apoi, uraganul lovi.

Un val de aer copleşitor – care îi tăie respiraţia – se prăbuşi asupra lui.

Ce, ce, *ce?*

Elicopterul NYPD apăru rapid, coborî şi se opri deasupra curţii din faţă.

Swann şi Bartlett încremeniră când zvelta aeronavă se răsuci şi doi ofiţeri îndreptară imediat spre ei arme automate H&K.

Tocătorul de lemne. O, la naiba! Poliţia îl solicitase pentru a ascunde zgomotul făcut de elicopter.

Fir-ar să fie!

„O înscenare. Au ştiut că vom veni."

CAPITOLUL 88

– Aruncaţi armele! Întindeţi-vă cu faţa la pământ. Sau *vom* trage.

Vocea răsuna dintr-o portavoce aflată în elicopter. Sau poate undeva la sol. Era greu de spus.

Era puternică. Şi nu admitea prostii. Comandantul vorbea serios.

Swann observă că Bartlett se supuse imediat, aruncând propriul H&K, ridicând mâinile şi practic prăbuşindu-se la pământ. Jacob Swann privi dincolo de el şi văzu că fereastra de la etaj a casei din spatele locuinţei lui Boston era deschisă, iar un lunetist avea arma îndreptată spre curtea din spate, ţintindu-l pe Pantof.

Vocea de sus strigă:

– Tu, cel care stai în picioare! Aruncă arma şi întinde-te cu faţa la pământ. Acum!

Swann analiză rapid situaţia.

Aruncă o privire spre casă.

Azvârli arma şi se întinse pe burtă, adulmecând mirosul înţepător al ierbii. Acesta îi aminti de Chartreuse, lichiorul cu aromă stridentă pe care îl folosea la unele deserturi – piersici în jeleu de Chartreuse, ultimul din cele zece feluri din meniul de la clasa întâi de pe *Titanic*. În vreme ce elicopterul cobora, el strânse brelocul pe

care îl avea în mână. Apăsă o dată butonul stâng, apoi pe cel din dreapta, timp de trei secunde. Şi închise ochii.

Explozibilul din rucsac bubui cu mai multă forţă decât se aşteptase. Era doar o bombă de diversiune – pregătită pentru o astfel de eventualitate, spre a-i distrage atenţia inamicului şi a-l determina să se uite în altă parte preţ de câteva momente. Dar încărcătura aflată chiar la marginea pâlcului de copaci explodă puternic, creând o masivă minge de foc care împinse elicopterul cam o jumătate de metru. Aparatul nu fu avariat, iar pilotul îl stăpâni imediat, însă se legănase suficient de puternic pentru ca trăgătorii să fi pierdut ţintele din colimator.

Într-o clipită Jacob Swann sări în picioare, trecu peste Bartlett, care stătea cu faţa la pământ, şi se năpusti spre casă, ţinând în mână o grenadă fumigenă. Azvârli cilindrul compact prin fereastra din faţă – spartă de bomba din rucsac – şi sări prin cadrul ei.

Ajuns înăuntru, Swann se lovi de o măsuţă de cafea, împrăştiind bolurile cu bomboane, statuetele şi fotografiile înrămate, după care se rostogoli pe duşumea.

Explozia îi luase prin surprindere pe Boston, pe Sachs şi pe celălalt poliţist, iar când grenada fumigenă pătrunsese în cameră, încercaseră să se ascundă, părând să se fi aşteptat nu la fum, ci la o altă explozie.

Ostatici. Doar asta îi venise în minte lui Swann pentru a câştiga timp şi pentru a negocia scăparea sa. Tuşind cumplit, Boston fu primul care îl văzu. Bărbatul se repezi nu foarte convins spre atacator, însă Jacob Swann îi dădu un pumn în gâtul moale, făcându-l să se îndoaie.

– Amelia, se auzi o voce de undeva de dincolo de grenada din care se revărsa fum. Era a tânărului poliţist. Unde este?

Swann o văzu pe femeia-detectiv întinsă pe o parte, tușind și privind în jur cu ochii mijiți. În mâna ei se afla un Glock. Swann se repezi să i-l ia – nu avusese timp să și-l recupereze pe al lui. Își aminti de șchiopătatul ei și de ocazionalele tresăriri de durere, își aminti de referirile la problemele ei de sănătate, de care aflase când îi interceptase telefonul. Acum văzu o încruntare de durere pe chipul ei frumos, în vreme ce încerca să se ridice și să îndrepte pistolul spre el. Mișcarea întârziată îi permise să-și continue saltul și să o atace înainte ca ea să tragă.

– Amelia! se auzi din nou vocea îndepărtată.

În timp ce se luptau cu sălbăticie – era mai puternică decât părea –, ea strigă:

– Taci, Ron! Nu mai spune nimic!

Îl proteja. Când Jacob Swann avea să pună mâna pe pistolul ei, avea să tragă în direcția vocii.

Trăgându-i un pumn în ureche, cu o forță surprinzătoare și intensă, ea scuipă reziduurile fumului chimic și se repezi cu putere în el. Swann o lovi în coaste și încercă s-o înșface de gât, dar ea îi îndepărtă brațul și îl pocni în laterala capului.

– Ieși, Ron! Du-te după ajutoare. Nu poți face nimic aici.

– Aduc ajutoare.

Se auziră pași alergând, ieșind apoi din casă. O ușă din spate fu spartă.

Swann o lovi cu cotul, țintindu-i stomacul, însă ea se răsuci exact la timp pentru a evita o lovitură în plexul solar, care ar fi scos-o din luptă. Sachs îl pocni cu pumnul într-o parte, lângă rinichi, ceea ce îi trimise un val de durere până la dinți. Încă ținând-o de încheietura mâinii în care avea pistolul, o lovi puternic în față cu pumnul stâng. Ea gemu și se dădu în spate.

Amintindu-şi din nou de rana ei, îi lovi genunchiul cu al lui, iar ea scoase un ţipăt sufocat. Durerea păru să fie intensă. Asta o făcu să lase garda jos pentru un moment, iar mâna lui puternică se apropie şi mai mult de pistolul din mâna ei. Aproape că ajunsese la el. Încă câţiva centimetri...

O lovi din nou în genunchi. De data aceasta, ea scoase un ţipăt strident, iar strânsoarea pistolului slăbi şi mai mult. Jacob Swann se repezi să-i ia arma. Atinse Glockul exact în clipa în care ea îşi smuci mâna spre spate, dându-i drumul. Pistolul zbură învârtindu-se, invizibil din cauza fumului.

Rahat!

Încleştaţi unul de altul, dându-şi lovituri piezişe şi directe, rostogolindu-se pe podea, se luptară cu disperare. Mirosind a sudoare, a fum, a o urmă de parfum... Swann încercă s-o silească pe Sachs să se ridice, ceea ce, având în vedere genunchiul ei beteag, urma să-i ofere un avantaj. Însă ea ştia că atunci totul s-ar fi încheiat, aşa încât continuă să se lupte pe jos, agăţându-se de el şi lovindu-l.

Auzi voci de-afară care îi strigau bărbatului să iasă. Echipele tactice nu voiau să rişte intrând, din cauza fumului şi a detectivului lor vedetă care se afla înăuntru, invizibil în acea pâclă. Plus că, din câte ştiau ei, Swann avea un Uzi sau un MAC-10 ascuns sub haină şi putea să doboare cu foc automat prima duzină de ofiţeri care intra.

Swann şi Sachs transpirau epuizaţi şi tuşeau.

El se aplecă spre ea de parcă ar fi intenţionat s-o muşte, însă când ea se retrase rapid, el schimbă direcţia şi se smulse din strânsoarea ei. Se îndepărtă rostogolindu-se şi se ridică pe vine cu faţa spre ea. Sachs simţea şi mai acut durerea şi gâfâia şi mai tare. Stătea cu picioarele îndoite, ţinându-se

de genunchiul bolnav. Lacrimi pricinuite de durere şi de fum îi umpleau ochii. Silueta ei era fantomatică.

Dar bărbatul ştia că trebuie să pună mâna pe armă. Acum. Unde era? Trebuia să fie în apropiere. Dar în clipa în care el înaintă, ea se uită urât la el, cu sălbăticie, pumnii devenindu-i gheare, iar apoi, ghearele, pumni. Se ridică în picioare.

Încremeni şi, tresărind, duse mâna la şold, care, la fel ca şi genunchiul, era o sursă de agonie.

Acum! Avea dureri, nu era atentă... Acum, gâtul ei!

Swann ţâşni şi îşi repezi mâna stângă, cu palma deschisă, în carnea moale şi albă a gâtului ei.

Apoi însă, o durere cum nu mai simţise de ani întregi explodă în braţul repezit, de la palmă la umăr.

Se trase repede înapoi, privind la şiroaiele de sânge care i se prelingeau printre degete, privind la sclipirea oţelului din mâna ei, privind în ochii ei calmi.

Ce... ce?

Ea ţinea cu fermitate în faţă un briceag. Îşi dădu seama că nu dusese mâna la şold de durere, ci pentru a-şi scoate arma şi a o desface. Nu ea îl înjunghiase, o făcuse el singur – furioasa lovitură îndreptată spre gâtul ei îi făcuse palma să se înfigă în lama ascuţită.

„Micul meu măcelar..."

Sachs se dădu înapoi şi se aplecă – luând poziţia celor care se băteau cu cuţitele pe stradă.

Swann evaluă gravitatea rănii. Cuţitul îi făcuse o tăietură până la os între degetul mare şi cel arătător. Durea ca naiba, dar rana era în esenţă superficială. Tendoanele erau intacte.

Îşi scoase repede cuţitul Kai Shun şi adoptă o poziţie similară cu a ei. Cu toate acestea, nu era o competiţie

adevărată. El ucisese două duzini de oameni cu cuţitul. Ea probabil că se pricepea să tragă cu pistolul, dar cuţitul nu era arma ei predilectă. Swann se apropie cu tăişul în sus, de parcă s-ar fi pregătit să spintece carcasa unei căprioare atârnate pe un cârlig.

Se simţea confortabil mânuind cuţitul Kai Shun, simţindu-i greutatea, văzându-i strălucirea slabă şi lama bătută cu ciocanul.

O atacă rapid, ţintind jos, imaginându-şi tăietura de la stomac până la stern...

Însă ea nu se dădu înapoi, nu se răsuci şi nici nu fugi, cum anticipase el. Rămase pe poziţie. Şi arma ei – italienească, din câte crede el – avea tăişul în sus. Ochii ei se mişcau încrezători între lamă, ochii lui şi diverse locuri de pe trupul lui, în care să lovească.

El se opri, se dădu înapoi câţiva paşi şi reevaluă situaţia, scuturând sângele fierbinte de pe mâna stângă. Apoi, mişcându-se repede din nou, simulă o fandare; însă ea anticipă asta şi evită cu uşurinţă cuţitul Kai Shun, repezindu-şi rapid briceagul şi aproape jupuindu-i pielea de pe obraz. Ştia ce face şi – chiar mai îngrijorător – nu era niciun semn de incertitudine în ochii ei, cu toate că durerea era evidentă.

„Fă-o să-şi folosească piciorul. Ăsta-i punctul ei slab."

El fandă din nou şi din nou, neîncercând efectiv s-o înjunghie, ci făcând-o să dea înapoi, silind-o să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe altul, să-şi forţeze genunchiul şi şoldul.

Apoi, ea va face o greşeală.

Sachs dădu înapoi câţiva metri, răsuci cuţitul în mână şi îl apucă de lamă. Îşi trase mâna în spate şi se pregăti să-l azvârle.

– Lasă-l jos, strigă ea, tușind frenetic și ștergându-și lacrimile cu cealaltă mână. Întinde-te pe podea.

Swann o privi prudent prin fum, urmărindu-i cu atenție arma. Aruncarea cuțitelor este un talent foarte dificil de stăpânit și are succes doar când vizibilitatea este bună, arma e bine echilibrată, iar tu ai exersat sute de ore. Și chiar dacă lovești ținta direct, rana este de obicei minoră. În ciuda a ceea ce se vedea prin filme, Jacob Swann se îndoia că cineva murise vreodată din cauza unei lovituri cu un cuțit aruncat. Poți ucide pe cineva cu cuțitul doar dacă îi tai vase de sânge importante, dar – chiar și atunci – durează până omul moare.

– Fă-o acum! strigă ea. La pământ!

Totuși, un cuțit aruncat putea distrage atenția, iar o lovitură norocoasă putea să doară ca naiba sau chiar să-ți scoată un ochi. Așa că, în timp ce ea încerca să ajungă la distanța potrivită, Jacob Swann se apropia în zigzag, aplecându-se și mai mult pentru a fi o țintă cât mai mică și mai dificilă.

– Nu-ți mai spun încă o dată!

O pauză. Ochii ei nu clipeau.

Ea azvârli cuțitul.

El se feri într-o parte și se lăsă în jos.

Însă aruncarea era largă. Cuțitul lovi o vitrină cu bibelouri aflată la jumătate de metru de Swann și sparse un ochi de geam. O farfurie aflată pe un suport căzu și se sparse. El își reluă instantaneu poziția, dar – o altă greșeală – ea nu o făcu.

El se relaxă și se răsuci cu totul spre ea, în vreme ce ea era aplecată în față, cu brațele pe lângă corp, respirând anevoios și tușind.

Era a lui. Avea să pună mâna pe Glock şi să-şi negocieze cumva scăparea. Desigur, puteau folosi elicopterul pentru a pleca.

– În regulă, ceea ce vei face tu...

Simţi ţeava unui pistol apăsându-i tâmpla. Ochii lui priviră într-o parte.

Tânărul ofiţer, Ron parcă, se întorsese. Nu, nu... Swann înţelese apoi. El nu plecase de fapt. Se apropiase prin fum, căutându-şi cu grijă ţinta.

Iar ea nu plănuise să-l înjunghie cu un briceag. Doar câştiga timp şi vorbea pentru a-l ghida pe poliţist prin fum. Ea nu dorise nicio clipă ca Ron să plece. Cuvintele ei de mai devreme însemnaseră exact opusul, iar el o înţelesese perfect.

– Acum! rosti ameninţător tânărul. Lasă-l să cadă.

Swann ştiu că era pe deplin pregătit să-i bage un glonţ în creier.

Căută din priviri un loc în care cuţitul Kai Shun să nu se ciobească. Îl azvârli cu grijă pe canapea.

Încă crispându-se de durere, Sachs se apropie şi îl luă. Îl privi cu o oarecare admiraţie. Tânărul poliţist îi puse cătuşe lui Swann, iar Sachs veni lângă el, prinse cagula Nomex şi i-o smulse.

CAPITOLUL 89

Dubița cu acces pentru persoanele cu dizabilități se strecură printre vehiculele poliției și salvării și parcă lângă trotuar, în apropierea casei lui Spencer Boston. Lincoln Rhyme se aflase în zona de supraveghere situată la câteva străzi distanță. Având în vedere incapacitatea lui de a mânui o armă – după cum descoperise în Bahamas –, Rhyme se gândise că cel mai sigur ar fi fost să stea la distanță de un potențial câmp de luptă.

Lucru asupra căruia, desigur, Thom ar fi insistat oricum.

Cloșcă bătrână...

În câteva minute fu eliberat din vehicul și porni în noul său scaun – care îi plăcea foarte mult – spre Amelia Sachs.

Rhyme o privi cu atenție – avea dureri, dar încerca să le ascundă. Însă disconfortul ei era evident pentru el.

– Unde-i Ron?

– Parcurge rețeaua în casă.

Rhyme se strâmbă în timp ce privea spre copacii și tufele de buxus care mai ardeau mocnit și spre fumul care se prelingea din costisitoarea casă colonială. Ventilatoarele pompierilor scoseseră cea mai mare parte din el.

– N-am anticipat o bombă pentru diversiune, Sachs. Îmi pare rău.

Era furios pe sine că nu se gândise la asta. Ar fi trebuit să ştie că Subnecul 516 va încerca aşa ceva.

Sachs nu spuse decât atât:

– Cu toate astea, planul tău a fost bun, Rhyme.

– Ei bine, am obţinut rezultatul scontat, acceptă el cu oarecare modestie, dar nu prea multă.

Criminalistul nu-l suspectase nicio clipă pe Spencer Boston de altceva decât de faptul că sustrăsese ordinul OESS. Însă era adevărat că – după cum subliniase Sachs – atât Boston, cât şi Moreno aveau legături cu cele întâmplate în Panama. Dar, chiar dacă Boston fusese implicat în invazie, Moreno fusese copil pe vremea aceea. Nu era posibil să se fi cunoscut. Nu, treaba cu Panama era doar o coincidenţă.

Însă Rhyme decisese că directorul administrativ al lui Metzger avea să fie o momeală excelentă pentru că, indiferent cine se afla în spatele complotului – şi anume şeful subnecului –, respectivul ar fi dorit ca şi informatorul să moară.

Acesta era ajutorul pe care i-l ceruse lui Metzger. De weekendul trecut, de când aflase de anchetă, Metzger îi contactase pe toţi cei implicaţi în proiectul OESS cu drone, cerându-le să nu coopereze şi să scape de dovezi. Aceste mesaje, e-mailuri şi conversaţii telefonice criptate fuseseră adresate atât oamenilor din SNSO, cât şi contractorilor privaţi, personalului militar şi oficialilor de la Washington cu care el colabora. Acesta era motivul pentru care şeful Subnecului 516 ştia atât de multe despre caz. Metzger le trimisese tuturor informaţii despre

mersul anchetei, practic în timp real, fiind peste măsură de disperat să mențină programul OESS.

Dar cine era exact acea persoană?

La insistențele lui Rhyme, Metzger îi sunase pe toți acești oameni, cu o oră în urmă, și le comunicase că informatorul fusese identificat în persoana lui Spencer Boston și că ei ar trebui să distrugă toate dovezile care îi legau de acest om.

Rhyme mizase pe faptul că mintea criminală din spatele complotului de asasinare a bodyguardului lui Moreno avea să-i ordone Subnecului 516 să se ducă în Glen Cove și să-l elimine pe Boston.

Astfel că directorul administrativ – împreună cu Sachs și cu Pulaski – așteptaseră în casă. NYPD și forțele tactice din Nassau County se ascunseseră în apropiere, la fel și un elicopter al Serviciilor de Urgențe. Zgomotosul tocător de lemne care acoperise apropierea elicopterului fusese ideea lui Ron Pulaski.

Puștiul era tot mai bun.

Rhyme se uită la Subnecul 516, care stătea cu mâinile și cu picioarele încătușate pe pajiștea din fața casei lui Boston, la circa 10 metri distanță. Mâna îi era bandajată, dar rana nu părea să fie foarte serioasă. Bărbatul masiv îi privi placid pe ofițeri, apoi își îndreptă întreaga atenție spre o grădină de verdețuri aflată în apropiere.

Rhyme îi spuse lui Sachs:

– Mă întreb cât de greu ne va fi să aflăm pentru cine lucrează. Cred că nu va fi foarte cooperant și nici nu ne va da numele celui care a pus la cale toate acestea.

– Nu e nevoie să fie, rosti Sachs. *Știu* pentru cine lucrează.

– Știi? întrebă Rhyme.

– Pentru Harry Walker. De la Walker Defense Systems.

Criminalistul râse.

– De unde ştii?

Ea dădu din cap spre subnec.

– Când m-am dus la firmă să văd dacă există o pistă pentru avioane, el a fost cel care a venit să mă ia din sala de aşteptare şi să mă conducă la Walker. Apropo, a flirtat serios cu mine.

CAPITOLUL 90

Se numea Jacob Swann şi era directorul securităţii la Walker Defense Systems.

Swann fusese militar, dar se pomenise dat afară pentru exces de zel în interogarea unor suspecţi în Irak. Nu îi ţinuse cu capul sub apă până aproape de înec, dar le tăiase câţiva centimetri pătraţi de piele. Şi alte părţi din corp fuseseră tăiate. „Încet şi expert", scria în raport.

Alte informaţii dezvăluiră că locuia singur în Brooklyn, că îşi cumpăra obiecte costisitoare pentru bucătărie şi că frecventa adesea restaurante bune. Cu un an în urmă, ajunsese de două ori la urgenţe. Prima dată, pentru o rană de glonţ pe care pretinsese că i-o pricinuise un trăgător nevăzut atunci când se dusese la vânătoare. A doua oară, pentru o tăietură gravă la deget pe care o căpătase atunci când un cuţit alunecase de pe o ceapă Vidalia, pe care o tăia pentru a prepara o mâncare.

Având în vedere ceea ce ştiau despre hobby-ul lui Swann, Rhyme presupuse că prima explicaţie era o minciună, dar că a doua reprezenta probabil adevărul.

„Combinând aceste ingrediente cu caviar şi vanilie, se obţine un fel de mâncare foarte scump, care se serveşte la Patchwork Goose..."

Lângă banda poliţiei opri o maşină, un model Honda mai vechi, care avea nevoie să i se facă tinichigeria.

Într-o bluză albă şi în costumul ei bleumarin având aceeaşi croială ca şi cel gri, Nance Laurel coborî din maşină. Îşi masa obrazul, iar Rhyme se întrebă dacă îşi mai aplicase ceva machiaj. Procurora se apropie şi întrebă dacă Sachs era teafără.

– Sunt în regulă. Puţin tăvălită. Dar el a încasat ce-a fost mai rău, zise ea, arătând cu capul spre Swann. I s-au citit drepturile. N-a cerut un avocat, dar nici nu este cooperant.

– Mai vedem noi, spuse Laurel. Hai să vorbim cu el. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, Lincoln. O să-l aducem aici.

– Nu e nevoie. Îşi coborî privirea spre scaunul Merits şi adăugă: Mi-au spus că e deosebit de bun pe teren accidentat. Hai să vedem dacă este aşa.

Fără ezitare, scaunul porni în viteză pe peluză, direct către infractor.

Nance Laurel şi Sachs i se alăturară. Procurora îşi coborî privirea spre Swann.

– Numele meu este...

– Ştiu cine eşti.

Una dintre pauzele care o caracterizau.

– Ei bine, Jacob, ştim că Harry Walker se află în spatele acestei poveşti. Te-a pus să plantezi informaţii false, astfel încât să păcăleşti SNSO să-l asasineze pe Robert Moreno, pentru ca tu să ai astfel o acoperire şi să-l poţi ucide fără probleme pe bodyguardul său, Simon Flores, care îl şantaja pe Walker. Erai la South Cove Inn când s-a întâmplat, aşteptând ca Moreno să fie împuşcat.

Imediat după aceea, înainte de sosirea paramedicilor, ai intrat în apartamentul 1200 şi i-ai înjunghiat mortal pe Flores şi pe Eduardo de la Rua. Apoi, te-ai dus la biroul avocatului lui Flores din Nassau şi l-ai torturat şi l-ai ucis, după care ai furat documentele pe care Flores i le lăsase în păstrare – documente în legătură cu care Walker îşi făcea griji că vor fi făcute publice. După începerea anchetei mele, Metzger i-a dat lui Walker informaţii şi nume pentru a distruge dovezile şi a fi în gardă vizavi de ancheta poliţiei. Însă Walker ţi-a cerut mai mult decât atât – te-a pus să-i elimini pe martori şi pe anchetatori. I-ai ucis pe Annette Bodel, pe Lydia Foster şi pe şoferul lui Moreno, Vlad Nikolov... Laurel se uită la Sachs şi adăugă: Poliţiştii din Queens i-au găsit cadavrul în pivniţa casei sale.

Swann îşi coborî privirea spre mâna bandajată şi nu zise nimic.

Procurora continuă:

– De asemenea, ai aranjat cu nişte parteneri din Nassau uciderea căpitanului Rhyme şi a celor care lucrau acolo cu el... Şi mai e şi asta.

Arătă cu capul spre peisajul distrus al suburbiei, asemănător cu o zonă de război.

Probabil că informaţiile detaliate prezentate de Nance Laurel fără nicio emoţie îl luaseră prin surprindere pe Swann, însă ezită doar câteva momente înainte de a răspunde, cu voce calmă:

– În primul rând, în privinţa acestui incident... dădu din cap spre casa lui Boston. Toţi trei avem permise federale de portarmă valabile şi în New York. Prin slujba mea de la Walker Defense, sunt implicat în siguranţa

națională. Am venit aici în urma primirii unui pont care susținea că Spencer Boston este un informator primejdios din punctul de vedere al securității. Eu și partenerii mei pur și simplu doream să verificăm asta și să discutăm problema cu el. Doar că ne-am pomenit cu trupele speciale amenințându-ne cu arme. Au susținut că sunt de la NYPD, dar de unde era să știu că spuneau adevărul? Nimeni nu mi-a arătat vreo legitimație.

Pe Amelia Sachs o pufni râsul.

– Și te aștepți să cred asta? îl întrebă Lincoln.

– A, dar întrebarea importantă, domnișoară Laurel, este dacă *juriul* va crede. Iar eu cred că da. Cât despre celelalte crime menționate... Toate sunt speculații. Îți garantez că n-ai nimic împotriva mea.

Procurora se uită la Rhyme, care se apropie. Își dădu seama că Swann îi studia intens picioarele imobile și brațul stâng. Era cu adevărat curios, însă Rhyme habar n-avea la ce se gândea sau care era rostul acestei examinări.

În replică, criminalistul îl măsură pe suspect de sus până jos și zâmbi așa cum zâmbea adesea văzând aroganța infractorilor.

– N-avem nimic, n-avem nimic, murmură el gânditor. O, cred că e posbil să avem, Jacob. Nu prea îmi pasă de motive, dar trebuie să recunosc că avem câteva motive bune. Ai ucis-o pe Lydia Foster – și ai vrut să-l ucizi pe șoferul ui Moreno – pentru că te-ai gândit că era posibil să se fi discutat de ce Simon Flores nu l-a însoțit pe Moreno la New York. Iar asta ne-ar fi făcut și pe *noi* să ne întrebăm de ce. Și pe Annette Bodel ai omorât-o pentru

că te putea plasa la locul faptei din Bahamas atunci când Moreno a fost împuşcat.

Swann clipi, dar se stăpâni rapid şi îşi înclină capul a curiozitate.

Rhyme nu-i mai acordă nicio atenţie şi se adresă cerului:

– Ca probe mai *obiective,* avem un fir de păr castaniu şi scurt, prelevat din apartamentul în care a fost ucisă Lydia Foster. Privi capul lui Swann. Putem obţine mandat pentru a preleva o probă ADN de la tine, care sunt sigur că se va potrivi cu cea a firului de păr. A, şi încă ne ocupăm de colierul de argint pe care i l-ai dat Annettei Bodel – pentru a atrage baracudele, iar muşcăturile lor să ascundă faptul că ai torturat-o şi ai ucis-o. Sunt sigur că vom găsi pe cineva care te-a văzut cumpărându-l.

Aceste cuvinte îl făcură pe Swann să întredeschidă puţin gura. Limba sa atinse colţul buzelor.

– Şi am găsit ienibahar şi sos de piper pe hainele lui Eduardo de la Rua. Am crezut că sunt urmele micului dejun din data de 9 mai. Dar, cunoscându-ţi înclinaţia pentru arta culinară, mă întreb dacă nu cumva ai gătit în seara de dinaintea uciderii lui. Poate că ai preparat cina pentru Annette. Va fi interesant să-ţi examinăm valiza şi hainele pentru a verifica dacă putem găsi urme similare. Şi apropo de mâncare: în două locaţii din New York am găsit urme care, dacă le combinăm, indică un fel de mâncare foarte interesant, ce conţine anghinare, lemn-dulce, icre de peşte şi vanilie. Ai văzut cumva această reţetă recentă în *New York Times?* Am înţeles

că Patchwork Goose este un restaurant deosebit. Şi ar trebui să ştii că am un martor-expert care va depune mărturie în legătură cu mâncarea.

Rhyme ştia că lui Thom i-ar fi plăcut la nebunie să fie descris astfel.

Swann rămase complet tăcut. De fapt, păru năucit.

– Acum, verificăm dacă ai avut acces la un anumit tip de dispozitiv explozibil improvizat, care a fost folosit la Java Hut. Iar nisip cu urme de evaporare a apei de mare a fost găsit şi acolo, şi în apartamentul din Nassau al Annettei Bodel. Vom cere mandat pentru hainele şi pantofii tăi şi vom vedea dacă nu cumva a mai rămas pe ei ceva nisip ca acela. La fel şi în maşina de spălat. Hm, mai *avem* ceva?

– Urme de combustibil pentru motoare în doi timpi, spuse Sachs.

– A, da, mulţumesc, Sachs. Ai lăsat urme de combustibil pentru motoare în doi timpi la una dintre scenele crimelor şi sunt sigur că vom găsi urme ale acestui amestec în biroul tău de la Walker Defense sau la Homestead Air Reserve Base, dacă ai fost acolo înainte sau după atacul din 9 mai. Apropo, îţi mulţumesc în mod deosebit pentru *această* probă – aşa ne-am dat seama că SNSO foloseşte drone, şi nu lunetişti în carne şi oase. Scuze, UAV-uri. Dar divaghez. Ei bine, acel interesant cuţit al tău...

Rhyme văzuse punga de probe în care se afla cuţitul de bucătărie japonez.

– Îl vom compara cu rănile de pe trupul Lydiei Foster, al lui la Rua, al lui Flores şi al avocatului din Bahamas. A, şi al şoferului de limuzină. Mai vrei? În regulă. Îţi

verificăm cardul de credit, retragerile de la bancomat și telefonul mobil. Trase aer în piept și continuă: Și am obținut o somație pentru Serviciul Tehnic și de Sprijin de la Walker Defense, ca să aflăm ce fel de informații căuta și pe cine spiona. Ei bine, cam cu asta se încheie prezentarea *mea* formală. Procuror Laurel?

Pauza caracteristică, fermecătoare după părerea lui Rhyme. Apoi, Laurel spuse pe un ton grav:

– Înțelegi ce urmărim, Jacob? Vrem să depui mărturie împotriva lui Harry Walker. Dacă faci asta, ne vom înțelege cumva.

– Cum adică „ne vom înțelege cumva"? Câți ani?

– Evident, nu-ți pot spune cu certitudine, dar probabil e de așteptat să fie 30.

– Deci nu am prea multe de câștigat, nu? întrebă el privind-o cu răceală.

Ea replică:

– Alternativa este să nu mă opun extrădării în Bahamas. Iar tu să-ți petreci restul vieții într-una dintre închisorile lor.

Asta păru să-i atragă rapid atenția lui Swann. Totuși, rămase tăcut.

Practic, asta nu mai era treaba lui Rhyme. Dar detectivul se simți dator să intervină:

– Și, cine știe, Jacob? rosti el ușor amuzat. Poate că procurora Laurel va reuși să-ți găsească un loc la bucătăria închisorii în care vei ajunge. Ridică din umeri. E doar un gând.

Laurel dădu din cap.

– Voi face tot ce pot.

Swann se uită spre casa lui Spencer Boston, murdară de fum, apoi îşi întoarse capul spre ea.

– Când vrei să vorbim?

Nance răspunse băgându-şi mâna în geantă şi scoţând un reportofon zgâriat.

CAPITOLUL 91

– Afacerile nu mai sunt ce erau. La afacerile cu arme mă refer, le spuse Swann. Încheindu-se războaiele, Walker Defense începu să aibă probleme, probleme grave.

Sachs îi zise lui Rhyme:

– Aşa este. Când am fost acolo, am văzut că multe dintre atelierele fabricii erau închise.

– Da, doamnă. Am pierdut 60 de procente din venituri, iar firma era pe roşu. Domnul Walker era obişnuit cu un stil de viaţă deosebit. La fel şi două dintre fostele sale soţii. La fel şi cea actuală, care este cu 30 de ani mai tânără decât el. Fără un venit bun, poate că n-ar mai fi prea înclinată să-şi piardă vremea cu el.

– Al lui era Aston Martinul din parcare? întrebă Sachs.

– Da. Unul dintre ele. Are trei.

– Ah. Bine. Trei.

– Dar nu e numai asta. El credea – şi la fel credeam şi eu – că firma face ceva bun, bun pentru ţară. De pildă, sistemul de puşti pentru drone. Şi ăsta-i doar unul dintre ele. Au fost treburi importante. Trebuia să ţinem compania pe linia de plutire. După o pauză, Swann continuă: Nu mai primeam comenzi din Statele Unite, cum se întâmpla înainte, aşa că domnul Walker a trebuit să-şi consolideze afacerea în alte ţări. Dar acolo există un

surplus de arme uriaş. Şi nu prea multă cerere. Aşa că a trebuit s-o creeze.

Nance Laurel întrebă:

– Mituind ofiţeri şi miniştri ai apărării din ţările din America Latină, nu?

– Exact. Şi din Africa şi Balcani. Şi pe câţiva din Orientul Mijlociu, dar acolo trebuie să fii atent. Nu vrei să se afle că le vinzi arme insurgenţilor care omoară soldaţi americani. În regulă, Simon Flores, bodyguardul lui Moreno, a fost în armata braziliană. Operaţiunea din America Latină a domnului Walker îşi are sediul la São Paulo, aşa că Flores ştia foarte bine cum era cu spăgile date. Când a plecat din armată, a luat cu el o mulţime de dovezi – suficiente pentru ca domnul Walker să fie închis tot restul vieţii sale. Flores a început să-l şantajeze.

După câteva clipe, continuă:

– Flores l-a întâlnit pe Moreno şi i-a plăcut treaba pe care o făcea acesta. Moreno l-a angajat să-i fie bodyguard. Bănuiesc că Flores s-a gândit că-i o acoperire bună. Putea să călătorească împreună cu Moreno prin Caraibe, să cumpere proprietăţi, să investească, să apeleze la bănci offshore, plus că făcea pe soldatul ca bodyguard. Îi aruncă o privire lui Rhyme şi adăugă. Şi, da, aţi înţeles bine. Flores s-a gândit că n-ar fi prea înţelept să vină pe terenul nostru în ziua de 1 mai. Iar domnul Walker era îngrijorat că se va discuta despre asta.

– Aşa că voi aţi falsificat informaţiile despre Moreno? întrebă Sachs.

– Nu, n-au fost falsificate. Dar bănuiesc că s-ar putea spune că au fost *selectate*. Am atras atenţia asupra materialelor care puteau fi folosite la confecţionarea de bombe. Apoi, SNSO a emis ordinul de asasinare, care

avea să fie executat în data de 9 mai, iar eu am făcut o excursie la Nassau pentru a aştepta artificiile. Eram siguri că toată treaba avea să fie muşamalizată, dar am auzit apoi de cazul vostru împotriva lui Metzger şi Barry Shales. Domnul Walker m-a pus să fac tot posibilul să împiedic ancheta. A, apropo, Metzger n-a ştiut ce făceam eu. Da, a vrut ca Walker şi ceilalţi furnizori să distrugă dovezile şi să şteargă e-mailurile, dar asta a fost tot.

– În regulă, avem destul pentru a începe, spuse Laurel. Dădu din cap spre Amelia Sachs şi zise: Poate fi trimis în arest.

Totuşi, înainte de asta, Sachs mai avu o întrebare:

– Când am venit la Walker, de ce m-ai luat chiar tu din hol? A fost un risc. Aş fi putut să te zăresc când mă urmăreai.

– A fost un risc, desigur. Swann ridică din umeri. Dar erai bună. M-ai deturnat de două ori. Am vrut să te văd de aproape. Să văd dacă ai puncte slabe. Arătă cu capul spre genunchiul ei şi adăugă: Pe care le-am descoperit. Dacă n-ai fi fost cu un pas înaintea mea în casa lui Boston, poate că lucrurile s-ar fi terminat altfel.

Sachs chemă doi ofiţeri NYPD în uniformă, iar ei îl ajutară pe Swann să se ridice pentru a-l conduce spre o maşină de poliţie. El se opri şi se întoarse din nou spre Amelia.

– Mai e ceva. În casa mea. În pivniţă.

Sachs dădu din cap.

– O să găsiţi pe cineva acolo. O femeie. Numele ei este Carol Fiori. O turistă britanică.

– Poftim?

Sachs clipi. Laurel avu nevoie de câteva clipe pentru a procesa cele auzite.

– E o poveste lungă, dar... în sfârşit, se află în pivniţa mea.

– Tu... E în pivniţa ta. Moartă? Rănită?

– Nu, nu, nu. E teafără. Probabil că este moartă de plictiseală. E încătuşată acolo.

– Ce i-ai făcut, ai violat-o? întrebă Laurel.

Swann păru să se simtă insultat.

– Fireşte că nu! I-am pregătit cina, asta am făcut. Sparanghel, cartofi Anna şi propria versiune de Veronique – viţel hrănit cu iarbă, struguri şi sos beurre blanc. Carnea mi-a fost adusă cu avionul de la o fermă din Montana. Cea mai bună din lume. N-a mâncat nimic. Nici nu credeam că o va face. Dar mi-am zis să încerc totuşi.

Ridică din umeri.

– Ce aveai de gând să faci cu ea? întrebă Sachs.

– Nu prea ştiu, rosti Swann. Chiar nu ştiu.

CAPITOLUL 92

Lui Shreve Metzger i se spusese că zona fusese securizată, așa că porni mașina de serviciu și parcurse cele câteva străzi îngrijite dintre locul de supraveghere și casa directorului administrativ.

Prietenul lui.

Iuda.

Metzger fu surprins să constate că locuința plăcută din suburbii în care luase cina cu două săptămâni în urmă arăta acum ca un câmp de luptă pe care îl văzuse în Irak, cu excepția vegetației bogate și a Lexusurilor și Mercedesurilor parcate în apropiere pe stradă. Copacii mocneau încă, iar fumul se ridica în firicele spre cer de pe ferestrele lui Boston. Mirosul avea să rămână în pereți ani de zile, chiar dacă se zugrăvea. Iar mobila și hainele puteau fi aruncate.

Fumul lui Metzger apăru brusc și îl copleși. Gândi din nou, pentru a o suta oară în ziua aceea: „Cum ai putut să faci așa ceva, Spencer?"

La fel ca în cazul tuturor celor care îl ofensaseră – de la nepoliticosul vânzător de cafea la cineva precum acest trădător –, Metzger avu impresia unei capcane de șoareci care se închide cu un pocnet: simți o nevoie aproape

copleşitoare de a-i înşfăca, de a le sfărâma oasele, de a-i face să ţipe, de a le da sângele. De a-i distruge total.

Însă apoi, gândindu-se că viaţa pe care o trăise Boston până atunci avea să se sfârşească oricum, decise că era o pedeapsă suficient de mare. Fumul din el dispăru.

„E un semn bun, doctore Fischer?"

Probabil că da. Dar pacea avea să se menţină? Poate că da sau poate că nu. De ce toate bătăliile importante trebuiau să fie bătălii de-o viaţă? Greutatea, furia, iubirea...

Îşi flutură legitimaţia prin faţa a doi poliţişti locali în uniformă şi trecu pe sub bandă, îndreptându-se spre Lincoln Rhyme şi Amelia Sachs.

Îi salută, apoi află motivul pentru care directorul său administrativ trimisese procuraturii ordinul de asasinat. Păcatul nu se născuse din conştiinţă sau din ideologie sau din dorinţă de bani. Ci pur şi simplu pentru că nu primise slujba de director al SNSO.

Metzger fu surprins. În primul rând, Boston era total nepotrivit pentru o astfel de funcţie. În ciuda fizicului său firav şi a ochilor blânzi, Metzger era un ucigaş. Indiferent ce anume îţi face Fumul personal să dispară, acest lucru te defineşte.

Spencer Boston, pe de altă parte, era harnic şi un profesionist meticulos în materie de siguranţă naţională, un organizator, un jucător, un dealer, un om care rezolva lucrurile pe străzile dubioase din Managua sau din Rio. Care nu avea o armă şi care nici n-ar fi ştiut să folosească una – şi nici n-ar fi avut curajul s-o facă.

Ce Dumnezeu să facă el cu o organizaţie ca SNSO, al cărei unic scop era să curme vieţi?

Dar ambiţia nu rezultă din logică, iar Metzger ştia asta.

Fără nicio tragere de inimă, dădu din cap în semn de rămas-bun spre Rhyme și Sachs. Sperase să aibă o confruntare cu Spencer Boston, dar Sachs îi explicase că directorul administrativ plecase împreună cu soția și copiii în Larchmont. Nu fusese încă arestat oficial. Însă se dezbătea ce infracțiune comisese, admițând că existase vreuna. Oricum, acuzațiile aveau să fie federale, nu statale, așa că implicarea NYPD era marginală.

Nu mai era nimic de făcut acolo.

„Spencer, cum ai putut...?"

Se întoarse brusc și porni spre mașină.

Și aproape că se izbi de bondoaca procuroră Nance Laurel.

Amândoi încremeniră, la câțiva centimetri distanță unul de altul.

El rămase tăcut.

– Ai avut noroc de data asta, spuse ea.

– Și ce anume însemnă asta?

– Renunțarea lui Moreno la cetățenie. Acesta este motivul pentru care s-a renunțat la caz. Singurul motiv.

Shreve Metzger se întrebă dacă ea susținea privirile tuturor cu aceeași fermitate. Presupuse că pe ale tuturor, mai puțin pe ale iubiților. În această privință, ei doi erau la fel. Și se întrebă de unde Dumnezeu îi venise acest gând.

Ea continuă:

– Cum ai reușit să faci să se renunțe la el?

– Poftim?

– Chiar a renunțat Moreno la cetățenie? Erau reale acele documente de la ambasada din Costa Rica?

– Mă acuzi de obstrucționarea justiției?

– Ești vinovat de obstrucționare, spuse ea. Ăsta-i un fapt. Am preferat să nu-ți aducem această acuzație.

Vreau doar să ştiu cum e cu documentele renunţării la cetăţenie.

Asta însemna că se dăduseră telefoane de la Washington la Albany, cerându-se să se renunţe la acuzaţia de obstrucţionare. Metzger se întrebă dacă nu era un cadou de rămas-bun de la Vrăjitor. Probabil că nu. Un astfel de caz i-ar fi pus pe toţi într-o lumină proastă.

– Chiar nu mai am nimic de spus pe această temă. Rezolvă asta cu Statul.

– Cine este al-Barani Rashid?

Deci, avea cel puţin două nume de pe lista OESS – al lui Moreno şi al lui Rashid.

– Nu pot discuta cu tine despre operaţiunile SNSO. Nu ai autorizarea necesară.

– E mort?

Metzger nu spuse nimic. Ochii lui căprui rămaseră aţintiţi în ai ei.

– Eşti sigur că Rashid e vinovat?

Fumul clocoti şi îi crăpă pielea ca pe o coajă de ou. Şopti cu asprime:

– Walker s-a folosit de mine, s-a folosit de SNSO.

– Tu ai *permis* să fii folosit. Ai auzit ce-ai vrut să auzi despre Moreno şi ai încetat să pui întrebări.

Fum, valuri şi valuri de Fum.

– Ce-i, Laurel? Eşti supărată că nu te-ai ales decât cu o crimă obişnuită? Un CEO de la o firmă care are contracte cu apărarea a comandat câteva crime? Ce plictiseală! Nu dă la fel de bine la CNN ca băgarea în puşcărie a unui director de agenţie federală de securitate.

Ea nu marşă.

– Şi Rashid? Eşti convins că nu s-au făcut greşeli şi în privinţa lui?

Metzger nu putu să nu-şi amintească faptul că Barry Shales – cu acordul lui – aproape că aruncase în aer doi copii în Reynosa, Mexic.

„Victime colaterale: nu se aprobă..."

Simţi o nevoie puternică s-o lovească pe Laurel. Sau s-o biciuiască cu vorbe crude despre statura ei scundă, şoldurile late, machiajul excesiv, sărăcia părinţilor ei, viaţa amoroasă eşuată – ceea ce era o deducţie, dar sigur era corectă. De-a lungul anilor, furia lui Metzger provocase doar o jumătate de duzină de răni sau vânătăi, dar cuvintele lui răniseră legiuni întregi de oameni. Fumul făcea asta. Fumul te făcea inuman.

Era mai bine să plece.

Se răsuci pe călcâie.

Laurel rosti pe un ton calm:

– Şi ce crimă a comis Rashid? A spus despre America lucruri care *ţie* nu ţi-au plăcut? Le-a cerut oamenilor să pună la îndoială valorile şi integritatea acestei ţări...? Dar nu tocmai libertatea de a pune întrebări caracterizează America?

Metzger se opri brusc, se răsuci şi se răsti:

– Ai vorbit ca un blogger fără minte, plin de clişee. Se opri din nou în faţa ei şi zise: Ce-i în neregulă cu tine? De ce îţi displace atât de mult ce facem noi?

– Pentru că ceea ce faceţi voi e greşit. Statele Unite sunt o ţară unde dictează legile, nu oamenii.

– Un „guvern" în care dictează legile, o corectă el. John Adams[1]. Sună bine. Dar, dacă analizezi, lucrurile

[1] John Adams (30 octombrie 1735 – 4 iulie 1826) a fost primul vicepreşedinte (între 1789 şi 1797) şi al doilea preşedinte al Statelor Unite (între 1797 şi 1801). A fost unul dintre cei mai importanţi susţinători ai Războiului de Independenţă al Statelor Unite şi unul dintre diplomaţii

nu sunt atât de simple. Un guvern al legilor. În regulă. Dar gândeşte-te la asta: legile necesită interpretare şi delegare a puterii în jos pe scara ierarhică. Oamenilor ca mine, care decid cum să implementeze acele legi.

Ea ripostă:

– Legile nu presupun ignorarea proceselor corecte şi executarea arbitrară a cetăţenilor.

– Nu este nimic arbitrar în ce fac eu.

– Nu? Ucizi oameni despre care *crezi* că vor comite ceva rău.

– În regulă, doamnă procuror. Ce zici de un poliţist de pe stradă? Vede pe o alee întunecată un infractor care are în mână ceva ce s-ar putea să fie o armă. Se pare că este pe cale să tragă în cineva. Poliţistul e autorizat să ucidă, nu? Unde este procesul tău corect aici, unde sunt percheziţionarea şi confiscarea, unde e dreptul de a-ţi confrunta acuzatorul?

– A, dar Moreno *nu* avea o armă.

– Iar uneori, tipul de pe alee are doar un telefon mobil. Dar este împuşcat oricum, pentru că noi am dat poliţiei dreptul de a judeca. Râse cu răceală. Spune-mi, nu eşti vinovată de acelaşi lucru?

– Ce vrei să zici? se răsti ea.

– Cum rămâne cu procesul *meu* drept? Cu cel al lui Barry Shales?

Ea se încruntă şi el continuă:

– Când te-ai apucat să construieşti cazul împotriva mea, ai făcut cercetări în privinţa mea? Sau a lui Barry? Ai obţinut informaţii secrete de la... să zicem FBI? Ai pus cumva „accidental" mâna pe interceptări ale NSA?

---

majori ai anilor 1770. Este considerat unul dintre părinţii fondatori ai Statelor Unite ale Americii. (n.tr.)

O ezitare ciudată. Oare se înroşea pe sub masca aceea albă?

– Absolut toate probele pe care le prezint într-un proces au fost obţinute respectând amendamentul al patrulea.

Metzger zâmbi şi spuse:

– Nu vorbesc despre proces. Vorbesc despre obţinerea fără mandat a informaţiilor în cadrul anchetei. Trăieşti în aceeaşi lume cenuşie ca şi mine.

Laurel clipi, dar nu spuse nimic.

El şopti:

– Vezi? Amândoi interpretăm, judecăm şi luăm decizii. Trăim într-o lume cenuşie.

– Mai vrei un citat, Shreve? Blackstone[1]: „Mai bine scapă zece vinovaţi decât să sufere un nevinovat". Asta-i ceea ce face sistemul *meu* – se asigură că nevinovaţii nu devin victime. Al *tău* nu face asta. Îşi pescui cheile din geanta ponosită şi adăugă: O să urmăresc ce faci.

– Atunci, abia aştept să ne vedem la tribunal, doamnă procuror.

Se răsuci şi se îndreptă spre maşina lui. Se aşeză pe locul din faţă şi încercă să se calmeze respirând adânc.

„Nu te mai gândi la asta."

Cinci minute mai târziu, tresări când auzi telefonul. Văzu că era Ruth.

– Bună, răspunse el.

– Ăăă... Shreve, am auzit. E adevărată treaba cu Spencer?

– Mă tem că da. Îţi povestesc mai târziu. Nu vreau să vorbesc pe o linie nesecurizată.

– Bine. Dar nu de asta te-am sunat. Am primit un telefon de la Washington.

---

[1] Sir William (10 iulie 1723 – 14 februarie 1780) – jurist, judecător şi politician conservator, cunoscut mai ales pentru cartea *Comentarii asupra legilor Angliei* (n.tr.)

Vrăjitorul. Uitase de el.

– A vrut să programeze o discuţie cu tine pentru mâine după-amiază.

Plutonul de execuţie nu se aduna oare în *zori?*

– În regulă, spuse el. Trimite-mi detaliile.

Se întinse. O articulaţie trosni. Apoi spuse:

– Ia spune-mi, Ruth...

– Da?

– Cum ţi s-a părut tonul lui?

O pauză.

– El... Nu cred că prea grozav, Shreve.

– În regulă, Ruth. Mulţumesc.

Închise şi privi aglomeratul loc al faptei care devenise casa lui Spencer Boston. Vapori acri de chimicale încă zăboveau în aer, învăluind casa şi terenul din jur.

Fumul...

Deci, asta era. Faptul că Moreno era sau nu vinovat nu era relevant, iar Washingtonul avea acum o mulţime de motive pentru a desfiinţa SNSO. Metzger îşi alesese ca director administrativ un informator, iar drept contractor, un CEO corupt, care ordonase ca nişte oameni să fie torturaţi şi ucişi.

Acesta era sfârşitul.

Metzger suspină şi băgă maşina în viteză gândind: „Îmi pare rău, America. Am făcut tot ce-am putut".

VII
SÂMBĂTĂ, 20 MAI
MESAJE

CAPITOLUL 93

La ora 9 în dimineaţa zilei de sâmbătă, Lincoln Rhyme îşi manevra scaunul prin laborator şi dicta raportul probelor pentru procesul lui Walker şi pentru argumentarea înţelegerii cu Swann.

Se uită la calendarul lui, afişat pe un monitor mare.

Operaţie, vineri, 26 mai. La spital, la 9 a.m.
FĂRĂ băutură după miezul nopţii. De niciun fel. Nicio picătură.

Zâmbi când văzu al doilea rând, scris de Thom.

Casa era tăcută. Asistentul lui se afla în bucătărie, iar Sachs era în apartamentul ei din Brooklyn. Avusese nişte probleme cu pivniţa, iar acum îl aştepta pe meşter. Mai târziu în cursul zilei, ea avea să se vadă şi cu Nance Laurel – urmau să se întâlnească pentru a bea ceva şi a lua cina.

„Şi să bârfim despre bărbaţi..."

Rhyme era mulţumit că, în ciuda tuturor aşteptărilor, femeile deveniseră prietene. Sachs nu avea prea multe.

Se auzi soneria, iar Rhyme desluşi paşii lui Thom îndreptându-se spre uşă. Câteva clipe mai târziu, apăru însoţit de o persoană înaltă, în costum maro.

Căpitanul NYPD Bill Myers. Divizia de Servicii Speciale. Indiferent ce-o fi fost asta.

Se salutară, iar bărbatul, pe un ton exuberant, îl felicită pe Rhyme pentru rezolvarea cazului.

– Nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit la asta, rosti căpitanul.

– Întorsătura pe care au luat-o lucrurile a fost surprinzătoare.

– Chiar aşa. Ai făcut nişte deducţii foarte decente.

Cuvântul „decent", se gândi Rhyme, descria doar ceva cuviincios din punct de vedere social sau ceva ce nu este obscen, neînsemnând nicidecum „corect" sau „bun". Dar nu poţi schimba pe cineva care vorbeşte doar în jargon, aşa că Rhyme nu comentă. Îşi dădu seama de tăcerea care se lăsase abia când Myers începu să studieze cromatograful de gaze cu o intensitate pe care circumstanţele – şi aparatul în sine – nu le justificau.

Apoi, căpitanul se uită prin laborator şi constată că erau singuri. Iar Rhyme îşi dădu seama.

– E vorba despre Amelia, nu, Bill?

Îşi dori să nu fi folosit prenumele ei. Niciunul dintre ei nu era nici pe departe superstiţios, exceptând acest vechi obicei. Niciodată nu se refereau unul la celălalt folosind prenumele.

– Da. Ţi-a spus Lon despre problemele pe care mi le fac în legătură cu sănătatea ei?

– Da, mi-a zis.

– Dă-mi voie să-ţi explic mai exact, rosti Myers. Am zis că-i ofer un răgaz pentru a încheia acest caz, după care va trebui să facă un examen medical. Dar lucrurile s-au schimbat. Am citit raportul arestării din Glen Cove, când ea şi ofiţerul Pulaski l-au prins pe Jacob Swann.

Raportul medical spune că genunchiul ei a cedat complet după ce suspectul a remarcat că o durea şi a lovit-o în el. Dacă ofiţerul Pulaski nu s-ar fi aflat acolo, ar fi fost ucisă. La fel şi Spencer Boston şi, probabil alţi câţiva ofiţeri din forţele tactice atunci când au intrat în forţă.

Rhyme rosti pe un ton sec:

– L-a prins pe infractor, Bill.

– A avut noroc. Raportul zice că, după aceea, abia mai putea să meargă.

– Acum se simte bine.

– Chiar aşa?

Nu, nu era aşa. Rhyme nu spuse nimic.

– Este ca elefantul din cameră, Lincoln. Nimeni nu vrea să vorbească despre asta, dar sunt nişte circumstanţe delicate. Se pune pe ea şi pe alţii în primejdie. Am vrut să discut cu tine despre asta. Ne-am sfătuit şi am luat o decizie. O promovez astfel încât să nu mai facă muncă de teren. Va fi supervizor la Departamentul de Cazuri Majore. Şi va fi înaintată în grad. Sergent. Dar ştiu că se va opune.

Rhyme era furios. Despre Sachs a lui vorbea căpitanul în cele mai ieftine clişee?

Dar rămase tăcut.

– Am nevoie s-o convingi, Lincoln, continuă căpitanul. Nu vrem s-o pierdem – este prea bună. Însă nu putem s-o păstrăm dacă insistă să iasă pe teren. S-o mutăm la birou este singura ei opţiune.

Şi ce putea să facă după ce ar fi ieşit din NYPD? Să devină consultant ca el? Nu prea era genul lui Sachs. Cu empatia ei naturală şi cu perseverenţa ei, era un strălucit investigator al locurilor faptelor. Însă ea trebuia să fie un poliţist de teren, să fie legată de laborator aşa cum era el.

Iar criminalistica nu era singura ei specialitate, desigur. S-ar fi veştejit de dor dacă n-ar mai fi putut să gonească în viteză pentru a împiedica o luare de ostatici sau un jaf în curs de desfăşurare, confruntându-se cu făptaşul.

– O să vorbeşti cu ea, Lincoln?

În cele din urmă, el spuse:

– O să vorbesc cu ea.

– Mulţumesc. Este spre binele ei, să ştii. Chiar vrem ce-i mai nimerit pentru ea. Şi aşa e cel mai bine pentru toată lumea.

Căpitanul îi strânse mâna şi plecă.

Rhyme privi masa la care Sachs stătuse recent pentru a lucra la cazul Moreno. Avu impresia că simte mirosul de gardenii al săpunului preferat de ea, deşi probabil că era doar o amintire a parfumului.

„O să vorbesc cu ea…"

Apoi îşi întoarse scaunul şi se apropie din nou de panouri, examinându-le îndeaproape. Ca întotdeauna, eleganţa şi semnificaţia probelor îl linişteau.

CAPITOLUL 94

Propulsat de motorul diesel care pufăia, cargobotul de 33 de metri lungime străbătea Marea Caraibelor. Vasta întindere de apă turcoaz, cândva fieful piraților și al nobililor războinici, era acum autostradă pentru turiști și loc de joacă pentru bogătașii lumii.

Vasul care naviga sub pavilion dominican avea 30 de ani vechime. Un motor Detroit 16-149 îl făcea să înainteze prin apă cu respectabila viteză de 30 de noduri, cu ajutorul unei singure elice. Pescajul său era de 4,6 metri, dar astăzi se înălța mai mult deasupra apei întrucât nu avea o încărcătură mare.

Un catarg înalt aflat în partea din față domina suprastructura, iar puntea – deși spațioasă – era aglomerată, fiind plină cu echipament de navigație la mâna a doua fixat cu șuruburi, lipit sau legat. Cârma era o demodată roată din lemn, cu spițe.

„Piraților..."

La cârmă se afla îndesatul Enrico Cruz, în vârstă de 52 de ani. Acesta era numele lui adevărat, cu toate că majoritatea oamenilor îl cunoșteau după pseudonimul Henry Cross, un newyorkez care conducea câteva organizații caritabile, cea mai mare și mai proeminentă fiind Săli de clasă pentru Americi.

Cruz se afla astăzi singur pe punte, întrucât bărbatul care ar fi trebuit să-l însoţească fusese ucis de guvernul Statelor Unite în apartamentul 1200 de la South Cove Inn, din Bahamas. Un singur glonţ în piept garantase faptul că Roberto Moreno nu avea să mai facă această călătorie împreună cu prietenul lui.

Cruz şi Moreno se cunoscuseră în urmă cu câteva decenii, când cel mai bun prieten al lui Moreno, fratele lui Cruz, José, fusese ucis – da, acesta era cuvântul corect – de o rafală dintr-un elicopter în Panama, în timpul invaziei din 1989.

De atunci, cei doi bărbaţi cooperaseră pentru a declanşa un război împotriva ţării care invadase cu voioşie ţara lor, Panama decizând că „vai, scuze, dictatorul pe care îl sprijinim de atâţia ani este un om rău la urma urmelor".

În campania lor împotriva Statelor Unite, cei doi bărbaţi erau diferiţi doar în privinţa metodelor de abordare. Moreno declara făţiş şi public că este antiamerican, în vreme ce Cruz se menţinea în anonimat, ceea ce îi îngăduia să pună la cale atacuri şi să trimită arme şi bani acolo unde era nevoie. Dar, împreună, Cruz şi Moreno reprezentau coloana vertebrală a mişcării fără nume.

Cei doi puseseră la cale moartea a aproape 300 de cetăţeni americani şi străini care susţineau valorile Occidentului: oameni de afaceri, profesori, politicieni, oficiali ai Agenţiei Naţionale Antidrog, diplomaţi şi familiile lor.

Aceste atacuri fuseseră izolate şi de mică amploare, pentru ca autorităţile să nu facă legătură între ele. Însă ceea ce fusese plănuit pentru azi era cu totul diferit: un atac masiv asupra inimii politice, sociale şi corporatiste a Americii. Moreno îl pregătise de luni întregi – renunţând la cetăţenie, tăind toate legăturile cu America, transferându-şi

banii din Statele Unite în insulele Cayman, cumpărându-şi o casă în sălbăticia Venezuelei, totul în aşteptarea a ceea ce era pe cale să se întâmple.

Iar arma principală a atacului? Vasul care străpungea acum valurile.

Originar din Panama, Cruz cunoştea de mic lumea transportului maritim şi ştia cum să piloteze nave de asemenea dimensiuni. În plus, în ziua de azi nu trebuie să ştii prea multe când te afli la cârmă. Un echipaj competent în sala motoarelor, un GPS şi un pilot automat pe punte erau tot ce-ţi trebuia. Asta era tot. Computerul făcea munca de rutină de a duce vasul la destinaţie. Se îndreptau spre nord prin nord-vest, nava fiind scufundată 90 de centimetri în apă. Cerul era de un albastru strălucitor, vântul, persistent, stropii de apă, caleidoscopici.

Vasul nu avea niciun nume – sau nu mai avea acum –, fiind cumpărat printr-o serie de firme reale, dar obscure, şi cunoscut doar după numărul de înregistrare. Cândva existase un fişier despre el într-un computer din Republica Dominicană, plus o filă corespunzătoare într-un registru, conţinând toate datele sale, dar fişierul fusese şters, iar fila, ruptă.

Nava era anonimă.

Cruz se gândise să o boteze înainte de a pleca din Nassau – *Roberta,* după numele prietenei lui, feminizând-o în mod convenabil. Însă apoi se decisese că era mai bine să o numească pur şi simplu „nava". Era vopsită în negru şi cenuşiu, dar culorile erau spălăcite şi dungate de rugină. Însă el o considera frumoasă.

Privi către destinaţia lor – punctul negru aflat la câţiva kilometri distanţă. GPS-ul corecta sistemul de navigaţie pentru a compensa forţa vântului, noile coordonate fiind

transmise automat cârmei. Simţi vasul reacţionând. Îi plăcea senzaţia dată de faptul că o creatură atât de mare se supunea comenzilor.

Uşa se deschise şi un bărbat veni lângă el. Avea pielea neagră, capul în formă de glonţ, era bărbierit şi avea trupul zvelt. Bobby Cheval purta jeanşi, o cămaşă din denim cu mânecile tăiate şi o vestă. Era desculţ. Privi spre orizont şi spuse:

– Păcat, nu crezi? Că nu va vedea asta. E trist.

Cheval fusese principalul contact al lui Robert Moreno în Bahamas.

– Poate că va vedea, rosti Cruz.

Nu credea asta, dar o zisese pentru a-l linişti pe Cheval, care purta o cruce din păr de cal la gât. Cruz nu credea în viaţa de apoi şi ştia că dragul lui prieten Robert Moreno era la fel de mort ca inima guvernului care îl ucisese.

Cheval, care avea să conducă Mişcarea Locală de Preluare a Puterii din Bahamas odată ce aceasta avea să fie creată, fusese esenţial în punerea în aplicare a planului de astăzi.

– Se vede vreo navă? Semne de supraveghere? întrebă Cruz.

– Nu, nu. Nimic.

Cruz era sigur că nimeni nu bănuia ce avea să se întâmple. Fuseseră extrem de atenţi. Singurul moment de îngrijorare fusese mai devreme în săptămâna aceea, când poliţista cea roşcată şi sexy apăruse în biroul din Chambers Street al organizaţiei Săli de clasă pentru Americi, ca să întrebe despre vizita lui Roberto din data de 1 mai. La început, fusese surprins, însă Cruz avusese de-a face cu oameni cu adevărat abjecţi – de pildă,

membri al-Qaeda şi rebeli din Cărarea Luminoasă –, aşa că nu putea fi impresionat prea uşor. Îi distrăsese atenţia detectivului Sachs cu povestea adevărată despre „tipul alb" care îl urmărise pe Roberto – fără îndoială, cineva de la SNSO. Şi o distrăsese şi mai tare cu ficţiunea despre un misterios avion particular.

„O poveste cu cocoşul roşu despre un avion albastru", se gândi el acum şi zâmbi. Lui Roberto i-ar fi plăcut.

– Este gata schif ul? îl întrebă Cruz pe Cheval.

– Da, este. Cât de mult ne apropiem? Înainte de a abandona vasul.

– La 2 kilometri va fi în regulă.

Ajunşi acolo, echipajul format din cinci oameni avea să urce în ambarcaţiunea de mare viteză în formă de trabuc şi să se îndrepte în direcţie opusă. Aveau să urmărească pe calculator înaintarea navei. Puteau s-o ghideze de la distanţă, în caz că GPS-ul şi pilotul automat se defectau. Pe punte era montată o cameră, astfel încât să poată urmări apropierea vasului de destinaţie.

Loc către care cei doi priveau acum.

Miami Rover era singura platformă petrolieră a Companiei American Petroleum Drilling and Refining aflată în zonă, fiind localizată la circa 55 de kilometri de Miami. (Numele era ironic – nu avea să mai hoinărească niciodată nicăieri, iar călătoria sa spre acest loc începuse din Texas, cu o viteză medie de 4 noduri.)

Cu luni în urmă, Moreno şi Cruz deciseseră că această companie petrolieră avea să fie ţinta pentru cel mai mare „mesaj" al lor – American Petroleum furase mari suprafeţe de pământ în America de Sud şi strămutase mii de oameni, oferindu-le aşezări jalnice în schimbul semnăturilor pe acte de transfer pe care majoritatea nici

nu ştiau să le citească. Moreno organizase, în ultimele câteva luni, o serie de proteste în Statele Unite şi prin alte părţi. Protestele avuseseră două scopuri. Primul, să scoată la lumină infracţiunile comise de AmPet. Al doilea, să convingă lumea că Moreno nu făcea decât să vorbească. Odată ce autorităţile aveau să constate că el numai la proteste se gândea, urmau să-şi piardă interesul faţă de el.

Astfel că nimeni nu urmărise pistele care ar fi putut să ducă la descoperirea a ceea ce avea să se întâmple astăzi: izbirea vasului de *Miami Rover*. După ciocnire, butoaiele conţinând 285 de litri de amestec de motorină, îngrăşăminte şi nitrometan aveau să explodeze, distrugând platforma.

Dar acest lucru în sine, deşi comis în numele cauzei, nu era suficient, după cum deciseseră Moreno şi Cruz. Uciderea a circa 60 de muncitori şi distrugerea celei mai mari platforme petroliere din sud-est? Era asemenea gestului comis de tipul acela patetic care se sinucisese intrând cu avionul lui în sediul IRS din Austin, Texas. Ucisese câţiva oameni. Provocase nişte pagube, încurcase traficul. Dar în scurt timp lucrurile reveniseră la normal în capitala statului cu o stea pe drapel.

Ceea ce urma să se întâmple astăzi avea să fie considerabil mai rău.

După ce explozia iniţială avea să distrugă platforma, vasul urma să se scufunde rapid. La pupa se afla o a doua bombă, care avea să ajungă pe fundul apei lângă puţul petrolier. Un detonator cu indicator de adâncime urma să declanşeze o altă explozie, care avea să distrugă instalaţia de prevenire a erupţiei sondei. Fără prevenitoare, care ar fi putut să împiedice curgerea, petrolul avea să se reverse

în ocean cu un debit de 120 000 de barili pe zi, de peste două ori mai mare decât cel care se înregistrase cu ocazia dezastrului de pe platforma *Deepwater Horizon*[1] din golful Mexic.

Curenţii de suprafaţă şi vântul aveau să grăbească răspândirea petrolului în misiunea sa de distrugere a unor suprafeţe cât mai mari din zonele de coastă ale Floridei şi Georgiei, fiind posibil să ajungă chiar până în cele două Caroline. Porturile urmau să se închidă, transporturile maritime şi turismul aveau să fie suspendate pe termen nelimitat, milioane de oameni încasând o lovitură economică uriaşă.

Roberto spusese:

– Americanii vor petrol ca să aibă combustibil pentru maşinile lor şi pentru aerul condiţionat, şi pentru companiile lor capitaliste. Ei bine, o să le dăm. Şi n-au decât să se înece în petrolul pe care li-l vom da!

40 de minute mai târziu, nava se afla la 3 kilometri de *Miami Rover.*

Enrico Cruz verifică GPS-ul pentru ultima oară, apoi el şi Cruz părăsiră puntea.

– Toată lumea în barcă! spuse Cruz.

Apoi se grăbi spre cala din faţă, în care clipocea apă murdară, şi verifică bomba principală. Totul era în regulă. O armă. Făcu acelaşi lucru cu a doua, dispozitivul care avea să distrugă prevenitoarele.

După aceea reveni rapid pe puntea care se legăna. Aruncă o privire dincolo de proră. Da, se îndrepta direct spre platformă. Cercetă structura masivă – avea pe puţin 30 de metri deasupra apei. Nu se vedeau muncitori. Era tipic. Nimeni de pe platformele petroliere nu-şi pierdea

[1] Hoinar, plimbăreţ (în lb. engleză în original, n.tr.)

vremea pe suprastructura din fier încins ca să admire peisajul anost. Lucrau din greu în interior, majoritatea ocupându-se de garnitura de foraj sau dormind în așteptarea schimbului următor.

Cruz se grăbi spre barcă și coborî pe scara de funie, așezându-se alături de Cheval și de ceilalți membri ai echipajului.

Motorul porni.

Dar, înainte de a se desprinde de vas, Cruz își deschise palma și își sărută dosul degetelor. Atinse apoi coca ruginită și șopti:

– Asta-i pentru tine, Roberto!

CAPITOLUL 95

Grupul de turişti de pe puntea din faţă a navei de croazieră era fotografiat de Jim din New Jersey, spre deosebire de Jim din Cleveland ori de Jim din Londra (bine, britanicii preferau „James", dar, fiindcă era în vacanţă, era încântat să le cânte în strună celorlalţi).

Membrii grupului se împrieteniseră în zilele de după plecarea pachebotului din Hamilton, Bermuda, după ce îşi petrecuseră prima oră sorbind ameţiţi cocktailuri şi constatând coincidenţe în privinţa carierelor, a numărului de copii... şi a numelor.

Patru Jim şi două Sally.

Jim din California se afla sub punte – nici plasturii şi nici pastilele de dramamine nu dăduseră rezultate, aşa că nu avea să apară în fotografie.

Jim din New Jersey îi alinie pe toţi lângă copastie[1], cu toate că nimeni nu ştia exact ce era aia – nici măcar el nu ştia, dar i se părea un termen foarte nautic şi amuzant de pronunţat.

– Nimeni să nu cânte *Titanic*.

Se cântase mult, mai ales că barurile rămâneau deschise până noaptea târziu, dar adevărul era că foarte

[1] Bordură de lemn sau de metal montată în partea superioară a balustradei bordajelor unei nave (n.tr.)

puțini oameni, bărbați sau femei, puteau interpreta sentimentalul cântec precum Celine Dion.

– Aia e Florida? întrebă cineva.

Una dintre Sally, din câte credea Jim din New Jersey.

Văzu o linie întunecată la orizont, dar se gândi că, probabil, erau doar niște nori.

– Încă nu, nu cred.

– Dar ce-i aia? E o clădire.

– O, aia-i platforma petrolieră. Prima din această parte a Atlanticului. Ați văzut știrile? Cam cu un an în urmă. Ei au găsit niște petrol între Nassau și Florida.

– Ei? Care ei? Toată lumea spune mereu „ei". Ai de gând să faci poza aia? Mi se topește margarita.

– U.S. Petroleum. American Petroleum Drilling. Nu-mi amintesc.

– Urăsc lucrurile astea, murmură Sally din Chicago. Ați văzut păsările din Golf? Toate erau acoperite cu petrol. A fost cumplit. Am plâns.

– Și, vreme de luni întregi, n-am putut găsi creveți buni.

Fotograful își puse subiecții să se alinieze lângă copastie și apăsă de mai multe ori declanșatorul aparatului Canon.

Clic, clic, clic, clic, clic...

De suficiente ori pentru a se asigura că nimeni nu clipise.

Dovada vacanței lor se înregistră pe un cip de siliciu, apoi turiștii se răsuciră pentru a privi marea, iar conversația se îndreptă spre cină și cumpărături în Miami, spre hotelul Fontainebleau și... oare mai era deschisă vila Versace pentru public?

– Am auzit că avea un duș pentru opt persoane, spuse Jim din Londra.

Claire se îndoia.

– Rahat! icni Jim din New Jersey.

– Iubitule! îl dojeni soţia lui.

Însă aparatul foto se ridică din nou, iar până când sunetul exploziei ajunse la ei, toţi se răsuciseră deja, privind spre enormul nor în formă de ciupercă ce se ridica la peste 300 de metri.

– O, Iisuse! E platforma petrolieră.

– Nu, nu!

– O, Dumnezeule! Cineva să sune undeva.

Clic, clic, clic, clic...

CAPITOLUL 96

– Care este evaluarea pagubelor?

Shreve Metzger, în jeanşi albaştri şi cu o cămaşă albă cu mâneci lungi parţial băgată în pantaloni, era aplecat spre monitorul unui computer, privind fix fumul şi pâcla ce pluteau peste Marea Caraibelor, care se afla la 1 600 de kilometri depărtare.

– E complet distrusă, spuse cu o voce lipsită de emoţie o specialistă în comunicaţii de la SNSO, aflată în faţa unui panou de control, o tânără care avea părul prins la spate într-un coc ce părea dureros de strâns.

Scena de pe monitor releva extrem de clar că nu mai rămăsese nimic în afară de o peliculă de petrol şi nişte resturi.

Şi fum. Mult fum.

„E complet distrusă..."

Lincoln Rhyme şi Amelia Sachs, împreună cu Metzger şi specialista în comunicaţii se aflau în biroul din faţă al centrului de control de la sol al SNSO de pe Rector Street, în sudul Manhattanului. În fosta parcare.

Rhyme privi cu ochii îngustaţi pelicule de petrol şi resturile de lemn şi de plastic care fuseseră, până în urmă cu 30 de secunde, nava de mărfuri dominicană de 30 de metri pe care Henry Cross, alias Enrico Cruz,

prietenul lui Robert Moreno, o lansase spre Miami Rover, platforma petrolieră din largul coastei Floridei aparţinând companiei American Petroleum Drilling and Refining.

Specialista în comunicaţii îşi atinse căştile.

– Domnule director, s-a raportat o a doua detonare sub apă. La circa 250-275 de metri adâncime.

O clipă mai târziu, văzură pe monitorul de mare rezoluţie o uşoară bolboroseală a apei. Atâta tot. Rhyme presupuse că, indiferent cât de mare fusese a doua bombă, menită probabil să distrugă puţul platformei, o asemenea cantitate de apă avusese un efect atenuator.

Rhyme se uită prin peretele de sticlă care împărţea containerul în două: Camera ucigaşă şi centrul de control de la sol. În lumina slabă, îl văzu pe bărbatul care tocmai provocase acea distrugere – şi care salvase vieţile oamenilor de pe platformă, precum şi o mare parte din coasta Floridei.

Nebăgându-i în seamă pe cei care îl priveau, Barry Shales se afla la staţia de operare a dronei. Lui Rhyme i se păru că arăta ca un cockpit de avion. Shales stătea aplecat înainte, aparent foarte relaxat, într-un confortabil fotoliu de piele bej, uitându-se la cinci monitoare cu ecrane plate.

Mâinile ofiţerului SNSO se aflau pe două joystickuri, deşi ocazional mai răsucea sau apăsa câte unul din cele o sută de butoane, discuri, întrerupătoare şi taste.

Rhyme observă că cineva montase o centură de siguranţă pe scaun, care atârna desprinsă pe podea. O glumă, desigur.

Shales era singur în încăperea întunecată, izolată fonic din câte se părea, probabil pentru a nu fi deranjat de zgomotele făcute de colegi – sau de vizitatori precum Rhyme şi Sachs. Livrarea de mesaje mortale din cer presupunea, fără îndoială, o concentrare supremă.

Specialista în comunicații, aflată în legătură și cu personalul care se ocupa de securitate pe platforma petrolieră a companiei American Petroleum, apăsă și ea câteva butoane și puse niște întrebări, după care îi anunță pe Metzger, pe Rhyme și pe Sachs:

– Se confirmă că nu s-a înregistrat nicio avarie la *Miami Rover* sau la prevenitoare. Nimeni nu a fost rănit, cu excepția unor dureri de urechi.

Care nu erau deloc surprinzătoare atunci când o bombă masivă cu îngrășăminte exploda la un kilometru de tine.

Cu o jumătate de oră în urmă, în timp ce revedea probele, Rhyme realizase brusc că niște lucruri nu se legau. După ce dăduse o mulțime de telefoane, dedusese că un atac era iminent. Îl contactase pe Metzger. Urmase o dezbatere febrilă la Washington și la SNSO. Trimiterea unor avioane de vânătoare necesita obținerea prea multor autorizații de la Pentagon în sus – obținerea aprobării avea să dureze câteva ore.

Metzger, desigur, avea o soluție. Apelase la Barry Shales, care era oricum în drum spre sediu pentru a-și ridica lucrurile personale – Metzger le explicase că pilotul se decisese să părăsească SNSO.

Având în vedere oribilele consecințe ale atacului iminent – era o chestiune de minute –, fostul ofițer de aviație acceptase fără nicio tragere de inimă să-i ajute. Pilotase drona de la Homestead exact deasupra vasului de marfă și o făcuse să zboare la punct fix. Aparent, nava era abandonată – văzuseră echipajul coborând într-o barcă și îndepărtându-se rapid. Fiindcă ordinele de a se opri, transmise vasului prin radio, fuseseră ignorate,

Shales lansase o rachetă Hellfire, care lovise partea din faţă, unde Rhyme presupunea că fusese plasată bomba.

Punct ochit, punct lovit.

Shales îndreptă apoi drona într-o altă direcţie şi începu să urmărească mica ambarcaţiune în care se afla echipajul care abandonase nava cu 30 de minute mai devreme. Pe monitor apăru o barcă de viteză neagră, prelungă, care tăia valurile, îndepărtându-se de platformă şi de explozie.

Rhyme auzi vocea lui Barry Shales în difuzorul montat pe tavan:

– UAV 481 către Centrul Florida. Am a doua ţintă în raza de acţiune şi o fixez în colimator. 1 860 de metri distanţă până la ţintă.

– Recepţionat, 481. Apropie-te la 900 de metri.

– Recepţionat, Centrul Florida. 481.

Rhyme îi văzu pe monitor pe Henry Cross şi pe marinarii care abandonaseră nava grăbindu-se să se pună la adăpost. Nu li se vedeau bine expresiile, dar limbajul trupului sugera confuzie şi îngrijorare. Foarte probabil, nu auziseră drona şi nici nu văzuseră racheta, aşa încât îşi imaginau că o defecţiune a bombei cauzase detonarea prematură. Poate gândeau: „Dumnezeule, asta s-ar fi putut întâmpla cât eram încă la bord".

– 481 către Centrul Florida. Sunt la 900 de metri distanţă de ţintă. Am în colimator al doilea vas. Având în vedere viteza sa, va ajunge la Harrogate Cay în zece minute. Te rog, comunică-mi ce să fac.

– Recepţionat. Verificăm acum pe frecvenţele generale. Încă n-am primit niciun răspuns.

Shales răspunse calm:

– Recepţionat. 481.

Rhyme se uită la Sachs, pe al cărei chip se citea aceeaşi îngrijorare pe care o simţea şi el. Oare erau pe cale să fie martori la executarea rapidă a şase oameni? Se pomeniseră prinşi într-o acţiune teroristă. Dar riscul fusese neutralizat. În plus – se întreba Rhyme acum – chiar toţi erau teroriştii? Dacă unul sau doi dintre ei erau marinari nevinovaţi, care habar n-avuseseră ce transporta vasul şi ce misiune avea?

Brusc, conflictul dintre Shreve Metzger şi Nance Laurel îi captă în forţă şi dureros atenţia.

– 481, sunt Centrul Florida. N-am primit niciun răspuns. Lansarea încărcăturii este autorizată.

Rhyme îl văzu pe Barry Shales încremenind.

Rămase absolut nemişcat preţ de o clipă, apoi se aplecă în faţă şi îndepărtă capacul unui buton de pe pupitrul de comandă din faţa lui.

Shreve Metzger rosti în microfonul aflat pe biroul din faţa lui:

– Barry, trage cu puşca în faţa provei lor.

Vocea lui Shales se auzi la difuzor:

– UAV 481 către Centrul Florida. Negativ în privinţa lansării încărcăturii. Trec pe modul LRR.

– Recepţionat, 481.

În Camera ucigaşă, Barry Shales mânui joystickul şi privi cu ochii îngustaţi imaginea video a ambarcaţiunii care se deplasa cu viteză. Atinse un panou negru din faţa lui. O scurtă întârziere, apoi, în tăcerea sinistră, trei jerbe de apă se ridicară succesiv la câţiva metri în faţa bărcii.

Ambarcaţiunea îngustă îşi continuă drumul, în timp ce toţi cei aflaţi în ea priveau de jur-împrejur. Câţiva dintre marinari păreau foarte tineri, abia trecuţi de vârsta adolescenţei.

– Centrul Florida către 481. Nu înregistrăm nicio schimbare a vitezei ţintei. Lansarea încărcăturii încă este autorizată.

– Recepţionat. 481.

Vreme de o clipă, nu se întâmplă nimic. Apoi, cu un zvâcnet, barca de viteză încetini şi se opri pe apă. Doi dintre marinari arătau spre cer – totuşi, nu spre cameră. Nu puteau vedea drona, dar înţeleseseră cu toţii unde se afla duşmanul lor.

Aproape la unison, îşi ridicară mâinile.

Ceea ce urmă fu amuzant. Apa era agitată, iar barca, mică. Cu toţii încercau să-şi menţină echilibrul, dar se temeau că, dacă şi-ar lăsa braţele jos, moartea din cer avea să îi găsească. Doi căzură, dar se ridicară repede, cu mâinile ridicate. Arătau ca nişte beţivi care încercau să danseze.

– Centrul Florida către UAV 481. Confirm că s-au predat. Marina militară trimite o navă de patrulare din clasa Cyclone, *Firebrand*, care se află la 1,8 kilometri distanţă şi se apropie cu 30 de noduri. Ţine pe loc ţinta a doua până la sosirea sa.

– Recepţionat. 481.

CAPITOLUL 97

Barry Shales închise ușa Camerei ucigașe și, ignorându-l pe Shreve Metzger, se îndreptă spre Rhyme și Sachs. Dădu din cap în chip de salut.

Polițista îl lăudă pentru felul în care pilotase drona.

– Scuze, vreau să spun UAV.

– Da, doamnă, rosti el pe un ton lipsit de emoție, în timp ce ochii lui de un albastru strălucitor priveau în altă parte.

Probabil că rezerva lui era pricinuită de faptul că se afla în fața a doi oameni care intenționaseră să-l acuze de crimă. Reflectând mai bine, Rhyme aprecie că nu acesta era motivul. Pur și simplu părea să fie o persoană foarte retrasă.

Poate că, atunci când ai un talent ca al lui, psihic și afectiv te afli într-un alt loc în cea mai mare parte a timpului.

Shales se întoarse spre Rhyme.

– A trebuit să ne mișcăm foarte repede, domnule. N-am avut ocazia să te întreb cum de ți-ai dat seama... mă refer la atacul asupra platformei petroliere.

Criminalistul spuse:

– Existau niște probe pe care nu le-am luat în calcul.

– Desigur, domnule. Eşti ţarul probelor, după cum zicea cineva.

Rhyme decise că îi plăcea destul de mult expresia aceea plină de miez. Avea s-o ţină minte.

– Şi anume parafină cu o moleculă ramificată, un compus aromatic, un cicloalcan... a, şi nişte alchene.

Shales clipi de două ori.

– Sau, într-o exprimare mai simplă, petrol nerafinat, explică Rhyme.

– Petrol nerafinat?

– Exact. Au fost găsite urme pe pantofii şi pe hainele lui Moreno şi ale bodyguardului. Probabil că le-au cules înainte de atacul tău, când au plecat de la South Cove Inn pentru a se duce la întâlniri. Ei bine, nu m-am gândit prea mult la asta – în fond, în Bahamas există nişte rafinării şi locuri de depozitare a petrolului. Însă apoi mi-am dat seama de ceva: în dimineaţa zilei în care a murit, Moreno s-a întâlnit cu câţiva oameni de afaceri pentru a demara nişte operaţiuni de transport şi de agricultură legate de Mişcarea Locală de Preluare a Puterii. Însă noi ştiam că îngrăşămintele, motorina şi nitrometanul fuseseră transportate cu săptămâni în urmă la firmele lui. Dacă acele companii încă nu existau, de ce cumpărase aceste chimicale?

– Şi ai făcut legătura între petrolul nerafinat şi o posibilă bombă.

– Ştiusem de platformă din informaţiile iniţiale despre planurile lui Moreno pentru data de 9 mai. Din moment ce Moreno era atât de vocal împotriva companiei American Petroleum Drilling, poate că acea companie chiar *era* o ţintă la urma urmelor – pentru un atac real, nu doar un protest. Cred că, duminică sau luni,

s-a dus să se întâlnească cu lucrătorii de pe platformă – probabil, pentru a obține informații de ultimă oră despre măsurile de securitate de-acolo. A, și mai era un lucru care n-avea sens. Sachs și-a dat seama de asta.

Ea spuse:

– Când Moreno a venit la New York, mai devreme în această lună, singura întâlnire la care nu și-a invitat interpreta a fost cea cu Henry Cross de la Săli de clasă pentru Americi. De ce n-a invitat-o? Cele mai multe întâlniri au fost inocente – Moreno n-ar fi lăsat-o să traducă dacă era ceva ilegal. Dar în cazul întâlnirii cu Cross? Dacă era inocentă, cu ce-l deranja prezența Lydiei Foster, chiar dacă n-avea ce să traducă? Ceea ce mi-a spus că poate *nu era* tocmai inocentă. Iar Cross mi-a povestit despre un misterios avion albastru pe care Moreno îl tot vedea. Ei bine, n-am găsit niciun avion albastru care să fi avut planuri de zbor ce puteau să corespundă călătoriilor lui Moreno. Acesta e genul de lucru pe care cineva îl spune poliției pentru a o trimite pe o pistă falsă.

Rhyme reluă:

– Ei bine, Săli de clasă pentru Americi avea sedii în Nicaragua – de acolo fiind trimise motorina, îngrășămintele și nitrometanul. Erau prea multe legături pentru a fi simple coincidențe. Am căutat informații despre Cross și am descoperit că, în realitate, îl chema Cruz și că se cunoșteau de mult. Fratele lui Cruz fusese cel mai bun prieten al lui Moreno, cel care fusese ucis în timpul invaziei din Panama. Acesta a fost motivul pentru care s-a întors împotriva Statelor Unite. Am aflat ce călătorii și ce tranzacții cu cardul a făcut Cruz și am descoperit că ieri a luat un avion de la New York la

Nassau. Contactul meu de la poliţia din Bahamas a aflat că el şi Moreno navlosiseră un vas de marfă cu o lună în urmă. Care a părăsit postul în dimineaţa asta. Poliţia a făcut un raid în depozitul în care fusese andocată nava şi a găsit urme de explozibili. Asta a fost suficient pentru mine. L-am sunat pe Shreve. El te-a sunat pe tine.

– Deci, la urma urmelor, Moreno nu a fost nevinovat, şopti Shales uitându-se la Metzger.

Sachs spuse:

– Absolut deloc. Ai doborât un om rău, aviatorule.

Ofiţerul se uită la şeful lui. Expresia din ochii săi albaştri era complexă. Şi conflictuală. Un mod în care ar fi putut fi interpretată era: „La urma urmelor, ai avut dreptate, Shreve. Ai avut dreptate".

Rhyme adăugă:

– Şi ăsta nu avea să fie singurul lui proiect.

Le relată celor doi bărbaţi despre interceptarea pe care Nance Laurel le-o citise cu ocazia primei lor întâlniri.

„Am plănuit multe alte asemenea mesaje..."

– Barry, rosti Metzger, mă duc să-i conduc pe musafirii noştri. Apoi am putea vorbi în biroul meu? Te rog.

O pauză demnă de Nance Laurel. În cele din urmă, aviatorul încuviinţă din cap.

Metzger îi însoţi până la ieşirea din celălalt capăt al parcării şi le mulţumi călduros.

Odată ieşiţi pe poartă, Rhyme coborî panta tăiată în trotuar şi traversă strada spre locul unde aştepta dubiţa cu Thom la volan. Sachs coborî de pe trotuar. Rhyme o văzu tresărind şi gemând uşor de durere. Îl privi pe furiş, parcă pentru a verifica dacă o prinsese încruntându-se, apoi se uită repede înainte.

Gestul ei îl străpunse ca un cuţit. Era ca şi cum l-ar fi minţit.

Şi o minţi şi el – se prefăcu că n-a observat.

Ajunşi pe partea cealaltă a străzii, îşi continuară drumul spre dubiţă. la un moment dat, Rhyme frână scaunul Merits, oprindu-se în mijlocul trotuarului.

Ea se întoarse spre el.

– Ce este, Rhyme?

– Sachs, trebuie să vorbim despre ceva.

CAPITOLUL 98

Telefonul sună conform programului.

Indiferent ce altceva ai fi putut spune despre el, Vrăjitorul era în orice caz punctual.

Stând la biroul lui din sediul oarecum pustiu al SNSO în acea după-amiază de sâmbătă, Shreve Metzger se uită spre lumina care clipea la telefonul lui magic şi ascultă atent trilul soneriei – decisese că era exact precum ciripitul unei păsări. Se gândi să nu răspundă.

Şi să nu-i mai răspundă niciodată acestui om.

– Metzger.

– Shreve! Ce mai faci? Am aflat despre lucrurile interesante care s-au petrecut acolo. Long Island. Eu am fost membru la Meadowbrook, ştiai asta? Nu joci golf, nu?

– Nu.

Şi mai adăugă un „domnule" înăbuşit.

Vocea deveni din nou vrăjitorească, joasă, tăioasă:

– Am vorbit despre acuzaţiile împotriva lui Spencer.

– Am putea construi un caz... dacă vrem, replică Metzger.

Îşi scoase ochelarii anoşti, şterse lentilele şi şi-i puse la loc. Spre deosebire de Marea Britanie, în această ţară nu era neapărat o infracţiune să divulgi un document secret dacă nu făceai spionaj pentru un alt stat.

– Da, bine, va trebui să ne analizăm prioritățile, desigur.

„Da, bine..."

Metzger își scoase apoi unghiera. Dar nu mai rămăsese nimic de tăiat. O răsuci absent pe birou, apoi o puse la loc.

– Și ați făcut o treabă bună în Florida. Interesant cum o informație proastă s-a dovedit în final a fi bună. Ca prin magie. David Copperfield, Houdini.

– Sunt arestați toți.

– Mă bucur să aud asta. După care, de parcă împărtășeau niște bârfe de la Hollywood, Vrăjitorul spuse: Trebuie să-ți zic ceva, Shreve. Mai ești acolo?

„Cu câtă veselie îmi comunică sentința de condamnare la moarte."

– Da. Continuă.

– Am primit un telefon de la un prieten de la Langley. Mi-a zis câte ceva despre o anumită persoană care a fost recent în Mexic. Un anumit personaj, repetă Vrăjitorul. Îți amintești de el?

– În Reynosa, rosti Metzger.

– Acolo. Și ghici ce? Își petrece vacanța la Santa Rosa, lângă Tijuana.

– Serios?

– Categoric. Și se pare că încă mai plănuiește să livreze produsele sale speciale în viitorul apropiat. În viitorul foarte apropiat.

Așadar, al-Barani Rashid se mutase pe coasta vestică pentru a se ascunde.

– Tocmai a fost zărit împreună cu câțiva parteneri, însă prietenii lui vor pleca mâine-dimineață. Iar prietenul nostru va fi singur într-o căsuță drăguță toată ziua de mâine. Și vestea bună este că și comitetul local de turism

este foarte de acord cu vizita noastră. Aşa că mă întreb dacă nu ne-ai putea trimite un plan de călătorie revizuit pentru a-l aproba. Detaliile sunt pe drum.

Un nou OESS?

„Dar nu sunt concediat?" se întrebă Metzger.

– Desigur, mă apuc imediat de el. Dar...?

– Da?

Metzger întrebă:

– Acele şedinţe? Problemele legate de buget?

O pauză.

– A, comitetul a trecut la alte chestiuni. După o fracţiune de secundă, Vrăjitorul zise cu asprime: Dacă ar fi existat probleme, ţi-aş fi spus, nu crezi?

– Ba da. Desigur.

Clic.

VIII
VINERI, 26 MAI
CÂND TE MIŞTI...

CAPITOLUL 99

Dimineaţa operaţiei.

Urmat de Sachs şi de Thom, străbătu repede coridorul spitalului, îndreptându-se spre camera de aşteptare a secţiei de proceduri chirurgicale, unde pacienţii puteau sta cu prietenii şi cu familia până erau trimişi la tăiere.

– Urăsc spitalele, spuse Sachs.

– Serios? De ce? întrebă Rhyme; era în toane bune. Personalul poate fi atât de fermecător, iar mâncarea, atât de bună. Capeţi ultimele numere ale revistelor. Plus toate miracolele medicinii moderne, proclamă Rhyme. Dacă-mi ierţi aliteraţia.

Sachs râse scurt.

Aşteptau doar de cinci minute când doctorul intră în încăpere şi dădu mâna cu ei, cercetând apoi cu atenţie braţul drept şi degetele care puteau fi articulate.

– Bine, rosti el. Foarte bine.

– Fac tot posibilul.

Medicul le explică ceea ce ştiau deja cu toţii: că operaţia avea să dureze trei ore, posibil ceva mai mult. Apoi, era de aşteptat să stea în camera de recuperare circa o oră. Totuşi, chirurgul avea să vină acolo imediat după operaţie, pentru a le spune cum decurseseră lucrurile.

Emanând încredere, bărbatul zâmbi şi se duse să-şi pună halatul şi să se spele pe mâini.

Asistenta care se ocupa de pregătirile preoperatorii, o afro-americană drăguță îmbrăcată într-un halat cu cățeluși, veni și se prezentă zâmbind larg. Era un lucru înfricoșător să-ți pierzi cunoștința, să fii tăiat și făcut apoi la loc. Unii membri ai personalului medical nu apreciau corect trauma pacientului, dar această femeie o făcea, încercând să creeze o atmosferă destinsă. În cele din urmă, întrebă:

– Gata?

Amelia Sachs se aplecă și-l sărută pe Rhyme pe gură. Apoi își îndreptă trupul și, șchiopătând, o urmă pe asistentă pe coridor.

El strigă:

– Vom fi în camera de recuperare când te trezești.

Ea se întoarse:

– Nu fi nebun, Rhyme. Întoarce-te acasă. Rezolvă un caz sau ceva.

– Vom fi în camera de recuperare, repetă el în timp ce ușa se închise și ea dispăru.

După o clipă de tăcere, Rhyme îi spuse lui Thom:

– N-ai întâmplător la tine una dintre sticluțele acelea miniaturale de whisky? De când am zburat la Nassau...

El insistase ca asistentul să strecoare niște scotch în avion, deși aflase că, la clasa întâi, puteai să bei cât de mult voiai – sau, mai precis, cât era dispus asistentul să-ți permită.

– Nu, și nu ți-aș da nici dacă aș avea. Este ora 9 dimineață.

Rhyme se încruntă.

Se uită din nou la ușa prin care dispăruse Sachs.

„Nu vrem s-o pierdem – este prea bună. Însă nu putem s-o păstrăm dacă insistă să iasă pe teren..."

Da, avusese o discuţie cu Sachs, după cum insistase Bill Myers.

Cu toate că mesajul fusese puţin diferit faţă de cum dorise căpitanul. Nici slujba de birou la NYPD, nici pensionarea timpurie, nici perspectiva de a deveni consultant pe probleme de securitate nu erau opţiuni pentru Amelia Sachs. Exista o singură soluţie pentru a evita aceste coşmaruri. Rhyme îl contactase pe dr. Vic Barrington şi obţinuse numele celui mai bun chirurg din oraş specializat în tratarea artritei severe.

Omul spusese că era posibil s-o poată ajuta – conversaţia lui Rhyme cu Sachs după ce plecaseră sâmbătă de la SNSO fusese despre posibilitatea ca ea să facă o operaţie care să-i îmbunătăţească starea de sănătate... şi care să-i permită să rămână pe teren. „S-o punem la birou" fusese o exprimare foarte nefericită a căpitanului Myers.

Fiindcă nu avea artrită reumatoidă – o boală a sistemului imunitar care afecta toate încheieturile –, ci mult mai comuna osteoartrită, era suficient de tânără pentru ca o operaţie la şold şi la genunchi să-i ofere peste zece ani de viaţă normală înainte de a fi necesară o înlocuire a articulaţiei.

Ea se gândise şi, în cele din urmă, fusese de acord.

În sala de aşteptare, Rhyme se uită la celelalte circa zece persoane aflate acolo – cupluri, bărbaţi sau femei singure, familii... Unii nemişcaţi alţii cufundaţi în dialoguri intense care nu se desluşeau foarte clar, unii nervoşi, alţii apelând la ritualuri care să le distragă atenţia – amestecând în cafea, deschizând pungi foşnitoare cu snackuri, studiind reviste, scriind mesaje sau jucând jocuri pe telefon.

Rhyme observă că, spre deosebire de felul în care se desfăşurau lucrurile pe străzile din New York, nimeni

nu-i acorda aici o atenţie neinteresată mai mult de o milisecundă. Era într-un scaun cu rotile, iar acela era un spital. Acolo, el era normal.

Thom întrebă:

– I-ai spus doctorului Barrington că ai anulat operaţia?

– I-am spus.

Asistentul rămase tăcut câteva clipe. Ziarul *Times* din mâinile lui tremură foarte puţin. Deşi indisolubil şi, într-un anumit fel, intim uniţi de circumstanţe şi de meserie, ei doi nu se simţiseră niciodată în largul lor discutând chestiuni personale. Lincoln Rhyme cu atât mai puţin. Totuşi, fu surprins să descopere că se simţea bine confesându-i-se lui Thom:

– Ceva s-a întâmplat când am fost în Bahamas.

Ochii lui erau aţintiţi asupra celor doi soţi de vârstă mijlocie care încercau, destul de neconvingător, să se liniştească unul pe altul. „În legătură cu soarta cui? se întrebă Rhyme. A unui părinte în vârstă? Sau a unui copil?"

Era o diferenţă ca de la cer la pământ.

Rhyme continuă:

– Pe limba aceea de pământ unde noi am crezut că se află cuibul lunetistului.

– Când ai ajuns în apă.

Criminalistul rămase tăcut un moment, retrăind nu oroarea de a se fi aflat în apă, ci a faptelor care duseseră la asta.

– Puteam să deduc foarte uşor că Mercury-ul auriu va apărea.

– Cum?

– Tipul cu camioneta. Cel care arunca gunoi în şanţul de lângă drum.

– Cel care s-a dovedit a fi şeful.

– Da. De ce a venit tocmai la *capătul* limbii de pământ pentru a arunca sacii? Exista un loc public de aruncat gunoiul la doar 400 de metri distanţă, chiar lângă SW Road. Şi cine vorbeşte la celular atunci când aruncă nişte saci grei? Le spunea unde suntem celor doi aflaţi în Mercury. A, plus că era îmbrăcat cu un tricou – aşa cum îmi ziseseşi că purta unul dintre cei trei bărbaţi din Mercury. Dar mi-au scăpat toate indiciile. Le-am *văzut*, dar mi-au scăpat. Şi ştii de ce?

Asistentul clătină din cap.

– Pentru că aveam pistolul. Arma pe care Mychal mi-o dăduse. Nu aveam nevoie să analizez situaţia. Nu avem nevoie să-mi folosesc *mintea* – pentru că, la o adică, puteam să rezolv lucrurile folosindu-mă de pistol.

– Doar că n-ai putut.

– Doar că n-am putut.

Un doctor într-un halat mototolit şi pătat intră în încăpere şi ochi nerăbdători se năpustiră spre el precum şoimul lui Rhyme asupra unui porumbel. Bărbatul găsi familia pe care o căuta, se apropie şi le dădu oamenilor veşti aparent bune. Rhyme continuă:

– M-am întrebat adesea dacă nu cumva accidentul mi-a ascuţit mintea. Dacă nu m-a silit să gândesc mai bine, mai clar, să fac deducţii mai profunde. Pentru că *am fost nevoit*. Nu aveam altă opţiune.

– Iar acum, crezi că răspunsul este da.

Rhyme încuviinţă dând din cap.

– În Bahamas, eu, tu şi Mychal aproape că am fost ucişi din cauza acestei scăpări. Nu se va mai repeta.

Asistentul spuse:

– Am impresia că-mi zici că nu vei mai face o altă operaţie.

– Așa este. Care a fost replica aceea din filmul la care mi-ai spus să mă uit? Mi-a plăcut. Deși, probabil că n-am recunoscut la vremea aceea.

– Care dintre ele?

– Un film polițist. Cu mult timp în urmă. Eroul a spus ceva de genul: „Un om trebuie să-și cunoască limitele".

– Clint Eastwood. Thom se gândi la asta, apoi adăugă: Este adevărat, dar ai putea să zici și: „Un om ar trebui să-și cunoască forța".

– Ești atât de afurisit de optimist. Rhyme își ridică mâna dreaptă și își privi degetele, apoi își lăsă brațul jos. Asta este suficient, zise el.

– Este singura alegere pe care ai fi putut s-o faci, Lincoln.

Rhyme ridică întrebător o sprânceană.

– Altminteri, aș fi rămas fără serviciu. Și n-aș mai găsi pe nimeni atât de dificil pentru care să lucrez.

– Mă bucur că am stabilit standarde atât de înalte, mormăi Rhyme.

Apoi, subiectul și implicațiile sale ciudate dispărură precum zăpada de pe o capotă fierbinte. Cei doi bărbați rămaseră tăcuți.

Două ore mai târziu, ușa dinspre sălile de operații se deschise și alt doctor apăru. Din nou, toți ochii se agățară de bărbatul în verde, dar acesta era chirurgul lui Sachs, care se îndreptă direct spre Rhyme și Thom.

În vreme ce restul persoanelor din sală reveniră la cafeaua luată de la automat la reviste și la SMS-uri, chirurgul se uită dinspre Thom spre Rhyme și spuse:

– A decurs bine. Se simte minunat. S-a trezit și a cerut să vă vadă.

Rețetele lui Jacob Swann

Cititorii care doresc să experimenteze talentele lui Jacob Swann – pe cele culinare, nu criminale – pot găsi un link către rețetele felurilor de mâncare menționate în această carte, multe dintre ele fiind variațiunile mele pe marginea celor clasice, pe site-ul meu: www.jefferydeaver.com.

– J.D.

MULȚUMIRI

Lui Mitch Hoffman, Jamie Raab, Lindsey Rose, David Young – și obișnuiților mei: Madelyn Warcholik, Deborah Schneider, Cathy Gleason, Julie Deaver, Jane Davis, Will și Tina Anderson. N-aș fi reușit fără voi!

DESCOPERIŢI ÎN LIBRĂRII

Ziua zero
DAVID BALDACCI

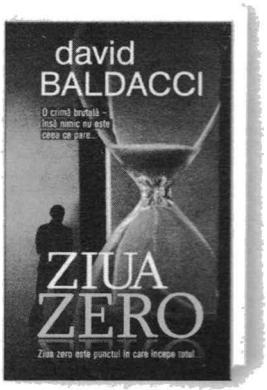

Ziua zero a debutat pe primul loc în lista bestsellerurilor de ficţiune aparţinând publicaţiei New York Times şi a rămas astfel timp de 9 săptămâni. David Baldacci – un maestru modern al thrillerelor şi unul dintre cei mai renumiţi romancieri din lume – ne seduce cu un personaj nou: singuraticul erou John Puller, agent special al armatei, care investighează una dintre cele mai dure crime cu care se confruntă naţiunea. *Ziua zero* este un thriller de primă clasă, mascat în spatele unui caz de crimă... Baldacci ne introduce în acţiune abrupt, fascinându-ne cu un amestec atrăgător de intrigă, indicii înşelătoare şi explozii ocazionale... Romanele lui Baldacci sunt bătălii alerte între bine şi rău. RICHMOND TIMES DISPATCH